

Tiểu thuyết

*Trở lại
thiên
đường*

*Barbara
Delinsky*

VH NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

www.dtv-ebook.com

Tiểu thuyết

Trở lại thiên đường

Barbara Delinsky

Vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

www.dtv-ebook.com

Trở lại thiên đường

Barbara Delinsky

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

Giới thiệu

Heather Malone đã ở Lake Henry mười bốn năm qua, được biết đến là một phụ nữ tốt và hiền lành. Cô đang sống với Micah Smith, một người góa vợ, và hai cô con gái riêng của anh. Nhưng FBI đã đến đưa cô đi với tội danh giết người tại California cách đây 14 năm và đã chạy trốn khỏi bang. Phản ứng của người dân địa phương là choáng váng và vô cùng hoài nghi. Ngay cả những người thân bên cô cũng tự hỏi mình và đã nhận ra rằng họ đã hầu như không biết gì về cuộc sống trước đây của cô.

Poppy Blake là người bạn thân nhất của Heather. Một cư dân lâu đời lớn lên ở Lake Henry, Poppy đang phải ngồi xe lăn do một tai nạn xe trượt tuyết gần một chục năm trước. Tai nạn này cũng đã cướp đi người bạn ấu thơ và để lại cảm giác tội lỗi qua sai lầm trong quá khứ, hơn khuyết tật hiện nay của cô. Kể từ đó, cô đã làm việc chăm chỉ để xây dựng lại cuộc sống của mình.

Writer Griffin Hughes ban đầu đi đến Lake Henry để điều tra một câu chuyện liên quan đến Lily Blake, chị gái của Poppy. Nhưng Poppy đã thu hút và khiến anh quay trở lại. Tuy nhiên, một lời nhận xét vô tình với anh trai của mình, một nhân viên FBI, đã cung cấp tin tức cho việc dẫn Heather quay lại quá khứ. Để chuộc lại lỗi lầm, Griffin buộc mình phải tìm ra bí ẩn quá khứ của Heather. Trên đường tìm kiếm, anh đã trở thành chìa khóa để giải phóng Poppy khỏi quá khứ và giúp cô thấy được những khả năng tốt đẹp trong tương lai.

Barbara Delinsky đã viết một câu chuyện đan xen chặt chẽ và hấp dẫn, đề cao các giá trị của cộng đồng, tình bạn, và quyền năng cứu chuộc của tình yêu.

Trích đoạn

Heather xuống xe và chạy về phía Micah. Chiếc áo ngoài của nàng mở ra, mái tóc xoã hai bên. Dù còn cách Micah một khoảng, anh cũng thấy nàng đang khóc, nhưng đôi mắt màu bạc như sáng hẳn lên, tràn đầy vui sướng. Micah chợt thấy mọi nỗi ngờ vực trong lòng mình đều tan biến.

Micah liền chạy đến với nàng. Trong phút chốc nàng đã ở trong vòng tay anh, nức nở gọi tên anh, ôm chặt cổ anh.

- Em yêu anh - nàng thì thầm. Rồi buông anh ra, ngập ngừng nói: - Em trở về với anh được chứ? Em muốn trở về.

Anh đưa mấy ngón tay cái lên lau những giọt nước mắt trên má nàng, rồi hôn nàng bằng tất cả sức lực, tất cả niềm đam mê của mình. Anh lại ôm chặt nàng, nhắm mắt hưởng thụ nỗi sung sướng, nhắc nhở người nàng lên quay một vòng, người ngây ngất, mê mẩn.

...

Mục lục

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 1

Chỉ mấy giây đồng hồ sau khi thức giấc, Micah cảm thấy hơi lạnh sau gáy, nhưng không phải do làn gió lạnh từ bên ngoài lọt vào phòng qua cánh cửa sổ khép hờ cạnh giường ngủ. Không cần phải nhìn chiếc đồng hồ trên bàn ngủ, mà chỉ cần thấy cái màu tím tím của lớp tuyết bên dưới các khu rừng xuất hiện trước khi ánh sang ban ngày thật sự đến, anh cũng biết là sắp bình minh.

Sáng nay cái màu tím nhạt này như sẫm hơn. Nhưng điều này không làm anh thấy cảnh giác; cũng không phải tiếng động trong phòng các đứa trẻ khiến anh chột nín thở. Anh biết là những đứa nhỏ còn ngủ thêm một tiếng đồng hồ nữa, và nếu không ngủ thì chúng cũng nằm yên trên giường cho đến khi Heather hay anh thức dậy và đi vào phòng.

Không, không phải thế. Điều khiến anh nằm thật yên, chong mắt nhìn khe cửa sổ khép hờ là những tiếng động từ bên ngoài vọng vào. Ngay trong mùa đông, cả khu rừng cũng đầy những âm thanh của các sinh vật ở đây; nhưng những tiếng động anh nghe được không phải từ những con nai, những con chim cú, hay những bước chân giẫm lên tuyết của thỏ. Đó là tiếng một chiếc xe hơi di chuyển rất chậm trên con đường phủ tuyết dẫn đến ngôi nhà nhỏ mà Micah đã xây lên cho gia đình mình.

Bước xuống giường đi! Một tiếng nói thầm lặng vang lên trong lòng anh, nhưng Micah vẫn bất động, hầu như nín thở, lắng tai nghe. Không chỉ một chiếc, mà có hai chiếc tất cả, đang tiến đến gần nhà anh hơn, rồi dừng lại, tiếng máy xe nhỏ bót.

Làm một cái gì đó đi! Tiếng kêu thầm lặng lại vang lên, lần này khẩn trương hơn. Micah nghĩ ngay đến khẩu súng trường gắn cao trên cửa trước để các con bé khỏi sờ mó tới. Nhưng anh vẫn không thể cử động gì được, chỉ quay đầu về phía Heather đang ngủ say, không hay biết gì đến những tiếng động anh vừa nghe và những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu óc anh.

Trong khi nhìn lộn tóc xoắn dài đen lánh của nàng, anh nghe có tiếng cửa xe hơi mở thật nhẹ, một cái rồi một cái nữa. Anh tưởng tượng đến những bàn tay được huấn luyện kỹ cho các hoạt động mật vụ để mở các cánh cửa xe thật nhẹ không phát ra tiếng động.

Một mảng vai của Heather lộ ra qua mái tóc của nàng. Anh muốn đưa tay sờ vai nàng nhưng lại sợ làm nàng thức dậy. Và một khi nàng thức giấc, một khi nàng nghe được những tiếng động mà anh đã nghe, một khi thời điểm này chấm dứt, cuộc sống của hai người sẽ thay đổi. Anh không biết làm thế nào mình biết được chuyện đó, nhưng anh biết như thế. Đây là chuyện mà anh đã chờ đợi, và đã lo sợ là nó sẽ đến trong bốn năm nay. Và đây không chỉ là một ý nghĩ mê tín dị đoan, cứ nghĩ là vì đã có một người phụ nữ bỏ anh, thì người này thế nào rồi cũng sẽ làm thế. Heather không giống như một người nào khác, nàng thuộc mẫu người rất đặc biệt.

Các bước chân tiến về phía ngôi nhà nghe có vẻ rất thận trọng, chỉ tạo nên những âm thanh rất nhỏ khi giẫm lên mặt đất phủ tuyết. Nhưng do từng sống cả đời ở vùng rừng núi New Hampshire, đôi tai anh đã trở nên rất thính. Ngôi nhà đã bị bao vây. Anh thấy ngay là khẩu súng sẽ chẳng giúp gì mình nhiều chống lại nhóm người mà anh đoán có thể đến năm, sáu người ở bên ngoài. Và anh cũng không nghĩ là mình cần đến súng đạn. Những người đang ở ngoài kia không có ý định dùng bạo lực, và những gì đang xảy ra là không sao tránh được.

Có tiếng gõ ở cửa trước, rất nhẹ. Nếu không phải đã tỉnh giấc, chắc anh không nghe được. Có chuyện rồi đây. Micah chuôi ngay tấm thân to lớn của mình ra khỏi chăn ấm, lặng lẽ tròng chiếc quần Jeans vào, bước ra khỏi phòng ngủ. Chỉ vài giây sau anh đã xuống đến tiền sảnh, đi

ngang qua phòng khách, rồi không cần bật đèn, mở toang cánh cửa ra trong khi Peter đưa tay lên định gõ cửa lần thứ nhì.

Peter là viên chức phụ tá cho cảnh sát trưởng Thị trấn Lake Henry, William Jacobs, và cũng là bạn của Micah. Chắc vì mối liên hệ này mà anh ta được chọn để đến đây. Các viên chức có thẩm quyền muốn sự việc diễn ra một cách êm thấm. Sự có mặt của Peter, một người mà Micah tin cậy, có thể giúp họ đạt được ý định đó, về mặt ân hận của Peter, dù vậy cũng không làm giảm bớt nỗi lo sợ của anh khi nhìn thấy qua vai bạn, một người đàn ông khác đứng ngay phía sau lưng anh ta ở cổng vào. Micah không nhận ra người này cũng như hai phụ nữ khác cùng đi với ông ta. Cả ba người đều mặc quần Jeans và áo khoác màu xanh giống hệt nhau. Micah biết ngay họ là những viên chức thi hành luật pháp.

- Chúng tôi cần Heather - Peter nói nho nhỏ với Micah với vẻ hối tiếc, và chỉ hất cằm nhẹ về phía ba người cùng đi với anh ta. - Họ có giấy cho phép bắt giữ.

Micah nuốt nước bọt. Giấy cho phép bắt giữ tức là một chuyện nghiêm trọng.

- Về tội gì? - Anh hỏi.

Người đàn ông đi với Peter một tay đưa tờ giấy phép ra, tay kia đưa tấm thẻ FBI. - Tôi là Jim Mooney, - ông ta nói. - Tôi có trát bắt giữ cô Heather Malone về tội lẩn trốn để khỏi bị truy tố.

Micah suy nghĩ nhanh câu nói vừa rồi của người đàn ông. Có những lời buộc tội nghiêm trọng. Lúc nào anh cũng biết là Heather che giấu quá khứ của nàng. Vào những lúc anh băn khoăn về cái lý do khiến nàng giữ bí mật về quá khứ, thì lý do có liên quan đến pháp luật là thứ kịch bản tệ hại nhất. Giờ thì anh chỉ cầu mong sao tội danh gán cho nàng thuộc loại không nghiêm trọng, mặc dù anh biết là nếu không nghiêm trọng thì chắc những nhân viên FBI đã không đến gõ cửa nhà anh sớm như thế.

- Bị buộc vì tội gì? - Micah hỏi người nhân viên nọ.

- Sát nhân.

Anh thở ra một hơi mạnh, thấy nhẹ người hẳn. Nếu tội danh là sát nhân thì đây đúng là một sự nhầm lẫn. - Chuyện ấy không thể nào có được. Heather không thể là kẻ giết người.

- Có lẽ Heather Malone thì không thật. Nhưng chúng tôi có bằng chứng cho thấy tên thật của cô ta là Lisa Matlock, và mười lăm năm trước đây cô này đã giết một người đàn ông ở California.

- Heather chưa bao giờ ở California.

- Lisa thì có, - người nhân viên nọ nói. - Cô ta sinh trưởng và sống ở đây mãi đến cách đây mười lăm năm, khi cô ta dùng xe cán chết một người đàn ông rồi biến mất ngay sau đó. Cô Heather của ông đến Lake Henry cách đây mười bốn năm và làm đầu bếp khi có nhu cầu, giống như Lisa từng làm ở California trong hai năm trước khi rời nơi đó. Khuôn mặt Heather giống hệt Lisa từ đôi mắt màu xám đến vết sẹo ở khóe miệng.

- Có cả triệu phụ nữ có đôi mắt xám, - Micah nói, rồi chợt thấy lạnh ở ngực. - Còn vết sẹo đó là do một tai nạn xe hơi - vừa nói xong anh nhận ra ngay tai hại của nó. Nhưng người nhân viên FBI đã lên tiếng làm anh an tâm phần nào. - Không phải vụ đó. Cô ta không hề hấn gì trong vụ đó, nhưng người đàn ông bị cô ta cán chết, một người mà cô ta đã cố moi tiền mấy phút trước khi cho xe cán chết.

- Làm tiền à? - Micah càng tin thêm nữa là đã có sự nhầm lẫn ở đây.

- Heather chẳng phải hạng người làm chuyện đó. Tôi không cần biết cô ấy đã dung tên gì, nhưng Heather bao giờ cũng là người hiền dịu, tử tế. Cô ấy thà chịu chết còn hơn là ra tay giết người.

Viên chức FBI nọ vẫn không chút nao núng. - Nếu đó là sự thật, nó sẽ được xác định trong một vụ xét xử của tòa án. Còn bây giờ thì tôi muốn cô ấy ra đây. Hoặc là ông đem cô ấy ra đây, hoặc là chúng tôi vào trong đem ra.

- Ông không thể làm thế được, - Micah thẳng thân hình to lớn của mình lên nói. - Đây là nhà của tôi.

- Chúng tôi đã cho bao vây ngôi nhà. Nếu cô ấy muốn chuồn ra ngã sau thế nào cũng bị bắt.

Peter chau mày bảo người nhân viên nọ: - Mooney, tôi đã bảo anh rồi mà. Sẽ chẳng có gì rắc rối đây. - Quay sang Micah anh ta nói về nài nỉ. - Luật pháp đang ở phía họ. Chúng ta không có lựa chọn nào.

Micah vẫn cố cãi: - Đôi mắt và một vết sẹo! Loại bằng chứng gì mà kỳ cục thế?

- Chúng tôi còn có các dấu vết khác, - nhân viên nọ nói.

Micah chăm chú nhìn ông ta hỏi: - Dấu vân tay à?

- Chữ viết.

Micah cũng biết ít nhiều về luật. - Đó không phải là bằng chứng chính xác. Ông rõ ràng là thiên vị.

- Anh cũng thế.

Peter bước tới đứng giữa hai người, rồi chậm rãi bảo thẳng Micah: - Họ có giấy phép cho quyền bắt giữ cô ấy. Đừng khiêu khích họ, Micah.

Ánh sáng từ cây đèn gần nơi giáp với phòng khách và tiền sảnh chột bật lên. Heather, trong chiếc áo ngủ, một tay đang giữ chặt ve áo, tay kia vịn vào tường, đang đứng đấy nhìn ra ngoài, đôi mắt mở lớn. Micah quay lại nhìn nàng. Đôi mắt nàng không chỉ có màu xám. Chúng như còn ánh lên nhiều màu, và cái nhìn mà trước kia mỗi khi nhìn thấy là lòng anh nao nao, giờ đang hướng về anh thăm van nài.

Micah liền đưa tay lên ngăn hai người nữ nhân viên mật vụ đang tiến về phía nàng, đích thân bước lại Heather, lùa các ngón tay vào mái tóc sau gáy, đỡ lấy đầu nàng, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, cố tìm xem nàng có biết chuyện này hay không. Nhưng anh chỉ thấy một nỗi sợ hãi trong đó. - Họ bảo em chính ra là một người khác - anh nói nhỏ. - Chắc là họ nhầm, nhưng họ muốn em đi theo họ.

- Đi đâu? - Giọng Heather nhỏ như một hơi thở.

Ở vào trường hợp nàng, thì đó không phải là câu hỏi đầu tiên mà anh đưa ra. Nếu là nàng, anh muốn biết họ cho mình là ai, và tại sao lại phải đi theo họ. Nếu Heather hoàn toàn không biết lý do họ có mặt tại đây, thì đó là điều nàng muốn biết. Nhưng Heather thực tiễn hơn anh nhiều.

- Anh không biết - anh khẽ đáp lại - có lẽ đến văn phòng của Willie Jake - rồi nhìn qua vai Peter hỏi - họ chỉ muốn thăm vấn Heather thôi à?

Peter chưa kịp đáp thì hai người nữ nhân viên nọ đã tiến đến nói với Micah: - Chúng tôi cần điều tra cô ấy. - Quay sang Heather cô ta thêm: - Nếu cô cần thay áo quần, chúng tôi sẽ cùng đi với cô.

- Để tôi đưa cô ấy vào thay đồ, - Micah nói, nhưng một trong hai nữ nhân viên nọ đã nắm cánh tay Heather và đọc những quyền của cô theo luật Mianda như Micah từng nghe hơn cả chục lần trong các vở kịch trên truyền hình. Những hình ảnh ấy lại hiện ra y như thật với tất cả cái không khí khủng khiếp của nó.

Micah muốn làm điều gì đó để giúp Heather, nhưng anh cũng đủ ý thức để biết là mình chẳng làm gì được. Anh nhìn qua Peter nói: - Ai đó sẽ phải trả lời về vụ này. Đây là chuyện hoàn toàn sai lầm.

Peter bước tới trước, trong khi hai nữ nhân viên mật vụ đưa Heather đi theo hành lang. - Tôi đã bảo họ chuyện đó. Và Willie Jake cũng đã làm thế, - anh ta nói. - Hầu như cả đêm qua ông ấy cố trình bày cho họ hiểu, nhưng họ có giấy phép bắt giữ Heather, Micah ạ. Đúng luật. Chúng tôi chẳng thể làm gì được.

Micah quay lại nhìn Heather, nhưng nàng đã biến dạng vào phòng ngủ. Anh vừa định quay người đi theo thì Mooney đã nắm tay anh giữ lại.

- Ông phải ở lại đây. Cô ấy đã bị bắt giữ.

- Bố ơi! - Một tiếng kêu nho nhỏ từ cuối hành lang vọng lại.

- Ôi, lạy Chúa! Micah thầm kêu lên. Đó là con bé Melissa, đứa con gái bảy tuổi của anh. Cố giữ cho giọng nói mình bình thường trong khi lòng càng lúc càng bồn chồn, anh bảo con gái: - Missy, về lại phòng ngủ đi! Hãy còn quá sớm, dậy làm gì?

Nhưng con bé Missy vẫn tò mò và bạo dạn hơn em nó, lụng thụng trong chiếc áo ngủ dài màu hồng, bước lại phía Micah. Con bé có mái tóc cũng đen như anh, cũng dài và dày như Heather, nhưng xoăn hơn. - Sao chú Peter đến đây? - Nó lên tiếng hỏi trong khi bàn tay bé nhỏ của nó nắm lấy tay Micah và nhìn sang Mooney. - Ông ấy là ai vậy?

Anh nhìn sang Peter, hốt hoảng cố tìm câu trả lời: - À... ông ấy thỉnh thoảng đến làm việc với chú Peter. Họ đến để hỏi mẹ con vài câu hỏi.

- Câu hỏi gì vậy bố?

- Về vài chuyện.

- Ngay bây giờ à?

- Chút nữa.

Con bé nhìn lên anh, hỏi thêm: - Khi mặt trời mọc à? - Nó thấy lúc ấy hợp lý hơn, vì Heather vẫn dạy bọn chúng kể từ lúc chúng mới chập chững biết đi, thường đến đánh thức Micah và Heather vào những giờ quá sớm.

- Ừ! - Micah đáp.

Đôi mắt con bé trở nên tinh nghịch hơn: - Con chắc mẹ hãy còn ngủ. Để con đi đánh thức mẹ dậy nhé?

- Không. Micah siết chặt tay con gái. - Mẹ con đã dậy rồi và đang thay đồ. Bố muốn con trở lại phòng ngủ, đồ cho em con ngủ thêm chút nữa.

- Nó cũng thức dậy rồi, chỉ vì sợ quá nên không dám ra đây thôi.

Micah biết không đơn giản chỉ vì sợ hãi hay rụt rè mà con bé Star không dám ra đây. Từ lâu chàng đã nhận thấy con bé năm tuổi ấy có một thứ trực giác kỳ lạ. Nó cảm nhận được trước những bất trắc sắp xảy ra. Nỗi sợ hãi của nó thể nào cũng biến thành sự thật.

- Vậy con trở lại phòng chơi với nó để nó yên tâm.

Missy mỉm cười buông tay anh ra. Nhưng chỉ vài giây đồng hồ sau, nó bước lùi lại, dựa lưng vào tường không chịu nghe theo lời anh.

- Missy! - Micah lên tiếng trách, rồi đưa tay vẫy bảo nó về phòng. Con bé chưa kịp phản ứng thì Heather đã từ phòng ngủ xuất hiện trong chiếc quần jeans và áo khoác ấm với vẻ lạc lõng, cùng hai nữ nhân viên nọ. Vừa nhìn thấy Missy nàng dừng ngay lại, đưa mắt nhìn Micah vẻ lo lắng, rồi quay sang nhìn con bé. Missy nhìn hai người nữ nhân viên, hỏi: - Họ là ai vậy bố?

Micah đáp: - Vài người bạn khác của chú Peter. Missy, con trở về phòng với em Star đi, con giúp bố một chút.

Nhưng con bé vẫn đứng tựa vào tường.

Heather quỳ xuống cạnh con gái, nhẹ nhàng bảo nó:

- Bố nói đúng đấy, con gái cưng. Trở lại với Star đi. Nó cần con.

Vẻ thách thức trên gương mặt nó không còn nữa; thay vào đó là một vẻ lo lắng. Nó choàng tay qua vai Heather hỏi: - Mẹ đi đâu vậy?

- Vào thị trấn.

- Khi nào thì mẹ về?

- Chút nữa?

- Mẹ chắc chứ?

- Ừ.

- Mẹ hứa nhé!

Lắng nghe câu trả lời của nàng, câu trả lời có thể mang lại chút hy vọng cho con bé cũng như cho chính anh. Micah thấy nàng có chút lưỡng lự, chỉ một thoáng thôi, rồi bằng một giọng dịu dàng nàng bảo nó: - Mẹ sẽ cố hết sức để về lại nhà khi bọn con đi học về.

- Mẹ hứa nhé! - Missy lặp lại câu nói.

- Ừ, mẹ hứa. - Heather thì thầm trả lời. Và trong khi thẳng người lên lại, nàng hôn lên trán con bé, mắt nhắm lại, mặt thoáng vẻ đau buồn. Micah cảm tưởng như Heather đã hôn con lâu hơn thường lệ. Quả thế thật, vì khi nàng bước về phía anh, Micah thấy đôi mắt nàng đã long lanh ngấn lệ. Khi bước đến gần anh hơn, nàng đã thì thầm: - Gọi Cassie.

Luật sư Cassie Byrnes là một trong số những người bạn thân nhất của Heather. Micah cầm lấy bàn tay nàng thì thấy bên dưới tay áo ấm là chiếc còng sắt lạnh, lạnh như làn da nàng lúc ấy. Micah giận dữ quay lại Peter, nhưng chỉ thấy anh ta nhướn mày gật đầu về hướng bé Missy.

- Gọi Cassie, - Heather lập lại. Đó là điều nên làm, nhưng không phải là điều anh muốn nghe. Anh muốn nàng bảo là mình không hiểu gì cả, và nhất quyết cho rằng đã có sự lầm lẫn trong vụ này, rằng mình vô tội, thậm chí còn lớn tiếng bảo là trong đời này chưa bao giờ nghe nói đến tên Lisa Matlock. Nhưng Heather là người thực tiễn, và xét trong hoàn cảnh này, với tờ trát bắt giữ mà Peter bảo đảm là hợp pháp, hợp tác với họ là phương cách duy nhất.

Nhưng chiếc còng tay vẫn làm anh bức tức vô cùng. Con người nhỏ nhắn như Heather không thể nào chế ngự được ba nhân viên mật vụ đó, chưa kể đến một số khác còn ở bên ngoài, cho dù nàng không bị còng tay. Và Heather chắc chắn bao giờ nghĩ đến chuyện chống trả lại họ. Trong bốn năm chung sống, anh chưa bao giờ thấy nàng tỏ ra hung hăng vì một cơn nóng giận.

Khi hai nữ nhân viên đưa Heather ra cửa, anh đã đi theo sát họ và hỏi: - Các người định đưa cô ấy đi đâu?

Mooney bước tới chặn anh lại trong khi họ đưa nhanh Heather ra ngoài.

- Concord, - ông ta nói. - Cô ấy sẽ phải ra trước một vị quan tòa sáng nay. Cô ấy cần một luật sư.

Ra trước tòa! Micah đưa mắt nhìn nhanh sang Peter dò hỏi. Viên chức cảnh sát địa phương này vội nói: - Họ phải trả lại trát bắt giữ kẻ đã đào thoát ở đây.

- Cô ấy bị truy tố về tội sát nhân à?

- Không. Chưa bị truy tố về tội gì cả. Họ trả lại trát bắt giữ, và yêu cầu dẫn độ. Heather có thể lựa chọn hoặc chấp nhận một phiên tòa dẫn độ và về đây với họ, hoặc có thể chống lại. Họ không thể đưa ngay cô ấy về California, không thể truy tố cô ấy về tội sát nhân hay bất cứ tội nào khác cho đến khi thiết lập được một hồ sơ đủ vững chắc cho thấy tổ giặc trên là hợp pháp.

Micah muốn hỏi thêm chi tiết về những điểm Peter vừa nói, nhưng anh thấy Mooney vừa đi ra xe, nên bước theo anh ta ra khỏi cửa, rồi cứ để chân trần như thế bước vội xuống các bậc thềm, bắt chập lớp băng đóng trên tấm ván gỗ, lớp tuyết phủ trên lối đi vào nhà và bầu không khí lạnh buốt.

- Anh sẽ đi theo em, - Anh lớn tiếng nói. Nhưng rõ ràng đây là câu nói thốt ra trong một cơn xúc động mạnh, hoàn toàn không thực tế chút nào, vì anh không thể mang theo hai đứa nhỏ mà cũng không thể bỏ chúng ở lại đây một mình.

Mooney cứ tiếp tục bước đi không để ý đến Micah. Nhưng Peter thực tế hơn, anh bảo bạn: - Ngay bây giờ làm thế không có lợi gì đâu.

Hai mắt vẫn không rời Heather, anh thấy nàng đã biến dạng vào chiếc xe tải nhẹ màu đen đang đậu sau mấy chiếc kia. Cùng lúc anh thấy hai người đàn ông khác từ khu rừng thông xuất hiện và leo vào chiếc xe màu đen nọ. Micah bắt đầu chạy: - Tôi muốn theo cô ấy.

Peter vội chạy theo anh bảo: - Họ sẽ không để cho anh đi theo đâu. Tốt hơn, lát nữa anh cùng đi với Cassie đến đó. Để bọn họ yên ổn rời khỏi nơi đây trước khi mặt trời lên. Làm thế tránh được sự chú ý của mọi người.

Micah không nghĩ xa như vậy. Đưa mắt nhìn quanh, anh thấy bầu trời quả đã sáng hẳn lên.

Peter có lý. Nhưng khi viên phụ tá cảnh sát trưởng nắm tay anh cố lôi về lại ngôi nhà, thì anh đã giằng tay ra và tiếp tục chạy. Anh dừng lại ở cánh cửa đã đóng của chiếc xe màu đen nọ, khom người xuống nắm cửa xe, đôi mắt dán chặt vào tia nhìn của Heather trong khi Mooney đề máy. Anh chậm chậm chạy theo nó trong khi chiếc xe tăng dần tốc độ và bỏ anh lại phía sau. Lúc ấy thì anh chẳng còn cách nào khác, chỉ biết đứng ngậy người nhìn Heather đang quay người nhìn anh dăm dăm cho đến khi chiếc xe đến khúc quanh và khuất dạng.

Nàng đã đi rồi. Micah chợt thấy người mình lạnh cứng cả từ bên trong lẫn bên ngoài. Anh quay người bước nhanh về nhà.

Một trong hai chiếc xe anh thấy trước đây, bây giờ chỉ còn lại chiếc jeep của cảnh sát Lake Henry.

- Bạn bè như cậu... - Anh lẩm bẩm nói khi đi ngang qua Peter.

- Này Micah. Chúng tôi còn có thể làm gì được? - Peter bước theo anh la lên. - Họ có trát bắt giữ cô ấy mà.

- Cậu có thể bảo họ chuyện đó là sai. Cậu có thể bảo là họ đã lầm người.

- Chúng tôi đã làm thế rồi. Nhưng họ là nhân viên của FBI. Đây là một vụ thuộc thẩm quyền liên bang rồi. Chúng tôi còn làm gì được?

- Gọi chúng tôi. Cảnh báo chúng tôi chứ.

- Làm thế giúp cậu được gì? Hai người bỏ chạy trốn như những tội phạm à? Micah, đó là cách duy nhất.

Trong cơn giận dữ, anh đã nhảy lên hai bậc thêm một lần khi vào nhà.

- Hãy nhìn vào sự thật theo cách này, - Peter nói. - Bọn họ phải chứng tỏ cho được cô ấy là người mà họ đã nói. Cậu nghĩ rằng bất cứ ai ở đây cũng bảo cô ấy là một người có một cái tên khác nữa à? Không bao giờ. Vì thế họ phải cố khai thác từ những người khác. Chuyện đó đòi hỏi thời gian, cậu không thấy sao?

Nhưng Micah thì lại chỉ nghĩ rằng khoảng thời gian chia cách giữa Heather và anh là không tốt chút nào. Anh muốn Heather gần mình, không chỉ vì hai đứa bé mà còn vì anh phải trông cậy đến sự dịu dàng của nàng, sự vững vàng của nàng, và đúng hơn nữa là tính thực tế của nàng. Vốn thuộc mẫu người làm công việc bằng tay chân, đôi khi anh phải tập trung nhiều vào các chi tiết đến độ không nhìn thấy được cái hình ảnh rộng lớn hơn. Heather có khả năng này. Nàng là người phụ giúp anh mỗi khi có những sự việc liên quan đến con người, và cũng là người cùng gánh vác công việc chế biến đường mà vụ mùa sắp khởi đầu.

Nhưng Heather không có ở đây, anh buộc phải hình đến một hình ảnh rộng lớn hơn. Và trong hoàn cảnh hiện tại anh phải nhờ Cassie.

Micah bước nhanh vào nhà, đóng ngay cửa lại trước khi Peter đuổi theo kịp vào bên trong. Nhưng rồi anh quên ngay chuyện nhờ Cassie khi thấy con bé Missy đang đứng giữa phòng khách với vẻ mặt buồn thiu. Và dù không nhìn thấy bóng dáng con bé Star đâu, Micah biết là nó cũng ở đâu quanh đấy. Anh nhìn quanh phòng khách, phía sau và bên dưới chiếc ghế nệm dài, các chiếc ghế, bàn uống cà phê mà anh đã đóng theo sự chỉ dẫn của Heather, mãi đến khi nhìn lại phía sau kệ sách cạnh cửa ra vào, anh mới thấy nó. Con bé đang ở tầng kệ thấp nhất, nép mình cạnh chồng tạp chí National Geographic. Chiếc áo ngủ màu xanh của nó nổi hẳn lên giữa chồng báo có bìa màu vàng. Hai tay bé nhỏ của nó ôm lấy đầu gối và tựa cằm vào, mái tóc của

nó cũng đen như mái tóc anh nhưng dài, thẳng và phủ lên hai vai như một chiếc khăn choàng, đôi mắt đầy buồn khổ đang nhìn lên anh.

Micah thấy tim đau nhói. Không phải anh thương yêu Star hơn, mà chỉ vì thấy lo lắng về con bé hơn. Star ít nói hơn Missy, và thiên hần về nội tâm, trong khi con bé Missy nghĩ sao nói vậy. Nó hãy còn rất nhỏ khi mẹ nó “ra đi”. Ra đi là từ anh dùng để thay thế cho “xe bị lạc tay lái lăn xuống vực và cháy”. Anh biết Star không nhớ được Marcy (vợ cũ của Micah) như thế nào vì hồi ấy nó hãy còn quá nhỏ, nhưng anh tin rằng con bé cảm nhận được sự mất mát ấy. Heather đối xử rất tốt với Star, với cả hai đứa con gái của anh. Và giờ đây nàng cũng đã rời khỏi chúng.

Đôi tay đôi chân bé nhỏ của nó ôm choàng lấy anh khi anh khom người xuống ẵm nó lên. Không biết phải bắt đầu ra sao, anh chỉ nói: - Mọi việc rồi sẽ ổn thôi, bé cưng ạ, - trong khi mang Star về lại phòng ngủ của hai chị em, đặt nó xuống chiếc giường có vải trải giường và vải bọc gối kẻ ô vuông màu xanh của nó. Đồ của Missy màu hồng, của Star màu xanh, tất cả đều do sự sắp xếp của Heather. - Rồi mọi việc sẽ ổn thôi. Nhưng bây giờ con hãy giúp bố nhé. Con và chị con hãy mặc đồ vào trong khi bố đi gọi vài cuộc điện thoại. Sau đó chúng ta cùng dùng điểm tâm.

- Chúng ta sẽ không chờ mẹ. - Bé Star khẳng định.

- Ừ, chúng ta sẽ không chờ. Mẹ con sẽ điểm tâm ở dưới phố.

- Mẹ điểm tâm với gì?

Anh suy nghĩ một chút rồi đáp: - Trứng. Bánh xối. Nếu chúng ta cũng ăn những thứ đó thì cũng như chúng ta đang ngồi ăn với mẹ vậy. Con nghĩ sao?

- Có lẽ vậy.

- Cốm dẹp kiêu mạch. - Missy ngồi gần đấy góp ý. - Mẹ rất thích cốm dẹp kiêu mạch. Chắc mẹ sẽ ăn món đó. Con chỉ ăn được nó nếu thêm nhiều đường có hương vị cây thích.

- Ồ, chúng ta có rất nhiều đường hương vị cây thích. Vậy là tốt rồi. Giờ con giúp em mặc đồ nhé!

Nói xong Micah hối hả theo hành lang xuống nhà bếp. Được nửa đường anh đổi hướng quay lại, lần này đi về căn phòng đối diện với phòng ngủ của bọn trẻ. Anh đã xây thêm căn phòng này khi Heather mới dọn đến ở, hy vọng dành nó cho đứa con mà hai người sẽ sinh ra sau này. Nhưng dường như hai người đã quá bận rộn trong việc nuôi dưỡng mấy đứa nhỏ và phát triển công việc làm ăn nên vẫn chưa dùng đến nó. Trên nền của căn phòng này là cả một ngôi làng gồm những ngôi nhà gỗ nhỏ cho trẻ con chơi mà anh đã làm ra cho hai đứa bé trong những ngày có đợt tuyết rơi gần đây. Anh phải bước ngang qua tòa nhà Thị chính và Thư viện để đi đến một ngăn tủ xây ngầm, rồi phải vệt đồng áo quần cũ phế thải sang một bên mới đến được cái kệ xây đằng sau đó.

Chiếc ba lô nằm trên kệ phía bên phải, cao quá tầm với của mấy đứa nhỏ được che giấu kỹ sau đồng áo quần và những hộp đồ trang trí cây Giáng sinh. Chiếc ba lô màu nâu đã bạc màu, nhỏ và cũ rích là món đồ duy nhất của nàng và những ngày trước khi Heather đến Lake Henry. Anh không biết nó là của nàng hay của ai.

Anh lấy nó xuống, đẩy các hộp đồ ở hai bên lại lấp vào chỗ trống. Không cần biết bên trong có gì, Micah kẹp nó bước ngang qua nhà bếp đến hành lang phía sau, nơi có treo những chiếc áo khoác ngoài, mũ, đèn bão, cuốc xẻng cũng như những cuộn ống plastic mà anh đang sửa chữa, cùng đủ loại giày dép được dựng dọc theo tường, kể cả những đôi giày đi tuyết. Anh xỏ chân vào một đôi giày ống rộng nhất trong đồng, rồi kéo một chiếc áo khoác xuống bọc bên ngoài

chiếc ba lô. Phòng khi có người nào đó ở ngoài rừng theo dõi, anh ôm luôn mấy ống plastic, mở cửa bước ra lối đi phía sau nhà dẫn đến nhà máy làm đường nằm trên một ngọn đồi cách ngôi nhà vài trăm mét. Đây là một ngôi nhà dài xây bằng đá, trên có mái vòm rộng để hơi nóng có thể thoát ra khi nhựa được đun sôi, hiện trông lạnh lẽo và yên tĩnh.

Micah bước nhanh vào bên trong, đóng ngay cửa lại, rồi đi ngang qua căn phòng chính, qua những thiết bị bằng thép không rỉ, đến một căn phòng khác vừa mới được xây cất thêm hãy còn thơm mùi gỗ. Căn phòng này một phần được dùng làm nhà bếp với một lò bếp lớn, những dãy kệ tủ đựng chén bát, những chiếc bàn dài để làm bánh kẹo, một phần khác dùng làm nơi làm việc với máy vi tính của Heather trên bàn, và một dãy tủ đựng hồ sơ gần đấy. Anh bỏ mấy ống plastic lên trên những ống khác mà anh đang sửa chữa nằm dọc theo bờ tường của nhà bếp.

Quay trở lại căn phòng chính, nơi có một đồng gỗ lớn chất thật cao mà anh định dùng khi mùa làm đường bắt đầu, Micah rút ra ba khúc củi một cho đến khi tìm được một chỗ trống đầy đủ, nhét chiếc ba lô vào đấy rồi sắp củi lại như cũ. Phủi tay lên áo khoác ngoài xong, anh rời khỏi đó, trở về lại nhà bếp và gọi điện thoại cho Cassie Byrnes.

Cassie ít khi thức dậy muộn. Bà chỉ ngủ năm tiếng đồng hồ một đêm là đủ. Đó cũng là một điểm tốt, vì bà không thể chu toàn trách vụ của mình nếu không có được thêm khoảng thời gian rất cần vào những giờ thức khuya và dậy sớm, đặc biệt khi đang làm những công việc liên quan đến thị trấn. Trong cuộc bầu cử vừa rồi, bà lại tái đắc cử chức Chủ tịch Ủy ban Thị trấn Lake Henry trong năm năm liên tiếp. Đây là một việc đáng ngạc nhiên, vì bà là phụ nữ ba mươi sáu tuổi trong khi chức vụ này vẫn dành cho những người đàn ông lớn tuổi hơn theo truyền thống. Nhưng thời thế đã đổi thay, và Cassie là người rất thích hợp với chức vụ ấy. Vốn là một cư dân sống lâu năm ở thị trấn, có tài ăn nói và rất có khả năng, bà có những quan điểm đứng đắn về những vấn đề môi trường vốn là mối quan tâm chính của ủy ban. Những vấn đề này thường có liên quan đến những con chim bói cá thường đến vào tháng tư làm tổ, sinh nở, nuôi dưỡng chim con cho đến tháng mười một. Giờ đang là mùa đông và chúng đã bay về biển đông để kiếm thức ăn ở những vùng nước không bị đóng băng. Nhiều người trong thị trấn muốn cho vùng hồ giữ nguyên tính chất nguyên thủy của nó, muốn tăng cường biện pháp an ninh với ba viên chức cảnh sát, một chiếc tàu tuần và những thiết bị dùng để đo lường thường xuyên tình trạng của hồ. Mà những thứ đó lại cần đến tiền. Cassie hiện đang cân nhắc xem có thể tăng thuế bất động sản bao nhiêu để đáp ứng nhu cầu này trong buổi họp của thị trấn vào cuối tháng ba.

Chuông điện thoại reo. Cassie liếc nhìn đồng hồ trong khi nhấc máy. Sáu giờ ba mươi sang. Cuộc gọi này chắc không phải là một tin tốt.

- Cassie đây. - Bà lặng lẽ nói.

Giọng nói bên kia đầu dây nhỏ và rất căng thẳng. - Micah đây. Họ đã bắt giữ Heather. Chúng tôi cần chị giúp.

Cassie ngăn người ra. Từ "Heather" và "bị bắt giữ" không thể nào đi đôi với nhau được. - Anh đang nói chuyện gì thế? - Bà hỏi lại. - Ai bắt giữ chị ấy?

- Nhân viên FBI. Họ bảo Heather có một cái tên khác, và cô ấy đã giết một người nào đó trước khi đến đây. Đã bỏ trốn để khỏi bị truy tố, họ tố cáo cô ấy như thế, sát nhân "tổng tiền". Họ còng tay cô ấy, Cassie ạ. Còng tay cô ấy lại. Có Peter cùng đi với họ, và chú ấy bảo tất cả chuyện họ làm là hợp pháp.

Cassie lặng đi trong một lúc. Heather Malone là bạn của bà. Mới hôm qua, chưa đầy hai mươi tiếng đồng hồ trước đây, hai người còn gặp nhau. Với Cassie, người bà cho là ít có thể bị rắc rối

với pháp luật nhất trong thị trấn này là Heather. Nhưng trước sự buồn khổ của Micah bà không thể làm ngơ được, đặc biệt là khi có cảnh sát địa phương trong vụ này. Vì thế Cassie đã gác công việc đang làm lại, đưa tay với lấy xấp tài liệu và nói: - Có thể thủ tục họ tiến hành là hợp pháp, nhưng điều này không có nghĩa những lời buộc tội ấy là sự thật. Tôi biết Heather. - Sau đó bà đứng lên, tắt đèn ở bàn giấy. - Họ đưa chị ấy đi đâu?

- Có lẽ đến Concord. Họ bảo sáng nay sẽ có một phiên tòa ở đấy.

- Sẽ không có phiên tòa nào cho đến khi tôi đến đấy để đại diện cho chị ấy. - Cassie nghiêm trang nói với vẻ giận dữ. - Để tôi hỏi cho chắc chị ấy ở đâu, rồi anh cùng tôi lái xe đến đó. Mười lăm phút nữa anh đón tôi, được không?

- Vâng, được.

Mười lăm phút quả không đủ để Micah sắp xếp cuộc sống gia đình ổn thỏa. Anh và Heather sống với nhau khá lâu khiến anh chẳng hề quan tâm đến chuyện ai sẽ lo việc đưa đón hai đứa con đi học. Giờ thì anh phải lo giải quyết chuyện đó. Chỉ có một cái tên, một khuôn mặt trong số những người được xem là bạn của Heather, người mà tin tưởng nhất.

CHƯƠNG 2

Poppy Blake thức giấc được một lúc rồi, và đang nằm nghiêng đưa mắt nhìn về phía bức tường có những chiếc cửa sổ. Ai nhìn vào chắc cũng nghĩ là nàng đang thưởng thức cảnh bình minh ló dạng trên vũng hồ, vì quả đó là một quang cảnh vô cùng ngoạn mục. Tuyết trắng tinh phủ lên một lớp băng gần 50cm; những cây độc cần và cây thông tạo nên những bong đen cao chót vót trên các hòn đảo nằm rải rác trong hồ và những bờ hồ xa hơn nữa về phía đông. Khi mặt trời lên, luồng ánh sáng mạnh của nó leo dần lên các cành cây để cho những mảng yếu màu vàng chiếu xuyên qua những chòm lá. Vào những mùa khác, lá của những cây thích, cây sồi, cây bạch dương phát triển mạnh chặn cả luồng ánh sáng trên. Nhưng vào mùa đông những tia sáng này đã lọt qua được, chúng long lanh trông rất đẹp.

Nhưng Poppy không ngắm nhìn quang cảnh ấy. Ý nghĩ của nàng đang lang thang ở một nơi xa, một nơi mà ta có thể xóa bỏ mọi lỗi lầm của quá khứ và bắt đầu làm mới tất cả, nơi đó nàng không phải nằm một mình trên giường, trong một ngôi nhà chỉ có một tầng trệt, hay trong một căn phòng đầy những dụng cụ cần thiết để giữ cho phần bên dưới khỏi bị suy nhược hẳn như thế này, mà là một căn phòng đầy tiếng trẻ thơ. Và nơi đó nàng không cần phải có một chiếc xe lăn đặt cạnh giường ngủ.

Hai chân Poppy không cử động được do một tai nạn khi trượt tuyết mười hai năm trước. Trong mười hai năm, nàng đã học mọi thứ cần thiết cho cuộc sống của một người khuyết tật. Và điều quan trọng nhất nàng học được là mình không thể quay ngược kim đồng hồ và tháo gỡ mọi rắc rối. Chỉ có cách chấp nhận chúng mới có thể có được một cuộc sống tốt đẹp.

Tuy vậy vẫn có những lúc nàng mơ mộng. Sáng nay nàng đang nằm mơ tưởng đến một người đàn ông chỉ mới gặp mặt vài ba lần. Anh ta cao độ một mét bảy mươi, có mái tóc đỏ, đôi mắt xanh và một giọng nói trầm rất quyến rũ mà nàng từng lắng nghe nhiều lần trước khi gặp mặt. Anh chàng đã gọi điện thoại cho nàng đều đặn. Ít nhất trước đây là thế, cho đến khi bị nàng yêu cầu chấm dứt. Nàng đâu có lựa chọn nào khác hơn được? Nàng không thể nào đi theo kịp anh ta với chiếc xe lăn. Dường như anh chàng cũng đồng ý về chuyện này, nên cả tháng nay đã không gọi lại.

Chuông điện thoại trên bàn ngủ reo; đây là chiếc điện thoại nàng dùng riêng, không nằm trong hệ thống điện thoại công việc hàng ngày của nàng đặt ở phòng khách. Bạn bè và gia đình nàng thường dùng đường dây này và họ không bao giờ gọi nàng sớm như thế. Chưa tới bảy giờ sáng. Đây là điều rất khác thường.

Poppy gạt chiếc gối sang một bên, quay người lại, cầm ống nghe, thầm lo là có thể mẹ nàng bị ốm. Nhưng con số mã vùng hiện lên không phải là Florida nơi bà Maida đang ở trong những tháng Giêng, tháng Hai và tháng Ba. Đó là số địa phương, số của Heather.

- Sao đó? - Nàng lên tiếng, nửa chào hỏi, nửa tò mò không biết cô bạn sao lại gọi sớm như thế khi hai người vừa mới gặp nhau đêm vừa rồi. Nhưng tiếng nói bên kia không phải của Heather mà là một giọng đàn ông đầy vẻ khẩn trương: - Micah đây. Có chuyện rắc rối... - Những câu sau nàng nghe không rõ và chẳng có nghĩa gì cả...cho đến khi Micah bình tĩnh hơn. - Tôi cần người đưa mấy đứa bé đến trường. Cô giúp được không? Tôi lo cho con bé Star.

Poppy hình dung đứa bé có mái tóc dài đen mượt, làn da trắng xanh và đôi mắt đen sâu. Nàng yêu mến cả hai đứa con của Micah, nhưng con bé Star lúc nào cũng làm tim nàng rung động nhiều nhất. - Vâng, tôi sẽ đưa chúng đến trường. Nhưng Heather hôm nay không khỏe à?

- Cô ấy bị cảnh sát bắt giữ rồi. Heather bị cho là một người có một cái tên khác và đã phạm tội giết người.

- Nhưng Heather sao lại có thể là người khác được! - Giọng Poppy đầy vẻ hoang mang. - Anh đang nói chuyện gì vậy.

- Không phải tôi nói mà nhân viên FBI bảo thế đấy.

- Giết người? Tôi không tin có chuyện đó. Chúng tôi là bạn kể từ khi chị ấy về sống ở thị trấn. Chị ấy đã chia sẻ với tôi những ngày bị tai nạn. Chị ấy là người độ lượng, khoan dung và thông cảm, hay giúp người, vỗ về an ủi kẻ khác. Dù cố gắng hết sức, Heather cũng chẳng giết ai được.

- Tôi cũng đã bảo họ thế, nhưng chẳng ai thèm nghe tôi. Năm phút nữa tôi đến đấy. OK?

- Tôi sẽ chờ anh ở cửa.

Poppy thuộc mẫu người không chuộng hình thức, không chú ý chi tiết. Nàng chẳng hề để tâm đến chuyện ăn mặc sao cho hợp một, hiếm khi trang điểm, ngay cả trước ngày bị tai nạn. Nàng vào nhanh phòng tắm, lau rửa mặt sơ sài, trông đôi mắt lơ đãng vào để giữ cho hai chân được ấm, rồi ra cửa.

Nàng chờ ở cổng vào, người khoác chiếc áo da có mũ trùm đầu, dùng tay vuốt sơ mái tóc ngắn, nhìn ánh đèn chiếc xe tải của Micah đang tiến đến gần. Xe vừa dừng lại là Micah nhảy ra khỏi xe ngay. Người anh cao và rắn chắc, lực lưỡng. Theo thói quen, Micah không đội mũ. Mái tóc đen và dày của anh dài hơn những người thường, có lẽ để giữ cho đầu được ấm. Anh mặc chiếc quần jeans đã bạc màu, đôi giày boots làm việc và áo khoác len có sọc không nút. Micah bước vội qua ghế bên, nhắc hai đứa bé ra. Cả hai đều mặc áo da, mũ trùm đầu nhiều màu sắc sỡ, lưng đeo túi xách nhỏ.

- Trong xác của chúng có sẵn bữa ăn trưa. Anh ta nói với Poppy. - Heather đã làm sẵn sandwich từ đêm trước. Lúc nào cô ấy cũng làm sẵn... cho chúng... như thế. - Giọng anh kéo dài ra, rồi về mặt lộ vẻ sững sốt trước một ý nghĩ chợt đến. Có thể một hoạt động trông có vẻ bình thường vô tội và đáng ca ngợi như thế bỗng không còn mang những ý nghĩa đó nữa. Heather đã trù tính một chuyện như thế này có thể xảy đến với nàng.

Poppy hất cằm về phía con đường, ra dấu giục Micah tiếp tục: - Anh cứ đi đi. Đi lo thu xếp công chuyện của anh đi. - Rồi cầm cái xác đeo lưng của Missy mà con bé vừa tháo ra để bước về phía sau chiếc xe lăn đẩy giúp nàng. Poppy đưa tay về hướng con bé Star, lúc ấy đang đứng yên dựa người vào Micah vẻ buồn bã. Nàng phải đưa tay vỗ lên đùi mình, con bé mới chịu bước đến.

- Cám ơn cô. - Micah thì thầm nói, nhìn hai đứa nhỏ một lúc nữa trước khi quay lại xe. Poppy đặt con bé Star lên đùi mình thì chiếc xe tải cũng vừa nổ máy chạy đi.

Một tay cầm bánh lái chiếc xe lăn, tay kia ôm con bé Star đang ngồi trên đùi, Poppy chồm người tới nhìn nó hỏi: - Hai đứa đã ăn điểm tâm chưa? Từ phía sau con Missy lên tiếng: - Tụi con phải đi gấp, không có thì giờ.

- Bố quên làm điểm tâm. - Star nói.

- Bố các cháu đầu óc còn mãi bận nhiều chuyện, - Poppy nói. - Còn cô thì chỉ có các cháu thôi. Hơn nữa, các cháu rất thích tài làm bếp của cô. - Nàng ôm chặt bé Star trong khi cho xe lăn trở vào nhà, rồi vào ngay bếp. Tất cả vật dụng ở đây đều được sắp đặt ở các vị trí thấp hơn để chúng có thể nằm trong tầm tay của nàng, từ tủ đựng bát đĩa đến chậu rửa chén hay lò bếp. Với Poppy đó là một sự cần thiết nhưng mấy đứa nhỏ thì lại thấy rất lạ.

Poppy sốt ruột muốn biết thêm về chuyện Heather, vì tình hình nghe hết sức lạ lùng, nhưng nàng không thể hỏi mấy đứa bé được. Vì thế nàng đã làm như không có chuyện gì xảy ra, đưa các miếng bánh xếp vào lò nướng, phết bơ lên bánh, rồi nhúng vào xi rô lấy từ nhựa cây thích mà Micah đã sản xuất mùa xuân trước đó, nàng trò chuyện với chúng về trường học, về tuyết, về những ngày trượt băng sắp tới. Con bé Missy đã vui vẻ đối đáp, nhưng Star chỉ yên lặng ngồi cạnh Poppy, chẳng nói gì cả. Thỉnh thoảng nàng quay qua hỏi nó: - Ăn được chứ? - Thì con bé chỉ nghiêm trang gật đầu. Rõ ràng là nó đang lo lắng cho Heather.

Mẹ các cháu không sao đâu. Poppy muốn bảo chúng như thế. Mẹ các cháu sẽ trở về. Đó chỉ là một sự lầm lẫn. Bố các cháu sẽ lo mọi chuyện.

Nhưng Poppy chẳng nói gì cả, vì nàng không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao. Điều này làm nàng thấy khó chịu.

Càng thắc mắc Poppy càng thấy bức mình, vì ý nghĩ của nàng còn đưa nàng đi xa hơn nữa. Nàng nhất quyết tin là Heather hoàn toàn vô tội đối với tất cả những tố giác bọn họ đưa ra. Nhưng có thể một người nào đó không ưa Heather, hay một phần tử nhỏ nhen nào đó ở Lake Henry bức tức vì thấy Heather được mọi người khác ở đây chấp nhận một cách dễ dàng, nên đâm ra thù ghét chẳng. Nhưng Heather được mọi người yêu mến. Hơn thế nữa, họ cũng thích Micah dù anh chàng sống hơi cách biệt, ít xã giao. Micah là dân địa phương, một thành phần của thị trấn từ lúc còn nhỏ. Heather cần được che chở, vì cô ta cũng là một phần của cuộc sống Micah.

Poppy nghi ngờ sự phản bộ này là từ bên trong thị trấn mà ra. Cách đây ba tháng, Lake Henry từng là trung tâm của một số sự cố về truyền thôn mà mục tiêu là chị của nàng, Lily Blake, và đám ký giả đến đầy cả thị trấn. Nàng tin rằng có kẻ nào đó trong nhóm đó có trách nhiệm trong vụ biến động đột ngột này.

Nhưng Poppy không thể nói chuyện này với mấy đứa bé nên chỉ lặng lẽ lau xi rô dính trên tay và miệng chúng, giúp chúng mặc áo choàng lại, rồi lấy chiếc áo khoác dày có mũ trùm đầu mặc vào, dẫn hai đứa nhỏ ra chiếc Blaze mới toanh mà Maida đã mua cho nàng trước khi mùa đông đến, lái xe đưa chúng đến trường, ôm hôn chúng trước khi nói lời tạm biệt.

Hai đứa bé vừa khuất dạng bên trong, Poppy lập tức dùng điện thoại di động gọi John Kipling. Dù sinh trưởng ở Lake Henry, John đã rời thị trấn lúc lên mười lăm tuổi. Hồi ấy Poppy hãy còn quá nhỏ, nhỏ hơn anh ta mười tuổi nên nàng không biết anh ta. Hai người mới biết nhau nhiều ba năm sau này, kể từ khi John trở về lại Lake Henry, và mới có một mối liên hệ bà con cách đây sáu tuần lễ khi anh ta cưới cô chị của nàng là Lily Blake hôm đầu năm.

Nhưng Poppy không gọi John vì anh là bạn hay là anh rể, mà vì anh ta hiện là chủ biên tờ báo địa phương. Nàng thấy mình cần đến sự giúp đỡ của anh ta.

Chưa tới tám giờ rưỡi sáng, nên Poppy gọi đến ngôi nhà nhỏ bên bờ hồ mà bà ngoại của Lily là Celia St, Marie đã để lại cho cháu gái. Ngôi nhà này nhỏ hơn nhà của John, nằm ở cuối bờ hồ, nhưng nó có lịch sử nên John đã dời đến đây. Hai vợ chồng anh ta dự tính mở rộng thêm khi mùa làm đường qua, và Micah được giao phó công tác này. Đây cũng là một cái cớ để khích lệ John làm rõ thêm vụ của Heather.

Không ai trả lời điện thoại. Poppy đoán John hoặc đang điếm tâm ở quán cà phê của Charlie, hoặc đã đến văn phòng làm việc rồi.

Nàng cho xe chạy qua tiệm của Charlie trước. Lốp tuyết trắng xóa đang phủ lên mái ngói của cửa hàng bách hóa và tiệm cà phê kế cận của Charlie tạo nên một quang cảnh khá lạnh mạn. Từ ống khói gạch trắng tỏa ra một cuộn khói và mùi của món bacon lẫn lộn với mùi hương cây

bạch dương thoang thoảng lọt vào chiếc Blazer làm nhẹ bớt cái cảm giác ray rứt trong lòng Poppy. Nàng đưa tay vẫy chào lại ba người đàn ông đang ngồi trò chuyện trước quán, nhưng không nhìn thấy chiếc Tahoe của John ở đấy. Không đầy một phút sau, nàng đã nhìn thấy nó đậu tại ngôi nhà cất theo kiểu Victoria màu vàng, nơi đặt văn phòng của tờ báo mà John phụ trách.

Giá là mùa hè, chắc nàng đã lái xe vào ngồi chuyện trò với John gần những cây liễu xinh đẹp ấy. Nhưng giờ đang là mùa đông và cho chiếc Blazer chạy trên những con đường mòn đang đóng băng và ít được dọn dẹp ấy rất khó đối với nàng. Ngoài ra nàng cũng muốn trở về nhà ngay với công việc trực điện thoại của mình, nên Poppy chỉ bấm số văn phòng tòa soạn tờ Lake News trong khi chò xe chạy ngang qua đây.

- Kipling đây - Giọng John có vẻ lơ đãng cho thấy anh đang miệt mài đọc các tờ Wall Street Journal, New York Times, hay Washington Post.

- Poppy đây. - Nàng vào thẳng câu chuyện. - Anh có biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Này cô bé. - Giọng của John chợt sinh động hẳn lên. - Không, chuyện gì xảy ra vậy?

- Anh không nghe tin tức gì sao?

- À, tôi thức dậy muộn. Thật ra tôi cũng mới đến văn phòng đây thôi.

- Anh không nhận được cú điện thoại nào sao?

- Chuyện ấy cô biết rõ hơn tôi chứ!

- Ồ, John!

- Không. Chưa có ai gọi cả. - Giọng anh chàng trở nên dè dặt hơn. - Cho tôi biết chuyện gì đi!

Đang bực bội trước tình thế hiện tại, và thấy cần xả bớt nó lên một người nào đó, Poppy đã nói ngày: - Heather. Anh đã nhớ mất tin về Heather. - Nàng tóm lược sự việc cho John, rồi nói thêm: - Tôi thắc mắc không hiểu tại sao một chuyện như thế lại có thể xảy ra ở một xã hội tự do, vì Heather là người mà tôi chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện có thể bị tố cáo về bất cứ điều gì, đừng nói đến chuyện dùng tên giả và sát nhân. Nhưng có kẻ đã tin chuyện đó. Vì thế mà trong khi lái xe dọc theo con đường này, tôi đang cố nghĩ xem kẻ đó là ai. Không ai ở thị trấn này làm chuyện đó, vì mọi người đều yêu mến Heather. Cho dù không, họ cũng yêu mến Micah, và dù không yêu thích anh ấy đi nữa, họ cũng không phản bội một người trong thị trấn chúng ta, vì sợ bị người khác trả đũa. Vì vậy chỉ có thể đó là một người trong đám nhà báo đã tụ tập về đây mùa thu vừa rồi trong vụ Lily, và đám người đó là bạn của anh...

- Họ không phải là bạn tôi, - John ngắt lời. - Nhưng khoan đã. Chuyện xảy đến cho Heather như thế nào?

- Chị ấy bị nhân viên FBI bắt giữ. Tôi không biết gì nhiều hơn. Micah đã hối hả đem mấy đứa nhỏ bỏ lại nhà tôi để đi đón Cassie. Họ sẽ đuổi theo các nhân viên ấy. Tôi không biết họ đi đâu.

- Đến Concord. Nhân viên liên bang thường đưa người đến tòa án liên bang, và nơi gần nhất là Concord.

- Tòa án liên bang! Poppy lẩm bẩm - Heather bị đưa đến tòa án liên bang. Tôi thật không sao hiểu nổi chuyện này.

- Đó là vì cô nghĩ Heather vô tội.

- Vậy anh không nghĩ thế à? Hãy nhớ lại tất cả những lần anh có dịp giao tiếp với chị ấy đi. Có khi nào anh thấy chị ấy giống như một người đang cố che giấu một quá khứ đen tối nào đó không?

- Không. Nhưng đó là vì tôi không xem cô ấy là người có bệnh nói dối. Nếu là một người có chứng bệnh đó, cô ấy có thể đánh lừa mọi người. Nếu biết rằng một người có chứng bệnh đó có khả năng làm người khác tin anh ta như thế nào, chắc cô sẽ vô cùng kinh ngạc.

Poppy vẫn không bót giận: - Heather là người hoàn toàn thành thật. Ai cũng tin tưởng chị ấy. Anh hỏi Charlie xem. Ông ấy rất giỏi nhận ra kẻ tốt người xấu, và chỉ không đầy một năm ông ta đã đưa Heather ra khỏi công việc nấu nướng và cho quản lý cả nhà hàng ăn. Kip, anh nên nhớ chị ấy là người mà ông ta giao phó trách nhiệm toàn thể cơ sở khi ông ấy và Annette cùng với đám con đi xa, trong khi thật sự lúc ấy Heather không còn làm việc cho ông ta nữa. Liệu ông ấy có làm thế nếu chị ấy là một người giả dối không?

Nàng cho chiếc Blazer nhích sang phải để tránh một chiếc Wagon cũ đang tiến đến gần. Đó là viên chủ của bưu điện Nathaniel Roy, ông ta đang trên đường đến sở. Nat, bảy mươi lăm tuổi, cận thị nhưng vẫn còn đủ minh mẫn để nhận ra chiếc Blazer của Poppy, và đã chớp đèn nếu muốn nàng dừng xe lại. Điều này cho thấy ông ta cũng chưa nghe chuyện Heather bị bắt giữ.

- Poppy, cô đang nói theo dư luận chung ở đây, - John nói. - Tôi đồng ý với cô, nhưng chúng ta cũng không được biết toàn bộ cuộc sống của cô ấy.

- Chúng tôi cũng không biết cả anh nữa, - Poppy đáp lại ngay. - Hay Lily. Hai người đã đi xa thị trấn trong nhiều năm.

- Nhưng chúng tôi cùng sinh trưởng ở đây.

- Và anh kết tội Heather vì chị ấy không sinh trưởng ở đây à?

- Ôi, Pop, Pop! - John vội giải thích. - Tôi không kết tội cô ấy mà chỉ vạch ra điểm mà những người khác có thể nghĩ.

Poppy muốn cãi lại, nhưng nàng biết anh ta nói đúng. - Thôi được rồi. Anh gọi điện thoại tìm xem thử chị ấy hiện ở đâu không? Cố theo dõi diễn biến nội vụ ra sao được không? Tôi không muốn lịch sử được lặp lại. Lily đã bị những tố cáo sai lạc làm cho khốn khổ, kết quả là chị ấy mất hai chỗ làm việc, một căn hộ ở Boston, và đám truyền thông bêu xấu.

- Và kết quả của vụ đó là nàng đã yêu tôi.

- Nhưng Heather đã yêu Micah, đã thương yêu hai đứa bé, chị ấy không cần đến một cuộc khủng hoảng để làm gì cả. Thành thật mà nói tôi không hiểu tại sao chị ấy có một kẻ thù trong thị trấn này, và trong khi hỏi thăm dò la, tôi muốn biết kẻ nào đã cho mình nhận ra chị ấy là Lisa. Trong tiến trình làm trong sạch hóa vụ Lily tháng mười vừa rồi, anh đã làm nhục một số những gã làm báo có thể lực. Có thể một trong số đó trả thù chăng?

- Họ không dám đâu.

Poppy cười. - Cả ba người ấy vẫn còn làm việc.

- Đúng. Nhưng những công việc kém quan trọng hơn và đang bị theo dõi sát sao. Và còn có tôi

đây nữa. Bọn họ biết tôi không hề ngần ngại vạch mặt họ ra, nếu họ xỉa xối vào ai ở đây mà không có lý do chính đáng.

- Vâng. Đã có người đưa tay xỉa xối rồi đấy. Trong khi ở Concord anh hãy cố tìm xem kẻ đó là ai. Anh là một phóng viên điều tra mà. Thăm hỏi dò la là thứ anh thạo nhất.

- Trong tình hình như thế này, chuyện ấy có thể phản tác dụng. Cô muốn giữ cho vụ này không lan tràn ra ngoài phải không? Mình cần kiềm chế. Hỏi nhiều câu hỏi quá khiến người ta nghĩ là mình có điều gì cần giấu giếm. Vì vậy chúng ta hãy tập trung vào chuyện đang diễn ra ở Concord. Để tôi gọi vài nơi. Có tin gì tôi sẽ gọi lại cô.

Poppy tắt máy. Vài giây sau đã cho xe chạy ngay qua bức tường đá đánh dấu lối vào khu vườn cây của dòng họ Blake, niềm tự hào của mẹ nàng. Bức tường đã bị một lớp tuyết dày phủ cao đến thắt lưng, và tấm bảng hiệu cũng đã bị tuyết bao trắng xóa. Nếu cho xe rẽ vào, rồi chạy thêm nửa dặm theo con đường rải sỏi, hai bên là những cây táo trụi lá, nàng sẽ đến nhà mẹ nàng, và xa hơn một chút nữa là nhà máy sản xuất rượu táo. Nhưng cả hai hiện đóng cửa trong suốt mùa đông.

Vì thế Poppy đã tiếp tục cho xe chạy theo con đường chính vòng theo bờ hồ, rồi rẽ vào con đường dẫn về nhà nàng. Ra khỏi xe, nàng liền cho xe lăn đưa mình thẳng đến tấm bảng điều khiển các thiết bị điện thoại trên có nhiều nút bấm. Nàng rất nóng lòng muốn biết tin tức. John chắc phải mất một thời gian mới gọi lại cho nàng, nhưng thứ nàng đang rất muốn có là tin của Micah nhắn về.

Tuy đứng dựa vào tường, Micah vẫn cao hơn hầu hết những người khác trong số người đang ở hành lang tòa án. Các luật sư nổi bật hẳn lên trong những bộ đồ lớn, những người khác gồm đủ mọi lứa tuổi từ những thiếu nữ mang thai đến những cụ già má nhăn nheo, trong những bộ đồ học sinh cầu thả hay những bộ đồ dân quê thông thường, từ kiểu thời trang Manchester đến kiểu Sanbornton đơn giản mộc mạc, hay kiểu quý phái Claremont. Ngoài đám luật sư, tất cả đều có một điểm chung là vẻ khổ sở hiện rõ trên gương mặt. Và đây là điểm Micah đang chia sẻ với họ. Nơi này không phải là nơi anh muốn đến. Lẽ ra anh đã cùng với Heather lôi trong rừng cây thích xem xét những thiệt hại vào phút chót của đường ống dẫn nhựa chính. Anh có thể làm công việc này một mình, nhưng lúc nào cũng thích có Heather bên cạnh.

Nhưng Micah hiện không có lựa chọn nào. Cassie đã bảo anh đứng ở đây chờ, nên tay anh thọc sâu vào áo khoác dạ, mắt sụp xuống, quai hàm căng thẳng, đứng đó. Ước mong duy nhất của anh hiện giờ là đem Heather ra khỏi nơi này trở về nhà. Chỉ có thể thôi.

Một lúc sau, khoảng thời gian mà Micah thấy dài như vô tận, cuối cùng Cassie cũng từ cuối hành lang xuất hiện bước lại phía anh. Micah thẳng người lại chờ đợi. Bà ta không nói gì, chỉ ra dấu cho anh đi theo. Đến cuối một hành lang khác, hai người rẽ phải. Cassie gõ nhẹ một cánh cửa phần nửa trên ghép bằng kính đục, rồi quay nắm cửa.

Micah ngỡ là Heather đang ở trong phòng, nhưng anh chỉ nhìn thấy một cái bàn cũ trổng và hai cái ghế sắt.

- Cô ấy ở đâu? - Anh lên tiếng hỏi.

- Đang trên đường đến đây. - Cassie đặt cặp tài liệu lên bàn trả lời. - Thủ tục là như thế này. Chốc nữa sẽ có một phiên tòa. Không phải là một phiên tòa xử tội mà chỉ là một phiên tòa để người của liên bang trình bày trước một vị thẩm phán nội vụ về chị ấy, và hoàn trả lại trát bắt. Trát bắt này liên quan đến vụ bỏ trốn để tránh khỏi bị truy tố. Heather không phải nói điều gì cả.

Bà ta ngừng lại khi cửa phòng mở.

Tim Micah đau nhói khi anh nhìn thấy Heather được một người lính gác ra hiệu bước vào phòng. Trông nàng xanh xao, và gương mặt như có vẻ khiếp sợ hơn lúc còn ở nhà. Mắt nàng nhìn thẳng vào Micah, rồi dán chặt vào đấy như muốn tìm sự yểm trợ của anh.

Thoạt đầu Micah đứng thật yên. Trong một thoáng anh nghĩ đến phần quá khứ của Heather mà anh không biết, cái túi ba lô mà anh đã đem giấu trong đồng củi, và những câu nói mà người nhân viên FBI nọ đã nói:

“Chúng tôi có bằng chứng cho thấy tên thật cô ấy là Lisa Matlock và cách đây mười lăm năm cô ấy đã phạm tội sát nhân ở California”. Nếu Heather đã giấu những chuyện đó không cho anh biết, thì điều này giải thích nỗi sợ hãi trong đôi mắt nàng. Nhưng còn nếu nàng vô tội và bị chấn động mạnh trước một sự việc ngoài tầm tay của mình, thì nỗi sợ hãi ấy cũng là điều hợp lý. Anh bám chặt lấy giả thuyết sau. Heather vừa bước vào phòng là anh chạy tới ôm choàng lấy nàng, áp mặt nàng vào ngực mình. Anh không muốn nhìn thấy đôi mắt rung rung ấy, nhưng rõ ràng là nàng đang run rẩy trong tay mình. Heather của anh vốn lúc nào cũng trầm tĩnh, và tánh khí bình ổn. Nàng lúc nào cũng tỏ ra can đảm, tin vào chính mình như bất cứ người nào mới đến định cư ở vùng hồ Lake Henry khép kín này.

Anh còn nhớ cảm nghĩ của mình lần đầu tiên gặp nàng. Đó là vào mùa thu, mùa làm xi rô đã qua rồi, và anh đang chuyển qua công việc làm thợ mộc. Charlie đã thuê anh ráp một giàn cửa sổ ở quán cà phê, nhìn ra hàng cây bạch dương. Trong khi làm việc, anh ra vào nhà bếp cả chục lần mỗi ngày, thoát đầu Heather rửa bát đĩa, sau đó phụ giúp sửa soạn thực phẩm để nấu nướng. Cũng như anh, nàng không nói nhiều. Anh còn nhớ trông nàng hồi ấy rất trầm lặng, thậm chí hơi rụt rè, nhưng rất tự tin. Nàng có vẻ thoải mái với công việc đang làm, thanh thản, không có vẻ gì là một người đang phải chạy trốn một thứ gì đó hay có chuyện gì cần giấu giếm.

Người lính gác bước ra hành lang, đóng cửa để hai người lại với Cassie. Micah thì thầm ý nghĩ đầu tiên của anh với Heather: - Em đã ăn điểm tâm chưa?

Heather lắc đầu đáp lại nho nhỏ: - Họ có đưa đến, nhưng em không sao nuốt nổi.

Anh ôm chặt Heather thêm một phút nữa, rồi hỏi nhỏ vào tai nàng: - Chuyện này đến từ đâu vậy.

Heather nhẹ nhún vai không đáp.

- Em có xích mích gì với người nào trong thị trấn không?

Nàng lắc đầu.

- Em có bao giờ nghe nói đến người phụ nữ ấy không?

Heather bắt đầu khóc. Micah không hiểu đó là dấu hiệu cho thấy nàng có biết hay là không nữa, nên nhìn qua Cassie một cách tuyệt vọng nói: - Cô ấy không phải là người đó. Chúng ta làm gì bây giờ?

Từ lúc vào đến giờ, Cassie vẫn đứng ở cuối căn phòng nhỏ, để hai người có đôi phút tâm sự, nhưng giờ thì bà ta đã tiến đến gần, đưa tay sờ nhẹ vai Heather một cách thân mật. Một phút sau bà nắm nhẹ vào vai cô để Heather nhìn lên rồi nói: - Tôi cần phải hỏi chị chuyện này, vì nếu không hỏi thì tôi sẽ không sao làm nhiệm vụ luật sư của mình được. Chị có phải là Lisa Matlock không?

Mắt Heather đã đầy lệ. - Tôi là Heather Malone - nàng nói.

Micah nói, vẻ khó chịu: - Đấy - Bà đã có câu trả lời. Giờ thì sao?

Cassie tiếp tục nhìn kỹ khuôn mặt Heather, rồi quay sang Micah nói: - Giờ thì chúng ta sẽ chống lại các tổ giặc ấy.

- Làm thế nào?

- Lát nữa đây chúng ta sẽ nghe phần trình bày của họ, và không thừa nhận thủ tục tố tụng đó. Về căn bản, như thế là chúng ta bảo Heather vô tội đối với những lời buộc tội trên, và chúng ta sẽ không khước từ việc dẫn độ.

Heather chợt phát ra một tiếng kêu nhỏ đầy sợ hãi. Micah hỏi ngay: - Dẫn độ à?

Cassie giải thích: - Nếu chúng ta khước từ, chị ấy sẽ bị đưa ngay về California để trả lời những tố giác mà họ đã nêu ra.

- Như thế có nghĩa là thừa nhận nàng là Lisa Matlock à?

- Không! Như thế có nghĩa là để cho các tòa án ở đây chứng tỏ được chuyện đó cùng với các tố giác khác.

- Vì cô ấy không phải là Lisa Matlock, thì những truy tố này đâu có áp dụng được với cô ấy!

- Đúng. Nhưng điều tôi nghĩ, điều anh nghĩ và những điều chị ấy nói là một chuyện. Những gì mà những người California nghĩ lại là một chuyện khác.

- Như vậy là quá sai. Tôi muốn tất cả những lời buộc tội ấy phải được hủy bỏ.

Cassie cười buồn bã. - Nếu dễ như thế thì tôi đâu có việc gì nhiều để làm. Hệ thống luật pháp về hình sự của chúng ta hoạt động lòng vòng phức tạp.

- Phải được xem như là vô tội cho đến khi nào tòa phán là có tội, - Micah nhắc lại bà ta.

Cassie ngập ngừng mấy giây trước khi lắc đầu nói: - Không phải lúc nào cũng thế. Câu nói ấy của bà ta càng làm Micah lo sợ là câu chuyện rắc rối mới chỉ bắt đầu.

Poppy không phải trả lời cú điện thoại nào. Buổi sáng mùa đông ở Lake Henry thường vẫn thế. Vào các mùa khác, thời tiết tốt thường lôi những người dân ở đây ra ngoài làm bất cứ việc gì họ thấy thích. Còn những ngày mưa gió, có tuyết rơi hay trời lạnh, họ thường ở nhà tự trả lời các cuộc điện thoại, đọc báo, thu dọn các bữa điểm tâm, chất củi hay chặt lớp tuyết đọng trên các mái hiên.

Nàng cho ngọn lửa trong lò sưởi bùng sáng lên, nấu một bình cà phê, rồi ngồi với cốc cà phê bốc khói nhìn ra hồ, băn khoăn không biết Heather hiện đang ở đâu và đang làm gì. Đây không phải là một mối băn khoăn thoáng qua, nhỏ nhặt. Trong đám bạn hữu mà nàng từng quen biết lâu trước khi gặp Heather, cô là người nàng ưa thích nhất, cảm thấy gần gũi hơn hết ngay khi mới gặp nhau lần đầu. Hồi ấy nàng mới là sinh viên năm nhất của trường đại học tiểu bang, còn Heather thì đang lo việc bếp núc cho Charlie, nhưng cả hai lại là những người rất yêu thích các sinh hoạt ngoài trời. Cứ đến cuối tuần là họ tập hợp lại thành một nhóm đi leo núi. Và dù đám bạn bè sinh viên với nàng vẫn có một điểm chung để bàn luận, Poppy vẫn thích trò

chuyện với Heather hơn. Nhớ lại hồi ấy nàng nhận thấy là trong các cuộc trò chuyện này Poppy thường nói nhiều hơn. Heather là người rất chịu khó lắng nghe, và Poppy, vốn cảm thấy bị dồn ép trong bầu không khí của thị trấn nói chung và trong gia đình nói riêng, thấy mình cần trút tâm sự với ai đó. Sau đó tai nạn xảy đến, và trong suốt cơn ác mộng mà nàng phải trải qua sau đó, Heather lúc nào cũng có mặt bên cạnh. Dường như cô biết mình cần phải làm gì mà không cần phải bảo. Heather không đưa ra một câu nói an ủi hay thương hại nào. Những cử chỉ và thái độ của Heather rõ ràng là muốn nàng chấp nhận những gì đã xảy ra và tiếp tục tiến. Lối tiếp cận trầm lặng ấy đã là một niềm an ủi lớn đối với nàng.

Poppy còn đang suy nghĩ về tính tình trầm lặng của bạn, cô thích lắng nghe hơn là nói, và đang thắc mắc không biết có lý do nào đằng sau thái độ ấy của Heather, thì một bóng đèn trên bảng điện thoại phía trước mặt chợt nhấp nháy. Gác những ý nghĩ vừa rồi sang một bên, Poppy đeo ống nghe vào, ấn số rồi lên tiếng: - Đây là thư viện Lake Henry.

- Xin cho gặp Leila Higgins - Tiếng một phụ nữ lạ vang lên trong máy.

- Rất tiếc. Vào những ngày thứ tư hàng tuần đến trưa thư viện mới mở cửa.

- Ai gọi vậy?

- Tôi là Aileen Miller. Tôi làm việc cho tờ Washington Post. Tôi được biết cô Heather Malone làm việc tại thư viện. Tôi muốn biết những nhận xét của cô Higgins về vụ này.

Poppy, nhờ kinh nghiệm đối phó với giới truyền thông trong cuộc thử lửa mùa thu vừa rồi, đã bảo ngay bà ta: - Thế này nhé, bà hãy để số điện thoại lại đây. Tôi sẽ đưa cho cô Higgins khi cô ấy đến làm việc.

- Cô là ai?

- Dịch vụ điện thoại.

- Cô có số điện thoại nhà riêng của cô Higgins không?

- Tôi đề nghị như thế này - Giọng Poppy trở nên ngọt ngào - Bà cho tôi số điện thoại nhà riêng, tôi sẽ chuyển lại cho cô Higgins.

Một phút yên lặng bên kia đầu dây, rồi bà ta lại lên tiếng: - Ồ, tôi không muốn cô ấy phải trả tiền điện thoại. Để tôi sẽ gọi lại sau - Ngừng lại một chút, bà ta nói thêm: - Cô ấy có thể gọi tôi ở văn phòng làm việc.

Poppy viết tên và số điện thoại của bà ta rồi cắt liên lạc, chuyển qua đường dây riêng của nàng và bấm số.

- Sở cảnh sát - một giọng nói càu nhàu đáp lại.

- Willie Jake, tôi đây. Ông biết gì về chuyện Heather?

Willie không trả lời ngay. Giọng ông ta hơi gắt khi lên tiếng mấy giây sau đó.

- Thế cô biết những gì?

- Chỉ biết là chị ấy bị bắt giữ. Sao ông lại để cho chuyện ấy xảy ra?

- Tôi không “để cho” chuyện ấy xảy ra. - Ông ta nói vẻ giận dữ. - Tôi chỉ là một viên chức địa

phương. Tôi không thể kiểm soát các công việc thuộc liên bang.

- Họ có bằng chứng cho thấy Heather là một người nào đó khác không?

- Cô biết là tôi không thể cho cô biết chuyện đó. Nhưng nếu không có, đời nào tôi lại để cho họ làm thế?

- Bằng chứng gì vậy?

Có tiếng thở dài. - Tôi không thể nói cho cô biết để tránh sự thiên lệch, nhưng tôi có thể cho cô biết điều này. Tất cả đều có căn cứ, một xấp ảnh cũ của một người nào đó trông có thể là Heather, các báo cáo về một vết theo, các bản so sánh chữ viết. Tôi nói lại một lần nữa, họ là người liên bang gọi đến. Tôi đã cố hết sức làm họ đổi ý, nhưng rốt cuộc họ vẫn làm theo ý họ. Mình chẳng thể làm gì được khi họ đã nhất định cho sự việc là như thế, và khi họ có giấy tờ cho phép. Chúng ta...

Đèn chớp ở đường dây riêng của Poppy, và số điện thoại của John xuất hiện.

- Được rồi. Willie Jake, tôi hiểu ý ông. Tôi phải trả lời điện thoại đây. - Nàng chấm dứt cuộc điện đàm, rồi ấn nút nơi có đèn nháy. - Có cơ may nào không?

- Cô ấy đang ở tòa án liên bang ở Concord. Một phiên tòa đang diễn tiến ở đấy.

- Loại phiên tòa gì vậy?

- Về cái trát bắt giữ đó. Tôi không biết gì hơn. Tôi biết tin này từ một người bạn đang theo dõi phiên tòa cho tờ Monitor. Anh ta không thể nói nhiều. Anh ta muốn vào nghe phiên tòa.

- Anh có bảo anh ấy đừng cho phổ biến rộng vụ này không?

- Có chứ. - John đáp, nhưng giọng có vẻ thất vọng. - Anh ta bác ngay yêu cầu của tôi.

- Tại sao? Heather chẳng là một nhân vật nào cả.

- Nhưng anh chàng mà Lisa Matlock cố tình giết chết lại là một người tên tuổi. Bố anh chàng là Thượng nghị sĩ bang California vào thời đó, và được đảng ông ta đề cử vào liên danh Phố Tổng thống ba tuần lễ sau khi con trai chết, một phần do những phiếu cảm tình trong vụ ấy. Liên danh bị thất cử, và DiCenza không ứng cử lại vào Thượng viện. Nhưng ông ta vẫn là một thế lực trong tiểu bang và có ảnh hưởng rất mạnh.

Poppy suy nghĩ nhanh. - Và anh cho là cô Heather của chúng ta có dây dưa với đám chính trị gia ấy sao? Tôi thì không. Chị ấy rất kín đáo, rất rụt rè, rất tế nhị, thực tế. John, tôi thấy trong vụ này có cái gì đó không ăn khớp với nhau.

- Nay Poppy, tôi chỉ thuật lại những gì anh bạn tôi nói. Đây là một vụ đang gây nhiều bàn tán vào lúc này. Tôi đoán nó sẽ tạo rất nhiều chú ý. Tôi sắp lái xe xuống dưới đó đây. Ông Armand muốn đưa câu chuyện lên tờ báo, và cách tốt nhất là trực tiếp tìm xem chuyện gì xảy ra.

- Hãy tìm xem tại sao chuyện đó lại xảy ra, - Poppy năn nỉ. - Tại sao nó lại xảy đến với Heather.

- Tôi sẽ cố. Khi nào trở về tôi sẽ gọi cô.

Poppy không muốn giữ anh ta lâu thêm. Nếu có ai đó muốn giúp cho Heather có một hình ảnh đúng, thì người đó là John. Vì thế nàng chỉ nói thêm - Xin anh làm ơn giúp - rồi chấm dứt liên

lạc.

Tháo bộ ống nghe ra, Poppy cầm tách cà phê lên nhìn ra hồ, cố tưởng tượng những cảm nghĩ hiện tại của Heather. Cô ấy đang hoang mang, hay đang tê cứng người vì sợ hãi, hay đang có những cảm nghĩ nào hoàn toàn khác như thế. Nàng cố tưởng tượng hình ảnh một Heather đang ngồi trong phòng giam ở Concord, nhưng không sao nghĩ ra được một khuôn mặt thích hợp với những cảm nghĩ trên. Heather lúc nào trông cũng dịu hiền với cái vết theo theo ấy. Đó là một vết theo nhỏ dài hơn một xăng ti mét một chút, từ khóe miệng chạy cong lên trên làm thành một nụ cười mỉm thường trực.

Những vết theo như thế tạo cho người ta một nét riêng biệt. Nhiều người có những vết theo đó.

Một ánh đèn khác nhấp nháy, lại là đường dây riêng của Poppy. Lần này thì số máy là của Marianne Hersey ở hiệu sách. Đưa ống nghe lên tai, nàng ấn nút rồi nói: - Xin chào.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Marianne hỏi. Cô ta là một trong số năm phụ nữ thường hay đến nhà Poppy mỗi tối thứ ba. Chính thức thì họ là “Ủy ban Hiếu khách” của Lake Henry, nhưng không chính thức thì họ chỉ tập hợp lại để trao đổi tin tức, chuyện trò, cười đùa và chia sẻ những bất mãn của họ. Heather đêm trước đây cũng có mặt trong cuộc họp hàng tuần này. - Tôi vừa đến sở ngồi uống cà phê ăn bánh cam và đang hy vọng nghe cuộc nói chuyện buổi sang của một tác giả, thì chợt nghe tin mới nhất từ Concord. Chị có biết họ đang nói gì về Heather không?

- Trên TV à? Ôi, lạy Chúa! Họ nói gì vậy?

- Bảo rằng chị ấy đã cố tình cán chết người con trai của Thượng Nghị sĩ DiCenza rồi bỏ trốn ngay sau tai nạn trên, và mãi cho đến khi một nhân viên của đội truy tìm đặc biệt nhận được một nguồn tin từ một người có mặt ở đấy trong mùa thu vừa rồi. Vậy chị biết gì về chuyện đó?

- Cũng không nhiều hơn chị bao nhiêu. Để tôi mở tivi xem thử rồi gọi lại cho chị sau. - Poppy quay ghế mở máy truyền hình, tìm đến kênh “Tin tức nóng hổi”. Ở đây bản tin mới bắt đầu, nên nàng cho là mình đã bắt được một kênh khác với kênh mà Marianne vừa xem. Quả đây không phải là dấu hiệu tốt. Người nhân viên đọc bản tin vừa bắt đầu, thì ở đường dây điện thoại riêng của Poppy đèn lại nhấp nháy.

- Sigrid đây. Chị có xem bản tin họ đang đọc không? Sigrid Dunn là một cô bạn khác trong nhóm hội họp mỗi tối thứ ba. Ban ngày cô ta làm việc trong một cơ sở dẹt lớn, thường mở tivi trong khi làm việc.

- Vừa mới mở máy. - Poppy nói.

- Họ đang nói chuyện gì vậy?

- Để tôi lắng nghe thử. - Nàng mở thêm nút âm lượng.

“... một khai thông lớn trong cuộc điều tra vụ giết chết Robert DiCenza cách đây mười lăm năm ở Sacramento. DiCenza hồi ấy hai mươi lăm tuổi bị xe cán chết trong khi vừa rời một buổi họp gây quỹ chính trị cho bố, lúc đó là thượng nghị sĩ của tiểu bang. Chiếc xe cán chết anh ta do một cô gái mười tám tuổi tên là Lisa Matlock, người mà theo những nguồn tin của cảnh sát, đã đe dọa anh ta vào tối hôm đó. FBI đã bảo rằng Lisa Matlock đã đến sống ở New Hampshire trong mười bốn năm qua dưới cái tên Heather Malone. Cô ta đã bị bắt giữ sáng sớm hôm nay tại nhà ở Lake Henry. Cô ta đã không kháng cự và được đưa đến tòa nhà liên bang ở Concord. Một phiên tòa vừa kết thúc ở đấy, trong đó luật sư của cô Malone chống lại thủ tục trên. Như thế có nghĩa là cô ta sẽ chống lại một sự dẫn độ. Vì việc dẫn độ là việc của tiểu bang nên các thủ

tục của liên bang đã bị hủy bỏ và cô ta đã được chuyển qua văn phòng Chương lý của New Hampshire. Cô ta sẽ được chuyển đến một tòa án cao hơn ở West Eames cho một phiên tòa được mở ra trong ngày hôm nay. Đây là Brian Anderson tường thuật cho kênh TH9 trong bản tin sốt dẻo ở Concord”.

- Chị có nghe nói gì về vụ giết người đó không? - Poppy hỏi Sigrid.

- Không. Cách đây mười lăm năm tôi đang ở trong Đoàn Hòa bình Thiện chí ở Châu Phi nên không nghe nói chuyện đó. Có phải họ đang nói về Heather của chúng ta không? - Giọng Sigrid đầy ngờ vực.

Poppy cũng thấy bối rối. - Vâng, chị Heather của chúng ta đang bị bắt giữ, nhưng không thể nào chị ấy lại làm một chuyện như thế. - Nàng ngừng một chút, nghĩ lại mối giao tình giữa Heather và mình cùng với sự tương cảm mà những người khác không có. - Phải thế không chị?

- Không. Hoàn toàn không. Chúng ta biết rõ chị Heather. Tôi muốn nói là chúng ta không dành những buổi tối thứ ba chỉ để nói chuyện về thời tiết. Chúng ta còn nói về những chuyện riêng tư. Về những tâm tư thầm kín. Chị ấy không thể che giấu chúng ta điều gì.

Poppy cố nhớ lại những câu chuyện mà Heather nói với nàng về thời thơ ấu của cô ấy, nhưng không nhớ được gì. Trong những buổi tối thứ ba ấy, Heather lúc nào cũng chỉ chăm chú nghe và đưa ra những câu hỏi, những câu hỏi khéo léo nhằm khuyến khích người khác nói thêm.

- Chúng ta không thật sự biết nhiều về chị ấy, - Poppy lặng lẽ nói.

- Nhưng chị ấy không phải mẫu người bạo lực như thế.

- Chắc có kẻ nào đó muốn kiếm chuyện, một kẻ nào đó trong giới báo chí từng bị chúng ta nhổ vào mặt mùa thu vừa qua. Đây là đòn trả đũa đấy mà.

- John bảo không phải thế.

- Tin tức nói rằng người nào đó có mặt ở đây mùa thu vừa rồi đã bí mật cung cấp tin cho đội truy tìm đặc biệt. Có lẽ John đúng, đây không phải là một vụ báo thù. Nhưng có thể có kẻ nào đó tò mò soi mói những bí mật riêng tư của người khác.

- Ôi, Sigrid. Họ nhìn vào đám đông và lúc ấy Heather đang ở trong đám đông.

- Thật ra thì không phải thế đâu, - Sigrid nói. Chị ấy không ở trong đám đông khi các ống kính đang chĩa vào vụ đó. Con bé Missy lúc ấy đang bị bệnh đậu mùa, chị nhớ không?

Giờ Poppy mới sực nhớ. Trong tuần lễ ấy Heather không hề rời xa bệnh viện nhi và cửa hàng bách hóa. Chính Poppy đã phải thuật lại cho Heather nghe những đối đáp sôi nổi mà cô ta đã không được chứng kiến. Như vậy chắc có một kẻ nào đó không bị nhỡ cơ hội như Heather, kẻ nào đó đã nhìn thấy một khuôn mặt na ná như Heather, tưởng tượng ra sự trùng hợp trên và đưa cả cuộc sống đang yên ổn hạnh phúc của một phụ nữ vào một tình trạng bấp bênh nguy hiểm. Poppy muốn biết kẻ đó là ai.

CHƯƠNG 3

Griffin Hughes đang đứng gần chiếc ghế nệm dài bọc da tại phòng khách nhà anh ta trong một thị trấn ở New Jersey, nghe điện thoại. Đầu dây bên kia là Prontiss Hayden, có thời từng là một Thượng nghị sĩ có thể lực nhất của Thượng viện Hoa Kỳ, hiện đã trên tám mươi tuổi và đang nghỉ hưu ở một trang trại bang Vir-ginia. Anh đang viết thuê tiểu sử của Hayden và đang gặp trực trực.

- Tôi không muốn đề cập chuyện ấy. - Hayden cương quyết nói.

- Nhưng nó là một phần của câu chuyện của cụ. - Griffin nhẹ nhàng nói. Anh không muốn cãi vã với một người lớn tuổi và có những thành đạt mà anh rất kính nể như ông cụ. Cả hai chỉ bất đồng ý kiến về chuyện cần tiết lộ bao nhiêu. - Không ai lại có ý nghĩ không tốt về cụ vì cụ đã có một đứa con rơi như thế. Cụ đã nhận lãnh hoàn toàn trách nhiệm, đã cung cấp cho đứa bé tất cả mọi thứ mà cụ đã cung cấp cho chính những người con khác của cụ. Có người nào khác biết về anh ấy không?

- Trong gia đình thì có, nhưng công chúng thì không. Ta không phải là thế hệ của cậu, Griffin ạ. Ta không thể đem chuyện ấy ra phơi bày cho những người cùng thời với ta, những người sẽ đọc cuốn sách này, những cụ già lụ khụ như ta.

Griffin dè dặt nói: - Thừa cụ, cụ nhầm rồi. Có cả một thế hệ trẻ hơn muốn biết chuyện ấy xảy ra như thế nào...

- Trong thời xưa ấy của ta à? - Hayden cắt ngang. - Vào cái thời xa xưa đẹp đẽ ấy, bọn ta không nói đến những chuyện như thế. Chúng ta nói về những cuộc tranh luận đáng ca ngợi và những thỏa thuận lịch sử. Bọn chúng ta là những người lễ độ lịch sự. Ta còn nhớ...

Ông cụ bắt đầu thuật lại những điều ông nhớ, những điều mà Griffin đã nghe ông kể trước đây rồi. Vì thế anh đã lơ đãng lấy bộ điều khiển từ xa bật tivi và nhìn màn ảnh. Sau vài lần bấm nút chuyển kênh, sự chú ý của anh bắt đầu dồn cả vào bản tin sốt dẻo từ Concord, New Hampshire, trong khi vẫn làm như cố lắng tai nghe ông cụ bằng những tiếng vang dạ chiếu lệ. Có lúc vì quá chăm chú nhìn tivi, anh quên cả lên tiếng, khiến ông cụ chột bảo:

- ... Này Griffin, cậu còn đó không?

- Dạ thưa còn.

- Ta cứ ngỡ là đã mất liên lạc rồi chứ. Thứ điện thoại di động này không đáng tin cậy bằng loại thường trước đây.

- Thượng nghị sĩ Hayden, để cháu gọi lại cụ sau được không?

- Được... được. Nhưng ta không muốn vấn đề đó đề cập đến trong cuốn sách. Ta nhất định như thế.

- Chúng ta sẽ bàn lại vào ngày mai thưa cụ.

Anh tắt máy, tiếp tục nhìn màn ảnh, hai mắt như bị dán chặt vào đấy trong một tâm trạng vừa ngờ vực vừa kinh hãi. Vào lúc cảnh sau cùng hiện ra, hình ảnh Heather đang được đưa về quận West Eames cùng với lời hứa của các phóng viên sẽ cập nhật tin tức mới nhất của vụ việc trong

ngày, thì Griffin đã tức giận thực sự.

Anh ấn mạnh nút tắt máy, ném bộ điều khiển từ xa sang một bên, nhắc điện thoại lên bấm số của người anh là Randall Hughes.

- Chào chú em! - Rand trả lời ngay.

- Anh đang ở đâu đấy? - Griffin vào thẳng ngay câu chuyện.

- Ngay lúc này à? Cách nơi làm việc ba khu phố.

Vậy là anh ta đang ở Washington DC, không phải ở Lake Henry như anh nghĩ. Tôi đang xem trên tivi bản tin về Heather Malone và đang cố tìm hiểu câu chuyện khởi đầu từ đâu. Một ý nghĩ chợt đến khiến tôi vô cùng khó chịu. Randy, hãy nói cho tôi biết không phải là do anh đấy chứ?

Randall Hughes, anh của Griffin, lớn hơn anh chàng hai tuổi, trả lời bằng giọng rất tự mãn: - Tôi cho chú biết chuyện này. Tôi đang đến văn phòng để thực hiện một trong nhiều cuộc phỏng vấn trong ngày hôm nay.

- Hãy nói với tôi không phải là anh, - Griffin lặp lại câu nói, giọng rất căng thẳng, quai hàm bạnh ra. Nhưng Randy, dù có cảm nhận được sự giận dữ của anh, vẫn không mất vẻ hào hứng.

- Đúng rồi. Chính tôi đấy.

- Tiên sư anh, Randy. Hôm ấy ở văn phòng anh, tôi chỉ nói lên một ý nghĩ của tôi. Tôi thấy có sự giống nhau, và tôi chỉ bảo có nhìn thấy một người trông hơi giống bức ảnh trên tường anh. Tôi chưa bao giờ bảo đó là cô ấy.

- Đúng lắm. Và tôi đã phăng mối dần từ đấy. - Randy nói với vẻ tự hào.

- Thật khó tin. Tôi muốn nói là khuôn mặt của cô gái trên tường ấy đã nhìn xuống những người làm việc tại văn phòng đó trong mười lăm năm trời, và nhìn tôi trong suốt mười lăm tháng qua cho đến khi ông em tôi bỗng nhiên cung cấp cho tôi một đầu mối. Đó là trường hợp của những vụ như thế này. Mình lục tìm đủ mọi nơi, nhưng chính nhờ một thứ may mắn hoàn toàn bất ngờ đã chỉ cho mình đi đúng đường.

- Tôi không chỉ cho anh đi đâu cả, - Griffin nhất quyết đính chính. Anh muốn xóa hẳn mọi vai trò khả dĩ của mình trong vụ này. - Tôi chỉ bảo anh là có sự giống nhau. Anh có biết có bao nhiêu người giống nhau như thế trên thế giới này không? Giống tôi hay giống anh? Anh có bao giờ bị một người nào đó hỏi là anh có bà con gì với Redford chưa? Chuyện này vừa mới xảy đến với tôi tuần vừa qua. Đó là do cái quai hàm của tôi, có thể thôi. Tôi có quai hàm cũng vuông vức như thế nên họ hỏi, nhưng đó chỉ là câu hỏi tình cờ. Họ không thật sự nghĩ là tôi có liên quan đến người nọ. Cũng giống như vụ này vậy, tôi có bảo là cô ấy ở thị trấn đó đâu!

- Chẳng cần phải thông minh mới đoán ra. Chú vừa rời thị trấn đó. Mọi thứ chú nói đến lúc đó đều có liên quan đến thị trấn ấy.

Nguyên nhân chỉ là vì Griffin lúc ấy rất thích Poppy Blake, và anh thấy cần phải tâm sự với ai đó về cô gái, nên anh đã không dừng lại Princeton mà lái xe thẳng về Washington DC. Randy và Griffin vốn là hai anh em nhỏ nhất trong số năm anh em họ Hughes, thường tâm sự với nhau về những cô gái kể từ lúc hai người lên mười bốn, mười lăm tuổi, và chưa lần nào Randy tiết lộ điều gì cho người khác biết, nên Griffin đã mong là Randy vẫn kín đáo như trước kia. Giờ thì anh chợt thấy mình bị phản bội.

- Randy, anh không hiểu gì cả. Họ là những người tốt. Anh không thể làm thế với những người tốt.

- Này chú! - Randy chợt đổi sang giọng một viên chức thi hành luật pháp. - Tôi không biết cô ta tốt hay xấu, nhưng luật là luật. Cách đây mười lăm năm cô gái đó đã ung dung trốn thoát. Đã đến lúc sở chúng tôi tóm cô ta.

- Dù nhằm người? - Griffin kêu lên.

- Không sao nhằm được. Ngay cả khi cô ta giải phẫu mặt để chúng tôi không nhận ra sự giống nhau, ngay cả trường hợp cô ta làm cái theo ấy biến đi, chúng tôi vẫn còn mẫu chữ viết của cô ta. Mọi việc tốt đẹp đến độ tôi không tin được. Tôi muốn nói là cách đây vài tuần lễ tôi lên đó và gặp cô ta đang làm việc ở một thư viện nhỏ địa phương. Tôi hỏi một cuốn sách. Cô ta bảo không có. Tôi nhờ cô ta viết tên một hiệu sách gần nhất. Thế là Bingo! Y hệt tuồng chữ chúng tôi có trong hồ sơ lúc cô ta còn học trung học. Vậy là chúng tôi đã tóm được cô ta. Đúng cô ta. - Anh ta nói bằng giọng vô cùng hân hoan.

- Anh là tên gốc.

Một phút yên lặng, rồi giọng Randy bỗng trở nên giận dữ: - Chú sao thế?

- Nếu biết anh làm chuyện đó, tôi đã chẳng nói với anh câu nào.

Randy có vẻ bất mãn: - Griffin, cô ấy đã giết một người.

- Bị cho là đã làm thế, và đó là trong trường hợp cô ấy chính là cô gái kia. Nhưng anh có cần phải sử dụng tôi trong vụ này không?

- Tôi không sử dụng chú. Chú nói một điều gì đó khiến tôi chợt nảy ra một ý nghĩ khác. Tôi theo đuổi ý tưởng mới đó. Tôi đã sưu tầm điều tra, đã đi đến cái thị trấn nhỏ bé đó và tóm cô ta. Dẫu sao thì chuyện ấy có nghĩa gì với chú nữa đâu. Chú đã không đến đấy nữa. Chú đã hết quan tâm rồi mà.

Với Randy thì trông có vẻ như thế, nhưng Griffin vẫn rất quan tâm đến Poppy. Anh đã thấy hiếu kỳ về cô gái này từ lần đầu tiên gọi đến Lake Henry, vì muốn thực hiện một câu chuyện về cô chị của Poppy là Lily, và chính Poppy đã trả lời điện thoại cho viên cảnh sát trưởng. Sự thẳng thắn. Đó là điều anh cảm nhận được ở cô gái này. Ngay từ lúc đầu cô ấy đã tỏ ra rất thẳng thắn.

“Tôi là một nhà văn hành nghề tự do. Tôi đang sưu tầm tài liệu cho một câu chuyện về vấn đề riêng tư cho tờ Vanity Fair”. - Anh đã bảo Poppy như thế vào ngày đó tháng chín vừa qua. - “Tôi đang đặt trọng tâm câu chuyện vào những gì sẽ xảy ra khi sự riêng tư bị xâm phạm, những ảnh hưởng phụ của chúng tôi với những người liên quan. Tôi nghĩ là tình huống của cô Lily Blake rất phù hợp với đề tài này. Lake Henry là thị trấn quê nhà của cô ấy. Tôi cho rằng người dân ở đấy có thể có ý kiến về những gì đã xảy đến cho cô ấy”.

“Ông nói rất đúng. Chúng tôi có ý kiến”, Poppy đã trả lời như thế. Griffin thích sự ngay thẳng, trung thành của nàng. Poppy càng tỏ ra khó khăn trong việc khai thác tin của anh, Griffin càng thấy mình quan tâm đến cô gái. Và đó không chỉ là một trò chơi, một số trong những người viết văn hành nghề tự do vẫn bị những cuộc săn đuổi như thế lôi cuốn rất mạnh. Anh cảm thấy lòng mình chợt mềm đi lần đầu tiên nhìn thấy Poppy trên chiếc xe lăn. Anh đã phải thuyết phục mãi Poppy mới chịu để anh đưa đi ăn tối. Buổi tối ấy đã là một sự thành công, hai người đã chuyện trò suốt ba tiếng đồng hồ.

Ít nhất với Griffin đó là một điều bất ngờ. Nhưng khi anh tỏ ý muốn thu xếp thêm những cuộc gặp gỡ khác, thì Poppy đã cương lại. Nàng đã để cho máy tự động trả lời khi anh gọi, và khi anh nói chuyện được với nàng, thì Poppy đã bảo là anh cần một người bạn gái khác.

Anh biết rõ ý nghĩ của Poppy. Nàng đã nói ngay trong những câu nói đầu tiên khi hai người đối mặt: “Tôi không chạy, không trượt tuyết hay đi bộ được. Tôi không lái xe được nếu chiếc xe không được trang bị đặc biệt cho tôi. Tôi không hái táo hay làm việc ở nhà máy làm rượu táo, thậm chí tôi còn không đứng được khi tắm nữa”.

Anh biết là trong mười hai năm Poppy đã không nghĩ đến những chuyện đó. Giờ đây khi thấy có người tỏ vẻ quan tâm đến mình, Poppy đã bị bất ngờ khiến nàng không kịp chuẩn bị. Nàng cần thời gian. Và Griffin đã chiều theo ý nàng. Sau đó anh chỉ tạt qua thị trấn, ở đấy vài ba tiếng đồng hồ, và vài tuần lễ lại gọi cho Poppy một tấm bưu thiếp của những nơi anh đi qua. Nhưng Griffin đã không gọi điện thoại cả tháng nay. Trong khi đó anh vẫn cố tìm hiểu tất cả những gì liên quan đến cô gái này. Một trong những điều Griffin biết được ngay từ đầu, là Poppy và Heather là đôi bạn rất thân. Hôm ấy Heather đang từ cửa hàng bách hóa đi ra thì gặp anh và Poppy vừa đến ăn trưa ở quán cà phê của Charlie. Cô chỉ dừng lại một chút trao đổi vài câu xã giao với Griffin và nói vài câu với Poppy, nhưng qua cử chỉ thân mật của hai người, anh biết họ là đôi bạn thân. Griffin biết chắc, không chút ngờ vực, là... nếu Poppy biết được chính anh đã cung cấp tin này cho đội truy tìm đặc biệt, nàng sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với anh nữa.

- Có phải vì cô ấy không? - Randy hỏi. - Chú đã bảo là cô ấy không muốn liên hệ với chú nữa mà. Nếu có sự thay đổi nào chú nên cho tôi biết chứ.

Griffin không biết là liệu đã có sự thay đổi hay không, nhưng anh sẽ không nói cho Randy biết. Anh có niềm tự hào của mình. Anh cũng có những hy vọng lớn mà nói ra chắc ông anh này sẽ nháy vào sục sạo ngay. Vì thế anh chỉ nói: - Nếu anh cho ai biết là anh có được đầu mối vụ này từ tôi, tôi sẽ dứt khoát với anh đấy.

-Ồ, chú dọa tôi đấy à?

- Đúng, từ một người em của anh đấy. Tôi có thể làm cho anh thành một người bị chê trách nhất trong gia đình mình đấy. Tôi chỉ cần bắt đầu nói về Cindy. Anh đã dành bao nhiêu thì giờ để truy đuổi những người lạ, nhưng lại không thể tìm ra được cô em gái của mình à?

Yên lặng một giây sau đó, rồi giọng Randy trở nên trầm tĩnh hơn: - Ôi, Griff! Cô ấy bỏ nhà đi đã được bảy năm rồi, khiến mẹ buồn rầu mà chết, làm cho bố đâm ra say sưa, và làm cho những buổi họp mặt gia đình trở thành một cơn ác mộng chẳng có lý thú gì nữa.

- Tôi không phải là ông anh đã gây ra chuyện đó. Đó là do James.

- Nhưng chúng ta có hay biết hay không? - Griffin lớn tiếng hỏi. - Có phải chúng ta đã ngoảnh mặt đi không? Chúng ta có ngăn cản chuyện đó không?

- Gia đình chúng ta có những bóng ma. Hầu hết gia đình nào cũng có. - Griffin nhất định không chịu lối nhìn đó: - Cindy không phải là một bóng ma, cô ấy vẫn sống ở đâu đó. Nếu anh chịu dành ra phân nửa nỗ lực của anh trong việc tìm cách phá hỏng cuộc đời của một phụ nữ tốt như Heather để tìm kiếm Cindy, có lẽ cô ấy đã về lại với gia đình chúng ta rồi.

- Ôi! - Randy chột kêu lên, dấu hiệu cho thấy anh ta không muốn bàn cãi thêm nữa. - Tôi đang lái vào một ga ra dưới hầm của một cao ốc văn phòng. Không còn sống nữa. Sẽ nói chuyện với chú sau.

Liền sau đó điện thoại im bật. Griffin cũng chẳng còn gì để nói thêm, vì anh đang nghĩ đến cuộc

gặp gỡ với Heather hôm tháng mười cách đây bốn tháng. Hôm ấy cô ta đang lo về bệnh trạng của một trong mấy đứa con, trên tay đang cầm hộp thuốc. Cái nhìn của Poppy trong khi hai người trò chuyện, lộ rõ vẻ yêu thương trù mến và trọng nể. Nàng chắc không thể nào lại có một người bạn sát nhân.

Poppy vô cùng nóng lòng muốn có mặt trong phiên tòa ở West Eames. Cũng như John, nàng muốn chính mình nhìn thấy chuyện sắp xảy đến cho Heather. Hơn thế nữa nàng còn muốn Heather nhìn thấy mình ở đấy và biết là mình quan tâm đến cô ấy như thế nào. Nàng muốn cho vị thẩm phán hay vị quan tòa nào quyết định số phận của Heather biết rằng cô ấy có những người bạn tin tưởng và yêu thương.

Nhưng Poppy đành phải ở lại Lake Henry. Lý do thứ nhất là cả Heather và Micah đều ở West Eames, nàng cần phải ở gần hai con bé còn ở nhà. Kể đến là tình trạng tuyết và băng lẫn lộn như thế này không biết bãi đậu xe ở tòa án, lối vào tòa án có thuận tiện cho một người khuyết tật như nàng không. Thêm vào đó là công việc hàng ngày của nàng. Quá nửa buổi sáng, tất cả các đường dây điện thoại nối mạng của nàng đều có đèn chớp. Một số những cuộc gọi là từ những người dân trong thị trấn muốn xác nhận câu chuyện vừa xảy ra, và Poppy chỉ cần lập lại một số dữ kiện mà nàng biết. Một số khác từ giới truyền thông thì nàng đã khéo léo lựa lời để chấm dứt sự tò mò của họ. Khó khăn nhất với nàng là những cuộc gọi tương tự như của Rose, cô em gái nàng, vì chúng có liên quan đến những suy đoán, và suy đoán thường làm nổi lên những vấn đề không có câu trả lời.

- Nếu họ cứ giam giữ chị ấy ở trong tù thì sao? Micah sẽ xoay xở ra sao?
- Họ sẽ không giữ chị ấy trong tù, - Poppy đáp. - Chị ấy chẳng làm chuyện gì sai quấy cả.
- Poppy, họ có thể giam giữ chị ấy lắm. Lúc ấy, Micah sẽ ra sao?
- Chị ấy sẽ về nhà mà.
- Nếu chị ấy không về được thì sao?
- Chị ấy sẽ về mà.
- Nếu họ giữ chị ấy một thời gian?
- Thôi mà Rose!

Nhưng Rose vẫn chưa chịu bỏ cuộc. - Chị có nghĩ là Micah sẽ lo lắng lắm không?

- Dĩ nhiên. Anh ấy yêu Heather.

- Bỏ qua chuyện yêu thương đi. Hãy nghĩ đến mấy con bé. Ai sẽ chăm sóc chúng nếu Heather ở tù? Ai sẽ giúp anh ấy sản xuất đường?

Poppy chợt thấy lòng đau nhói. Cái cảm giác đó vẫn thường đến mỗi khi nàng nói chuyện với Rose, một mẫu người hay lo xa tính xa. Rose là cô gái út trong số ba chị em thường được gọi là “những bông hoa của họ Blake”. Lily là chị lớn nhất, mẫu người sống nội tâm, nhạy cảm và tập trung, Poppy lại thuộc mẫu người nổi loạn và dễ tiếp xúc hơn cả. Còn Rose? Cô ta giống tính mẹ, nghĩa là hay nhìn vào khía cạnh tối tăm của mọi vấn đề.

- Tại sao em cứ nhất mực cho là như thế? - Poppy hỏi. - Chị ấy sẽ được thả ra mà.
- Em bảo thế là vì em biết những điều mà chị không biết. - Rose đáp lại ngay. - Heather học

được những ý tưởng làm ăn của Art. - Art là chồng Rose, gia đình anh sở hữu một nhà máy dệt địa phương. Và chị ấy đã áp dụng tốt những ý tưởng đó. Máy làm bốc hơi mới, nhãn hiệu mới, cách kế toán mới. Micah đang mở rộng công việc làm ăn và nghĩ rằng Heather sẽ giúp anh ấy. Vậy mà đột nhiên chị ấy không có mặt ở nhà nữa. Thời tiết dự báo sẽ có nắng. Nếu trời trở nên ấm hơn, trong hai tuần lễ nữa nhựa cây có thể sẽ chảy. Sự trùng hợp này thật là kinh khủng.

- Ôi, Rose!

- Câu chuyện xảy ra như thế nào?

- Chị không biết. - Nói xong Poppy cúp máy, rồi bắt đầu nghĩ đến những điểm Rose vừa nêu ra.

Thay vì thu xếp đồ đạc rồi lên đường ngay khi Randy cúp máy, Griffin lại mở tivi xem. Sau hai giây rà tìm đúng kênh, anh bắt được bản tin ngắn về vụ Heather, và mấy giây sau đó người dẫn chương trình đã giới thiệu một phóng viên có mặt tại hiện trường khiến anh không sao rời màn hình được.

"Lake Henry đang tươi trẻ lại", người phóng viên nọ nói. "Trường hợp một thời đại mà cuộc sống phức tạp của con người bị máy móc chi phối, thì thị trấn này là một bước lùi về thời đại cũ. Với dân số chỉ hơn một ngàn bảy trăm người, đây là một địa điểm cổ lỗ, nơi mà mọi người dân cư đều biết nhau và thường che chở cho nhau. Thị trấn nằm trên một vùng hồ có cùng tên ở giữa bang New Hampshire, và đây cũng là nơi của những người nuôi giắc mộng xa lánh chốn phồn hoa đô hội. Không sợ ai bị lạc trong mớ chằng chịt những con đường ngang dọc, vì nơi đây chỉ có một con đường lớn độc nhất chạy ngang qua trung tâm thị trấn và tiếp tục chạy quanh hồ. À, xin lỗi ông..." Người phóng viên nọ đưa micrô cho một người đàn ông đang tiến đến gần anh ta. "Xin lỗi ông, ông có thể cho chúng tôi..." câu nói chưa dứt thì người đàn ông kia đã đi mất.

Người phóng viên nọ vẫn không nản chí tiếp tục câu chuyện kể: "Quý vị có thể nhìn thấy phía sau tôi là sở cảnh sát, nhà thờ và thư viện. Tất cả các công việc vốn là một phần cuộc sống của thị trấn, đều nằm trong ba tòa nhà này".

Griffin đã vào các tòa nhà trên và cảm thấy vui thích được nhìn thấy chúng lại.

"... Viên thư ký thị trấn và viên chức hộ tịch làm việc cũng trong một tòa nhà với sở cảnh sát", - người phóng viên giải thích. "Thư viện cho Ủy ban Lake Henry thuê phần trên hết của tòa nhà, và tầng hầm của nhà thờ là nơi làm việc của Hội lịch sử. À, ủy ban này tập trung mối quan tâm của mình vào các vấn đề môi trường của thị trấn, và vì đó là vấn đề ưu tiên số một của người dân ở đây. Ủy ban là nơi tập trung quyền lực của thị trấn. Khi có những vấn đề khác cần lấy quyết định, Lake Henry là một trong những địa phương cuối cùng trong tiểu bang còn giữ được hình thức một chính quyền trong một cuộc họp thị trấn. Dưới quyền điều khiển của một người được bầu ra chính thức, người dân trong thị trấn tập họp tại nhà thờ trong hai đêm tháng Ba hằng năm, để bỏ phiếu về những vấn đề quan tâm của thị trấn cho năm tới".

Griffin biết tất cả những điều này. Dù lớn lên ở khu phố Manhattan, anh vẫn thấy thích thú khi nghe anh chàng phóng viên nọ đề cập đến những điểm ấy như lúc anh được nghe nói đến chúng mùa thu vừa rồi.

"Sở Bưu điện là tòa nhà ở phía bên kia đường", người phóng viên nói trong khi máy thu hình chiếu gần lại tòa nhà anh ta vừa đề cập. "Ngôi nhà xây cất theo kiểu Victoria màu vàng là văn phòng của tờ báo địa phương. Nhưng nếu quý vị muốn biết trung tâm thị trấn, quý vị chỉ cần băng ngang qua đường phía bên phải của tôi". Ông kính truyền hình lại chuyển sang một dãy những tấm ván màu nâu sẫm được ghép lại làm khung tường. "Đó là cửa hàng tổng hợp mà Owens đã sở hữu trong nhiều thế hệ. Chính đây là nơi người dân thị trấn đến mua thực phẩm,

thuốc men, báo chí, các loại thiệp và quà tặng. Charlie Owens và vợ là Annette cùng với năm người con thay nhau quản lý cơ sở này. Họ đã mở rộng và thay đổi nó để bắt kịp thời đại. Tiệm cà phê vẫn phục vụ điểm tâm suốt cả ngày. A, xin lỗi bà...” anh ta lại chặn một người đi ngang qua đấy, lần này là một phụ nữ. Khi bà không chịu dừng lại, anh chàng nhìn ống kính cười rồi thần nhiên tiếp tục. Trở lại với cửa hàng Charlie. “Tuy vậy, ở đây có những thứ không bao giờ thay đổi cả. Phần chính của trung tâm cửa hàng tập trung quanh một lò sưởi đốt bằng củi y như thời ông nội của Charlie Owens, lúc ông cụ chỉ có một căn phòng độc nhất. Những người dân trong thị trấn thường kéo đến ngồi trên các chiếc ghế quanh lò sưởi chuyện trò về thời tiết hay trao đổi những tin đồn mới nhất, nhất là về mùa đông”. Anh ta kéo cổ áo khoác lên che đôi má đã sần lên.

Ở New Hampshire trời đã lạnh, nhưng điều này không làm nản lòng Griffin. Anh nhìn thấy Lake Henry lần đầu tiên là vào mùa thu, khi hai bên đường cây lá chập chờn những màu sắc và trên không phảng phất mùi táo ngọt. Trong chuyến đi sau cùng của anh đến đó, đã thấy có tuyết rơi. Dù thất vọng vì không đạt được tiến bộ nào trong mối liên hệ với Poppy, Griffin vẫn thấy yêu thích tuyết ở đây. Lúc này, nhìn thấy tuyết trên mặt đất, anh mỉm cười. Người phóng viên tiếp tục nói trong những làn hơi thở phả ra màu trắng: “Tôi được biết thời tiết ngày hôm nay là tiêu biểu đúng cho thời tiết ở đây. Nhưng cùng với hơi lạnh trong không khí còn có một thứ khác nữa. Đó là sự bình an và vẻ đẹp rực rỡ của mùa đông một thị trấn bên ngoài New England. Đứng tại nơi đây của Lake Henry ta có cảm tưởng như đang đứng trước một quang cảnh ở Currier và Ives. Nhìn quanh.. Anh ta đưa tay chỉ. “Quý vị vẫn còn nhìn thấy những cây đèn và những cây thông Giáng sinh. Không khí yên tĩnh và khô lạnh. Quý vị có thể nghe được tiếng xe chạy, nếu đâu đó ở ngoài kia có một xa lộ. Và tuyết ở đây trắng tinh sau ba ngày rơi. Đây quả là một sự đãi ngộ hiếm có cho những người đang sống trong một đô thị”. Anh ta đưa tay sờ micrô, thoáng chau mày, rồi tiếp: “Tôi vừa được thông báo là chúng ta sắp có thêm tin tức. Trong khi chờ đợi kết quả lan báo của Tòa thượng thẩm ở West Eames về số phận của Heather Malone, chúng tôi đã nổi mạng vệ tinh nói chuyện với Randall Hughes, nhân viên FBI đã phá vỡ vụ này. Nhờ lòng lời cho chị đấy, Ann Marie”.

Nụ cười Griffin tắt hẳn. Anh chậm chậm thẳng người lên. Ann Marie là một phụ nữ xinh đẹp, nhưng sự quan tâm của anh không dính líu gì đến vẻ đẹp của chị ta, mà tập trung cả vào khuôn mặt của ông anh đang xuất hiện trên màn ảnh, một khuôn mặt sôi nổi, sống động. Griffin kinh hoàng theo dõi câu chuyện. “Xin nhắc lại để quý vị vừa mở máy tiem theo dõi chúng tôi. Randall Hughes là nhân viên của Đội Truy tìm đặc biệt FBI. Ông Hughes, đã mười lăm năm kể từ khi Robert DiCenza bị giết và cơ quan FBI bắt đầu cuộc truy tìm Lisa Matlock, là người đã có công tìm ra cô ấy, ông có thể nói cho chúng tôi biết làm thế nào ông tìm được cô ấy không?”.

“Tôi không tìm được cô ấy”, Randall khiêm tốn trả lời: “Việc bắt giữ Heather Malone là kết quả của một nỗ lực phối hợp giữa cơ quan FBI, văn phòng vị Chương lý ở California và Sở Cảnh sát Lake Henry”.

“Có lý do gì để ông tin Heather Malone chính là Lisa Matlock?”.

“Tôi e là tôi không thể bình luận gì về chuyện ấy vào lúc này được”.

“Điều gì đã đưa ông đến Lake Henry?”.

“Một mẩu tin do một người mách. Hầu hết những vụ trước giờ được giải quyết là từ những mẩu tin như thế”.

Griffin nhìn màn ảnh, lớn tiếng nói: - Mẩu tin à? Một lầm lẫn ngốc nghếch của tôi mà anh ngẫu nhiên lợi dụng.

Ann Marie, giọng rất trầm tĩnh: “Theo chỗ chúng tôi biết, mẩu tin ông có được là từ một người

thuộc giới báo chí đã có mặt ở Lake Henry vào mùa thu vừa rồi trong khi ông ta đến tường thuật vụ xì căng đan liên quan đến một phụ nữ ở đây và Đức Hồng Y Francis Rossetti của Boston. Có thật thế không?”.

Randy ngẫm nghĩ một lát mới trả lời gọn: “Vâng”.

“Chúng tôi đoán là người thuộc giới báo chí này đã nhận ra cô ấy, có đúng vậy không?”.

“Không”, Randy lại ngập ngừng. “Không. Nhưng nhận xét của anh ta đã dẫn chúng tôi đến một cuộc điều tra riêng của chúng tôi, và cuộc điều tra đó đã đưa chúng tôi đến cô Malone”.

Griffin cố nén cơn giận.

“Nhận xét đó như thế nào?”, Ann Marie hỏi.

“Tôi không thể tiết lộ chuyện ấy vào lúc này”.

Ann Marie vẫn không chút bối rối: “Có thể nói là nếu không có vụ xì căng đan về Rossetti, chắc vụ DiCenza cũng sẽ chìm xuống. Phải thế không ạ?”.

“Không”, Randy đáp ngay. “Những chi tiết khác trước sau gì rồi cũng bị tiết lộ. Chính phủ dùng Đội Truy tìm Đặc biệt để sẵn sàng khai thác những tiết lộ ấy khi chúng xuất hiện”.

“Ông có thể cho biết làm thế nào cô Heather Malone, hay là Lisa Matlock, nếu lời buộc tội là đúng, được cho là đã đi từ California đến New Hampshire mà không bị bắt giữ không?”.

“Tôi không thể tiết lộ chuyện ấy”.

“Chúng tôi được biết là cô ấy sống với một người đàn ông góa vợ tên là Micah và chăm nom hai đứa con riêng của ông ta”.

“Cơ quan chúng tôi tin như thế”.

“Vậy Micah có thể bị xem như là tòng phạm không?”.

“Tôi không có bình luận gì về chuyện này”.

“Các ông có tiếp xúc với gia đình DiCenza không?”.

“Tôi đã có một cuộc tiếp xúc ngắn với một vị đại diện của gia đình DiCenza. Họ hài lòng thấy là giờ đây chúng ta có thể hành động với hồ sơ này”.

“Ông có tin là cô Heather Malone sẽ được đưa về California để ra tòa không?”.

“Tôi tin là công lý sẽ chiến thắng”.

Thấy cuộc phỏng vấn sắp kết thúc, Griffin còn đang cố ước lượng tai hại của nó, thì Ann Marie đã cười thật tươi nói: “Cảm ơn ông Hughes”, rồi quay lại ống kính, nói thêm: “Đó là những gì có liên quan đến câu chuyện này. Xin lặp lại là chúng tôi đang chờ tin từ West Eames, New Hampshire, nơi một phiên tòa hiện đang diễn ra để quyết định số phận của cô Heather Malone...”.

Griffin tắt truyền hình, đưa tay vuốt tóc. Hughes là cái họ khá phổ thông. Nếu Poppy cũng đã xem chương trình này trên tivi, có thể nàng chẳng để ý đến sự liên hệ này.

Chủ quan! Griffin chưa chát nghĩ. Tóc Randy có màu vàng hung có thể biến thành màu nâu dưới ánh đèn rọi, nhưng còn cái quai hàm rất giống nhau của hai anh em thì không thể nào nhầm lẫn được. Cộng chung các chi tiết, tên họ và cái quai hàm, thêm vào thời điểm của những cuộc viếng thăm, Poppy thế nào cũng biết. Cô ấy rất thông minh. Đây là điểm anh biết được qua những cuộc điện đàm trong vụ rắc rối của cô chị nàng trước đây. Có thể giờ đây nàng đã biết Griffin chính là người đã cung cấp mẫu tin nọ cho người nhân viên thi hành luật pháp ấy.

Anh định gọi ngay Poppy để tìm xem điều mình nghĩ đúng hay sai. Làm thế tiện và nhanh nhất, vì anh còn phải làm gấp tập tiểu sử cho ông cụ Hayden. Nhưng Griffin không muốn biết chuyện này qua một cuộc điện thoại, mà quyết định lái xe đến nơi, và đưa thẳng vấn đề ra với nàng.

Poppy không xem được cuộc phỏng vấn truyền hình ấy, không biết tên họ cũng như không nhìn thấy được gương mặt của Randall Hughes, vì lúc ấy nàng đang nói chuyện điện thoại với chị là Lily. Dù Lily lớn hơn nàng hai tuổi, Poppy lúc nào cũng là người che chở bảo vệ chị, vì Lily bị tật cả lăm. Gần đây, nhìn chung mọi việc đã khả quan hơn với Lily. Không chỉ có tình yêu mà thôi. Lily đang nói chuyện với nàng trong khi lái xe từ Portsmouth, nơi cô ấy có một lớp dạy nhạc ở một trường trung học tư thục trở về. Đó là một trong ba việc làm mà Lily kiếm được kể từ khi bị mất hai việc ở Boston mùa thu trước đây. Rõ ràng là Lily đã qua được giai đoạn khó khăn và đang hướng đến một triển vọng tốt đẹp.

- Trông như một sự tái diễn câu chuyện cũ, - Lily nói qua máy điện thoại di động làn sóng không được ổn lắm. - Heather hiện là đề tài duy nhất mà các đài báo địa phương đang nói đến. Chị biết là mình đang ở New Hampshire, và đây là tin tức về New Hampshire. Nhưng họ đang có những sự kiện nào? Poppy, chị không hề nghe nói đến. Với những người như chúng ta từng biết rõ Heather, những chuyện đó vô nghĩa hết sức. Báo chí có gọi đến hỏi chưa?

- Gọi lại đây à? Không. John nói đúng. Họ biết cảm nghĩ của chúng ta nên đã tránh xa. Vivian Abbott mới gọi. - Vivian là thư ký thị trấn. Từ cửa sổ, bà ta có thể nhìn ra tòa thị chính. Bà ấy bảo có nhìn thấy hai toán quay phim ở thị trấn, nhưng bọn họ thuộc tiểu bang chứ không phải liên bang. Có lẽ nhóm truyền hình quốc gia không dám đến.

- Có lẽ họ chưa đến đó thôi, - Lily nói vẻ lo lắng. - Em có nói chuyện được với Micah không?

- Anh ấy có gọi lúc nghỉ ăn trưa, bảo Cassie đang cố tìm xem chính phủ có bằng chứng gì, nhưng họ đang làm cho bản kiến nghị của bà ấy khó khăn, có thể mất nhiều ngày. Heather có vẻ tiêu tụy. Anh ấy cũng thế, mất hết tinh thần.

- Bọn trẻ có biết chuyện gì xảy ra không?

- Ông hiệu trưởng bảo là không. - Poppy đã nói chuyện với ông ta hai lần. - Nhưng chuyện này có thể thay đổi khi chuông reo và đám trẻ ủa ra đến đường. Chị chờ một chút. Có ai đang gọi John.

Nàng bấm một nút khác. - Tòa soạn Lake News đây.

- Charlie đây. - Giọng ông ta nghe như rất tức giận.

- Có John đó không?

- Anh ấy đang ở Concord.

- Ôi, tôi hy vọng anh ấy có thể dàn xếp ổn thỏa với những người ở đấy. Cách đây năm phút, họ nói trên tivi là Micah có thể xem như đồng lõa.

- Đồng lõa? - Poppy kêu lên. - Đồng lõa về chuyện gì? Đâu có vụ phạm pháp nào!

- Cô hãy nói chuyện đó với các nhân viên liên bang,

- Charlie nói. - Được rồi, tôi sẽ nói. - Rồi ông ta cúp máy.

Poppy quay trở lại với Lily, tránh không đề cập đến chuyện Charlie vừa nói, vì thấy là dù chưa nghe mẫu tin xấu sau cùng ấy Lily cũng đã có vẻ bức bối quá rồi.

- Giá không có chuyện xảy ra trong mùa thu vừa rồi... - Lily nói.

Poppy cắt ngang: - Không phải thế đâu Lily. Không phải lỗi của chị.

Lily từng bị một người làm báo vô lương tâm tố giác một cách sai lầm rằng đã có mối liên hệ tình ái với một người mặc áo dòng tu, và toàn bộ câu chuyện trên đã trở thành tin tức nóng hổi trong cả nước. - Chị đâu có kiểm soát gì được vụ đó!

- Có lẽ chị không kiểm soát được thật, nhưng chị cảm nhận được những cảm nghĩ của Heather. Mẹ đã gọi em chưa?

- Chưa.

- Bà sẽ gọi. Bà sẽ lo lắng. Bà đã rời nơi đây sau lễ cưới và nghĩ rằng quá khứ đã qua hẳn, đã bị vùi lấp rồi.

- Dừng lại một chút, rồi giọng Lily trở nên bình tĩnh trở lại. - Bà sẽ lo là vụ lộn xộn về chị lại nổi cộm lên lại. Rồi Lily nói với vẻ thách thức: - Nếu có thể thật chị cũng bất cần. Chị muốn làm bề mặt một số người của giới báo chí một lần nữa.

Poppy đưa mắt nhìn nhanh ra cửa khi hai người bạn của nàng là Sigrid và Marianne vừa bước qua ngưỡng cửa.

- Chuyện gì xảy ra thế? - Nàng gọi họ hỏi. Cả hai đã nghỉ làm việc sớm để đi đến tòa án, và giờ đây về mặt cả hai đang có vẻ lo âu.

- Nửa đường đến đó chúng tôi nhận được điện thoại của Cassie. - Sigrid cầm bộ phận điều khiển từ xa trên bàn giấy của Poppy, nhấn về chiếc máy ti vi.

- Bà ấy bảo chúng tôi cứ ở nhà. Lên đây chúng tôi sẽ không gặp được ai cả, đừng nói đến chuyện gặp Heather. Cả khu đông nghẹt cả người.

- Những người từ thị trấn lên đây à? - Poppy hỏi.

Marianne trả lời ngay: - Rất đông. Cả Dulcey Hewitt cũng có mặt với cả đám người sống ở khu Ridge - đám trẻ con, anh em họ hàng, đủ cả. Lũ trẻ rất yêu mến Heather. Chị ấy thường đọc sách cho chúng nghe ở thư viện. Nhưng Cassie bảo có nhiều phóng viên báo chí. Ô, nhìn trên tivi kìa.

- Chuyện gì vậy? - Lily hỏi trong máy điện thoại.

Poppy xoay ghế nhìn màn ảnh. - Trông như tất cả mọi người đang đứng trước tòa án, - nàng đáp.

- Phiên tòa đang diễn tiến, - Sigrid quay đầu lại nói.

- Họ đang chờ phán quyết.

- Chờ phán quyết của tòa, - Poppy bảo Lily.

- Tội nghiệp Heather, - Lily nói. - Cassie không kiếm được ai làm chứng Heather không có ở California khi tai nạn xảy ra sao?

- Ai? Cassie làm gì có thì giờ để đi tìm một người làm chuyên đó! Nếu chị biết là nhân viên FBI đã đến nhà Micah vào lúc sáu giờ sáng, và sự việc ấy mới diễn ra chưa đầy tám tiếng đồng hồ...

- Ông ta đang nói gì vậy? - Poppy quay sang hỏi Marianne.

- Ông ta bảo rằng nếu cho tại ngoại điều tra thì số tiền bảo lãnh phải cao lắm.

- Nếu cho tại ngoại điều tra thì số tiền phải cao. - Poppy nói lại cho Lily.

- Tại ngoại? - Lily la lên. - Nhưng chị ấy có làm gì nên tội đâu.

- Sợ lại trốn thoát, - Marianne quay lại nói lớn.

- Sợ lại trốn thoát nữa, - Poppy lập lại cho Lily nghe.

- Trước khi đến Lake Henry, Heather ở đâu? - Lily hỏi.

Poppy cố nhớ lại, hình như ở vùng Tây Bắc hay vùng miền Tây gì đó. - Có lẽ ở Idaho - Hay là Illinois chẳng?

- Em nghĩ thế à? - Lily hỏi.

- Em chẳng quan tâm chuyện đó. Heather là Heather.

- Chị ấy có gia đình hay bà con gần để mình có thể gọi không?

Poppy chưa bao giờ nghĩ đến gia đình hay những nơi ở của Heather trước đây. Nàng lúc nào cũng xem Heather như là con người trong hiện tại chứ không phải là con người trước kia. Chính bản thân nàng cũng vậy, Poppy không bao giờ bám vào quá khứ.

Còn Heather? Heather đã hòa nhập hoàn toàn như một sợi chỉ trong tấm vải. Lake Henry dễ dàng đến độ khó mà nghĩ cô ấy không phải là người dân địa phương.

- Nếu chị ấy có gia đình bà con đâu đó thì cũng chẳng thấy ai đến thăm chị ấy cả. - Nàng trả lời Lily.

- Như vậy không có nghĩa là chị ấy không có. - Giọng Lily nhòe ra vì sóng yếu.

- Micah chắc biết nếu có. Và nếu cần gọi, chắc anh ấy đã gọi từ tòa án rồi.

- Có... có gì... giúp không?

Poppy cố đoán câu hỏi của Lily. - Không, chúng ta chẳng thể giúp gì chị ấy được. Cassie bảo đây chỉ là một thủ tục về luật pháp... nhưng... sao... sao nghe... không rõ nữa. Và cái đèn trên bàn điện thoại của tôi đang nhấp loạn cả. Tôi phải đi đây. Nàng lắng tai nghe nhưng không có tiếng

trả lời. Lily đã tắt máy. - Có gì thêm không? - Poppy quay lại hỏi hai người bạn đang đứng chăm chú nhìn tivi.

- Còn chờ. - Sigrid đáp.

Không biết làm gì khác, Poppy ấn nút số điện thoại khác.

CHƯƠNG 4

Chiếc Porsche màu xám của Griffin được anh lắp thêm một bộ phận GPS năm vừa rồi, một thứ rất cần thiết với anh vì Griffin, vốn thích lái xe, lúc nào cũng ngồi sau tay lái chạy trên những con đường xa xôi ít quen thuộc, đi tìm những câu chuyện cho các bài viết của mình và đã vài lần bị lạc đường. Với dụng cụ này anh không lo chuyện đó nữa. Giờ thì anh chỉ cần ấn nút chỗ ghi nơi đến là có ngay một giọng nói phụ nữ đầy quyến rũ chỉ cho anh hướng đi đồng lúc với những con đường màu hiện ra trên màn ảnh. Anh đã chọn giọng nói này trong số nhiều giọng nói khác, vì nó làm cho anh bớt cảm thấy cô đơn. Anh đặt tên cho giọng nói này là Sage và tưởng tượng một người phụ nữ quyến rũ, chân trần, quê mùa mộc mạc. Anh đã lắp nó trước khi gặp Poppy. Giờ đây khi trò chuyện với Sage, anh lại hình dung đó là Poppy.

Thật ra nếu đi thẳng đến Lake Henry, Griffin không cần hỏi Sage, vì anh thuộc nằm lòng con đường này. Hiện anh đang hướng đến một thị trấn khác của New Hampshire, West Eames. Anh đã lắng nghe tiến triển của phiên tòa qua radio trong suốt đoạn đường lái xe từ mạn Bắc New Jersey xuống, và nghĩ là mình có thể đến kịp dự phiên tòa.

Điện thoại di động của anh reo lên. Đây là số của một người mà anh đã gọi trước đây một tiếng đồng hồ. - Đây Duncan. Cậu kiếm được những tin tức gì?

Duncan Clayes là một trong số những bạn thân của anh thời còn ở đại học và hiện là phóng viên của một tờ nhật báo ở San Francisco. - Lisa Matlock sinh trưởng ở Sacramento - Anh ta đang đọc một bản ghi chép. - Mẹ cô ta bỏ đi lúc cô ta lên năm tuổi, để mặc cho ông bố nuôi nấng cô ấy. Nhiều năm trước đó ông này từng sống bằng lối trộm cắp vặt. Vào thời điểm Rob DiCenza bị giết, ông này đang làm công việc giao thực phẩm cho một nhà hàng ăn. Họ kiếm sống hầu như là độ nhật.

Griffin đã biết tình hình tài chính của gia đình này qua một cú điện thoại nhận được chẳng bao lâu sau khi xe chạy qua cầu Tappan Zee. Với những tin tức của Duncan, anh đang gom các yếu tố của một câu chuyện để thấy rõ có hay không có sự liên hệ giữa cô gái nọ và Heather. - Ông bố còn sống không?

- Không. Ông ấy chết vì một cơn đau tim hai năm sau khi Lisa biến dạng. FBI đã canh chừng ngôi mộ ông trong nhiều tháng, nhưng không hề thấy Lisa xuất hiện.

- Còn bà mẹ cô ấy?

- Không. Không thấy xuất hiện khi ông ấy chết, thậm chí cả lúc Lisa biến mất. Lúc ấy FBI chẳng tìm thấy dấu vết gì của bà ấy cả. Bây giờ cũng thế.

- Cô ấy có anh chị em gì không?

- Không.

- Bà con khác?

- Một bà cô. Cơ quan điều tra đã canh chừng bà này trong nhiều tuần lễ sau khi DiCenza chết. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày. Nghe lén cả điện thoại nữa. Khi ông bố Lisa chết họ cũng làm thế. Và họ cũng chẳng biết liệu Lisa có liên lạc với bà này không.

- Lisa có bạn bè không?

- Vào lúc cô ấy biến mất, bố cô ấy bảo là có nhưng chẳng thấy ai xuất hiện giúp đỡ gì cô ấy. Ông bố bảo rằng có người đã tiếp xúc với họ trước rồi.

- Người nào đó từ gia đình DiCenza chẳng?

- Gần như thế. Rob là gã thanh niên chóng thay đổi, hẹn hò hết cô gái này đến cô gái khác, có vẻ như hắn thích những cô thiếu nữ trẻ và ngây thơ.

- Mỗi liên hệ giữa Lisa và Rob như thế nào? - Griffin hỏi.

- Sơ khởi gia đình DiCenza bảo là không có liên hệ gì. Nhưng sau khi Rob chết thì một vài người bạn của Rob DiCenza xuất hiện bảo là Lisa và Rob đêm ấy có cái nhau, và như vậy có nghĩa là hai người họ biết nhau. Khi có tin tiết lộ là hai người có quan hệ tình dục, gia đình DiCenza lại thay đổi, bắt đầu nói đến chuyện làm tiền. Họ nói Rob có hẹn hò gặp gỡ Lisa vài ba lần, và đang cố tìm cách chấm dứt mối liên hệ này, nhưng Lisa đã đòi tiền Rob mới chịu giữ im lặng.

- Giữ im lặng à? - Griffin hỏi. - Sau một vài lần hẹn hò? Cô ấy phải giữ im lặng về chuyện gì?

- Cô ta là con gái của một kẻ có tiền án, nhà lại nghèo, không phải là cô gái mà gia đình họ muốn. Và gia đình DiCenza hồi ấy đang nhìn đến triển vọng ông này được đề cử trong liên danh Phó Tổng thống. Cô ấy cố moi tiền Rob trong vụ này. Gia đình rất lo lắng, căng thẳng về viễn cảnh đó. Vô cùng căng thẳng.

Griffin cũng đã biết chuyện này. Một nguồn tin khác của anh trước đó hai mươi phút cũng có đề cập đến vụ gia đình DiCenza sợ dư luận bên ngoài biết. - Vậy dư luận cho rằng cô ta là một kẻ đào mỏ?

- Vâng, công luận do gia đình ấy tạo ra. Cô gái biến mất, một biểu hiện nữa của tội lỗi và sự vắng mặt của cô ta càng kéo dài lâu, dư luận ấy càng tồi tệ thêm. Rồi thì Charles DiCenza được đảng đề cử tranh chức Phó Tổng thống ba tuần lễ sau khi con ông ta được chôn cất. Các vận động viên cho đảng nghĩ là yếu tố cảm tình có thể có lợi cho vụ vận động tranh cử. Lúc đó nếu Lisa Matlock đột nhiên xuất hiện, thế nào cô gái cũng bị ném đá.

- Xe sẽ vòng ra xa lộ trong vòng một dặm nữa, - Sage cảnh báo. - Xin ông rẽ sang trái khi đến khúc cuối đường cong chạy xuống phía dưới.

Griffin cho xe lách sang làn xe bên phải. Anh hỏi Ducan: - Anh kiểm những tin ấy ở đâu vậy?

- Trong các hồ sơ lưu trữ.

- Có thêm gì nữa không?

- Tôi có thể tìm thêm. Anh báo cho tôi trong thời gian gấp quá.

- Cố tìm thêm đi.

- Thứ gì đặc biệt hay tin tức chung?

Griffin cũng không biết rõ. Khi bắt đầu lái xe đi, anh chỉ gọi một cuộc điện thoại với hy vọng tìm được chút thông tin về bối cảnh của vụ này. Cuộc gọi này lại đưa đến lần gọi thứ nhì. Ducan là lần gọi thứ ba của anh. Anh cho có lẽ đó là do cái đầu óc nhà báo của mình, lúc nào cũng tò mò. Nhưng như vậy cũng tốt. Càng biết nhiều thêm anh càng có nhiều điểm cần đưa ra khi đến Lake Henry. Vì thế anh đã bảo Ducan: - Mọi tin tức tổng quát cộng thêm nhiều bức ảnh của Lisa

Matlock nếu kiểm được. Gửi ngay cho tôi về bưu điện Lake Henry. Làm xong là anh hết nợ.

Nhiều năm trước đây, trong khi viết một trong những bài báo với những đề tài chuyên sâu, Griffin bắt gặp một mẫu tin rất có giá trị cho một câu chuyện khác, và đã đưa nó cho Ducan lúc ấy đang rất cần cho một bài báo quan trọng của anh ta. Khi Ducan thăng tiến trong nghề nghiệp do kết quả trên, anh chàng đã thề là lúc nào Griffin cần chuyện gì, chỉ bảo là anh ta làm ngay.

Do vậy giờ đây Griffin đã đưa ra lời yêu cầu trên. Đến khúc quanh vòng xuống bên dưới, anh tắt máy, cho xe chạy theo mép khúc vòng xuống rồi rẽ trái.

- Tiếp tục chạy thẳng trong năm dặm nữa, - Sage lên tiếng ngay.

Anh nhìn lên màn ảnh máy, cố tính xem xe có thể bị nghẽn ở đâu không, vì anh muốn đến tòa án trước khi phiên xử kết thúc. Nhưng con đường này không phải là một xa lộ. Tuy nó cũng rộng nhưng một bên chỉ có một làn cho xe chạy thôi. Năm dặm đường chắc phải mất mười lăm phút.

Griffin cầm điện thoại lên định gọi cho Poppy, nhưng lại thôi vì anh muốn tập trung nỗ lực kiếm thêm những thông tin có thể giúp cho sự thành công của mình. Anh bấm một số khác, lần này là Ralph Haskins, một người bạn cũ của gia đình vốn là một thám tử tư có tài được bố chàng đánh giá cao trong nhiều năm. Ralph lúc nào cũng hài lòng trao đổi tin tức với một người của họ Hughes. Anh ta cũng đã biết được mẫu tin mới từ New Hampshire, nên Griffin không cần giải thích gì thêm khi anh yêu cầu Ralph kiếm thêm càng nhiều thông tin càng tốt về Lisa Matlock. Randy, anh của Griffin, phải trông cây nhiều vào hồ sơ, báo cáo, nhưng Ralph thì khác. Anh ta làm việc đằng sau hậu trường, kín đáo, bí mật. Chưa kể đến chỗ bực mình đối với Randy, lòng tự hào còn khiến cho Griffin muốn vượt hẳn ông anh trong vụ này. Ralph có cả một hệ thống thu thập tin tức vô cùng hữu hiệu, và có một cách tìm kiếm tin tức mà không ai khác có thể làm được. Ralph chính là niềm hy vọng của Griffin trong vụ này. Anh biết là chỉ một chi tiết hết sức nhỏ từ một hồ sơ y bạ, hồ sơ học đường, điện thoại và chỉ trả thẻ tín dụng là Ralph đã có được một dấu vết chỉ dẫn nào đó.

Ralph đã không thể tìm được cô em của Griffin là Cindy, nhưng trường hợp này là vì cô ta biết rõ Ralph và phương cách làm việc của anh ta nên đã né tránh anh ta để dành. Có lẽ vì sự thất bại này của Ralph mà giờ đây anh ta đã sốt sắng muốn giúp Griffin.

Để cho Ralph lo công việc đó, Griffin ấn nút radio. Vài giây sau anh đã nghe rất rõ các đài địa phương và được biết là phiên tòa vẫn đang trong tiến trình xét xử.

Một lát sau Griffin đã đến West Eames. Anh tìm thấy tòa án không mấy khó khăn. Đó là một cao ốc xinh đẹp trông như một ngôi nhà thờ với đám đông đang đứng lộn xộn trên các bậc thềm phía trước. Anh nhìn thấy nhiều nhóm phóng viên địa phương trong khi lái xe ngang qua đây tìm chỗ đậu xe.

Anh cho chiếc Porsche đậu ở một con đường phụ. Một làn khí lạnh ập thẳng vào người khi anh bước ra khỏi xe. Khoác vội chiếc áo ấm trùm đầu lên người, anh bước nhanh qua hai khu phố, đi ngang qua những ngôi nhà nhỏ xinh xắn mái tuyết trắng xóa. Griffin đến tòa án lúc những người đầu tiên từ bên trong tòa nhà mở rộng cánh cửa đôi lớn màu granit xám và ra ngoài. Anh không nhìn thấy Heather, cũng không thấy Micah hay Cassie đâu cả. Vẻ mặt của những người vừa tràn ra trông có vẻ giận dữ, một dấu hiệu không tốt cho những ai đang cầu mong sao cho toàn bộ câu chuyện trên bị tòa bác bỏ.

Trong một cảm tưởng đầy sợ hãi, Griffin bước lại chiếc máy quay phim gần cửa nhất, đứng gần người chuyên viên phụ trách âm thanh. Chỉ vài phút sau người phóng viên từ đám đông đã

xuất hiện, cầm ống nghe nhét vào tai, cầm chiếc micrô nhìn thẳng vào máy quay phim chờ dấu hiệu bắt đầu. Griffin gọi lớn: - Amber, trông cô rất khỏe mạnh.

Amber liếc nhìn anh trong một thoáng ngạc nhiên, rồi nhoẻn miệng cười.

- Griffin, trông anh cũng thế. Viết một câu chuyện à?

- Tôi chưa biết. Có lẽ thế. Kết quả ra sao?

Đưa mắt một lần nữa nhìn qua ống kính, Amber chỉnh cổ chiếc áo len để nó che bớt quai hàm rồi nói: - Bị giam giữ ba mươi ngày không được tại ngoại.

Tim Griffin chột thất lại: - Giam giữ à?

- Trong khi chờ đợi trát bắt giữ của Thống đốc bang California. - Nhận được dấu hiệu cho bắt đầu, Amber liền hướng về máy quay phim nói:

- Vâng, Philip, phiên tòa ở đây, West Eames vừa mới kết thúc...

Griffin bỏ đi, cố lách đám đông đang tụ tập quanh tòa nhà. Một phần anh muốn lẩn tránh, nghĩ rằng mọi người sẽ xem anh như là một kẻ phản bội, nhưng phần lớn hơn của anh lại muốn biết thêm tin tức. Anh nhìn quanh tìm một khuôn mặt quen thuộc, rồi thở phào khi thấy mái tóc nâu, bộ râu cầm tỉa ngắn và chiếc áo khoác da hiệu Sherpa của John Kipling đang từ bên trong tòa án bước ra. Nhưng rồi sự nhẹ nhõm của anh nhanh chóng biến mất khi nhìn thấy vẻ giận dữ trên gương mặt John. Vài giây sau tia nhìn của John bắt gặp Griffin. Thế là anh đã bị nhìn thấy rồi, không lẩn trốn đi đâu được. Anh cố chen đám đông để leo lên các bậc thềm tiến về phía John, chìa tay cho anh ta bắt. Cái bắt tay chặt và thân thiện của John làm anh yên tâm phần nào với mặc cảm tội lỗi của mình. - Sao họ lại có thể giam giữ cô ấy được? Cô ấy là một công dân gương mẫu mà!

John hất hàm ra dấu anh bước xuống các bậc thềm lại, rồi nói: - Cassie cũng đã nêu ra điểm ấy, nhưng bà chẳng có chút cơ may nào thuyết phục được tòa. Lisa Matlock đã lẩn trốn trong suốt mười lăm năm qua. Để cô ấy ở ngoài có thể cô ấy lại biến mất ngay.

- Anh vẫn giả định người phụ nữ ấy là Lisa.

- Không phải tôi - John cố giải thích. - Quan tòa, công tố viên, FBI và gia đình DiCenza. - Rồi anh nói thêm bằng một giọng khô khan: - Charles DiCenza có thể đã thất bại trong tham vọng làm Phó Tổng thống, nhưng ông ta vẫn có nhiều ảnh hưởng. Người ta bảo là Charier đang gọi điện thoại đi nhiều nơi, ông ta muốn thủ phạm giết con trai ông bị bắt và bị trừng phạt. Vì không có ai đưa ra được bằng chứng qua xét nghiệm DNA để chứng tỏ Heather không phải là Lisa, nên kết quả này là một chuyện đã rồi. Phiên tòa có thể xem như là đã xong ngay từ lúc khởi đầu. Không có cách gì để làm cho cô ấy được thả ra cả.

- Vậy có bằng chứng về DNA không?

- Không. Không kiếm đâu ra mẫu DNA. Lisa không có hồ sơ gì cả.

- Điều này làm nảy sinh ra một câu hỏi tại sao cô ta lại cố tình cán chết anh chàng ấy. Cô ta mười tám tuổi, xinh đẹp và khôn ngoan. Cô ta còn nhận được học bổng của Trường Đại học Berkeley. Một người như thế lại thấy cần đến thủ đoạn ép bức tống tiền sao?

- Vâng, tôi không tin là thế. - John đáp khi hai người xuống đến bậc thềm cuối. Anh ta nhìn qua Griffin hỏi. - Anh bảo cô ấy có học bổng à? Báo nói thế sao?

- Không. Từ một nguồn tin riêng của tôi.

John không bình luận gì. Ngay khi đám đông thừa thốt, anh ta bắt đầu đi nhanh hơn như đang suy nghĩ một điều gì đó, rồi chợt dừng lại. Mắt John như bị một chuyện gì ám ảnh, nhìn Griffin nói: - Giá lúc ấy anh có ở đây. Ông tòa chẳng buồn lắng nghe lý luận của luật sư, một lát sau ông đưa ra quyết định giam cô ấy ba mươi ngày không được tại ngoại điều tra. Trong phòng lúc ấy là một sự yên lặng đầy sừng sốt, rồi là một sự la ó náo loạn. Tôi không biết chắc Heather có nhận ra là mọi người đang đứng về phía cô ta không. Khi viên chức của tòa án bắt đầu dẫn cô ta đi, Heather đã quay lại nhìn trần trối Micah, nước mắt lưng tròng. - John ngừng lại nuốt nước bọt. - Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cái nhìn đau đớn như thế.

Qua giọng nói của John, Griffin như tưởng tượng được quang cảnh lúc ấy và lại cảm thấy mình có lỗi. Điều duy nhất làm nhẹ bớt mặc cảm ấy của anh là tin tưởng rằng chuyện này cũng chỉ là tạm thời. - Thế nào rồi Cassie cũng đưa được cô ấy ra khỏi trại giam.

John kéo cổ áo lên rồi tiếp tục bước. - Vâng, nhưng anh có biết những tai hại của nó như thế nào không? Ba mươi ngày trong nhà lao đối với Heather, mà còn đối với Micah và hai con bé Missy và Star nữa! Cô ấy là nhân vật chính trong gia đình, anh biết không? Một phần khác nữa là vấn đề tiền bạc. Anh có thể biết vụ này sẽ tốn kém bao nhiêu không? Cứ cho là Cassie sẽ không tính tiền về số thì giờ mà bà ấy bỏ ra, nhưng những chi phí cho một vụ như thế này có thể cao lắm.

- Cô ấy vô tội - Griffin nhất mực nói.

- Để chứng tỏ được chuyện ấy sẽ rất tốn kém. Tôi không biết họ làm sao xoay sở được. Micah không có đủ tiền để làm chuyện đó.

Griffin thì có. Anh sẽ sẵn sàng thanh toán ngay các hóa đơn. Nhưng chắc Poppy sẽ không để anh làm thế nếu nàng biết được sự thật.

Micah chắc cũng sẽ không nhận. Họ không muốn nhận tiền của một người đã làm phát sinh ra vụ rắc rối này.

John tiếp tục nói: - Micah chắc sẽ không có số tiền đó nếu anh ta để cho nhựa cây chảy đi mất. Anh ta đã vay tiền để sắm các thiết bị mới, và trừ tính lợi tức thu hoạch hàng năm đủ để trả nợ. Nếu ở tù và anh ta bận về chuyện này, hay có một trục trặc nào đó hoặc có một cái gì không ăn khớp với những trừ tính của anh ta, là Micah sẽ gặp khó khăn ngay. Nhựa sẽ chảy ra trong vòng một tháng mà Heather thì lại đang nằm trong khám. Hai sự cố xảy ra cùng một thời điểm như thế này thì thật tai hại.

John đứng lại, nhìn Griffin vẻ khác lạ. - Anh đang làm gì ở đây?

Griffin dừng lại cạnh John, chà xát hai bàn tay để giữ ấm. - Ở đây à? Tôi đang trên đường đến Lake Henry, tình cờ lạc lối qua đây.

- Lâu nay anh ở đâu? Lần cuối chúng ta nói chuyện dường như anh quan tâm đến Poppy. Thế rồi trong nhiều tuần lễ không thấy bóng dáng anh đâu cả, nên chẳng hiểu anh ra sao. - John lại tiếp tục đi.

Griffin bước theo nói: - Cô ấy có vẻ không tích cực lắm trong vụ ấy.

- Chắc anh cũng biết là cô ấy có những vấn đề. Cô ấy có biết anh sắp đến không?

- Không. Tôi định làm cho cô ấy ngạc nhiên.

- Poppy không thích những bất ngờ đâu.

- Đúng. - Griffin nói. - Nhưng đây là cơ hội duy nhất để tôi đến đây.

John dừng lại nơi chiếc Tahoe có kẻ chữ Lake News ở cánh cửa xe.

- Tại sao lại vào lúc này? - Anh ta lấy chìa khóa xe trong túi áo ra.

- Nếu anh tính chuyện viết bài về Heather, thì hãy suy nghĩ lại. Anh biết Poppy nghĩ thế nào về những kẻ kiếm tiền từ những xui xẻo của người khác rồi chứ?

- Biết chứ! - Griffin nói. - Cô ấy đã nói cho tôi biết điều đó hôm tháng chín. Nhưng tôi không viết về Heather. Không thể viết được. Tôi có một chuyện khác phải làm.

- Thế tại sao vừa rồi anh bảo có một chuyện với một nguồn tin của anh về Heather?

- Tôi nghĩ, nếu đến đây với một tin gì đó có thể giúp...

- Tại sao anh làm thế?

- Vì tôi cho là Heather đã bị đưa ra tòa quá vội vã.

- Anh tin cô ấy vô tội à? - Vì cô ấy là bạn Poppy?

- Một phần.

John nhìn thẳng Griffin nói: - Anh cứ tiếp tục. Poppy chắc sẽ muốn biết phần còn lại.

Griffin yên lặng. Thấy John không giục thêm, anh hơi lo khi nghĩ là John đã biết chuyện. Anh nghĩ, chắc John đã xem cuộc phỏng vấn Randy và đã ráp nối các chi tiết lại với nhau. Nếu chối, chắc sẽ làm cho câu chuyện tồi tệ thêm. Vì thế Griffin đã thú nhận: - Phải rồi, chắc Poppy sẽ muốn biết phần còn lại, nhưng giải thích cho cô ấy rõ đầu đuôi câu chuyện sẽ rất khó khăn. Đây không phải là việc làm cố tình. Khi đưa ra nhận xét về bức hình trên tường ở văn phòng ông anh tôi, tôi không bao giờ nghĩ là nhận xét đó lại đưa anh ấy lên đây sục tìm.

Đôi mắt John lúc ấy trở nên lơ đãng như đang cố nhớ lại một điều gì, rồi đôi mày anh hơi cau lại: "Randall Hughes, sao tôi chậm hiểu thế nhỉ?".

Phải mất một phút sau Griffin mới nhận thức được điều mình vừa làm. Anh không biết John nghĩ là anh đang giấu Poppy chuyện gì, nhưng chắc chắn là anh đã nhảy vào bẫy của anh ta. Griffin thở dài buồn bã nói: - Có lẽ tôi còn chậm hơn anh nữa.

Mặt John lúc ấy lộ vẻ giận dữ như lúc anh ta vừa ra khỏi phiên tòa. - Vậy là anh đã dẫn anh ta đến đây? - John nói.

- Không. - Griffin đáp ngay. - Tôi chỉ đưa ra nhận xét về sự giống nhau. Randy đã từ đó phăng ra manh mối.

- Chẳng khác biệt mấy. Poppy cho rằng, đã có một kẻ nào đó có mặt tại đây mùa thu vừa rồi. Nếu biết kẻ đó là anh, chắc cô không vui lắm.

Griffin xem nhận xét đó như là một dấu hiệu tích cực. Vì như thế cho thấy Poppy cũng có nghĩ đến anh chút ít.

- Anh có định nói cho cô ấy biết không? - John hỏi.

- Chắc là có. Tôi chẳng giữ kín được chuyện gì. - Như anh vừa thấy đấy, anh muốn thêm. - Mặt khác, nếu một trong những nguồn tin của tôi tìm ra được một tin gì cho thấy Heather không phải là Lisa, tôi có thể được xem như trắng án. Không nghe John nói gì, anh lại thêm, giọng ít tin tưởng hơn: - Anh không nghĩ thế sao?

John nhìn Griffin một lúc lâu rồi lắc đầu, mở cửa xe lăm bắm trong khi bước vào bên trong: - Ôi, quả là rắc rối!

Griffin vội nắm lấy cửa xe trước khi John kịp đóng lại. - Tôi cần một nơi để ở tạm, - anh nói. - Có ai trong thị trấn chịu cho thuê một căn phòng không?

Quán trọ gần nhất cũng phải mất năm mươi phút lái xe mới đến Lake Henry. Anh không muốn ở cách xa Lake Henry như thế, nhất là về mùa đông, nơi nào ở đây cũng có tuyết. Nếu có thể giúp được gì trong vụ này, anh thấy mình phải dành nhiều thì giờ ở cửa hàng tổng hợp của Charlie và thu nhặt các câu chuyện để họ quen dần. Đó là cách duy nhất để anh đào sâu tìm tòi về Heather. Một cuộc nghiên cứu có chiều sâu về cô gái Lisa mất tích mới chỉ là phân nửa câu chuyện, phân nửa kia là một cuộc nghiên cứu sâu rộng về Heather.

Không phải anh đang viết một câu chuyện về hai nhân vật này. Anh đang có một cuốn sách cần phải hoàn tất mà không có thì giờ. Nhưng đề tài này đã nâng con người bên trong của anh lên cao so với cái đề tài nhạt nhẽo về Thượng nghị sĩ Prentiss Hayden.

John nhìn tấm kính trước xe nói: - Thị trấn đang đóng cửa với giới báo chí.

- Tôi không phải là người của giới báo chí. Tôi là bạn của Poppy.

John nhìn thẳng Griffin nói: - Như thế còn tệ hơn. Anh có biết Lake Henry bảo vệ che chở cho Poppy như thế nào không? Cô ấy là đặc biệt. Rất đặc biệt. Có thể cô ấy vui vẻ lạc quan nhưng cuộc sống của cô ấy không hoàn toàn như thế đâu.

- Tôi biết chuyện đó. - Griffin nói. Anh biết những chuyện về Poppy mà chưa chắc John biết được. Đó là công việc anh tự mình tìm hiểu chứ không nhờ Ralph Hasking hay ai khác.

John đề máy xe, rờ máy rồi cho nổ nhẹ lại, rờ máy một lần nữa rồi nhìn Griffin nói: - Anh có biết Charles Owens, chủ nhân của cửa hàng tổng hợp không? Người anh ông ấy đã rời đây cả chục năm rồi, nhưng còn để lại một ngôi nhà cần được kiểm tra hằng năm về mùa đông. Nếu anh muốn thu được cảm tình của Charlie - và cảm tình của Charlie có thể giúp anh tiến sâu vào thị trấn này - anh có thể đến đây ở và làm công việc kiểm tra ngôi nhà ấy thay ông ta. - Nhưng rồi giọng John có vẻ dè dặt hơn: - Không, có lẽ anh không làm được đâu.

- Tại sao không được?

- Sẽ phải sửa sang lại nhiều. Ngôi nhà hầu như trống trơn chẳng có gì cả. sống ngay giữa mùa đông? Cực nhọc lắm!

- Tôi không ngại vất vả, - Griffin nói. Anh từng đi bộ phần lớn con đường mòn Appalachia, và những tiện nghi thiếu thốn của những vùng quê nghèo khó không xa lạ gì đối với anh. Anh chẳng từng mang những đôi giày cách nhiệt dùng để lội bộ đường trường rồi là gì? Hơn nữa, ngồi thành thoi trong một ngôi nhà vẫn tốt hơn nhiều so với ngồi trong một căn phòng thuê.

Anh sẽ có thể bố trí một nơi để viết lách, viết tập tiểu sử nọ. - Nó có mái không?

- Có.

- Sưởi ấm?

- Có một lò sưởi đun củi.

- Thế vấn đề của nó là gì?

- Gió - Tuyết - Lối vào - Little Bear là một hòn đảo, độ một phần tư dặm cách bờ. - Griffin chưa bao giờ sống trên một hòn đảo - Làm thế nào đến đó trong mùa đông?

- Đi bộ hoặc lái xe. Nếu anh có một chiếc xe tải thì tiện hơn. Còn chiếc Porsche? - John từng thèm muốn khi nhìn thấy nó lần cuối Griffin lái nó đến thị trấn. - Chắc không tiện.

Anh ta muốn đóng cửa xe lại, nhưng Griffin vẫn giữ chặt lấy, nói: - Tôi sẽ thuê một chiếc xe tải vì cũng đã dự tính làm thế khi đến đây.

John chợt vui hẳn lên. - Tôi có ý kiến này. Người em họ của tôi là Buck đang tìm người bán chiếc xe của anh ta. Cô vợ anh ta mới sinh con. Anh có thể trả cho anh ta giá gấp đôi giá anh ta đòi, là anh đã chiếm được ngay cảm tình của phân nửa thị trấn rồi.

- Được rồi, - Griffin quyết định. - Tôi phải đi đâu để lấy nó?

Người anh em họ của John, Buck, sống ở khu Ridge. Để tránh sự tò mò của người dân ở đây khi nhìn thấy chiếc Porsche, John đã đề nghị Griffin đem cất nó trên một chiếc thuyền nằm trong khu neo các du thuyền địa phương trong suốt thời gian anh ta ở đây. Griffin sẽ đi với John đến khu Ridge trên chiếc Tahoe của anh ta.

Khi xe của Poppy chạy ngang qua chiếc Tahoe của John ở trung tâm thị trấn, nàng còn đang bận tâm nghĩ đến những chuyện khác nên không để ý nhìn kỹ, chỉ đưa tay vẫy khi nghe tiếng còi xe anh ta và không hề nghĩ là còn có một người khác nữa đang ngồi trong xe, và cũng không dừng xe lại. Micah đã gọi điện thoại yêu cầu nàng đi đón mấy đứa nhỏ từ trường về nhà, và nàng đã đi ngay sau khi được Annie Johnson đến tạm thay nghe điện thoại.

Giờ đây khi mặt trời đang lặn xuống đằng sau đám lá xanh, nàng đã nhấn ga cho chiếc Blazer chạy nhanh hơn trên con đường bắt đầu đóng băng, sự tập trung chú ý vào con đường cũng đã giảm nhẹ phần nào áp lực của sự bất mãn và nỗi kinh hoàng của nàng khi nghe tin Heather đã bị tổng giam thật sự. Nàng không biết Heather từ đâu đến, chỉ biết cô ấy là người tốt. Poppy thích nghĩ mình cũng là một người tốt, nhưng nàng có một quá khứ. Vì thế có lẽ Heather cũng có một quá khứ.

Đến nơi, nàng mang găng tay vào, ra khỏi xe với chiếc xe lăn, rồi cố tìm một nơi trên lề đường mà mấy đứa nhỏ có thể thấy rõ mình. Poppy không phải là người duy nhất đến đón học sinh, nhưng lại là người duy nhất đã phớt người trong cái lạnh giá của thời tiết. Các bậc phụ huynh khác đều ngồi ấm cúng thoải mái trong xe, trong khi những chiếc xe buýt thì đậu sắp hàng trên lối vào trường.

Poppy biết rõ từng người trong đám phụ huynh ấy, nhưng nàng không nhìn về hướng họ, sợ làm thế nàng buộc phải trò chuyện với họ về Heather. Vì thế nàng chỉ thu mình trong chiếc áo dạ trùm đầu, quấn chặt chiếc khăn len quanh cổ, hai tay đeo găng thọc vào túi áo, cố giữ cho người khỏi run vì lạnh.

Một lát sau chuông nhà trường reo. Sau đó đám học sinh trong những chiếc áo dạ trùm đầu đủ màu sắc từ các cánh cửa tràn ra đi về dãy xe đang đậu.

Trước kia Heather vẫn lái xe đến đậu sắp hàng đón mấy đứa nhỏ! Dù chúng có thể dùng xe buýt để về nhà, lúc nào Heather cũng muốn tự mình lái xe đến đón con. Giờ thì Poppy phải làm công việc này. Nàng chợt nhận ra là vì Heather bị giam giữ trong ba mươi ngày, có lẽ đây không phải là lần duy nhất nàng đưa đón hai con bé. Chừng nào mà cơn ác mộng chưa chấm dứt, nàng còn phải làm công việc này. Heather là bạn nàng, nhưng nàng thấy trách nhiệm của mình còn vượt xa hơn thế nữa.

Còn đang băn khoăn với những ý nghĩ trên, nàng thấy Missy và Star xuất hiện và đang định chạy ngay đến những chiếc xe phụ huynh khác đang đậu; nhưng chợt nhìn thấy nàng, chúng đã dừng lại ngay, vẻ háo hức trên mặt hai đứa bé chợt biến mất. Poppy chứ không phải là Heather.

Missy bắt đầu đi lại phía nàng. Con bé Star thì chậm hơn. Trong lúc chúng tiến đến gần, Poppy nhận ra rằng không những mình không phải là Heather, mà cũng không phải là người quyền thuộc, không phải là bác sĩ trị liệu, không phải là luật sư. Nàng không biết phải giải thích thế nào sự việc đã xảy ra. Micah có thể biết, nhưng anh ấy không có ở đây. Vậy chỉ còn nàng, mà nàng thì lại hoàn toàn không biết phải nói sao. Câu hỏi bắt đầu ngay khi con bé Missy đến cạnh nàng.

- Mẹ Heather đâu hả cô?

Poppy dùng một tay khép chặt chiếc áo trùm đầu không gài của Missy lại, tay kia đưa về phía con Star và nói: - Mẹ con ở West Eames.

- Tại sao mẹ con lại ở đấy? - Missy hỏi.

Nói cho chúng biết bao nhiêu đây? - Mẹ con có mấy việc phải làm ở đấy - Poppy cười để tác động câu hỏi trên nhẹ bót, và ra dấu cho con bé Star đến gần hơn - nên cô đến đây đón các con.

Nhưng Missy vẫn không hài lòng với câu trả lời trên - Mẹ đã bảo sẽ trở về mà!

- Mẹ con nói lúc nào?

- Khi mẹ rời nhà sáng nay. Nhưng trông mẹ có vẻ không vui. Trông như mẹ không muốn đi đâu hết.

- Đôi khi chúng ta phải làm những chuyện mà chúng ta không muốn làm. Như không nói thật với con trẻ, Poppy thầm nghĩ. Đúng là mình không thành thạo trong chuyện này. Nàng lại cố nở một nụ cười, và con bé Star đã bước lại gần hơn. - Cô đang tính là chúng ta về nhà làm kẹo táo ăn.

- Nhà ai? - Con bé Missy khôn ngoan hỏi.

- Nhà các con, - Poppy đáp. Nhà nàng có thể tiện lợi cho việc làm bếp hơn, vì mọi đồ đạc, dụng cụ cần thiết đều được sắp xếp vừa tầm tay khi nàng ngồi trong xe lăn, nhưng nàng không muốn đưa chúng về đấy với dây nút điện thoại bật chớp và Annie nói về sự cố trong ngày với những người dân địa phương, hay đánh lạc sự tò mò của đám nhà báo.

- Bố cháu có ở nhà không? - Missy hỏi.

Poppy làm ra vẻ thản nhiên đáp: - Có lẽ chưa về.

- Bố phải về nhà rồi chứ! Bố lẽ ra phải đi xem xét rừng cây.

Poppy đưa tay kéo con bé Star lại phía xe lăn khi nó tiến đến gần - Kiểm soát cây để làm gì? - Nàng hỏi.

Con bé thở dài đáp: - Chặt khúc mấy cây bị đổ gãy trong rừng cây làm đường. Liệu mẹ Heather có về kịp ăn tối không?

- Cô nghĩ có lẽ là không.

- Khi nào thì mẹ cháu về?

Mười ngày? Hai mươi ngày? Ba mươi ngày? Làm sao cắt nghĩa cho một đứa bé biết chuyện này? Bất lực trước ý nghĩ đó, Poppy bắt đầu run sợ. - Sớm thôi, cô hy vọng thế. Nhưng này Missy, cô thấy lạnh lắm rồi. Độ một phút nữa là các ngón chân cô lạnh tê cóng, và mấy bánh xe lăn sẽ đóng băng. Chúng ta vào trong xe đi. Star, con muốn lên ngồi xe lăn với cô không?

Hai mắt buồn rầu, con bé lắc đầu.

- Vậy con ra sau đẩy giúp chị một tay. - Nói xong nàng cầm bánh xe bắt đầu quay. Khi cả ba vào bên trong chiếc Blazer, nàng cho máy sưởi chạy tối đa mà vẫn chưa đủ ấm. Như thế đủ biết cái lạnh bên ngoài lúc ấy như thế nào.

Nhưng lạnh không phải là thứ Poppy lo nhất khi cho xe chuyển bánh. Các câu hỏi của Missy mới là cái khó cho nàng.

- Nếu sáng mai mẹ vẫn không về thì sao?

- Thì bố cháu sẽ giúp các cháu sửa soạn đi học như sáng nay vậy.

- Nếu bố không thể làm được thì sao? Đôi khi bố rời nhà trước mẹ. Nếu bọn con không có điểm tâm như sáng nay thì sao?

Poppy cho xe dừng lại, bật đèn tín hiệu rẽ trái, rồi chờ cho chiếc xe tải phía trước từ con đường dẫn đến trường rẽ sang con đường chạy qua trung tâm thị trấn.

- Các con sẽ ăn điểm tâm ở nhà cô.

- Cô sẽ làm điểm tâm cho bọn con ngày mai chứ?

Poppy nhẹ nhàng đáp: - Cô sẽ làm cho các con bất cứ ngày nào. - Xe Poppy đã lên đến đầu hàng, nhưng còn phải chờ chiếc xe tải cọc cách của Buck Kipling đi ngang qua. Poppy vừa cho xe rẽ trái thì một bàn tay nhỏ đã sờ nhẹ lên vai nàng, và giọng nói thật nhỏ của con bé Star: - Mẹ con đi xa hả cô?

- Không đâu bé con, chỉ đi đến West Eames thôi.

- Mẹ đi luôn hả cô?

Đeo dây nịt an toàn vào! Poppy định lên tiếng bảo thế, nhưng thấy con bé Star có vẻ quá sợ hãi, nàng đã kịp dừng lại, chỉ cho xe chạy thật chậm, nghiêng đầu chạm bàn tay con bé nói: - Mẹ con không đi luôn đâu.

- Nếu mẹ không bao giờ trở lại nữa thì sao?

- Mẹ con sẽ trở lại. Mẹ yêu con.

Một phút sau con bé mới lên tiếng lại, và giọng nó nghe như một tiếng thở dài đầy đau khổ: - Con muốn mẹ về.

Trong đời nàng chưa bao giờ Poppy thấy mình bất lực như thế. - Cô biết con muốn có mẹ mà. Cô biết.

Xe của Griffin chạy vụt qua chiếc Blazer màu đỏ mới nhận ra người ngồi sau tay lái. Như vậy cũng tốt vì anh chưa sẵn sàng đối diện với Poppy. Anh còn phải ghé lại cửa hàng của Charlie, nhận các chỉ dẫn và mua nhu yếu phẩm, sau đó còn phải lái quanh đến tận cuối vùng hồ. Tính ra anh còn không đầy hai tiếng đồng hồ nữa để đến Little Bear, mở cửa ngôi nhà, đốt lò sưởi, bật điện trước khi đêm xuống. Không có thì giờ để làm chuyện gì khác.

Cửa hàng bách hóa chật cứng người từ West Eames trở về và những người muốn nghe kể lại những gì họ nhìn thấy ở đây. Một số đứng trò chuyện bên hông cửa hàng trong khi một số khác đi qua tiệm cà phê. Số người đông nhất tập hợp quanh lò sưởi đốt bằng củi.

Nhờ đông người nên không ai để ý đến Griffin. Anh đã đến gặp Charlie ở quầy thu tiền và giải thích ý muốn của mình. - Charlie đồng ý.

- Ngôi nhà có chìa khóa không? - Griffin hỏi.

Charlie lắc đầu: - Không. Cửa không bao giờ khóa.

- Có điều gì tôi cần biết không?

Suy nghĩ một lúc, Charlie mới lên tiếng đáp: - Củi chất đống ở cổng vào. Nếu anh cần lấy nước từ đá đóng băng ở các ống nước, thì hãy dùng cây dao cắt nước đá bên trong cửa. Điện thì chỉ cần bật công tắc.

Tất cả nghe có vẻ không có gì rắc rối. Griffin dành số thì giờ còn lại mua cà phê, bánh mì, trứng, pho mát, thịt và xúp đóng hộp. Sau cùng anh lấy thêm sáu thùng bia và nhiều ga lông nước đóng chai. Thấy mình cũng cần thứ gì để nhóm lửa, anh bỏ thêm vào ba xắc đầy nhiên tố báo vừa mua ở đây. Sau đó anh trở ra đến chiếc xe tải của Buck, chất cả lên băng trước, sợ bỏ ở thùng sau xe thực phẩm sẽ bị đông lại trong khi nhiệt độ bên ngoài cứ hạ dần xuống mãi. Phải mất ba lần đề máy xe mới chịu nổ. Và rồi anh lên đường.

Theo chỉ dẫn của John, Griffin cho xe chạy ra khỏi thị trấn theo con đường chạy vòng quanh hồ, qua những con đường có những cái tên rất lạ dẫn đến những vịnh nhỏ nằm dọc theo bờ hồ. Lối đi gần nhất từ thị trấn đến Little Bear nằm ở phía cuối hồ qua những lối ngoằn ngoèo, lúc thì tách xa hồ rồi quanh ra lại bờ khiến cho đoạn đường lẽ ra chỉ mất năm phút lái xe, trở thành ba mươi phút. Điều làm anh yên tâm là chiếc xe tải của Buck vẫn chạy tốt và lời hứa của Charlie bảo anh có thể dùng ngôi nhà bao lâu cũng được, chưa kể đến cảm tình mà Charlie có thể dành cho anh một khi ông ta suy nghĩ về chuyện này.

Con lộ dẫn đến Little Bear được chỉ dẫn bằng những bảng hiệu tương tự như những con đường khác của thị trấn. - Cứ lái xe thẳng xuống - John đã dặn anh như thế.

- Rồi lái quay xuống hồ.

- Ngay xuống hồ à? - Griffin đã hỏi lại với vẻ hoài nghi. - Được không? - Được chứ! - John đáp. - Hôm qua băng có tan đi một ít nhưng hôm nay đã đóng trở lại rồi. Lúc nào cũng có những chiếc

xe tải chạy ra các nhà lưu động trên băng. Chưa có chiếc xe nào bị rơi trong năm nay.

Thấy cần tự thuyết phục là mình đang chuẩn bị sẵn sàng cho một thách thức, Griffin gạt mối lo này sang một bên, nhất là khi thấy con đường đến Little Bear đã được dọn sạch tuyết. Anh cho xe rẽ vào, bật đèn pha khi con đường chạy xuyên qua một rừng cây tối tăm.

Không có gì đáng lo, anh thầm bảo khi nhìn đồng hồ tay. Anh còn được hơn một tiếng đồng hồ nữa để ra đến đây và ổn định chỗ ở. Dễ như trò chơi. Khi con đường sáng hẳn lên sau khi chạy ra khỏi rừng cây rậm, Griffin đã mỉm cười. Nhưng chỉ vài giây sau nụ cười trên đã biến mất khi khúc đường được dọn sạch tuyết đến đây là hết, và chiếc xe tải bị lún trong tuyết ngay. Griffin cho số lùi, rồi gài số một ấn mạnh chân ga cho nó chạy tới. Được một khúc nữa nó lại bị lún. Anh lại bỏ số lùi, nhưng lần này không hiệu quả. Dù bỏ số chạy tới hay cho lùi lại, chiếc xe vẫn bất động. Cả bốn bánh xe bị ngập dưới tuyết gần hai tấc. Nhìn phía trước, đoạn đường còn độ ba mét tuyết phủ nữa là đến hồ. Mặt hồ thấp hơn mặt đường độ năm phân và cũng phủ đầy tuyết như thế.

Không muốn phí thì giờ vì bóng của anh đã đổ dài lên mặt hồ, Griffin nhìn kỹ hòn đảo Little Bear. Một phần tư dặm cách bờ, John đã bảo thế. Có vẻ cũng không xa lắm. Với khoảng cách đó anh cho là mình có thể đi bộ được. Anh không mang găng tay, nhưng trước đây anh cũng từng trải qua kinh nghiệm tay bị lạnh cóng rồi, cũng chẳng nguy hiểm gì lắm.

Thế là Griffin chụp chiếc mũ Yankee cũ lên đầu rồi leo ra khỏi xe, choàng túi đựng đồ ngủ lên vai, vai kia mang chiếc máy vi tính để bàn và cặp tài liệu. Hai tay xách hai túi đồ mua ở cửa hàng tổng hợp, Griffin bắt đầu cất bước.

Lớp băng bên dưới, may thay rất vững, đúng như lời John nói. Không có dấu hiệu cho thấy nó bị nứt nẻ hay chuyển động. Nhưng hai tay anh đã tê cóng không còn cảm giác, quần jeans và giày boots cũng bám đầy tuyết. Lội trong lớp tuyết với đồng hồ đặc lĩnh kính trên người chẳng mấy chốc anh thấy mồ hôi toát ra, nên vẫn không biết là nhiệt độ vẫn đang xuống thấp mãi. Khoảng cách mà thoát đầu anh cho là không mấy xa, giờ đây như dài vô tận. Khi đôi chân với giày và chiếc quần jeans bám đầy tuyết phải nhấc từng bước lên thật cao, và hai tay càng lúc càng lạnh cóng.

Nhưng Griffin nhất quyết bắt hai mắt nhìn thẳng những cây thông phía trước mặt và ép đôi chân phải tiếp tục chuyển động. Anh chỉ nhìn thấy cái chòi nhỏ khi đến thật gần, và sau khi đi vòng hòn đảo, anh thấy vô cùng sung sướng khi đến gần nó. Đó là một ngôi nhà làm bằng gỗ trông cũng xinh xắn đáng yêu trong cái vẻ quê mùa mộc mạc của nó, nằm trên khoảng đất trống duy nhất của hòn đảo rộng không đầy một mẫu tây.

Griffin ịch lê bước đến cánh cửa trước. Một đồng củi nằm ngay bên trái cửa, dưới một mái hiên không ngăn nổi những đợt tuyết từ bên ngoài tạt vào. Anh phải đặt cả hai gói đồ xuống, dùng cả hai tay và tất cả sức lực mới mở được cánh cửa mà băng giá đã bám chặt lấy khung. Nhấc hai xách đồ lên, Griffin đưa cả vào bên trong rồi đóng cửa lại.

Trước mặt anh bây giờ là bóng tối, cái lạnh và mùi ẩm mốc.

Điện, Charlie đã bảo chỉ cần bật công tắc là có, vấn đề là làm sao tìm được cái công tắc trong bóng tối như thế này.

Đặt tất cả đồ đạc xuống nền nhà, anh vệt tấm màn cửa sổ để cho một luồng ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài lọt vào. Nhìn thấy một nút công tắc trên tường, anh bật lên. Không thấy gì cả. Tìm thêm được một cái khác rồi một cái khác nữa, nhưng kết quả vẫn như trước. Như vậy chắc có một cầu dao chính cho dòng điện ở đây. Griffin định gọi cho Charlie hỏi, nhưng khi rút chiếc điện thoại di động trong túi áo ra, anh thấy đây là vùng không phủ sóng. Điều này khiến anh

đâm ra lo lắng. Không điện thoại anh không thể chuyện trò với bạn bè, không vào được Email hay nối mạng Internet. Không điện thoại, anh không làm việc được trừ phi phải dựng lên một cây trụ ăng ten. Chuyện này anh có thể tự làm lấy, nhưng hiện giờ thì không, đêm nay thì không, trong khi bóng đêm đang ập xuống quá nhanh. Griffin đưa mắt nhìn quanh. Nơi anh đang đứng là một phòng khách và bếp. Lục các tủ đựng đồ trong bếp anh tìm được mấy cây nến, một cây đèn bão và một hộp diêm quẹt. Anh liền bật diêm thắp cây đèn, nhìn kỹ lò sưởi thấy nó trống không và lạnh lẽo. Griffin hà hơi vào lòng bàn tay rồi chà xát với nhau để chúng bớt tê cóng, trong khi bước ra bên ngoài phải lớp tuyết đóng trên đồng củi, cố tách từng cây ra khỏi lớp băng đang dán chặt chúng với nhau, đập mạnh từng cây một rồi khệ nệ ôm vào lò sưởi, dùng giấy báo cuộn lại làm mồi.

Ngọn lửa bùng lên cháy cuộn giấy, nhưng một giây sau lại tắt ngúm. Những thanh củi không bắt lửa được.

Vì không vận động nhiều như trước đó, Griffin cảm thấy càng lúc càng lạnh thêm. Anh lẩm bẩm chửi thề, quay người lại tìm được một cái rìu bên trong cửa, chẻ những thanh củi nhỏ vụn ra làm củi mồi. Lần này anh đã nín thở nhìn cuộn giấy bắt lửa cháy, rồi đến bó củi mồi. Khi thanh củi lớn đầu tiên tỏa khói rồi bật thành ngọn lửa, Griffin thở dài nhẹ nhõm. Anh bước ngay lại túi đồ ngủ lấy một chiếc áo len dài tay quấn quanh đầu để che đôi tai, rút ra một đôi bút tất đứt cả hai tay vào, rồi bước ra bầu trời sâm sẩm tối lấy số đồ đạc còn lại trên xe.

CHƯƠNG 5

Poppy bắt đầu cảm thấy lo lắng. Bếp lửa lạnh ngắt từ lâu, mùi kẹo táo cũng đã phai đi nhiều, những ly sữa đã được rửa sạch, nàng chắc mấy đứa bé cũng muốn ăn tối. Nếu chỉ có thể Poppy vẫn vui vẻ làm cho chúng. Nhưng chúng chỉ muốn Micah về nhà.

Poppy cũng thế, nhưng lại là vì một lý do duy nhất, nàng muốn được biết chuyện gì đã xảy ra. Các bạn của Poppy bắt đầu gọi đến nàng hỏi tin tức, nhưng Poppy cũng chẳng biết gì hơn họ. Cứ mỗi lần có điện thoại gọi đến là hai con bé tỏ ra bồn chồn. Sau một loạt những câu hỏi lúc ban đầu bây giờ chúng chỉ yên lặng ngồi cạnh chiếc xe lăn của nàng. Poppy đã đọc chuyện cho chúng nghe, nhưng cả hai đều có vẻ lơ đãng, chẳng quan tâm gì lắm. Nàng cũng đã cố gọi óc tưởng tượng của chúng với ngôi làng bằng các ngôi nhà bé tí trong căn phòng còn bỏ trống, nhưng rồi chúng cũng chán ngay trò chơi ấy. Giờ đây chúng chỉ ngồi yên lặng xem tivi. Và ngay cả anh chàng Barney trong chương trình cũng không làm chúng mỉm cười.

Poppy chưa kịp nghe tiếng xe của Micah, thì hai đứa nhỏ đã đứng lên chạy ủa ra cửa. Nàng ngồi yên chờ cho Micah xua chúng vào lại trong nhà. Mắt anh xám ngắt và đôi mắt tối sầm khiến nàng cảm thấy choáng váng cả người. Poppy chưa hề nhìn thấy một đôi mắt tối sầm như thế trong nhiều năm nay. Dường như Heather đã mang theo tất cả nguồn ánh sáng trong đôi mắt ấy. Hai đứa nhỏ đứng bên cạnh cửa nhìn anh ta chờ đợi.

Poppy nhướn mày vẽ dò hỏi. Nhưng Micah chỉ lặng lẽ lắc đầu rồi đi vào nhà bếp.

Lúc Griffin quay ra xe lấy số đồ đạc còn lại rồi lếch thếch mang chúng vào lại căn chòi, thì người anh cảm thấy càng lúc càng lạnh thêm. Anh muốn hơi ấm, hơi nóng thật nhiều, nhưng căn chòi từ lâu trống vắng và lạnh lẽo đến độ sức nóng trong lò sưởi đã tỏa ra rất chậm. Anh lấy bầy tháo những sợi dây giày rồi lột giày ra, tròng vào chân hai đôi bít tất khô, rồi chiếc quần jeans khô. Chiếc áo ấm dài tay mà anh dùng để che hai tai vừa rồi, giờ được tròng ra ngoài chiếc áo len đang mặc. Anh chụp mũ lên đầu lại, rồi cầm lấy cây đèn bão đi quanh căn phòng tìm bật các công tắc điện. Nhưng chẳng thấy bóng đèn nào sáng.

Không có điện, chiếc máy vi tính xách tay của anh chỉ dùng được trong hai tiếng đồng hồ. Nhưng đó là chuyện trong lâu dài. Hiện tại thứ anh quan tâm hơn hết là hơi ấm.

Thế là Griffin tiếp tục sục tìm trong căn chòi. Lần này anh tìm thấy một cây đèn dầu và một thùng dầu hôi. Với cây đèn mới này anh đi vào phòng tắm, một căn phòng rất nhỏ gồm có một bồn đi tiêu, một chậu rửa mặt và một vòi tắm hoa sen. Griffin bước lại cầu tiêu giở nắp ra. Chẳng có giọt nước nào trong đó. Kéo sợi dây tháo nước bên trên cũng chẳng thấy gì cả. Anh quay qua chậu rửa mặt mở vòi nước. Không thấy gì.

“Nếu cần, anh chặt lấy ít đá ở các ông dẫn nước, hãy dùng cây dao chặt nước đá bên trong cửa”. Charlie đã bảo thế. Griffin đi tìm con dao đó. Đúng, nó nằm ngay bên trong cánh cửa gần cây rìu và một cái xẻng. Anh nhặt nó lên nhìn quanh. Chặt lấy đá đóng băng ở các ống dẫn nước. Những ống dẫn nước nào? Lúc ấy anh mới biết là mình đã bị bẫy. John có thể không biết những trục trặc về tiện nghi trong căn chòi này, nhưng Charlie chắc chắn phải biết. Họ muốn anh thất bại, muốn anh phải bỏ chạy trở về vùng đất liền.

Nhưng Griffin nhất định sẽ không làm thế. Bỏ con dao chặt đá lại cạnh cửa, anh mang đôi giày boots ướt vào, bước ra ngoài hiên mang vào thêm một ôm củi nữa. Trong lúc quay trở vào, anh chợt nhìn thấy một máy phát điện nhỏ nằm ở bức tường sau của căn chòi gỗ. Anh lợi tuyết bước đến phủi sạch lớp tuyết trên máy, kiểm soát lại khí propane và xăng, rồi tìm sợi dây kéo

nổ, cố làm cho nó nổ một lần, hai lần rồi ba lần. Khi không thấy máy chuyển động, e là mình đã làm ngập xăng, anh để máy nghỉ một lát, rồi cố thử một lần thứ tư. Vẫn không có kết quả.

Chán nản, Griffin quay vào trong lại. Hơi ẩm từ lò sưởi giờ đây đã sưởi ấm cả khu vực gần nó. Một dấu hiệu tốt, anh thầm nghĩ, và thấy mình cần lấy lại bình tĩnh. Anh vào bếp lấy trong tủ ra một cái nồi bắt lên lò sưởi hâm nóng món xúp.

Nồi xúp vừa kịp nóng thì anh lại nghe những tiếng sột soạt nhỏ, không biết là gì.

Trên đường về nhà, Poppy cho xe tạt qua nhà Cassie bóp còi. Không kịp mặc áo khoác, Cassie vội vã chạy ra, lách người ngồi vào trong xe rồi đóng ngay cửa xe lại tránh lạnh.

- Chuyện xảy ra như thế nào? - Poppy lặng lẽ hỏi. Sự im lặng của Micah đã làm nàng thấy cực kỳ lo lắng, vì nó cho thấy vấn đề có thể nghiêm trọng chứ không đơn giản chỉ là một trường hợp nhầm người.

- Gương mặt của Cassie ẩn hiện mây hồng của anh đèn chớp trên xe của Poppy. - Micah đã nói gì? - Bà hỏi Poppy.

- Chẳng nói gì nhiều. Anh ấy trả lời như người đang lên cơn thần kinh, chẳng rõ ràng gì cả. Tôi không dám gặng hỏi anh ấy nhiều, vì mấy đứa nhỏ ở đó. Nhưng muốn chứng tỏ Heather là ai tôi thấy cũng dễ, chỉ cần đưa một chi tiết nào đó từ thời thơ ấu của chị ấy - một người bà con, một bản báo cáo, tập kỷ yếu niên giám trường trung học của chị ấy, một vị bác sĩ, một người bạn. Chẳng hạn. Chị ấy có cho chị cái tên nào không?

Cassie chậm chậm lắc đầu.

- Tại sao?

- Chị ấy không chịu nói.

- Sao không nói?

- Tôi không biết. Chị ấy rất buồn, như đang bị chấn động mạnh vì vụ bắt giữ này.

- Vâng, nếu là tôi chắc cũng thế - Poppy bào chữa cho bạn, vì nàng có thể cảm nhận nỗi kinh hoàng mà Heather đã trải qua - nhưng chị ấy vốn là con người thực tế, là người biết chấp nhận sự việc và tiếp tục tiến tới kia mà.

- Có một cái gì đó gây xúc động mạnh đang xảy ra.

- Điều gì? Tại sao?

- Tôi không biết.

- Nhưng đây là cách mình giải quyết vấn đề, - Poppy nhấn mạnh. Khi thấy Cassie nhìn mình với vẻ thất vọng, nàng liền nói lên nỗi lo ngại của mình: - Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cố tìm xem trước khi đến đây Heather ở đâu, và không biết được bao nhiêu. Chị biết không?

Cassie không trả lời.

- Thôi được. - Poppy tiếp tục, cố bám vào niềm hy vọng của mình. - Nhưng Micah chắc biết ít nhiều. Chị có hỏi anh ấy không?

- Hỏi hơn cả chục lần rồi. - Giọng Cassie có vẻ không vui. - Tôi đã hỏi cả hai người. Đó gọi là bằng chứng ngoại phạm. Trong những trường hợp bình thường, việc thiết lập nó chẳng có gì phức tạp, nhưng đây là hoàn cảnh không bình thường. - Bà ta chột ngừng lại.

- Sao nữa? - Poppy giục.

Cassie định nói một câu gì đó, nhưng lại chuyển qua chuyện khác. - Có lẽ một người nào đó trong thị trấn biết, như Charlie chẳng hạn. Ông ấy thuê Heather khi chị ấy mới đến thị trấn. Để sáng mai tôi nói chuyện với ông ấy.

Poppy lộ vẻ sợ hãi. - Chị ấy đang che giấu điều gì đó, phải không?

- Tôi không biết.

- Có điều gì đó đã xảy đến với chị ấy trước khi đến đây.

- Chị nghĩ thế à?

- Vâng, tôi nghĩ thế vì tôi không thấy có lý do nào khác. Làm thế nào giải thích chuyện chị ấy không chịu nói gì, không cho chúng ta biết chút gì về cuộc đời chị ấy?

- Vậy chuyện gì có thể đã xảy ra?

Poppy đã suy nghĩ nhiều về câu hỏi này. - Bị cưỡng hiếp. Bị hành hạ trong gia đình. Nếu là thế, chị ấy có thể bị những rối loạn của những cơn hậu chấn động về mặt tâm lý. Hay là chị ấy bị mất gia đình trong một hoàn cảnh bi thảm như... như là... - Nàng cố tìm một cảnh thích hợp.

- Như là cháy nhà. Hay có thể chị ấy bị một tai nạn như tôi, mà không bị tê liệt. Chị ấy có nói là vết sẹo do một tai nạn xe hơi.

Tiếng gõ nhẹ ở cửa kính xe phía Cassie ngồi làm hai người giật mình. Cassie càu nhàu, hạ tấm kính mờ đục vì sương giá xuống để lộ dần khuôn mặt Mark, chồng Cassie.

- Có gì thế anh? - Cassie hỏi.

- Chuông ở lò điện reo lên rồi.

- Vậy anh lấy cái chảo ra để lên quày.

- Bọn trẻ muốn em vào nhà. Cả ngày nay chúng không nhìn thấy em.

- Em biết. Em sẽ vào ngay.

Mark nhìn vợ với vẻ ngờ vực, lặng lẽ quay người đi vào nhà.

- Anh ấy là một ông thánh, - Poppy nói.

Cassie quay cửa xe lên lại. - Vâng, sự kiên nhẫn của anh ấy đang bắt đầu lung lay. Anh ấy cho tôi là quá bận rộn và không dành thời gian chăm sóc gia đình. Nay Poppy, không phải là tôi thích lao vào những vụ như thế này, nhưng khi nó xảy đến tôi không thể quay lưng lại được. Tôi biết mình đang có ba đứa con nhỏ, đứa lớn nhất mới lên sáu, và đó là những năm quan trọng nhất trong đời chúng. - Bà thở dài, rồi nghiêng người qua ôm nhanh Poppy nói: - Nghe được tin gì hữu ích, gọi tôi nhé?

Poppy chẳng có tin gì mới hay hữu ích về Heather cả. Những người dân thị trấn trở về nhà từ West Eames đã trả lời những cú điện thoại tại nhà họ, và một vài người gọi đến nàng thì lại hỏi những câu hỏi như nàng đã đặt ra với Cassie. Những cú điện thoại như thế càng làm cho Poppy thấy chán nản hơn. Dường như chẳng ai biết về quá khứ của Heather hơn nàng cả. Tất cả đều nghĩ là Micah là người duy nhất có thể biết ít nhiều về chuyện này. Và Poppy đã gọi anh ấy. Khi nhắc máy lên sau bốn lần chuông reo, Micah đã trả lời nhất gừng từng câu một. Vâng, đã cho mấy đứa nhỏ ăn. Không, chúng chẳng vui vẻ chút nào. Đúng, nhà báo có gọi đến. Không, tôi không nói gì với họ. Vâng, đang cố nhớ lại những gì Heather có thể nói về nơi ở, thời điểm, và người thân của cô ấy trước khi đến thị trấn. Không, chẳng nhớ gì cả.

Poppy muốn biết tại sao lại có chuyện đó. Tại sao một người đàn ông từng chung sống với một người đàn bà trong bốn năm trời mà không biết quá khứ của người đàn bà này. Nàng muốn biết họ nói những chuyện gì khi chỉ có hai người với nhau. Nhưng Micah dường như không muốn nói nhiều và Poppy thấy cũng không tiện hỏi thẳng. Thế rồi nàng bị cú điện thoại của Mary Joan Sweet cắt ngang câu chuyện.

Mary Joan là chủ tịch câu lạc bộ làm vườn địa phương. Bà ta bảo có nhìn thấy Griffin Hughes lái chiếc xe tải của Buck Kipling chạy ngang qua thị trấn. Nhưng Mary Joan có tật cận thị nặng nên tin trên không làm nàng quan tâm. Leila Higgins, mặt khác, lại là nguồn tin đáng tin cậy. Cô ta gọi Poppy bảo có nhìn thấy Griffin ở cửa hàng bách hóa. Poppy liền gọi Charlie để kiểm chứng tin trên.

- Đúng, - Charlie xác nhận - Anh ta hiện đang ở trong thị trấn. Đang ở trong một căn nhà gỗ nhỏ của ông anh tôi ở Little Bear.

- Tại sao anh ta lại có mặt ở đây? - Poppy hỏi ngay.

- Anh ta đang theo đuổi cô đấy. - Charlie trêu nàng.

Nhưng Poppy như không nghe câu nói trêu chọc ấy. Nàng đã bảo Griffin là mình không quan tâm đến anh ta, đã bảo thế mấy lần rồi.

- Chắc là anh ta đang theo đuổi câu chuyện về Heather - Rồi muốn đổ cơn bức tức của mình lên Charlie, nàng nói tiếp: - Tôi không tin là anh đã cho anh ta một chỗ để ở như vậy.

- Anh ta muốn ở lại thị trấn.

- Anh ta là một nhà báo. Anh ta sẽ sử dụng chúng ta.

- Anh ta bảo đang làm một công việc hoàn toàn khác, nhưng ý của tôi là thế này. Nếu anh ta cố tình chỏ mũi vào chuyện của chúng ta, tốt hơn nên để cho anh ta ở một nơi mà tôi có thể giám sát được. Ngoài ra chúng ta cần có những câu trả lời về vụ Heather. Có thể anh ta kiếm được cho chúng ta những thông tin cần. Vì thế, nếu anh ta sử dụng chúng ta thì chúng ta cũng sử dụng anh ta vậy. Chúng ta cũng có thể chơi trò ấy.

- Được rồi, - Poppy nói - Thôi, quên chuyện Griffin đi. Hãy cho tôi biết những gì anh đã biết. Anh thuê Heather khi chị ấy đến thị trấn này. Trước khi đến đây chị ấy ở đâu?

- Atlanta.

Atlanta. Poppy chưa hề nghe Heather nói về Atlanta.

- Cô ấy làm việc tại một nhà hàng ăn ở đây, - Charlie nói. - Nhưng chỉ trong mấy tuần lễ thôi. Cô ấy cần tiền.

- Để làm gì?

- Để sống. Để đến đây.

- Tại sao lại phải đến đây?

- Tôi không biết.

Poppy thấy mình cần biết lý do để củng cố sự tin tưởng của nàng về Heather.

- Vì đây là một thị trấn nhỏ? Vì đây có hồ? Có chim bói cá? Vì cái gì?

- Tôi không biết.

- Anh không hỏi chị ấy sao?

- Ôi, Poppy! - Giọng Charlie có vẻ trách móc - Cách đây bốn năm rồi còn gì! Chắc đã có lúc nào đó tôi cũng có hỏi qua, những điều tôi quan tâm nhất là cô ấy có làm được công việc dọn bàn ăn hay không.

- Có chứ. Anh chàng chủ nhân nhà hàng ăn ấy rất khen ngợi cô ta cũng như tờ giấy chứng nhận mà tôi sẽ viết về cô ta nếu có yêu cầu.

Ý nghĩ của Poppy lại quay về chuyện Griffin. - Anh ta sẽ hỏi người này người nọ, sẽ thăm dò đào bới. Có thể là anh ta đang làm một công việc nào khác, nhưng những người thuộc giới anh ta thường thọc tay vào nhiều miếng bánh một lần lắm. Anh tin tôi đi. Có thể anh ta tìm cách thu thập thứ gì đó từ anh mà chính anh hay biết.

- Có lẽ chuyện đó cũng tốt, nếu tôi có thể nhớ được một điều gì đó có thể giúp Heather. Có điều chắc chắn là chuyện anh ta ở Little Bear giúp tôi khỏi phải khổ sở lê bước ra nơi xa xôi đó để kiểm tra căn nhà gỗ nhỏ ấy.

Bây giờ Poppy mới để ý đến cái địa danh ấy. - Griffin đang ở Little Bear à? Nhưng Little Bear đã đóng cửa rồi mà.

- Vâng, đóng rồi.

- Nơi đó chắc phải lạnh kinh khủng.

- Đúng.

- Anh ta sẽ không có nước.

- Vào thời điểm này trong năm thì không.

Nàng nghe như Charlie cười nhỏ trong má, và chợt nghĩ ngay đến chuyện một anh chàng tiền bạc rủng rỉnh có thể cho phép mình tùy tiện chỏ mũi vào câu chuyện của người khác, đang co ro trong cái lạnh cóng ở một nơi mà những tiện nghi bị hạn chế đến mức tối thiểu giữa mùa đông lạnh lẽo như thế này. Trong một lúc Poppy thấy hài lòng với ý nghĩ trên. Nàng mỉm cười nói - Ôi, Charlie, anh đúng là một kẻ xấu xa.

Đúng là những con sóc lông đỏ. Khi lần theo những tiếng sột soạt nọ, Griffin bắt gặp hai con sóc đang xé lớp trần gỗ một miếng lót bên trên ra. Những mảnh vụn nhỏ rơi lên người anh, nhưng anh không để ý vì chỉ muốn biết nguyên nhân của những tiếng động thôi. Anh sắp miếng trần đã bị gỡ ra vào chỗ cũ, rồi vội vã quay lại trước lò sưởi để tìm hơi ấm. Anh cảm thấy người đau nhức khắp nơi, chân tay lạnh cóng. Thứ mà anh thèm muốn nhất bây giờ là tắm nước nóng, sau đó chui ngay vào cái túi ngủ dày và ấm áp mà nó hiện đang nằm trong một cái buồng nhỏ ở Princeton. Thông thường buổi tối ở nhà, anh thường ngồi xem truyền hình, lướt các trang web, hay ngồi viết tiểu sử của ông cụ Hayden. Nhưng ở đây thì những chuyện đó không sao thực hiện được. Cũng không thể nào chạy xuống phố, vào một quán nhậu lai rai vài ly bia với bạn bè. Quán café của Charlie có thể coi như là một cái quán nhậu na ná như thế, nhưng quán của ông ta ban đêm lại đóng cửa. Và dù nó có mở cửa, anh cũng không thể đi đến đấy được trong một đêm tối mù mịt như thế này, với những đợt gió thổi vun vút và bên ngoài căn chòi trời rét căm căm.

Griffin thấy là mình đã bị bẫy. Không còn nghi ngờ gì chuyện này cả. Anh tưởng tượng ngay lúc này những người dân trong thị trấn có thể đang ngồi quanh lò sưởi trong cửa hàng bách hóa của Charlie, cười thầm với ý nghĩ một gã dân thành thị đang bị lạnh cóng ở một nơi không có nước, không có điện và điện thoại. Không biết Poppy có ở đấy không? Griffin gạt phăng ngay ý nghĩ vừa chợt đến ấy. Anh không muốn nghĩ là Poppy vui thích khi biết anh đang ở trong tình trạng thiếu thốn hiện tại.

Ngoài ra, phải lái xe trong suốt bảy tiếng đồng hồ, sau đó còn lội bộ với đồ đạc linh tinh trong tuyết giá, Griffin thấy người mình mệt nhoài. Anh lấy mấy cái nệm trên chiếc ghế dài, trải ra nền nhà gần lò sưởi, rồi lấy mấy tấm vải trải giường trong phòng ngủ trải lên trên, nằm cuộn tròn người cố dỗ một giấc ngủ.

Micah không sao ngủ được. - Anh đã cố, nhưng quá nửa đêm vẫn không sao chợp mắt. Chiếc giường như quá trống trải, và nỗi sợ hãi càng lúc càng gia tăng. Thấy cần phải làm một việc gì đó có ích hơn, anh mặc quần jeans vào, xỏ chân vào đôi giày boots và khoác áo trùm đầu bước ra sau nhà nơi làm đường, bật đèn lên. Anh tránh không đi đến đồng cũi nơi anh đã giấu chiếc ba lô của Heather, chỉ nhắc cuộn ống dẫn trong đồng giấy cần kiểm tra ra xem xét từng khúc một tìm những chỗ có vẻ yếu. Những điểm yếu có thể biến thành những lỗ một làm thất thoát số nhựa cây ra ngoài tuyết. Anh không thể chấp nhận một sự hao phí như thế được. Vì trung bình phải mất bốn mươi ga lông nhựa mới cho được một ga lông xi rô. Mất nhựa là mất xi rô, và mất xi rô là tiêu luôn công việc làm ăn của anh và Heather.

Bỏ cuộn dây ống dẫn xuống lại, Micah đi đến khu mới xây cất thêm. Anh quay lưng về phía bếp, nhìn về phía văn phòng, thấy đồng giấy tờ trên bàn của nàng, chợt thấy sợ hãi vô cùng. Tất cả giấy tờ đều được sắp xếp trong những cặp bìa có thứ tự giống như bộ óc làm việc của Heather. Anh biết xấp bìa bên ngoài đề chữ ART là xấp chứa những hồ sơ phát họa cho cái thương hiệu mà anh và nàng dự tính sẽ dán lên trên các hộp xi rô, và tập bìa có đề chữ VAC chứa các thông tin về hệ thống chân không mà họ vừa lắp đặt để hút thêm nhiều nhựa từ các cây. Còn tập bìa có chữ EVAP bên ngoài, là tập hồ sơ gồm các chi tiết về khoản vay vốn trả góp cho cái máy bốc hơi mà họ đã mua và sử dụng từ mùa nhựa trước. Nó đã giúp họ có thêm nhiều xi rô, nên họ đã đặt mua hệ thống chân không, các nhãn hiệu mới và xây thêm phần phụ này.

Những thông tin về tất cả những thứ ấy đều ở trong chiếc máy vi tính đang nằm lù lù trên bàn giấy. Thêm vào đấy còn có các địa chỉ email, mỗi liên lạc chính của Heather với các nhà cung cấp và khách hàng.

Micah là người chuyên sử dụng các máy khoan, đục... nhưng đụng đến máy vi tính là anh mù tịt. Heather thì không thế, phần cứng phần mềm của nó nàng đều thông hiểu. Nàng biết mọi thứ trên chiếc bàn giấy ấy, tất cả những gì liên quan đến công việc làm ăn. Nếu nàng không trở về nhà sớm, Micah sẽ gặp rắc rối lớn.

Sợ nhìn lâu mất tinh thần thêm, Micah quay trở về nhà lại. Nhưng ở đâu anh cũng thấy vết tích của Heather, từ cái ấm bằng đồng trong bếp đến cái khung mà nàng đã bảo anh làm để ráp lên trần nhà, những cây kiếng nhỏ mà nàng đã bảo anh đem trồng ở bệ cửa sổ đằng sau chậu rửa bát đĩa, đến những tấm nệm chiếc ghế dài bọc lụa, những chiếc áo may dờ cho hai đứa nhỏ còn nằm trên bàn máy may.

Micah không muốn nhìn thêm nữa. Anh tắt đèn quay lại phòng ngủ. Ngồi trong bóng tối, anh thấy người như tê dại hẳn, mà không phải do lạnh. Căn phòng đủ ấm nhờ hơi nóng tỏa ra từ một lò sưởi bằng hơi. Chiếc lò sưởi này anh cũng đã sắm sau khi Heather về sống ở đây với anh. Trước kia khi còn Marcy, trong nhà chỉ có lò sưởi đốt bằng củi, vốn là nguồn mối bất hòa của hai vợ chồng. Lò sưởi đốt bằng củi cần có củi thường xuyên để nhà có hơi ấm, trong khi Marcy lại cho công việc đó giữ nàng quanh quẩn mãi trong nhà không đi đâu được. Sinh trưởng ở khu Ridge, nàng không lúc nào chịu nghỉ ngơi. Ngay cả khi có con, nàng vẫn thường buộc chặt các đứa bé vào xe rồi lái đi thăm bạn bè, đi mua sắm hay đi bất cứ nơi nào mà hôm ấy nàng chợt thấy muốn đến. Và cũng chính nguồn năng lực kích động này đã giết chết Marcy. Không ai nói nhiều đến chuyện đó, nhưng sự việc đã rõ như ban ngày. Marcy đã lái xe quá nhanh trên con đường bị đóng băng trơn trượt. Nàng lúc nào cũng quá nhanh, quá nôn nóng mong muốn đến một nơi nào đó.

Heather thì lại thuộc mẫu người hoàn toàn trái ngược, với giọng nói dịu dàng, thái độ trầm tĩnh, đôi mắt trong màu bạc, và có ý thức. Nàng thích được ở nhà, thích làm đường và rất yêu thương mấy đứa nhỏ. Dù mỗi lần nghĩ đến, Micah lại thấy mình có lỗi, Heather đã nêu một tấm gương cho con anh tốt hơn nhiều so với mẹ chúng trước kia. Anh hoàn toàn tin tưởng, không bao giờ lo lắng khi có nàng bên cạnh chúng. Chưa lần nào.

Nghe có tiếng động ở cửa, Micah nhìn quanh vừa lúc con bé Star lách nhẹ vào phòng. Nó không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng chạy vòng quanh giường đến đứng dựa vào đùi anh.

Micah vuốt tóc con gái mà cổ họng nghẹn lại. Con bé xinh xắn, dễ thương và thông minh nữa. Anh không cần hỏi tại sao nó còn thức. Nỗi lo của nó có thể ít hơn của anh, nhưng anh biết một số lớn cũng chẳng khác gì anh.

Mẹ con ở đâu? Tại sao mẹ không ở nhà? Khi nào thì mẹ về? Tại sao mẹ lại bỏ đi? Mẹ không bỏ đi. Sáng mai sẽ trở về, anh muốn nói thế, nhưng không biết những chuyện đó có thật không. Thấy mình cũng bơ vơ như Star, anh cúi xuống ôm nó lên ôm vào lòng cho đến khi nỗi sợ hãi vừa rồi qua đi. Rồi anh ẵm nó trở về phòng ngủ.

Griffin ngủ không yên giấc. Anh bị lạnh, và khắp người đau nhức. Những tấm nệm mỏng lót dưới sàn không thể sánh được với chiếc giường ngủ của anh ở nhà, và cho dù cả ngôi nhà nhỏ này đủ ấm để anh có thể dùng phòng ngủ, thì chiếc giường trong phòng này cũng không cho anh một chỗ nằm thoải mái. Griffin cao 1m75, tầm vóc trung bình, trong khi người anh của Charlie chắc phải nhỏ người hơn và chắc chắn ông ta không chia sẻ chiếc giường ngủ với một người đàn bà, vì không làm gì có đủ chỗ cho hai người. Trong căn chòi nhỏ này không có dấu vết gì là có một phụ nữ sống ở đây cả. Mọi thứ đều ở dạng thô sơ, đều mang cái màu xám của gỗ, tóm lại là một cuộc sống khắc khổ, đúng là hình ảnh một căn chòi gỗ nằm lẻ loi giữa hồ.

Anh tự bảo thế. Anh tự nhủ, vậy là mình đang trả giá cái phần cam kết của mình, và đang đạt tiến bộ trong việc thu phục cảm tình của Charlie. Ý nghĩ trên làm Griffin thấy dễ chịu đôi chút, và anh đã ngủ lại được hai tiếng đồng hồ. Nhưng những cơn gió rít bên ngoài đã đánh thức anh dậy sau đó. Không phải tiếng gió hú nghe như một thứ âm thanh rờn rợn, hay căn chòi nhỏ như muốn lắc lư mỗi cơn gió xoáy làm anh e ngại, mà anh đang nghĩ đến những cây lớn đang ngã nghiêng bên ngoài có thể ập ngã xuống làm anh bị mắc kẹt bên trong không sao đi kêu cứu được.

Anh cho thêm củi vào lò. Khi những tấm chắn đã ấm trở lại, anh có thể sắp xếp lại chỗ nằm rồi ngã người xuống, ngủ thêm được một giấc dài hơn cho đến khi luồng ánh sáng nhẹ ban mai rơi lên nhưng tấm màn cửa.

Bên ngoài gió đã ngừng thổi. Griffin đứng lên xoa bóp các bắp thịt, các khớp tay cho đến khi tất cả ấm lại, cử động dễ dàng hơn.

Vết những tấm màn nhìn ra, anh thấy bên ngoài dày đặc sương mù, tầm nhìn không vượt quá ba mét. Vùng hồ trông như cả một đại dương trải dài hằng nghìn dặm, không bờ bến.

Griffin quay lại lò sưởi, lấy đôi tất còn chưa khô hẳn, quay hướng về ngọn lửa rồi đặt một bình cà phê lên nấu. Khi cà phê sôi, anh rót ra tách đứng uống trong khi làm tiếp món trứng rán với một cái chảo bằng sắt nặng. Xong bữa điểm tâm ăn đứng, Griffin mang đôi giày boots vào, bước ra ngoài và chạy ngay đến các gốc cây, hít vào một hơi thở dài, ngửa đầu ra sau nhìn lên những cây độc cần, mỉm cười khoan khoái hưởng thụ bầu không khí khô lạnh của buổi sáng sớm.

Trở lại vào trong căn chòi, nhìn ra hồ anh thấy sương đã tan dần để lộ những tầng ánh sáng rất đẹp. Trên trời cao là những đám mây có màu xám, bên dưới là bờ hồ với những sắc màu từ xám xanh đến xanh rêu, rồi đến mặt hồ với những lớp tuyết gợn sóng do những trận gió đêm vừa rồi tạo ra.

Sương mù đã dần tan trong khi Griffin đang đứng nhìn. Khi nó chỉ là một bức màn mỏng, thì mặt tuyết bên dưới nổi hẳn lên long lanh. Nhưng chính cái âm thanh vừa vang lên đã làm cho anh nín thở. Từ đâu đó chọt vang lên tiếng hót của một con chim bói cá. Anh cho đúng là tiếng hót của loại chim đó. Khi đến thăm Lake Henry tháng Mười vừa qua, anh đã có dịp nghe vài lần tiếng hót đó, và có nhìn thấy chúng trên hồ. Giờ thì mặt nước đã đóng băng, anh đoán chúng ẩn trốn ở một vài vũng nước còn sót lại. Và âm thanh này đã tạo cho cái quang cảnh trước mặt anh một hình ảnh siêu thực. Vào lúc đó Griffin không nghĩ đến chuyện mình đã làm đúng phần cam kết hay chinh phục tình cảm của ai cả. Từ trước đến nay anh vẫn yêu thích khung cảnh thiên nhiên, và trước mắt anh bây giờ là một khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp. Trong khi đứng lắng nghe tiếng chim hót, Griffin thấy bờ vịnh hiện ra rõ dần. Anh nhìn thấy chiếc xe của mình. Xa hơn nữa, dọc theo bờ vịnh có một ngôi nhà nhỏ, và xa hơn đó nữa là một ngôi nhà khác. Anh nghe tiếng động cơ, hay tiếng máy cưa, không biết là thứ gì, chỉ thấy là nó hòa với mùi khói củi từ lò sưởi trong căn chòi của anh bay ra.

Tiếng chim nọ đã tắt. Anh rùng mình trong cái lạnh, nhưng vẫn cứ đứng yên đấy cho đến khi hai tai tê cứng. Khi bước vào bên trong căn lều với bầu không khí ấm áp hơn, anh thấy người mình khỏe khoắn hẳn lên. Anh đã chịu đựng được. Anh sẽ tìm ra cái cầu dao điện để bật sáng các ngọn đèn, anh có thể làm cho nước chảy, có thể biến ngôi nhà nhỏ này thành một nơi ở được.

Chỉ cần đưa chiếc xe hơi ra khỏi lớp tuyết, là anh có thể tiếp tục công việc của mình.

Poppy luyện tập với chiếc máy tập thể dục cho đến khi tay và vai mỏi như mới đi tắm, dùng điểm tâm, và gọi điện thoại cho Micah để biết là anh ấy đã đưa mấy đứa nhỏ đi học. Charlie chẳng cung cấp thêm cho Cassie những tin nào về Heather nhiều hơn là những thông tin ông đã cung cấp cho nàng đêm trước, và Griffin đã qua được một đêm yên ổn ở Little Bear.

Anh ta đã được nhìn thấy ở cửa hàng bách hóa với mấy ngón tay cái bị sưng trong khi tách những khúc củi dính nhau vì đóng băng, một ết tím bầm trên má vì trượt va phải thành xe tải trong khi xúc những mảnh vỏ cây bạch dương để bánh xe bám vào vượt khỏi khu bị lún. Bản báo cáo cho biết anh ta không hề nhụt chí, đôi boots cao dùng về mùa đông, đồ lót ấm, và hỏi cách làm cho các bóng đèn bật sáng. Mọi người trong thị trấn đều biết là hộp cầu chì nằm đằng

sau tấm gỗ nhỏ phía sau hộp bơ đậu phụng trong tủ nhà bếp. Họ biết rõ là đám chim bói cá đã ra đi cả khi mùa đông đến, và Buck Kipling cất sợi xích bánh xe ở dưới băng ghế tài xế ngồi.

Poppy tự hỏi không biết có ai cho Griffin biết về những sợi dây xích ấy hay về chuyện những ống dẫn nước cần được sửa chữa mới có nước chảy, và phải đến mùa xuân người ta mới sửa chữa chúng được hay không.

Nàng tự hỏi không biết khi nào thì anh ta đến nơi nàng ở.

Không muốn có mặt khi anh ta đến, Poppy đã ngồi vào sau tay lái chiếc Blazer ngay khi Selia McKenzie đến để thay nàng nghe điện thoại. Đến mười giờ, nàng đã có mặt tại văn phòng Cassie trong thị trấn, và vài phút sau đó cả hai lên đường đến thăm Heather ở nhà giam quận hạt West Eames.

CHƯƠNG 6

Nhà giam quận là một tòa nhà thấp, xây bằng gạch, nằm phía sau tòa án. Tim Poppy đập nhanh khi cho chiếc xe lăn chạy trên hành lang. Nàng theo sát Cassie trong khi bà nói chuyện với các viên chức ở đấy. Sau một cuộc lục soát kỹ, ngay cả chiếc xe lăn của nàng, cả hai được đưa vào một căn phòng nhỏ tường xi măng với vài nét vẽ trang trí sơ sài, dành riêng cho tù nhân gặp luật sư. Cassie kéo chiếc bàn nhỏ cách xa tường đến một nơi ngồi thoải mái hơn, rồi bật hai chiếc ghế xếp.

Một thời gian ngắn sau đó Heather được dẫn vào phòng, trên người mặc bộ đồ màu da cam, và trông như không hề chớp mắt đêm vừa rồi. Đôi mắt Heather mở lớn khi nhìn thấy Poppy, và trong một lúc cô có vẻ do dự. Poppy phải đưa tay ra Heather mới chạy lại ôm nàng.

Một phút sau Poppy buông tay ra rồi hỏi: - Chị thấy thế nào?

- Kinh khủng! - Heather đáp rồi bật khóc. Khi cô cố giấu mặt mình, Poppy ôm choàng cô. Một phút sau Heather lặng lẽ bật người ra.

Cassie nhẹ nhàng hỏi: - Chị thấy ở đây không đến nỗi nào chứ?

Heather gật đầu, dùng mu bàn tay gạt nước mắt. Thay vì ngồi xuống ghế, cô ta đứng lùi lại phía bức tường. - Micah đâu? - Giọng Heather rất nhỏ.

- Chiều nay anh ấy sẽ đến, - Casie đáp. - Anh ấy muốn đi với chúng tôi, nhưng tôi đã bảo anh ấy đừng đi.

- Tại sao?

- Vì chúng ta, chị, tôi và Poppy, cần nói chuyện với nhau. Chúng ta cần nói về nơi chị ở trước khi đến Lake Henry. Tôi nghĩ là không có Micah, dễ dàng cho chị thổ lộ tâm sự hơn. Charlie có cho chúng tôi biết về nhà hàng ăn ở Atlanta. Đó là thứ thông tin mà chúng tôi cần. Chuyên viên bảo vệ pháp luật ngày lúc này đang ở văn phòng, tôi có tiếp xúc với người này.

- Tại sao?

- Vì nếu muốn chúng tôi được chị là Heather Malone, chúng tôi cần có những bản khai có tuyên thệ của những người biết chị trước cái ngày có vụ giết người ở Sacramento. Heather, tôi cần có những đầu mối. Chị hãy giúp tôi.

Heather hít vào một hơi thật chậm. Khi thở ra cô đưa tay bụm miệng lại trông như muốn nôn mửa. Cô nuốt nước bọt, một lần rồi một lần nữa, rồi dường như lấy lại được bình tĩnh.

Poppy lăn xe đến gần cô nói: - Có chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra? Đôi mắt Heather lại long lanh nước mắt, nhưng cô không nói gì.

Poppy cố thuyết phục bạn: - Chuyện gì cũng chẳng sao cả. Chúng tôi không để ý gì đâu. Tình cảm của chúng tôi với chị sẽ không thay đổi gì cả. Chúng tôi sát cánh ủng hộ chị trong suốt vụ này. Chúng ta là bạn bè mà.

- John có viết bài báo về chuyện này không?

Tờ Lake News, tờ báo của John, xuất bản hàng tuần vào ngày thứ năm - Anh ấy cũng là bạn mà. Bài báo chỉ đưa ra những dữ kiện về vụ bắt giữ chị, không đi vào những suy đoán.

Heather gật đầu. Đôi mắt đầy vẻ đau đớn khi cô hỏi nhỏ nhỏ: - Mấy đứa bé, Missy và Star ra sao?

Thấy Heather vẫn không phản ứng gì trước sự cố gắng nài nỉ của mình, Poppy đáp bằng giọng kém nhẹ nhàng hơn: - Bọn nó lo sợ kinh khủng. Chúng muốn chị về nhà. Chúng nghĩa là chị bỏ chúng đi luôn, như Marcy vậy.

Heather run run hít vào một hơi dài, nhưng không đáp lại.

Sau một phút yên lặng. Cassie đứng lên nói: - Heather, chị làm thế là không phải với chúng nó. Tụi nó thương chị. Micah cũng vậy. Vậy mà anh ấy phải gánh chịu vụ này ngay vào thời vụ làm đường. Chị là thành phần chính trong vụ mùa này, và như thế cũng tội nghiệp cho anh ấy nữa. Với chúng tôi cũng vậy, chúng tôi là bạn chị, và chúng tôi yêu mến chị, nhưng chuyện này không giúp chúng tôi tiến xa hơn trước tòa. Chúng tôi cần những chứng cứ vững chắc hơn bằng tài liệu giấy tờ cho thấy chị là ai, như là chị sinh ở đâu, lớn lên ở đâu, đi học ở đâu.

Heather chau mày, nói nhỏ nhỏ: - Chúng tôi không có tiền.

- Các trường công không thu học phí, -Cassie nói. -Chị đi học ở đâu?

Không nghe Heather trả lời, Poppy liền chen vào: - Chị có lấy bằng lái xe ở đâu đó không?

- Trước kia tôi thường giữ trẻ, -Heather nói.

- Cho ai? - Cassie hỏi.

- Họ chết đã lâu rồi. Bố tôi mất sớm lắm. Tình trạng còn tệ hơn khi mẹ tôi bỏ đi.

- Bỏ đi à? - Poppy trước giờ vẫn nghĩ là mẹ Heather đã chết, vì Heather không hề đề cập đến mẹ cô ấy trước đây. Bỏ đi lại là một chuyện khác, và chuyện này có thể làm nảy sinh bao nhiêu vấn đề khác. - Bà ấy đi đâu?

- Tôi không biết.

- Lúc bà bỏ đi thì chị được mấy tuổi?- Cassie hỏi.

Không nghe Heather trả lời, Cassie hỏi thêm: - Vậy thì bố chị đã nuôi dưỡng chị ở đâu?

Vẫn không có câu trả lời. - Hãy nói cho chúng tôi biết, Heather. - Cassie cảnh báo cô ta: - Tôi cần biết những chuyện đó. Chị hãy nói cho tôi biết để tôi có thể đưa chị ra khỏi nơi đây. Nếu không thì tôi đành bó tay.

Heather nép người vào tường. - Tôi không thể nói.

-Tệ đến thế sao? - Poppy hỏi.

Heather gật đầu.

- Tệ hơn là chuyện bị gửi trả về California để ra tòa vì tội sát nhân sao? - Cassie hỏi. - Vì đó là chuyện sẽ xảy ra Heather ạ, nếu chị không giúp tôi gỡ cho chị ở đây.

Heather úp trán vào tường.

- Đừng làm thế, - Poppy năn nỉ.

- Hãy nói cho chúng tôi biết đi. - Cassie thúc giục.

Heather chỉ nhích xa bức tường một chút, rồi áp hai tay lên thái dương.

Giọng Cassie lại trở nên nhẹ nhàng hơn: - Nếu chị không nói người ta sẽ cho là chị có phạm tội.

Heather càng áp hai tay chặt hơn.

Poppy nắm tay cô ta giật mạnh, nói: - Heather, chị hãy giúp chúng tôi. Cho chúng tôi biết một ngày, bất cứ ngày nào, không cần phải làm sống lại những cơn ác mộng cũ nếu đó quả là một cơn ác mộng, chỉ cho chúng tôi biết một người có thể bảo đảm về lý lịch chị, chỉ một người thôi, một tên người, một nơi chốn và một ngày... - Poppy còn muốn nói thêm nữa, nhưng Heather đã bịt cả hai tai lại.

- Tôi thấy chúng ta đã xong việc rồi, - Cassie nói có vẻ dứt khoát.

- Không! - Poppy la lên quay lại nhìn bà ta, nhưng bà đã nghiêm mặt lại.

- Chúng ta đã hỏi, đã dỗ dành. Chúng ta đã năn nỉ, - bà ta nói lớn để cả Heather cùng nghe. - Mình còn có thể làm gì hơn được! Heather có ba mươi ngày để quyết định liệu chị ấy có muốn đi California không. Quá ba mươi ngày đó, chị ấy sẽ không có lựa chọn nào. Nếu tờ trát bắt giữ của Thống đốc bang California đưa ra bằng chứng mà chúng ta không thể phản bác được, chị ấy sẽ được đưa lên chuyển phi cơ đầu tiên ra khỏi bang này. Và một khi đến đấy chị ấy sẽ vào tù, nhà tù thật sự chứ không phải nhà tạm giam như ở đây, nằm cạnh những tù nhân trọng án. California không hề có cảm tình với Lisa Matlock. Charles Diczynski thì đang cố đòi nợ máu ấy. Vậy nếu Heather sẵn sàng chấp nhận những chuyện đó thì tùy chị ấy. Nếu không, chị ấy phải suy nghĩ lại và nói ra. - Bà ta bước đến cửa gỗ mạnh. Vài giây sau cửa mở và Heather được đưa ra khỏi phòng.

Poppy thấy mình hoàn toàn bất lực khi nhìn theo bóng Heather bước ra. Cánh cửa vừa đóng thì Poppy đã quay qua bảo Cassie: - Chúng ta nên giữ chị ấy lại, nên chuyển câu chuyện từ khía cạnh cá nhân sang khía cạnh bạn bè. Năm người chúng ta, chị, tôi, Marianne, Sigrid và Heather là bạn thân, những người bạn muốn giúp chị ấy. Chúng ta nên nói cho chị ấy biết như thế.

- Chúng ta đã làm thế rồi mà chị ấy không thềm nghe.

- Nhưng những gì chị vừa nói đó nghe có vẻ tàn nhẫn quá.

Cassie thở dài. - Đó là một cách nói thẳng. Dỗ dành, van nài đã không có hiệu quả. Tôi đã làm thế hôm qua rồi. Có thể cách này hay hơn chăng?

Chỉ vài phút sau khi bỏ Cassie ở văn phòng bà ta, Poppy rút điện thoại ra gọi bà Maida: - Chào mẹ!

Phía đầu dây bên kia ở Palm Beach, giọng bà Maida có vẻ dè dặt: - Poppy đấy à? Con vẫn khỏe chứ?

- Dạ vâng, - Poppy thản nhiên đáp.

Yên lặng một chút bà Maida mới nói: - Con không thường gọi cho mẹ. Có phải đây là về vụ

Heather không?

- Đúng như thế. - Nhưng Poppy không hiểu tại sao mình lại nghĩ rằng bà Maida có thể giúp nàng trong vụ này.

- Mẹ có nhận được mấy cú điện thoại, - bà Maida tiếp tục. - Mẹ biết cô ấy đang bị giam.

- Chị ấy sắp rời khỏi đây. Bọn con đang thu thập bằng chứng cho thấy chị ấy đúng là Heather.

- Có đúng là Heather thật không?

Poppy thấy khó chịu. - Dĩ nhiên là đúng. Tại sao mẹ lại hỏi như thế? Chị ấy là bạn con. Nếu chị ấy đã làm một chuyện xấu xa là phạm tội sát nhân mà con lại không biết sao?

Maida vẫn không đáp ngay. Một lúc sau bà nhẹ nhàng nói: - Có thể thế thật... và cũng có thể không.

- Sao mẹ lại nói thế?

- Mẹ không biết, - bà thở dài nói: - Có điều là đôi khi mình biết rõ họ, đôi khi không.

- Heather không phải là họ, không phải là người nào khác. Chị ấy là bạn con. Mình biết rõ bạn mình chứ!

- Không phải lúc nào cũng thế.

Cuộc trao đổi rõ ràng chẳng giúp ích gì cho Poppy cả, dù nàng không biết mình muốn gì khi gọi bà Maida. Nàng cảm thấy khó chịu về cái lối cầu toàn của bà. Có lẽ nàng muốn ai đó xác nhận rằng những bí mật của Heather hoàn toàn không dính dáng gì đến tội ác trên.

Nàng thở dài nói: - Mẹ chẳng làm con thấy dễ chịu hơn chút nào.

- Có phải vì vậy mà con gọi mẹ không?

Đúng vậy, dù trước giờ nàng chưa bao giờ làm thế. Maida là mẹ nàng, nhưng bà lại thuộc một thế hệ khác. Bà không phải là bạn nàng trong bất kỳ ý nghĩa nào. Một lúc sau, nàng trả lời: - Có lẽ không phải vì thế. Con chỉ muốn gọi hỏi thăm mẹ thôi.

- Mẹ rất tiếc đã làm con thất vọng.

- Đâu có gì thất vọng.

- Mẹ vẫn có cái tật nói như thế với con và Lily.

- Không. Không phải thế. Không sao đâu mẹ. Thôi, con sắp về đến nhà rồi. Chúng ta sẽ nói chuyện lại sau.

Các nhân viên FBI quay trở lại nhà Micah vào lúc gần trưa. Micah lúc ấy đang ở trên đồi cây lấy nhựa, đổ tất cả nỗi tức giận của mình lên những cành cây gãy trong mùa đông. Chiếc máy cưa của anh cưa nghiêng những cành cây gãy và những cành cây khô. Anh vừa tắt máy bước lên đồi nghỉ thở thì nghe tiếng xe phá tan vầu không khí yên tĩnh lúc ấy. Anh cố quay trở về nhà thật nhanh, và xuống đến chân ngọn đồi cuối cùng thì vừa lúc hai nhân viên FBI đang nhìn quanh tìm anh. Hai người nhân viên này khác những người trước đây, nhưng anh biết họ muốn gì.

- Chúng tôi có giấy phép lục soát nhà ông. - Một người nói rồi mở tờ giấy gấp ra đưa cho anh.

Micah suy nghĩ về những lựa chọn của mình. - Nếu tôi không chịu thì sao?

- Chúng tôi sẽ phá cửa vào nhà.

- Tôi có quyền gọi một luật sư.

- Ông cần một luật sư à?

- Không phải cho tôi mà cho Heather. Các ông đang lục soát đồ đạc của cô ấy.

- Đồ đạc của bà ấy không có quyền có luật sư. Tờ giấy này bảo thế.

Không có Cassie. Không có quyền. Không có lựa chọn. Micah bước vào cổng, cởi đôi giày lười tuyết ra. Có thể anh không ngăn họ vào nhà được, nhưng chắc chắn anh có thể theo dõi họ. Biết đâu họ chẳng bỏ thứ gì đó vào nhà anh.

Dù đầu óc vẫn đầy những nỗi lo sợ cho Heather, bất an với cuộc điện đàm vừa rồi với Maida, mệt mỏi với những câu hỏi mà nàng không trả lời được, Poppy vẫn ngạc nhiên thấy mình còn bình tĩnh không biết khi nào thì Griffin đến. Nàng đã chú ý nhìn kỹ trong khi lái xe quanh hồ và ngang qua thị trấn chiều hôm ấy mà vẫn không thấy chiếc xe tải của Griffin. Nhưng khi đến trường đưa hai đứa nhỏ vào chiếc Blazer của nàng thì thắc mắc trên không còn nữa. Con bé Missy đã nghe bạn bè bảo Heather bị giam và muốn biết chuyện ấy có thật không.

- Đúng, mẹ con đang bị giam - Bị hỏi thẳng, Poppy không thể bịa chuyện nói dối được. Nàng thầm trách Micah đã không tự mình cho mấy đứa nhỏ biết chuyện này.

- Tại sao? Đôi mắt con bé mở tròn xoe bên dưới chiếc mũ len chụp.

- Vì có người cho rằng mẹ con là một người nào đó khác.

- Thế mẹ con không thể nói cho họ biết là mình không phải sao? - Con bé hỏi theo lối lý luận của nó.

- Có thể. Nhưng chúng ta cần bằng chứng. Bà Cassie đang cố tìm bằng chứng đó.

- Bằng chứng gì?

- Nó cũng giống như bài trắc nghiệm đánh vần có tên của con trên ấy, - Poppy giải thích. - Nếu con hiện có bài trắc nghiệm đó trong túi đeo lưng, thì cô biết là Melissa Smith có đi học ngày hôm nay.

Melissa hơi trề môi dưới ra nói: - Con có bài trắc nghiệm ấy đây. Con bị sai năm từ.

- Năm từ trong số bao nhiêu tất cả? Nếu năm trong số ba mươi thì không tệ lắm.

- Năm trong số mười từ. Phân nửa, - Con bé nói.

- Ồ, chắc là những từ ấy khó.

- Không phải vì khó mà con đọc sai, - Missy nói. - Con đọc sai vì không có mẹ Heather cùng học với con.

Poppy nhìn con bé Star qua kính chiếu hậu, nhưng mặt nó bị chiếc mũ chụp che khuất, nàng không biết nó đang nghĩ gì. Quay qua Missy nàng nói: - Nếu con nói, cô có thể đã học với con rồi. Cô rất thích giúp con học. Cô đánh vần tốt lắm.

- Lúc còn đi học, cô có được điểm tốt cả không?

- Không.

- Sao vậy?

- Cô hay chơi đùa, chẳng chú ý nhiều đến chuyện học hành. Cô phá rối mấy bạn học chăm; cô có tiếng là đứa trẻ tạo nên những rắc rối trong lớp, và cô làm cho bố mẹ thất vọng. Missy, chơi đùa phá rối, không chịu học ở trường không phải là đứa trẻ tốt con à.

Con bé chắc không thích câu trả lời ấy của nàng, nên đã ngồi ra ghế nhìn vào cái tay cầm mở cửa xe.

- Sao? - Poppy hỏi rồi quay lại nhìn vào lúc con bé nhún vai nhẹ. Nàng quay qua hỏi Star: - Buổi học của con hôm nay ra sao Star? - Khi không nghe nó trả lời, nàng nhìn ra sau hỏi lại - Star? - Vẫn không có tiếng trả lời.

Cứ thế trong hai tiếng đồng hồ sau đó, Poppy hỏi hoặc đề nghị nào cũng nhận được từ chúng những cái nhún vai hoặc sự im lặng. Trong bếp của Micah, chúng chỉ lặng lẽ đưa cho nàng những thứ nàng cần dùng, và ngoài câu hỏi “chùng nào bố con từ West Eames trở về nhà”, chúng chẳng muốn chuyện trò gì cả.

Thế rồi con bé Star đang ngồi tô màu ở bàn ăn chợt đứng lên đi dọc theo hành lang ra ngoài. Poppy ngạc nhiên nhìn theo nó rồi kêu lên:

- Star! - Nhưng con bé không dừng lại. Nàng lăn xe vòng theo nó: - Star, con đi đâu đó? - Nhưng cánh cửa đã khép lại.

Hoàng hôn đã xuống. Bên ngoài trời đã sẫm tối và lạnh buốt. Con bé không mang giày boots, không có áo khoác, chỉ mang đôi dép lê, trên người chỉ có bộ áo quần liền nhau bằng nhung có sọc và một cái áo thun dài tay.

Mở rộng cánh cửa sau, Poppy thấy con bé đang leo lên lớp tuyết trên đồi, rồi biến dạng một phút sau đó. Nàng lớn tiếng gọi: - Start về lại đây - Nhưng không thấy bóng dáng nó đâu cả.

- Ôi, lạy chúa! - Poppy lẩm bẩm - Nó không thể đi ra ngoài như thế. Nàng tưởng đến cảnh nó bị lạc, bị chó sói tấn công, bị lạnh cóng đến chết trong cái rét căm căm ban đêm trước khi Micah tìm thấy.

Nhưng nàng không thể làm gì để ngăn nó được. Nàng không thể đuổi theo nó. Không thể leo lên sườn đồi ấy, dù không có tuyết phủ.

- Star, về nhà ngay! - Poppy cố la thật lớn rồi quay lại bảo con chị: - Missy, mặc thêm áo choàng vào đi tìm xem em con ở đâu.

- Nó không sao đâu cô.

- Không được! - Poppy nói lớn: - Nó không mặc áo khoác ngoài.

- Nó chỉ đi lên cây của mẹ Heather thôi!

- Cây của Heather là cây gì? Cây đó ở đâu? Missy, con đi theo nó đi. Cô không đi được - Nàng chụp chiếc áo khoác của con bé trên giá treo đưa cho nó.

- Mang giày boots vào nữa. Mang cả áo và giày cho Star. - Con bé ôm bó đồ nàng vừa trao bước ra cửa.

Poppy bật bóng đèn phía sau nhà, ngồi ở cửa nhìn theo Missy đang đạp tuyết leo lên ngọn đồi, rồi biến dạng trong đêm tối. Nàng tưởng tượng đến cảnh hai đứa bé biến mất không biết đang lang thang ở nơi nào, tưởng tượng cảnh những toán người được gửi đi tìm các khu rừng, tưởng tượng mọi chuyện kinh khủng, trong khi ngồi bất lực đợi chúng về. Chưa lúc nào Poppy thấy bức bối với cái khuyết tật của mình như bấy giờ.

Một phút sau, hay năm phút sau gì đó nàng không biết con bé Missy xuất hiện trong tầm ánh sáng của ngọn đèn cửa sau. Thoạt nhìn, nàng tưởng là con bé có một mình. Khi thấy con bé Star leo theo sau, Poppy mới thấy người nhẹ nhõm hẳn, cổ họng nước mắt khỏi trào ra. Khi con bé đi đến cầm tay nàng, Poppy đã ôm chặt nó vào lòng, nước mắt nàng đã rơi trên mái tóc vàng mềm mại của con bé.

- Đừng bao giờ làm thế nữa nhé, Star Smith! - Nàng mắng nó.

- Cây của mẹ Heather đang cô đơn ngoài đó. Con muốn nó biết là còn có con ở đây.

- Cô cần biết con có mặt ở đây, vì cô không đi theo con được. Nếu có chuyện gì xảy ra cho con trên những ngọn đồi ấy, cô không giúp con được, Star ạ.

Cô sẽ không giúp gì cho con được, Poppy cứ bị câu nói ấy ám ảnh trong khi lái xe về nhà. Nàng chợt nhận ra là nếu mình không bắt đầu làm những thứ mà Heather đã làm, thì chẳng thể nào tính chuyện thay thế giúp bạn được.

Nhưng nàng thấy mình có trách nhiệm, không phải đối với Micah, hay với hai con bé Missy và Star, mà chỉ với Heather thôi.

Đầu óc trĩu nặng với những ý nghĩ trên, Poppy thấy mình vô cùng bất lực khi cho xe rẽ vào con đường về nhà. Nàng cho xe chạy vòng về hướng bờ hồ cho đến khi ánh đèn pha chiếu vào chiếc xe tải cũ mèm của Buck Kipling. Nhìn thấy nó, cơn giận nàng lại sôi sục.

Poppy đạp thắng. Chiếc Blazer hơi trượt sang một bên. Nàng giữ chặt tay lái theo đà xe tiếp tục chạy. Vượt qua khỏi chiếc xe tải, nàng cho xe đến đậu sát nhà, rồi lên xe lăn chạy ngay vào cửa trước khi Griffin ra khỏi chiếc xe tải đến mở cửa cho nàng.

Poppy không hề đưa mắt nhìn anh ta trong khi tiếp tục lăn xe vào nhà, đến thẳng dãy bàn điện thoại, tháo găng tay, cởi áo khoác và bỏ mũ ra trong khi Selia McKenzie chấm dứt cuộc nói chuyện. Nàng đưa tay nhận ống nghe đeo đầu và hỏi: - Có gì mới không?

- Nhiều cuộc gọi đến từ giới truyền thông, - Selia di chuyển ghế sang một bên nhường chỗ cho Poppy.

- Chị đã bảo bọn họ là không gì chứ?

- Rất đúng. Cũng còn có những cú gọi quanh đây muốn biết những gì cô biết.

- Chẳng có gì. - Poppy đeo ống nghe vào. Khi Selia lấy chùm chìa khóa xe ở mặt bàn rồi đi ra, thì Griffin đến đứng ngay trước bàn của Poppy. Poppy cố tập trung nhìn vào tấm bảng gắn các nút đèn điện thoại, mong sao một ánh đèn chớp lên, nhưng không có ánh đèn nào hiện ra cả.

Một lát sau, Poppy chậm chậm đưa mắt nhìn thẳng lên, da mặt hồng, tim đập mạnh vì cơn giận vẫn chưa nguôi. Nàng muốn hỏi anh ta, tại sao lại đến đây, tôi đã chẳng nói rõ với anh rồi sao? Tại sao anh không để tôi yên? Nhưng nàng không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn anh ta.

Griffin đứng đó, hai tay chọc vào túi quần jeans, với đôi mắt xanh, mái tóc xoăn màu nâu đỏ, và chiếc mũi thẳng.

- Trông cô như cần đến một anh chàng hiệp sĩ trong bộ áo giáp rực rỡ. - Sau cùng chính Griffi đã lên tiếng trước.

Giờ Poppy mới có dịp xả cơn bức tức: - Và anh là người đó à? Tôi không cho là thế. Ngoài ra tôi không thể leo lên ngựa và ngồi đấy nếu cuộc đời tôi tùy thuộc vào đó. - Đôi mắt nàng đã đầm nước mắt. Tôi trả lời những cú điện thoại gọi đến. Đó là công việc tôi làm tốt nhất. Tôi không thể leo lên các ngọn đồi, không thể sử dụng đôi giày đi trên tuyết, không trượt tuyết được. Tôi không khiêu vũ được, không chạy được, thậm chí còn không thả bộ trên các đường phố được. Và chắc chắn là tôi không chăm sóc trẻ em được. Đó là lý do tại sao tôi không có con.

- Có phải đó là những thứ mà cô mong ước không?

- Những thứ đó và hàng nghìn thứ khác nữa. Rồi nàng nhái giọng một người khác: - Poppy là một vị thánh. Poppy lúc nào cũng tươi cười. Poppy không bao giờ nguyên rủa số phận. - Quay trở lại giọng bình thường nàng tiếp: - Ô, có đấy chứ. Người bạn thân nhất của tôi đang ở tù, mấy đứa con của chị ấy đang thấy lạc lõng, bơ vơ, người bạn đời của chị ấy đang ở trong những tuần lễ bận rộn nhất của công việc làm ăn, trong khi tôi bị dính chặt vào chiếc xe lăn này và đôi tay bẩn. - Nàng quất mắt nhìn Griffin. - Tôi thù ghét đôi tay này. Dù tôi có săn sóc bao nhiêu chúng vẫn chai sạn đi và bị bẩn, có mang găng tay hay không cũng vậy. Nếu không bị như thế này, tôi đã có thể giúp Micah trong rừng cây của anh ấy, giúp các đứa bé. Nhưng thực tế là tôi chẳng giúp gì được cả. Tôi thù ghét chiếc ghế này.

Nàng nhìn thẳng vào Griffin như thách anh nói một câu gì đó nhằm vỗ về an ủi, nhưng anh chỉ đứng yên lặng một lúc rồi nói: - Cô ăn kẹo không?

- Tôi không muốn ăn kẹo.

Griffin rút trong túi áo ra một cây kẹo bọc giấy đưa cho Poppy.

- Tôi đã bảo không ăn mà. Tôi có thể mua chúng ở Charlie. Mười hai cây một cắc.

- Thật ra có mười cây thôi. - Griffin bỏ kẹo vào túi lại, đi vòng qua bàn giấy bước lại phía cuối phòng. Nơi đây có một chiếc ghế nệm dài ngăn cách căn phòng với phần có đặt một máy truyền hình và một lò sưởi bên trong lửa đang cháy. Griffin lấy một khúc củi bỏ vào lò rồi xoa hai tay sưởi ấm. Sau đó anh quay lại bảo Poppy: - Đảo ngược tâm trạng như thế chẳng có tác dụng gì đâu.

- Anh nói sao?

- Cô dùng lối tự trách mình như thế để làm tôi cụt hứng. - Anh dựa vào mép bàn rồi nói thêm: - Tất cả chúng ta đều có những lúc thấy mình thật đáng thương.

- Những lúc ấy của anh đến vào lúc nào? Poppy hỏi.

- Khi tôi nghĩ đến cô em gái của tôi rồi tự hỏi tại sao tôi không tìm được cô ấy, - Anh cần môi dưới, rồi về mặt trở nên lo lắng. - Thật ra thì hiện giờ tôi đang tự trách mình đã thiếu thận trọng khi đề cập đến một chuyện với ông anh tôi mà kết quả đã đưa ra các nhân viên FBI đến đây. Giá có thể quay ngược đồng hồ lại để tránh được chuyện đó, tôi chắc sẽ không nói như thế, vì tôi biết cô sẽ thù ghét tôi vì những gì xảy đến cho cô Heather. Như vậy có nghĩa là tôi đánh mất thứ mà tôi muốn. Nhưng tôi nghĩ cô cần phải biết chuyện này. Chính là tôi. Ông anh tôi là nhân viên trong đội truy tìm đặc biệt của FBI. Khi rời đây vào tháng mười vừa rồi, tôi có ghé đến văn phòng anh ấy và nhìn sững bức ảnh của Lisa treo trên tường. Cô ta rất giống cô bạn của cô. Tôi xin lỗi.

Lời thú nhận của Griffin làm Poppy sững sờ. Bị bất ngờ hoàn toàn, nàng không nói được một câu nào, vì nàng không hề nghi ngờ là Griffin đã làm chuyện đó. Một phút sau Poppy cảm thấy người mình như bị nhũn hẫ ra, và vô cùng mệt mỏi. Nàng gục đầu xuống hai tay đang khoanh trên bàn mà thấy lòng buồn vô hạn, không hiểu tại sao, rồi lặng lẽ khóc. Chỉ có những giọt nước mắt mới làm vơi đi những cảm xúc rối ren tơi bời trong lòng nàng. Nàng không nhìn lên, chỉ gục đầu xuống bàn trong mệt mỏi, đau đớn. - Ôi, lạy chúa! - Nàng lẩm bẩm.

- Đúng là hai ngày đầy những bất hạnh.

Khi không nghe Griffin nói gì, nàng lấy tay chùi nước mắt ngẩng đầu nhìn lên hỏi, giọng khàn khàn: - Cái gì? Không phải đó là những lời xảo ngôn chứ?

Đôi mắt anh ta lúc ấy không mang chút gì vẻ dối trá, chỉ để lộ một chút lưỡng lự. - Tôi không biết làm gì bây giờ. Tôi chỉ muốn bước lại ôm cô để an ủi, nhưng không biết cô có muốn tôi làm thế không.

- Tôi không cần những cái ôm ấy.

- Không cần. Nhưng muốn. Có lẽ vậy.

Về chuyện này thì không phải chỉ "có lẽ". Từ lâu lắm Poppy chưa được một người đàn ông nào ôm vào lòng, không được ai ôm ấp để đem đến cho nàng một niềm an ủi dễ chịu mà nàng vẫn ước muốn. Chiếc ghế của nàng như một nhân vật thứ ba quen thuộc luôn nhắc nàng nhớ về khuyết tật của mình.

Nhưng Poppy không thể nói điều này ra. Nàng hít vào một hơi dài, nói: - A, vậy anh chính là người đã báo cho họ biết về Heather.

- Không. Tôi chỉ bảo ông anh tôi là có người ở đây nhắc tôi nhớ đến Lisa. Nhưng anh ấy rất giỏi trong công việc sục sạo truy tìm.

- Nhưng không giỏi để tìm cô em gái của anh.

Griffin mím chặt môi khi nghe nàng nói thế. Poppy thấy mình cũng đã đánh trả lại anh ta một đòn rồi. Như vậy thì ông anh của anh giỏi cái gì? Và anh tài giỏi gì? Và tại sao anh đến đây? Một câu hỏi lớn. Nếu anh định tìm tôi, tìm một cô gái mà anh thích mười hai năm trước đây, nếu anh kiếm một câu chuyện để viết thì anh đến nhầm chỗ rồi. Tôi không giúp anh đâu.

- Hãy đặt vấn đề ngược lại. Tôi nghĩ là tôi có thể giúp cô.

- Anh đang nghĩ... - Đây không hẳn là một câu hỏi. Poppy không muốn sự giúp đỡ của anh ta. Nàng lảng sang chuyện khác. - À này, vết bầm trên mặt anh...

- Tôi đã chiến đấu với chiếc xe tải để thuyết phục nó tôi là kẻ chịu trách nhiệm.

- Ngón tay cái của anh trông cũng không đẹp lắm. Ai thắng cuộc chiến ấy?

- Tôi. Nhất định là tôi. Tôi đã làm cho căn chòi ấy ấm được rồi. Đã có điện. Chưa có nước. Tôi đang tìm cách sửa chữa hệ thống ấy.

- Đừng phí công - Poppy nói với vẻ thích thú. - Hệ thống ống dẫn nước đã bị hỏng. Phải đến mùa xuân mới sửa chữa được.

Griffin tỏ vẻ thất vọng. - Cô không nói đùa đấy chứ?

- Hoàn toàn nghiêm chỉnh. Và tôi còn cho anh biết chuyện này nữa, mùa này trong năm không làm gì có chim bói cá. Tiếng hót mà anh nghe đó là tiếng kèn nhại tiếng chim bói cá của Billy Faraway. Ông cụ ấy năm nay đã bảy mươi lăm tuổi và di chuyển trên một chiếc nhà ghe nổi trong mùa đông. Anh biết loại nhà ghe nổi ấy chứ?

- Có, nhưng tôi không nhìn thấy chiếc nào gần hòn đảo cả.

- Không thể nhìn thấy được nếu nó đậu khuất sau một trong số những hòn đảo khác trên vùng hồ. Anh có biết vùng này có bao nhiêu hòn đảo như thế không?

Griffin mỉm cười: - Không. Bao nhiêu?

- Ba mươi tám. Ba mươi tám hòn đảo nhỏ của hồ Lake Henry. Nếu chưa nhìn thấy Billy thì cứ chờ. Ông ấy sẽ đến tìm anh.

- Cây kèn nhại tiếng chim bói cá? Cô có chắc không? Nghe y như tiếng chim hót thật. Tôi có nói chuyện ở cửa hàng Charlie, không ai đề cập đến Billy cả.

- Nhất định họ không nói rồi - Poppy nói và nhìn thẳng vào anh ta cho đến khi Griffin hiểu được.

- À, vậy là họ muốn để cho chân tôi phải lún sâu vào đấy.

Poppy gật đầu nhìn Griffin. Tuy có những vết bầm, đầu tóc rối, nàng vẫn thích nhìn đôi vai rộng và nụ cười của anh, cả trong lối di chuyển nữa, khi anh ta bước quanh bàn đến ngồi xuống chiếc ghế nệm dài dang rộng hai tay ra sau lưng ghế.

Nhưng nụ cười của Griffin tắt hẳn khi anh quay lại hỏi nàng: - Cô có gặp Heather không?

Thực tại trở về với Poppy. - Có, chị ấy trông thật thảm hại. Nếu anh chính là người đã mách cho bọn côm về chị ấy, thì tôi thấy mình cũng có trách nhiệm nữa. Hôm tháng mười anh đến là để gặp tôi.

Griffin duỗi hai chân ra, bắt chéo lại và nói: - Vậy chúng ta cứ ngồi đây tập chú và chuyện ấy, hay chúng ta nên tìm cách giải quyết vấn đề? Theo chỗ tôi hiểu thì phải làm sao để chứng minh Heather chính là Heather thật. Cô ấy đã nói gì về chuyện này?

- Không nói gì nhiều, - Poppy buồn bã trả lời. Dường như chị ấy không thể nói về chuyện này. Đừng hỏi tôi tại sao, vì tôi không biết.

- Có phải đó là điều khiến cô bức bối không?

Poppy chắc anh ta đã nhìn thấy những xúc động đã làm nàng bật khóc vừa rồi. - Tôi không hay bị thế.

- Tôi cũng chắc thế.

- Tôi đang phải chăm nom hai con bé của Heather. Con bé em, Star, đã đi lang thang vào khu rừng mà tôi không đuổi theo nó được. Nó làm tôi kinh hoàng thật sự. Trong một lúc, tôi thất mình vô cùng bất lực.

- Cô chăm nom chúng như thế là quá tốt, Griffin nói. - Tôi tin là phân nửa người dân trong thị trấn này cũng tình nguyện làm chuyện đó.

- Vâng, có vậy thật. Nhưng mấy đứa nhỏ ấy là của tôi. - Rồi Poppy vội giải thích - Tôi muốn nói là theo một ý nghĩa nào đó. Dĩ nhiên chúng là của Heather, nhưng không phải về mặt pháp lý.

- Sao lại không phải về mặt pháp lý? Cô ấy có thể nhận chúng làm con nuôi.

Chị ấy và Micah không cưới hỏi.

- Sao lại không? Họ đã sống với nhau trong mấy năm?

- Bốn năm, - Poppy nói - Heather không bao giờ thúc ép Micah. Chị ấy không cần có cưới hỏi đăng hoàng, vì không muốn mấy đứa nhỏ nghĩ rằng chị ấy cô 1 làm chúng quên mẹ chúng đi.

- Cô có biết mẹ mấy đứa nhỏ không?

- Có.

- Cô ấy trông thế nào?

- Chị ấy rất xinh đẹp, chết trong một tai nạn xe hơi khi con bé Star được hai tháng.

Griffin thở ra một hơi dài với vẻ ngạc nhiên. - Cô ấy và Micah có yêu nhau không?

- Có. Ít nhất cũng trong một thời gian.

- Mãi đến khi Heather xuất hiện?

- Ồ, không. Không phải thế. Micah không lừa dối Marcy. Anh ấy rất chung thành với vợ.

- Vậy thì vấn đề của cuộc hôn nhân của anh ta là vấn đề gì? Ôi, cô đừng nhìn tôi như thế. Chắc có rất nhiều chuyện mà cô không nói ra. Tôi cảm nhận được thế.

- Không có nhiều đâu, - Poppy nói. - Đó chỉ là vì Marcy sinh trưởng ở thị trấn này, nhưng tôi nghĩ chị ấy lúc nào cũng muốn có một thứ gì đó nhiều hơn.

- Nếu cô ấy muốn nhiều hơn sao lại đi lấy một anh chàng ở địa phương?

- Chắc là vì Micah là người cao lớn, da ngăm đen và đẹp trai. Vâng, một thứ cliché. Nhưng anh ta như thế đấy. Anh ta còn có vẻ trầm lặng, bí ẩn, những thứ đó làm tăng thêm vẻ lôi cuốn.

- Anh ấy có hấp dẫn cô không?

- Không, - Poppy đáp. - Tôi không thích mẫu người ít nói. Hơn nữa tôi cũng không biết anh ấy

trước khi anh ta gặp Heather. Phải mất nhiều công sức mới biết được Micah, nhiều công sức để biết con người anh ấy hiền lành như thế nào. Nói như thế có nghĩa là có thể có những lúc anh moi được từ tôi một ít thông tin như anh hịn làm, nhưng anh đừng hòng moi được thứ gì từ anh ấy.

- Vấn đề ở đây là sự tin tưởng giữa cô và tôi. Cô tin tôi.

- Xin lỗi, anh nói sao? Tôi tin anh à? Vừa rồi anh đã chẳng bảo là chính anh đã chỉ cho FBI đến đây sao?

- Không. Tôi bảo rằng ông anh tôi đã để ý đến một nhận xét mà tôi đã vô tình nói ra, và chuyện này đưa đến kết quả là họ đã tìm ra Heather. Tôi đã nói cô nghe sự thật. Cô tin chuyện tôi đã làm.

- Tôi không tin.

- Có. Ở một chiều sâu hơn trong người cô, cô tin. Vậy có thể tiếp cận được với Micah không? Nếu tôi đến nói chuyện với anh ta, liệu anh ta có hoan nghênh không?

- Không. Nếu anh ta biết anh đã tạo ra vụ này.

- Nếu anh ta không biết? Tôi có thể bắt chuyện được với anh ta không?

- Về thời tiết, khu rừng hay nhựa cây, có lẽ được. Nhưng nếu anh đi vào chuyện Heather, anh ấy sẽ đồn ngã anh ngay.

Griffin thở dài, ngồi chồm tới trước - Tôi không thể viết về Heather. Tôi đang viết một câu chuyện khác.

- Biết đâu anh không làm một lần hai việc.

Anh đứng lên quay trở lại bàn giấy, lấy giấy ghi tên và số điện thoại, rồi đây sang phía poppy nói: - Prentiss Hayden. Gọi điện thoại cho ông ấy cô sẽ biết được thời hạn chót cuốn sách của tôi sắp đến rất nhanh.

- Prentiss Hayden à? - Không cần giải thích thêm, nghe tên Poppy cũng biết con người ấy là một huyền thoại chính trị - Thật ấn tượng.

- Chớ vội. Tôi không phải là sự lựa chọn đầu tiên của ông ấy. Đã có hai người trước tôi. Và cả hai chưa viết được chữ nào đã bỏ cuộc.

- Nhiều đòi hỏi lắm à?

- Rất nhiều.

- Nếu vậy thì anh đến đây làm gì?

- Chắc không phải là để chinh phục cô rồi, - Griffin khịt mũi nói, rồi đưa tay lùa vào mái tóc - Tôi đến đây để làm vui đi chút mặc cảm tội lỗi. Nếu không vì tôi, vụ này đã chẳng xảy ra. Nhưng tôi có thể giúp làm đảo ngược tình thế. Tôi có những mối quan hệ khắp nơi trong nước.

- Từ công việc làm ăn của anh à?

- Một số là từ đấy. Một số từ bố tôi. Ông vốn là luật sư cho một tập đoàn, rồi trở thành thành

phần ban điều hành tập đoàn ấy. Và ông đã biến nó thành tên tuổi cho chính ông.

Theo lời Griffin tiết lộ trong mùa thu vừa rồi, Poppy biết anh ta thuộc hạng người có tiền của, sống độc lập. Giờ nghe Griffin nhắc đến tên ông bố, nàng chợt nhớ ra - Không phải là ông chứ?

- Đúng là ông Piper Hughes.

- Nhưng anh từng bảo tôi bố anh cũng tên là Griffin.

- Đúng. Griffin P. Hughes. Chữ P là Peter, nhưng ông cụ tôi lúc nào cũng là người có sức lôi cuốn, lãnh đạo đám đông nên P thành ra Piper như anh chàng Pied Piper trong chuyện cổ tích Đức, để khỏi nhầm với ông nội tôi, cũng là một ông Griffin nữa.

- Thế họ gọi ông nội Griffin của anh là gì?

- Cũng Griffin. Bố tôi làm ăn khá, nhưng ông nội tôi mới thật sự là nguồn gốc của khối tiền của gia đình.

- Ông cụ làm gì?

- Làm bánh kẹo. Loại bánh hiệu Hummers.

- Anh không đùa đây chứ? - Poppy cười nghĩ đến loại bánh xộp dòn chế biến từ bột lúa mì, socola và bơ đậu phụng. Đó là món ưa thích đứng vào hàng thứ nhì ở gia đình Blake, chỉ sau những món như xúc xích nóng. Nhưng xúc xích dùng tốt nhất là vào mùa hè, còn Hummers là món bánh chủ yếu trong mùa đông.

Griffin cũng cười: - Không đùa chuyện đó đâu. Anh cần cái điều khiển từ xa, mở máy tivi. - Hummers là món bánh chính ở quê tôi đấy.

- Đã khá lâu tôi không được ăn nó.

- Cô không bị thiệt hại gì cả vì cơ sở kinh doanh này được bán lại mười hai năm nay rồi. Sau đó ông nội tôi mất để lại cho mỗi người chúng tôi cả đồng tiền từ cơ sở kinh doanh ấy. - Anh bật qua các kênh truyền hình rồi tiếp: - Không có thêm tin mới.

Nụ cười trên môi Poppy liền tắt ngúm. - Không có tin gì về Heather. Trong hai mươi chín ngày nữa.

- Có thể không lâu đến thế nếu chúng ta đưa ra một thứ gì đó tốt. Các cáo buộc trên có thể bị hủy bỏ.

- Trở về lại với hợp đồng của chúng ta, - Poppy nói. - Griffin, anh ra giá đi!

- Một vụ tắm.

Poppy tròn mắt nhìn anh ta.

- Tôi nói nghiêm chỉnh, - Griffin giải thích. - Bọn nhà giàu chúng tôi quen tắm nước nóng. Mấy hôm nay chẳng được tắm lần nào. Và giờ cô lại vừa cho tôi biết là sẽ không có nước. Chắc cô cũng biết là tôi thấy người mình dơ bẩn như thế nào rồi. Vậy chúng ta hãy thỏa thuận như thế này, một mẫu thông tin mới, hoặc về Heather hoặc về Lisa, đổi một lần tắm nước nóng.

Poppy hoảng hốt khi nghe anh ta nói. Nàng đặt tay lên ngực trả lời: - Tôi không thể cho người

lạ dùng phòng tắm của tôi. Làm thế chẳng khác gì đi kiếm một người bạn cùng phòng trên các mục quảng cáo.

- Chuyện ấy người ta vẫn làm trước giờ đó thôi. Tôi nghe nói là kết quả cũng tốt. Ngoài ra, tôi đâu phải là người lạ. Cô biết tôi mà. - Anh chỉ mẩu giấy vừa viết tên bạn. - Nếu cô muốn kiểm tra lại về tôi, cứ gọi ông cụ Prentiss. Hay tốt hơn là gọi bà vợ ông ấy. Tôi đã ở với họ trong một tháng.

- A, vậy ra tắm bưu thiếp anh gửi là từ Charlottesville.

- Bà ấy sẽ cho cô biết tôi là người đang hoảng sợ đúng không.

- Nhưng sao lại là tôi? - Poppy la lên. Dùng phòng tắm của nàng là chuyện có vẻ quá thân mật. - Tại sao anh lại ở đây? Anh đi hỏi người khác mà xin tắm nhờ đi.

- Để cho họ cười tôi à? Họ đã cười tôi về mấy con chim bói cá và vụ nước rồi. Tôi dám cược với cô là ngay giờ phút này, một người nào đó ở cửa hàng Charlie có thể đang đánh cá với nhau về chuyện lúc nào thì tôi đầu hàng bỏ chạy lên phía bắc tìm một quán trọ.

- Nếu không làm thế vào lúc này, sau này thế nào họ cũng sẽ làm. Các đêm thứ năm vẫn có ca nhạc và chuyện trò ở phòng phía sau cửa hàng của Charlie. Tôi khuyên anh không nên đến đấy.

- Tại sao?

- Vì những chuyện đã xảy đến cho Heather. Họ không muốn nhìn thấy một gương mặt mới.

- Và cô nghĩ là họ sẽ để cho tôi đến tắm nhờ nhà họ à? Tôi biết làm sao bây giờ? Thôi mà Poppy. Hãy thương hại tôi. Hãy có tinh thần thể thao một chút.

- Poppy không muốn Griffin dùng phòng tắm của nàng. Nhưng anh ta trình bày nghe cũng có lý. Ngoài ra, tinh thần thể thao thì cũng na ná tinh thần của một người bạn thân, không mang ý nghĩa nào của một cuộc phiêu lưu tình cảm lãng mạn. Như thế cũng khá an toàn. Qua kinh nghiệm nàng biết thế, vì nàng vẫn là người bạn tốt nhất của hầu hết những người đàn ông trong thị trấn. Vậy nàng cũng có thể là một người bạn của Griffin, chẳng sao cả, nhất là chuyện này có nghĩa là có được những thông tin có thể giúp đỡ Heather.

- Nếu anh nghĩ là tôi sẽ cung cấp khăn tắm cho anh thì đừng hòng - Poppy cảnh cáo anh ta - Đây không phải là một phòng tắm công cộng. Và tôi cũng không phụ trách giặt đồ cho anh đâu.

- Tôi không yêu cầu cô làm chuyện đó. Tôi sẽ dùng máy giặt. Tiệm giặt đồ là nơi rất tốt để thu thập thông tin. Ngay cả những gã nhà giàu cũng biết chuyện đó.

- Thị trấn sẽ không nói cho anh biết chuyện gì cả - nàng cảnh báo Griffin.

- Để rồi xem.

- Thị trấn sẽ không nói cho anh ta biết điều gì cả, - Charlie Owens nói. Ông ta cùng vợ đang ở căn phòng phía sau cửa hàng tổng hợp cùng với John và Lily Kipling.

Cả bốn người đang ăn tối trong tiệm cà phê và hiện đang nhấm nháp tách cà phê sữa nóng trong những phút sau cùng trước khi họ gặp gỡ và chào đón mọi người ở phòng sau. - Anh ta trông có vẻ là người tốt. Và chuyện anh ta ở lại trên căn chòi ở Little Bear giúp tôi đỡ phải dứt lốt cho mấy đứa nhỏ thỉnh thoảng ta thấy xem chừng.

Lily nói: - Poppy thích anh ta.

- Nếu em bảo thế với cô ấy, thế nào cô cũng chối là không có, - John trêu vợ.

- Có phải cô ấy sợ bị đau khổ không? - Annette hỏi - Dụ dỗ, đánh lừa rồi bỏ rơi chẳng?

- Nhân nói đến chuyện đánh lừa, - Charlie nói - Tôi lại nghĩ đến Micah, với anh ta thì sao? Tôi thấy mình thật kỳ cục khi nhận ra là mình biết rất ít về Heather trong khi cứ ngỡ là mình rất gần gũi với cô ta. Micah còn gần gũi cô ấy hơn tôi gấp trăm lần. Anh ấy biết gì?

Camille Cavidge thì không chắc như thế. Bà ta cảm thấy là Heather đang giữ kín những bí mật nào đó. Giờ đây ngồi trong phòng kế cận xem xét sổ sách kế toán trong tuần và nghe lỏm câu chuyện của họ, bà muốn nói là Micah không biết toàn bộ những bí mật ấy, và Griffin Hughes sẽ chẳng biết gì nhiều dù có đi ngay vào gốc nguồn nội vụ.

Vấn đề là Heather cần sự giúp đỡ. Camille không chắc Cassie có đủ tài lực để làm công việc này. Nếu là Griffin có thì đây là điều cần xem xét đến.

CHƯƠNG 7

Micah nói chuyện với các nhân viên FBI theo lời yêu cầu của họ vào sáng thứ Năm. Dù không muốn gặp họ, anh cũng đã theo lời khuyên của Cassie là nên hợp tác với họ để tránh những tò mò soi mói thêm của bọn họ trong tương lai. Bà cũng bảo Micah là sự thành thật và thẳng thắn của anh là một nhân chứng vững chắc bảo vệ cho Heather.

Cuộc họp diễn ra ở văn phòng cảnh sát trưởng Willie Jake, và Cassie có bên cạnh Micah suốt thời gian buổi họp. Nhưng cả hai điều này cũng không làm anh bớt căng thẳng. Micah là người khá trực tính. Hỏi một câu hỏi, anh ta trả lời đàng hoàng. Hỏi cùng câu hỏi ấy lần thứ nhì, rồi một lần nữa, thế nào anh ta cũng bắt đầu nổi nóng. Micah không thích ai ngụ ý cho là anh ta không nói thật.

Vậy là sau hai tiếng đồng hồ trả lời các câu hỏi, Micah cảm thấy bất mãn trong khi ngồi cùng xe với Cassie đến nhà giam. Cassie đã nói rõ cho anh ta biết lý do duy nhất bà đi theo là để cho anh có được sự riêng tư với Heather trong phòng gặp mặt của luật sư và khách hàng. Năm phút sau khi vào phòng, bà đã kiểm một lý do đi ra ngoài để hai người trò chuyện với nhau.

Cửa phòng vừa đóng lại, Micah đã kéo Heather vào lòng. Nhiều thứ khác đã thay đổi, kể cả cái mùi hương thơm xà phòng nàng dùng ở nhà, nhưng sự mềm mại quen thuộc của cái thân hình mà anh đang ôm vào lòng là vẫn thế. Anh nhắm mắt cố tập trung vào cái thân hình trong tay anh và đang rất cần ấy.

- Cassie giận em, - Heather nói sau khi áp mặt vào ngực anh.

- Anh cũng thế. Vậy nói cho anh nghe đi, cưng.

Trước nay anh chưa bao giờ dùng lời lẽ như thế.

Chưa bao giờ. Heather lúc nào cũng biết được, không cần nói ra, là anh thích món trứng vừa miêng, những chiếc áo sơ mi gấp ủi cẩn thận hơn là những vụ ôm hôn, hay những bức thư vút bỏ bữa bãi trước khi anh về đến nhà, cũng như anh lúc nào cũng biết nàng thích món đậu Lupine xanh, những cây kẹo xoắn đỏ mùi cam thảo, và một tách cà phê nóng khi vào nhà bếp buổi sáng.

Micah pha cà phê rất ngon. Nhưng anh thường nghĩ là dù anh có đem cả đất pha vào đấy, nàng vẫn mỉm cười với anh. Nàng lúc nào cũng cảm động thấy có người đã nghĩ đến và làm cho nàng chuyện đó. Ít nhất thì anh cũng nghĩ rằng đằng sau những nụ cười ấy là niềm vui sướng mà anh cảm thấy khi săn sóc nàng. Heather là người đàn bà đầu tiên trong đời anh dường như lúc nào cũng muốn làm cho anh sung sướng. Nhưng giờ đây nàng đã không trả lời anh, chỉ ôm chặt lấy anh như cả hai không còn có một ngày mai nào nữa. Lúc nào anh cũng biết Heather có một quá khứ, nhưng lại không tưởng tượng được cái quá khứ đó tệ đến nỗi nàng không chịu nói ra, nhất là để bảo vệ cho nàng chống lại những tố giác về tội sát nhân.

- Hãy nói gì đi em, - Micah van nài. - Nói một điều gì đó để cho mọi việc sáng tỏ.

Heather vẫn im lặng.

- Anh biết có chuyện gì đó. - Micah áp mặt lên mái tóc đen dài của nàng nói. - Nhưng anh không bao giờ hỏi em, vì không muốn làm em bức mình. - vẫn không có phản ứng nào từ Heather.

- Chẳng bao giờ anh quan tâm đến những chuyện đó, - anh tiếp tục - Anh chỉ muốn có em.

Micah đã không hề có ý muốn sống với nàng. Bốn năm rưỡi trước đây khi Heather bước vào cuộc đời của anh, Micah đang để tang vợ. Anh có hai đứa con nhỏ, hai công việc làm, không có thì giờ để ước muốn có một người đàn bà. Anh đã không hề có ham muốn gì đối với Heather khi lần đầu tiên nàng đề nghị đến chăm sóc hai đứa nhỏ ban ngày trong khi anh đi làm. Anh thích nàng, tin cậy nàng. Đường như với anh đây là một giao kết tốt. Chỉ có thể thôi.

Khởi đầu, thỉnh thoảng anh về nhà để thăm hai đứa nhỏ. Vào mùa hè và mùa thu, khi làm đồ mộc, anh về nhà ăn trưa. Trong mùa làm đường, anh vào nhà uống cà phê và ăn trưa. Heather lúc nào cũng có mặt ở đấy với vẻ trầm lặng và nụ cười trên môi. Rồi anh bắt đầu mong đợi nàng đến.

Từ một người trông nom trẻ đến một người tình, chuyện xảy ra chỉ sau một cái hôn. Không phải chỉ là một nụ hôn thôi. Làm sao ngừng lại được với nụ hôn của Heather? Tình cảm giữa hai người cứ tăng dần trong nhiều tuần lễ như nhựa cây chảy mạnh trong ánh nắng. Dù cô tự nhủ là chuyện này không hợp với mình, đêm đêm Micah vẫn nằm trăn trở với nỗi thèm muốn một người đàn bà càng lúc càng gia tăng.

Heather không khuyến khích anh, không hề đụng đến người anh, không nhìn vào bộ ngực hay đôi chân anh, mà chỉ nhìn vào khuôn mặt anh. Nhưng ánh hưởng của đôi mắt màu xám bạc ấy của nàng mới đáng kinh ngạc.

Một hôm nọ, trong khi phải nấu nhưa, Micah và đám người giúp việc phải ở lại muộn tại căn nhà chế biến đường, Heather đã ở lại lo cho hai con bé lên giường ngủ. Sau đó, khi mọi người khác đã về nhà, nàng ở lại giúp Micah thu dọn đồ đạc. Và trong bầu không khí ấm áp, ngọt ngào lúc ấy, anh đã tỏ sự biết ơn Heather bằng một nụ hôn. Chuyện này vốn cũng rất bình thường như mọi thứ trên thế gian này. Nhưng nụ hôn này như đã kết chặt hai người lại sau đó, cả thể xác lẫn tâm hồn.

Cho đến giờ tình yêu ấy vẫn còn nguyên vẹn trong lòng Micah, và cuộc sống của anh đang đầy ắp với Heather, bỗng lộ ra một lỗ hổng lớn. Hai đêm không có nàng bên cạnh, Micah thấy vô cùng cô đơn với một nỗi đau đớn chưa bao giờ anh cảm thấy kể từ cái chết của Marcy.

- Họ cứ hỏi anh mãi những chuyện anh biết về em, - Micah nói.

- Ai hỏi?

- Nhân viên FBI. Họ nghi anh là một tông phạm.

- Tông phạm về chuyện gì?

Anh chợt thấy bức bối, vì không thích ai xem mình là một kẻ ngu ngốc, nhất là khi người đó là Heather. Nàng hẳn đã biết về chuyện gì rồi.

- Họ lục soát nhà. - Giọng Micah có vẻ gay gắt hơn; càng nói cơn giận của anh càng tăng. - Mọi thứ đều bị họ làm xáo trộn. Các học bản học tử. Họ lật cả thảm, nệm giường lên xem xét. Họ còn vào nhà chế biến đường nữa. - Họ còn kéo một vài thanh củi trong đồng củi anh giấu chiếc ba lô, khiến anh vô cùng lo sợ, nhưng đã không lục soát kỹ. - Bọn họ chẳng tìm thấy được gì. Chỉ có cái máy vi tính là bị họ tháo đem đi.

Heather lùi người lại nói: - Nhưng trong đó chỉ có những hồ sơ của chúng ta.

- Họ nghĩ là còn có những thứ khác trong đó nữa.

- Ôi, không, không - Đôi mắt Heather chột sáng hẳn lên. - Nó chỉ liên quan đến công việc làm ăn của chúng ta.

- Họ cho là có những thứ được mã hoá trong đó.

- Micah, chỉ gồm hồ sơ công việc thôi - Heather la lên vẻ tức tối - Họ không thể đem nó đi được. Anh cần những hồ sơ đó.

Micah khịt mũi nói: - Để làm gì? Anh đâu biết sử dụng cái máy đó!

- Camille sử dụng được. Gọi bà ấy.

- Có gọi bà ấy cũng đâu ích gì, nếu bọn họ giữ cái máy đó.

Heather thẳng người hẳn lên, lắc nhẹ mái tóc rồi mỉm cười bảo nhỏ Micah:

- Còn những đĩa lưu trữ. Bà ấy làm những đĩa ấy mỗi khi lập sổ sách. Bọn em cho là làm thế tốt, phòng khi bị hoả hoạn.

Như thế cũng chưa đến nỗi bị mất hết, Micah thầm nghĩ. Nhưng nó cũng không có nghĩa là công việc làm ăn của anh không thất bại nếu Heather không sớm trở về. Không dần lòng lâu thêm nữa, Micah nói: - Anh cảm thấy rất cô đơn, em à. Nằm một mình trong đêm tối lúc nào anh cũng thắc mắc nghĩ là anh không biết gì về em nhiều hơn những người khác. Anh chỉ biết là anh muốn cưới em nhưng em không chịu, anh muốn chúng ta có con nhưng em lại không muốn. Hãy nói cho anh biết tại sao đi.

Người Heather bỗng xù hẳn xuống một cách bất ngờ, trông như một người nào khác anh chưa hề biết. - Em có nói.

Micah chậm chậm lắc đầu.

Nàng như cố thêm: Em không thể... Em không phải là... còn có Marcy.

- Marcy đã chết rồi.

Heather không nói gì. Anh cố nhìn vào mắt nàng để đọc một biểu hiện nào đó từ đôi mắt ấy, nhưng anh chỉ thấy ở đấy một nỗi buồn vô tận khiến đầu óc anh quay cuồng rối loạn. Đây không phải là nỗi buồn của Heather của anh. Nó như thuộc về một người nào khác.

Cảm thấy như bị lạc lõng, anh lùi người lại. Một lát sau Cassie trở lại và cả hai rời phòng.

Micah suy nghĩ miên man trên suốt đoạn đường về nhà. Cứ mỗi dặm đường qua, anh càng tin là Heather đã giấu anh một điều gì đó quan trọng. Anh thấy bức tức khi nghĩ là nàng đã không tin anh, điều đó làm anh có một mối ngờ vực về nhiều việc.

Cho xe đậu trước nhà xong, anh đóng mạnh cửa xe, bước nhanh vòng ra phía sau nhà, băng qua khoảng đất trống bước vào khu làm đường. Anh bước thẳng lên đồng củi, rồi dừng lại, nhìn đăm đăm vào nơi anh đã cất giấu chiếc ba lô như muốn nhìn xuyên suốt qua đồng củi để thấy được nó.

Khi dọn đến ở với anh, Heather đã mang chiếc ba lô đó theo. Anh đã nhìn thấy nó cùng với một số vật dụng khác của nàng, nhưng sau đó thì nó biến mất. Một thời gian sau, anh đã tình cờ thấy chiếc ba lô trong khi lấy các sợi dây đèn trang trí cây Giáng sinh trong một phòng nhỏ. Nó

từ một kệ để đồ rơi xuống, và anh đã vội vã để lên lại chỗ cũ. Từ đó anh không đụng đến nó, cũng không muốn biết có thứ gì bên trong.

Giờ Micah cũng không muốn đụng đến nó. Anh có thể cho mình là kẻ điên rồ nhất trên đời, nhưng anh cảm thấy mình sợ hãi không dám mở cái ba lô đó ra.

Anh quay về lại nhà, trèo vội lên đầu chiếc mũ len, mang găng tay vào, xách đôi giày đi tuyết trên đường đến hành lang cửa sau, rồi bước ra ngoài. Anh dừng lại ở một chòi gỗ nhỏ, lấy cái cưa máy, một cây rìu cán dài, và một xe trượt tuyết rồi hướng lên đồi.

Griffin cho xe đậu ngay phía sau xe của Micah. Vừa tắt máy xe, anh đã nghe tiếng cưa máy. Tiếng cưa nghe càng rõ hơn khi anh mở cửa xe, tuy cũng không gần lắm.

Có thể một người nào đó không phải Micah đang cưa cây, Griffin thầm nghĩ, nên anh đã bước lên các bậc thềm, ngang qua cổng, đến gõ cửa trước. Không ai đáp lại. Anh đi vòng ra phía sau nhà, gõ cửa sau, rồi đi qua nhà chế biến đường mở cửa nhìn vào trong hỏi: - Có ai đây không?

Không nghe tiếng trả lời, Griffin liền bước quanh ngôi nhà này. Phía đông là một căn nhà chất đầy củi, được xây cất trên một nền đá, sát ngay một bộ cửa đôi rất lớn. Phía sau nhà chế biến đường, nằm về phía bắc là hai chiếc thùng sắt rất lớn. Một cái khác còn lớn hơn nữa được đặt trên một cái bục cách đó vài mét trên ngọn đồi, và nằm phía bên phải nó là một giàn máy. Xa hơn một chút, hầu như khuất sau những cây linh sam thân lá to lớn là một ngôi nhà để xe không có cửa, bên trong có một máy kéo lớn, phía trước có gắn một bộ lưới cày sơn màu vàng.

Anh đi lên ngọn đồi, nơi có tiếng cưa máy. Đôi bốt của anh bắt đầu lún vào tuyết sau khi vượt qua khoảng đất được đầm cứng, nhưng Griffin nghe tiếng cưa cũng không xa lắm. Leo lên một gò nhỏ, anh nhìn thấy một khu đất bằng phẳng có những cây bạch dương, tuyết bám đầy các cây trụi lá. Anh rẽ phải và đi lên một ngọn đồi nhỏ khác, thì đã nhìn thấy Micah xa xa. Được nửa đoạn đường thì hơi thở của Griffin đã thấy nặng nề, mồ hôi toát ra bên dưới bộ đồ ấm. Lúc ấy, Micah cũng đã nhìn thấy anh và tắt máy cưa.

Nếu là kẻ nhút nhát, Griffin có thể đã tháo lui bỏ chạy. Micah Smith cao hơn anh cả một cái đầu, cái cưa máy trong tay anh ta cũng là một thứ vũ khí đáng sợ, và bên dưới chiếc mũ len màu vàng, vẻ mặt anh ta đang đằng đằng sát khí.

Thật ra, dù nhút nhát Griffin cũng không thể quay bỏ chạy. Anh chỉ có thể nặng nề nhấc chân từng bước một trên lớp tuyết để thân ngăn khoảng cách vài mét với Micah, cô giữ vẻ mặt vui vẻ, thản nhiên.

Khi đến gần Micah, anh chìa tay ra tự giới thiệu: - Tôi là Griffin Hughes.

- Tôi biết anh là ai rồi. - Nói xong Micah quay lại với cái cây vừa bị anh ta đốn ngã. Gốc cây chỉ còn nhô lên khỏi mặt đất độ vài tấc, cành lá đã bị cắt sạch và được chất thành đống. Micah lại giật cho cưa máy chạy, rồi bắt đầu cắt thân cây thành từng khúc ngắn. Cây vừa bị anh ta đốn hạ có đường kính độ chừng ba mươi xăngtimét và trông có vẻ hãy còn tốt. Griffin tò mò lớn tiếng hỏi: - Nó bị hư à?

- Không. - Micah cũng hét lớn át tiếng cưa máy.

- Thế tại sao anh hạ nó?

Micah cắt xong một khúc cây. - Tuyết - Anh ta trả lời.

- Tuyết làm sao?

Cắt xong khúc cây, Micah di chuyển cửa xuống khúc kế cắt tiếp. Xong xuôi anh ta tắt máy, thẳng người lên miễn cưỡng giải thích: - Cây này hãy còn tốt. Tôi đã trồng nó để lấy nhựa cách đây cũng lâu... và đã lấy nhựa được hai năm rồi. Trồng ở hướng Nam, ánh mặt trời chiếu tốt, và tàn cây rộng. - Anh ta nhìn quanh rừng cây. Một số cây có những cành lá vàng héo nhưng chưa kịp gãy thì bị băng đóng giữ lại. - Cây này tán quá rộng, không tốt. Đợt tuyết đầu tiên tháng Mười làm cho tán lá ướt và quá nặng. Anh ta hất cằm về phía những cành cây dài đang được xếp thành đồng cạnh gốc cây. - Cành lớn nhất không chịu được sức nặng bị gãy, mất đi phần nửa tán lá. Nếu không có lá, thân cây không sản xuất nhựa được. Không lá, không chất dính, không có nhựa. Nếu tôi cứ để nguyên cây này, nó chỉ hứng đi ánh mặt trời của những cây có triển vọng khác.

Anh ta lại cho cửa nổ máy, cửa khúc cây kế tiếp.

Griffin vẫn đứng nhìn khu rừng cây. Những cây thích đang đứng thật yên như quá lạnh không run rẩy nổi. Anh còn nhiều câu hỏi khác, nhưng không dám thử vận may thêm nữa. Trực giác cho anh biết trong hoàn cảnh hiện tại của Micah, anh ta nói thế là khá nhiều rồi và có thể đó là một đặc ân anh ta dành cho mình. Vì thế anh đã lớn tiếng chuyển sang một đề tài khác: - Anh bán những khúc cây này à?

Micah đã cửa xong khúc cây: - Không.

- Vậy dùng chúng làm gì?

- Củi đốt. Cái lò cho bốc hơi ấy có thể tiêu thụ hơn ba mét khối củi một ngày. Nếu mùa đông kéo dài, tôi phải thu thập tất cả củi kiếm được.

Nhìn thấy cây rìu, Griffin chợt nhớ đến những ngày còn ở lứa tuổi thiếu niên, được ông nội dạy bửa củi tại một căn nhà chòi ở Wyoming. Anh đã trải qua những mùa hè đẹp nhất đời trong căn chòi nhỏ ở đây và chế được rất nhiều củi. Ký ức xưa chợt làm anh thấy náo nức muốn thử làm lại công việc cũ. Anh cầm cây rìu lên, tung nhẹ trên tay tìm lại những cảm giác quen thuộc, rồi lấy một khúc cây Micah vừa cửa xong, xoay hai chân trên tuyết, đưa cao ngọn rìu và nhắm vào giữa khúc cây bố mạnh xuống. Khúc cây đứt làm đôi.

- Được quá! - Griffin reo lên, rồi đưa mắt nhìn lên tưởng tượng như đang nhìn thấy ông nội ngày xưa với mái tóc bạc trắng đang đứng cười toe toét. Anh cut hứng ngay khi thấy Micah đang nhìn xuống bảo: - Nếu có chặt đứt ngón chân cái thì đừng kiện tôi đấy.

- Tôi sẽ không chặt nhầm ngón chân đâu. Tôi từng được huấn luyện kỹ rồi mà.

Micah, sau khi khịt mũi có vẻ chê bai, quay lại tiếp tục công việc của mình.

Phấn khởi với sự thành công đầu tiên ấy, Griffin lại chế đôi nửa khúc cây vừa rồi, rồi tiếp tục chế các khúc cây khác cho đến khi xong các khúc cây Micah vừa cửa.

Cửa xong cây nọ, Micah bắt đầu chất những khúc củi chế của Griffin lên chiếc xe kéo tuyết. Chế xong, Griffin đưa mắt nhìn những cành cây chất thành đồng gần đấy hỏi: - Những thứ đó để nhóm lửa à?

- Để hôm khác. Anh hãy cầm những sợi dây thừng phía sau đi - Micah hất cằm về phía sau xe, nơi có mấy sợi dây da nằm thòng trên mặt tuyết. Griffin cầm chặt lấy hai sợi dây trong khi Micah bắt đầu kéo chiếc xe.

Khi hai người về đến nhà chế biến đường, thì tay và chân Griffin đã mỏi nhừ. Nhưng công việc

vẫn chưa xong. Khi Micah bắt đầu ném các khúc củi chẻ từ xe lên đồng củi gần tường nhà máy chế biến, thì Griffin cùng bắt đầu chẻ củi nhỏ thêm nữa.

Anh còn đang khom người chặt vật vớ đồng gỗ chẻ, thì Micah đã thẳng người lên, quay về phía con đường, lắng tai nghe rồi nói: - Poppy.

Vào lúc mà cơ thể Griffin đang cần một liều adrenaline mạnh, thì chiếc Blazer màu đỏ cũng vừa xuất hiện trên con đường dẫn vào nhà Micah, rồi khuất dạng phía trước ngôi nhà. Anh còn đang xếp những thanh củi cuối cùng vừa chẻ xong lên đồng, thì đã nhìn thấy hai đứa bé đang chạy quanh qua góc nhà hướng về phía Micah. Hai đứa nhỏ rất xinh xắn, một đứa cao hơn đứa kia một chút, mặc áo khoác ngoài và đội mũ màu sáng, với mái tóc đen dài và đôi mắt đen lớn. Anh tưởng tượng nhìn thấy niềm hy vọng trong những đôi mắt đen ấy khi chúng nhìn về phía bố chúng.

Không muốn thấy niềm hy vọng ấy của hai con bé bị tắt ngúm khi chúng hỏi Micah về Heather, Griffin lột đôi găng tay ra, đưa tay vẫy Micah, rồi lớn tiếng nói với anh ta: - Vận động chút đỉnh tốt quá. Cám ơn - Rồi đi vòng ra phía trước nhà. Poppy lúc ấy đã ra khỏi chiếc Blazer, đang cho xe lăn vào cổng. Anh bước nhanh lên các bậc thềm, đến cửa trước vừa kịp để mở sẵn cửa cho nàng.

Poppy đưa mắt nhìn nhanh anh, rồi cho xe lăn ngay qua cửa. Vào đến bên trong, nàng tháo găng tay, lấy miếng giẻ trong giỏ lau những mảnh tuyết đóng trên bánh xe, rồi lên tiếng hỏi Griffin: - Anh đến quây rầy Micah đấy à?

- Không. Chỉ để vận động chút ít cho ra mồ hôi, - Griffin đáp rồi lấy trong túi áo ra một cây kẹo. - Cô ăn kẹo không?

Poppy liếc nhanh cây kẹo, định lên tiếng nói một câu gay gắt thì nghe có tiếng cửa sau đóng lại. Nàng quay nhìn về hướng đó, mặt lộ vẻ lo âu. Griffin lấy miếng giẻ trên tay nàng khom người xuống lau sạch bánh xe lăn. Từ phía hành lang cửa sau có tiếng bọn trẻ đang cởi bỏ giày dép, rồi tiếng chân chạy. Con bé nhỏ hơn xuất hiện trước, sau đó mới đến con bé chị. Cả hai chợt dừng lại khi đến phòng trước. Con bé Missy lên tiếng hỏi: - Ông là ai?

- Ông ấy là... Ông ấy là... - Poppy ngập ngừng.

Không để cho nàng phải lúng túng thêm, Griffin bỏ tấm giẻ lau lên đùi mình, ngồi xuống rồi đưa tay ra nói: - Chú là Griffin.

Poppy giới thiệu hai đứa với anh: - Đó là Missy...và sau nó là Star.

Griffin lặp lại tên nó khi nắm tay con bé - Missy - rồi cũng làm thế với Star. Trục giác cho Griffin biết là làm cho hai đứa bé này thích, chúng có thể giúp anh gần gũi hơn với Poppy, nên anh đã nói: - Chú rất vui được biết hai cháu. Chú là bạn của cô Poppy. Và chú vừa giúp bố cháu bữa củi.

- Chú giúp làm việc à? - Con bé Missy dè dặt hỏi.

- Nó muốn nói là người làm công thuê, - Poppy giải thích.

- Ồ, không. Chú là một người bạn - Anh mỉm cười - Khi cả hai không đứa nào cười lại, anh móc túi áo lấy ra mấy cây kẹo - Các cháu ăn kẹo không?

- Missy, cháu ăn kẹo nhé? - Anh hy vọng con chị lấy kẹo thế nào con em cùng làm theo. Nhưng con bé chỉ nói: Tên cháu là Melissa. Bọn cháu không ăn kẹo sô-cô-la mà ăn kẹo mật đường cây thích.

- À, vậy mà chú không biết. Có lý lắm. Các cháu tự mình làm kẹo à?

- Cùng làm với mẹ Heather, - con em nói. Rồi từ phía sau, nó bước tới phía trước nhìn bàn tay có kẹo của Griffin nói: - Cháu thích sôcôla - Giọng nó nghe rất rõ và rất dễ thương - Ở tiệm Charlie phải không?

- Đúng rồi - Griffin đáp.

- Mấy cây kẹo này có nhân đậu không? - Con bé Star hỏi trong khi sờ cây kẹo trên tay anh. Griffin xem kỹ giấy bọc ngoài. - Không. Mấy cây này thì không. - Anh cho tay vào túi kia lục tìm lõi ra mấy cái khác. - Nhưng mấy cây này thì có đấy. Cháu muốn ăn không? Poppy chắc không. Cô ấy kiêng kẹo.

- Cô ấy không cần phải kiêng, - con bé nói, rồi cầm cây kẹo cẩn thận bóc giấy ra bỏ vào mồm nhấm nháp. - Cháu thích kẹo có nhân đậu bên trong. Lần sau chú có đến nhé, đem chúng theo nhé! - Rồi nó quay người đi vào nhà bếp. Con bé Missy chắc cũng đã vào đấy rồi, vì không thấy nó đâu cả.

- Anh đang đùa với lửa, - Poppy cảnh báo - Con bé đó rất dễ bị tổn thương.

- Tôi sẽ không làm nó tổn thương. Nó cảm nhận được điều đó. Trẻ con giống thú vật ở điểm này. Chúng có một thứ giao cảm đặc biệt.

- Sao anh biết chuyện đó?

- Tôi có mười hai đứa cháu trai và cháu gái. Tôi theo dõi bọn trẻ. Chúng biết ngay bạn là một người thích trẻ con hay không khi người ấy vào trong phòng. Poppy à, tôi có cái này cho cô.

- Tôi đã bảo anh rồi. Tôi không ăn kẹo.

- Không phải thứ đó. - Nói xong, anh đứng lên. Dù một tay đã dùng để chống lên chỗ để tay của chiếc xe lăn, anh vẫn thấy đau nhói ở đùi và rên khe khẽ.

Poppy mỉm cười: - Ôi! Anh làm sao thế?

- Tắm nước nóng một cái là giải quyết được hết - Rồi kê sát miệng vào tai nàng nói thêm: - Tôi có một gói đồ từ California gửi đến. Khi nào thì cô muốn xem nó?

Sau khi chỉnh các nút trên bảng điện thoại để chúng có thể kêu bíp bíp khi có ai gọi đến, Poppy ngồi cạnh lò sưởi, gạt bỏ mọi ý nghĩ khác, tập trung vào gói giấy đang nằm trên bàn. Nàng đã nhìn lướt qua tất cả tập, nhưng mọi sự chú ý dồn cả vào những bức ảnh. Một bức chụp Lisa Matlock trong bộ đồng phục đang dự lễ tốt nghiệp trung học, một bức khác trong bộ đồ thường ở câu lạc bộ những người đi bộ đường dài, đánh dấu cô bằng một khoanh tròn trên đầu, một bức khác chụp từ xa lúc cô đang phục vụ trong một khung cảnh trông như là một lễ cưới, và một bức khác chụp thật gần bằng lái xe của Lisa.

Từ phía sau, Griffin lên tiếng hỏi: - Cô nghĩ sao?

Poppy đặt bức ảnh buổi lễ tốt nghiệp trung học lên trên hết, nhìn nó một lúc lâu. Cứ một phút trôi qua lòng nàng lại trĩu nặng thêm.

Không giống, nàng muốn bảo thế. Đây là hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau, hay hai chị em song sinh giống nhau, nàng cũng muốn bảo thế, nhưng lại không thể chỉ ra sự khác biệt. Và

Poppy cuối cùng cũng chỉ có thể nói: - Thật đáng kinh ngạc!

- Hai người trông giống hệt nhau.

- Vâng - Nàng nhìn Griffin, trông anh đẹp trai hẳn lên sau khi tắm xong. Nhưng Poppy vẫn đang chú tâm vào bức ảnh. - Nếu đây là bức ảnh mà người anh của anh treo trên tường, thì tôi có thể hiểu được tại sao anh đã nhìn kỹ. Sự giống nhau thật...

- Kỳ lạ, phải không?

- Nhưng cũng không có nghĩa đó là ảnh Heather, - Poppy vội thêm ngay, và đây không phải là do tính bướng bỉnh của nàng. Nàng biết ơn Griffin đã kiếm được những bức ảnh trên, vì nó giải thích được tại sao đã có sự lẫn lộn trong vụ này. Nhưng nàng vẫn là bạn của Heather. Lòng trung thành với bạn khiến nàng không dễ dàng thừa nhận Heather là Lisa. - Người giống người là chuyện thường. Có những khác biệt ở đôi mắt, mũi và miệng. Cả tóc nữa - Nàng đoán là mười lăm năm sau Lisa Matlock có thể có những lọn tóc màu bạc.

- Còn nụ cười thì sao? Đó là điểm làm tôi chú ý khi tôi đến đây tháng Mười vừa rồi. Không tính đến vết theo, nụ cười y hệt nhau.

Poppy thật sự thấy đôi mắt đáng chú ý hơn. Bức ảnh chụp Lisa trong buổi lễ tốt nghiệp là ảnh màu, và đôi mắt trong bức ảnh cũng long lanh nhiều màu sắc như mắt của Heather. Theo như hồ sơ học bạ, điểm cô ta ở trường rất tốt, tương tự như những lời giới thiệu của nhà trường. Nàng rút ra một tờ trong xấp tài liệu. Đó là bản báo cáo y tế của phòng cấp cứu bệnh viện Sacramento được thiết lập tám tháng trước khi Rob DiCenza chết. Vết cắt ở khóe miệng không phải là điểm duy nhất được đề cập đến ở đây. Còn có những vết sụng bầm ở mặt nữa. Viên bác sĩ có ghi nhận điểm ấy, dù người bệnh đã chối không nhận là có. Ông này cho đó là do bạo lực gia đình.

- Tại sao ông bác sĩ không theo dõi vụ ấy? - Poppy hỏi.

- Ông ấy không bị bắt buộc phải làm thế. Lisa nói rằng cổ mười tám tuổi. Cô ấy nói dối mà ông không biết. Ông có thể đã để ý theo dõi nếu cô Lisa đến lại đây với những vết bầm bị đánh đập trong những lần khác nữa, nhưng cô ấy đã không đến. Nếu quả đã có những sự cố rắc rối khác nữa, chắc cô ta đã đến những bệnh viện khác.

- Người của anh không tìm được các hồ sơ khác à?

- Chưa. Anh ta vẫn đang tìm kiếm.

Poppy quay lại với bức ảnh chụp buổi lễ tốt nghiệp. Nàng so sánh nó với các bức ảnh khác. Tất cả đều có vết theo trừ bằng lái xe. - Cô ta lấy bằng lái xe khi nào?

- Ngay khi được mười bảy tuổi.

- Ngày sinh ghi ở đây là tháng Tư. Sinh nhật của Heather là vào tháng Chín. - Griffin không nói gì.

- Chắc anh đang nghĩ Heather có thể đã nói dối. - Poppy cũng phân vân điểm đó. - Chúng ta biết Lisa có thể đã nói dối khi khai với bác sĩ là cô mười tám tuổi, trong khi thật sự chỉ mười bảy, nhưng ở đây những người biết rõ Heather không ai nghĩ là chị ấy nói dối.

Điện thoại trên tấm bảng đã bật kêu bíp bíp. Poppy lặn xe về chỗ cũ, đặt xấp tài liệu lên ghế nệm dài trong khi đi ngang qua đấy. Nàng không ngạc nhiên khi thấy đường dây đang gọi vào

máy của Micah - Chưa nghe tiếng nói người gọi, nàng đã thấy khó chịu rồi. “A lô?”.

“Xin cho nói chuyện với ông Micah Smith”. Giọng một người đàn ông rất trầm.

“Xin lỗi ai gọi đấy ạ?”.

“Samuel Atkins của tờ Sacramento Bee”. Ông ta có vẻ tự nhiên như là người vẫn thường chuyện trò với Micah.

“Samuel Atkins”, Poppy lập lại, nhấn mạnh hơn cái tên này. “Và ông nghĩ là tôi sẽ nối đường dây cho ông nói với ông Smith à?”.

“Cô là ai vậy?”.

“Tôi là thư ký của ông ấy. Ông ấy không trả lời trực tiếp điện thoại, không cho báo chí phỏng vấn”.

“Tôi sẵn sàng chi tiền”.

“Ồ, đó là một đề nghị mới bất ngờ.”, - Poppy nói - “Nhưng như thế về phần ông Smith thì đây là một vụ kiếm tiền. Ông ấy chưa đến nỗi tuyệt vọng đến thế ông Samuel Atkins ạ”. Rồi nàng cắt đường dây, quay sang bảo Griffin: - Ông ta trước đây đã gọi rồi, và dùng một tên khác. Nhưng tôi nhận ra giọng nói ấy. - Nàng thở ra một hơi dài, rồi hít vào để bớt căng thẳng. Sau đó nàng ném ống nghe lên bàn, quay lại chiếc ghế nệm dài có tập tài liệu Griffin vừa đưa.

Poppy quay trở lại với bức ảnh ngày tốt nghiệp của Lisa, cố tìm ra một điểm nào đó không phù hợp với hai người. Tai Lisa bấm lỗ, tai Heather cũng thế. Tóc Lisa dài, đen và xoăn, tóc Heather cũng thế. Lisa thậm chí còn có hai chiếc răng cửa của hàm trên không đều y như của Heather.

- Nếu tôi là Lisa, - nàng lý luận - và cũng khôn ngoan như cô ấy, tôi sẽ không làm gì để thay đổi cái vẻ ngoài của tôi sao? Tôi muốn nói đây là lối biện minh tốt nhất cho thấy tại sao hai cô gái ấy không thể cùng là một người được. Thật ngốc nghếch khi mình tự biến mất rồi xuất hiện ở một nơi khác với hình dạng y hệt như trước đó.

- Trừ phi nơi xuất hiện là nơi mà mình cho là nhân viên thi hành luật pháp sẽ không đến tìm - Griffin lý luận - Và nếu cô ta không để lại dấu vết giấy tờ gì, nếu cô ta không dùng một tên mới, bằng lái xe mới, số an sinh xã hội mới thì rõ ràng chuyện này không phải là ngốc nghếch đâu. Sửa đổi giấy tờ dễ hơn và rẻ tiền hơn là dùng phẫu thuật thẩm mỹ. Poppy cố tưởng tượng là Heather đã làm thế, nhưng nàng vẫn thấy chuyện đó không hợp với Heather chút nào. - Vậy anh đã có thông tin gì về Heather chưa?

- Chưa. Tôi đang làm chuyện ấy đây - Rồi khẽ mỉm cười - Và tôi không đưa cho cô mọi thứ một lần đâu, nhất là khi tôi cần tắm rửa vài lần một tuần. À này, cô có cái phòng tắm rất tốt.

CHƯƠNG 8

Griffin giật mình thức giấc sau một giấc ngủ say của đêm thứ Bảy vì có tiếng động cơ phát ra rất lớn. Anh cho là một vật gì đó sắp chạm mạnh vào bức tường của căn chòi gỗ, nên lật tung chăn, đứng bật dậy. Một chùm ánh sáng lóe lên trong đêm tối, rọi qua những tấm màn cửa. Anh nhìn ra bên ngoài hỏi: - Ai đó? - Rồi lấy tay che mắt để khỏi bị chói. Khi nhận thấy với tiếng động cơ nổ lớn như thế thì người bên ngoài chắc không nghe tiếng mình được, anh bèn đưa tay lên vẫy.

Ánh đèn pha liền rọi chệch sang một bên, tiếng động cơ cũng nhỏ bớt. Từ ánh sáng của tuyết phản chiếu trên mặt hồ, Griffin nhận ra khối hình thù lớn của một ngôi nhà di động trên tuyết trước khi nó khuất dạng ở khúc quanh sau hòn đảo. Vài giây sau đó tiếng động cơ tắt hẳn.

Anh khép cửa lại, nhìn đồng hồ tay. Chưa tới sáu giờ sáng. Lửa trong lò sưởi đã tàn dần, căn chòi trở nên lạnh hẳn tuy không lạnh bằng cái đêm đầu tiên anh mới đến. Anh cho thêm củi vào, và chẳng mấy chốc ngọn lửa đã bùng lên. Trong ánh lửa, anh thay áo quần, mang găng tay, choàng chiếc áo lạnh trùm đầu vào người, rồi cầm cây đèn gió chạy pin mới mua ở cửa hàng của Charlie, bước ra ngoài. Con đường mòn dẫn ra hồ giờ đây đã được băng nén chặt dễ đi. Ra đến hồ, anh men theo vết mòn của đầu máy và ngôi nhà lưu động ấy để lại. Chỉ đi một đoạn ngắn là anh đã đến cuối hòn đảo Little Bear. Anh đưa cao cây đèn gió lên.

- Mạnh giỏi chứ? - Tiếng một ông già vang lên.

Griffin tiến đến gần hơn. - Đây chắc là cụ Billy Faraway - anh nói.

- Phải rồi.

- Họ bảo sớm muộn gì cụ cũng đến.

- Đến sớm hơn là vì những ngày lễ trượt băng. Tôi ở mãi tận hòn đảo Elbon. Ở đấy câu cá rất tốt, nhưng đến cuối tuần sẽ có những người khác đến dựng các cửa hàng ở đấy. Tôi không thích câu chung với họ mấy. Ở đây chắc có cá hồi. Anh có cà phê không?

- Chưa ạ. Nhưng tôi sẽ nấu.

- Vậy anh về nấu đi, trong khi tôi sửa soạn nhà lại chút ít. Chẳng cần làm thứ gì phiền phức, cho tôi cà phê đen là được.

Griffin quay lại căn chòi của mình, nấu bình cà phê đen, rồi đem hai cốc lớn còn bốc khói đi ra ngoài. Lúc ấy, ánh bình minh đã phủ lên toàn bộ vùng hồ một màu tím nhạt, và anh thấy rõ ngôi nhà của Billy Faraway, một ngôi nhà rất nhỏ có kích thước khoảng ba mét, làm bằng gỗ, mái lợp tôn, có một ống thoát hơi, được đặt trên một tấm bục lớn bên dưới được gắn các trục lăn có mấy miếng gạch chêm trước và sau để giữ cho nó bất động. Khi Griffin tiến đến gần thì ánh sáng mờ của buổi sáng sớm bắt đầu rọi qua chiếc cửa sổ nhỏ duy nhất vào bên trong. Anh mở cửa bước vào. Bên trong có một giường ngủ với chăn đệm, một ghế nệm, và một bếp lò. Trên mấy cái kệ kê sát tường chất đầy đồ hộp và sách. Một cái rổ đựng chuối, một cái khác đựng trứng. Bên trên bếp lò là một cái chảo đen sì.

Ông cụ với mái tóc màu muối tiêu, đôi mày rậm, hai bàn tay và đôi gò má sần sùi trong bộ áo quần len rất cũ nhưng còn thơm tất, đang lom khom quì xuống cho củi vào bếp. Ông đóng nắp bếp lò lại rồi nói: - Anh biết không, rất nguy hiểm. Dễ bị hỏa hoạn. Phải canh chừng thật kỹ.

Griffin đưa cốc cà phê cho ông. - Cụ sống ngoài này suốt mùa đông à?

- Đại khái là vậy.

- Với cây kèn nhai tiếng chim bói cá à?

- Ừ, với cây kèn ấy.

- Thế còn khi có gió bão thì sao?

- Khi ấy à? Thì đã có mái che bên trên. Tôi có sẵn thực phẩm mà. - Ông quay sang một góc phòng, tháo một cái móc ra. Một khung hồng có cánh cửa mở ra.

- Tôi đã dùng khoan đục một lỗ hồng ngay tại đây, đặt cần câu, gắn mồi vào, đóng sập cửa lại rồi chờ cho lá cờ nho giật nhẹ là biết đã có cá cắn mồi. Trong lúc đó tôi vẫn được yên ấm trong này.

Griffin nhìn thùng đựng củi đốt nói: - Số củi này cụ đâu có thể dùng lâu được!

- Một anh chàng bán củi sẽ đem đến giao thêm.

- Anh chàng ấy là ai vậy?

Khi thấy ông cụ xua tay không muốn nói, anh hỏi thêm: - Vào những mùa khác trong năm thì cụ ở đâu?

- Dưới phố. Tôi có một căn trại trên bờ hồ. Cho một đám mấy lão già bọn chúng tôi.

- Hiện giờ họ ở đâu cả rồi à?

- Florida, - ông ta khịt mũi. - Họ không lôi tôi đến đó được. - Ông đưa cốc cà phê lên uống một ngụm, rồi đặt xuống nói tiếp: - Không. Mùa đông trên mặt hồ này đã thấm sâu trong dòng máu của tôi rồi.

- Cụ đã từng sống ở đây suốt cả cuộc đời à?

Ông cụ gật đầu. - Suốt đời. - Rồi nhìn xa xăm - Mùa của tôi đang đến đấy.

- Cụ có thích mùa xuân không?

Ông cụ như chìm đắm trong một suy tư nào đó. Ông chợt nói: - Nhưng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi thích cô ấy.

- Mùa xuân à?

- Không - Heather - Ông đưa mắt nhìn nhanh qua Griffin vẻ khó chịu. - Heather. Anh cho là tôi nói về ai? Mọi người quanh đây đang nói về ai nữa? Chẳng cần phải là người sống trên vùng hồ này như tôi cũng nghe nói. Nghe nhiều chuyện lắm. Dĩ nhiên họ không hỏi tôi biết những gì?

- Thế cụ biết chuyện gì?

Billy dăm dăm nhìn anh một lúc, rồi trả lời: - Tôi biết là tôi không biết anh.

Griffin đưa tay lên nói: - Cụ yên tâm.

Billy khịt mũi nói: - Tôi biết phương cách làm đường. Tôi có thể cho anh biết chuyện đó. Tôi biết cách khoan ngay đúng chỗ có nhựa cây. Tôi biết cách làm thế nào giữ cho chảo nấu khỏi bị cháy, biết lúc nào thì nhựa sôi biến chất để mình có xi rô.

- Sao cụ biết những thứ đó?

Ông ta cau mày, rồi nhả nhó nói: - Ồ, chẳng quan trọng. - Sau đó vẻ mặt ông bỗng tươi hẳn lên. - Anh muốn xem tôi câu cá không?

Trong những ngày lễ hội trượt băng, Poppy lái chiếc Arctic Cat. Nàng không sở hữu nó. Một người bạn thương gia tại địa phương đã vui vẻ bế nàng đặt vào xe, thắt dây nịt an toàn, và cấp những chiếc nón bảo hiểm cho nàng. Poppy cảm thấy rất an toàn với chiếc Cat và nó có thể chạy trên mọi địa hình, có bốn bánh lớn bám chặt vào đường, số tự động và một cái thùng phía sau chứa được mười hai kilô thực phẩm, nước uống hay trẻ con. Nó chạy không được nhanh, nhưng điều này chẳng sao cả. Nàng không cần tốc độ. Chậm và vững vàng là tốt với nàng rồi.

Hôm nay cái thùng phía sau có hơn hai chục miếng pizza lớn bọc kín trong các bao giấy kiếng và được giữ chặt lại bằng các sợi dây thun lớn. Ngoài ra còn có hai con bé Missy và Star, người bị che kín gần phân nửa, dưới hai chiếc mũ bảo hiểm đội trên đầu.

Poppy nâng tấm plastic che mặt nhìn ra sau hỏi: - Các con ổn cả chứ? Cả hai cái mũ gật đầu. - Sẵn sàng lên đường chứ? - Cả hai lại gật đầu. Nàng đưa ngón tay cái trong đôi găng tay dài lên chờ đợi. Bọn trẻ cùng đưa ngón cái trong đôi găng của chúng lên và cười.

Những nụ cười của chúng là thứ nàng đang mong đợi nhất. Từ sáng đến giờ kể từ khi Micah đưa chúng đến nhà nàng gửi, nàng chưa hề thấy đứa nào hé miệng cười. Lúc Micah đem bọn trẻ đến, cả hai còn đang ngái ngủ trong chiếc áo ngủ dài, bên ngoài khoác áo len trùm đầu, giày ống, trông chúng chẳng vui vẻ chút nào vì bị đưa ra khỏi nhà quá sớm.

- Phải đi làm việc, - Micah chỉ nói thế khi Poppy ra mở cửa. Nàng rất thông cảm với anh. Đúng là hai con bé đang cần Micah. Với việc Heather phải ra đi chưa biết bao lâu và Marcy thì không còn nữa, anh là người thân duy nhất còn lại của chúng. Nhưng Poppy cũng hiểu được công việc làm đường với áp lực đè nặng lên vai anh. Nàng cũng đã trải qua những vụ làm mùa như thế, liên quan đến tảo thay vì nhựa cây. Nàng biết rõ sự cần thiết phải thu hoạch và đưa ra chợ bán trong khi chúng hãy còn tươi tốt, phần còn lại đem ép thành rượu trước khi bị thối. Chế biến đường cũng chẳng khác gì làm rượu tảo. Chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ mở ra cho một thời vụ. Trong khoảng thời gian đó công việc phải được hoàn tất. Thu nhập của một gia đình tùy thuộc vào đấy.

Khi Micah đến với hai con bé thì Poppy vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nên nàng đã đem chúng lên giường ngủ với nàng. Hai đứa nhỏ đã chồng cao những chiếc gối, lật tấm chăn bông lên, bật ti vi xem. Hơi ấm của những thân hình bé nhỏ bên cạnh làm Poppy quên hẳn những ý nghĩ khó chịu về Heather cứ lớn vồn trong đầu.

Giờ đây nụ cười của chúng khi ngồi trên chiếc xe Arctic Cat này đã làm nàng nhẹ nhõm và vui thích.

Poppy hạ tấm nhựa plastic che mặt xuống, hướng thẳng về phía trước, cẩn thận cho chiếc Cat xuống bờ hồ, rồi chạy thẳng ra túp lều pizza mà Charlie đã dựng lên. Khi hai người con lớn của Charlie đem các thùng xuống, nàng quay xe lên bờ lại, đem các thùng khác tới nữa. Sau pizza là các thức uống, và sau đó là xúc xích, bánh mì kẹp thịt, bánh sữa và gia vị.

Chất đồ xong, Poppy cho xe chạy một vòng cung lớn ngang qua những nhà lưu động mới đến, các tay trượt tuyết, và những người lội bộ trên tuyết. Xa hơn nữa, mấy cô cháu đã xem cuộc đua xe hơi, và xa hơn nữa là những khoảng trống dành cho các ghe buồm trượt trên tuyết đầy các màu sắc sinh động đang lướt gió và nổi bật trên nền tuyết trắng.

Sau khi xem các nơi xong, nàng cho xe trở về lối cũ. Vào lúc về đến bờ hồ thì trấn, các con bé đã thấy đói, họ đã dừng lại ăn xúc xích và bánh pizza. Lúc ấy đám đông cũng đã đến. Những chiếc xe tải nhỏ mui trần đậu thành hàng trên đường, các xe lưu động đậu sát cạnh nhau, tất cả đã tạo nên một cảnh tượng thật sinh động. Đám đông những người mặc đồ dạo tuyết đang tho thẩn trên hồ, hơi thở của họ bay lên như những làn khói trong khi trò chuyện, và má đỏ hồng hào. Họ mặc đồ đủ màu sắc, tạo thành một bầu không khí vui tươi khi tiến đến các quầy bán thực phẩm, áo thun ngắn tay, mũ lông thú và những tấm bảng kỷ niệm bằng gỗ. Vì có những giải thưởng bằng tiền, nên một số người tò mò và các ngư dân ở thị trấn đã tụ tập quanh một tấm bảng lớn tại trụ sở của Hội Ngư dân, vỗ tay cổ vũ những con cá vừa đánh bắt được và đem cân đo, ghi nhận các chi tiết, rồi treo lên cho mọi người xem.

Từ kinh nghiệm của những năm trước, Poppy biết là sẽ có nhiều người ngoài tiểu bang đến lẫn lộn trong đám đông ấy, nhưng chỉ có một người mà nàng biết chắc là Griffin. Ánh mặt trời rơi sáng rực mái tóc màu hung của anh, và vớí mảnh băng len màu xanh quấn quanh đầu che đôi tai đỡ lạnh, mái tóc ấy trông như một ngọn đèn báo hỏa hoạn trên đồi. Tuy không muốn nhìn nó, nhưng dường như nàng thấy nó khắp nơi.

Có lần anh nhìn thấy nàng và đưa tay vẫy. Poppy cũng đưa tay vẫy lại, nhưng quay ngay về những câu chuyện đang dở với những người gặp mặt trong buổi lễ hội, vì *Ice Days* là một sự kiện có tính chất xã hội. Người dân trong thị trấn bị giữ ở trong nhà vào những tháng tệ hại nhất của mùa đông, rất muốn được ra khỏi nhà, gặp lại bạn bè, và trò chuyện. Những câu chuyện kháo về sự ra đời của một đứa bé, cái chết của một người quen hay một vụ ly dị nào đó, những chuyện về thời tiết, những dự báo tuyết rơi sẽ kéo dài trong bao lâu, thời tiết lạnh đến mức nào và có ảnh hưởng gì đến công việc của Micah khi nhựa cây bắt đầu chảy. Dĩ nhiên còn có câu chuyện về Heather, và vì Poppy là bạn thân nhất của Heather, nên nàng cùng là mục tiêu các câu hỏi nhắm vào. Một vài câu đầu tiên ít gây tổn thương nhất, cũng na ná như những câu hỏi nàng đã gặp. Tại sao lại là Heather? Sao nó lại đến đột ngột như thế? Tại sao lại là Lake Henry? Rồi đến những nhận xét tuy có vẻ vô tình, nhưng lại mang ý nghĩa ngầm như: Cô có nhìn thấy bức hình chiếu trên truyền hình không? Bức ảnh ấy trông rất giống Heather của chúng ta, cô nghĩ sao?

Đến trưa thì những câu hỏi đã đi sâu vào cuộc sống của Heather hơn. Cô ấy từ đâu đến? Tại sao chúng ta không biết nhỉ? Cô ấy sinh ở đâu? Lớn lên ở đâu? Chắc phải có họ hàng ở đâu đó chứ? Poppy, cô là bạn của cô ấy, cô biết gì về cô ấy? Rồi, Micah biết gì về cô ấy? Anh ấy phải biết nhiều hơn chúng ta chứ! Anh ta đã sống với cô ấy mấy năm nay rồi.

Cũng có những câu phát biểu đầy ngạc nhiên và sững sốt. Chúng ta chẳng biết gì về cô ấy cả. Làm thế nào một người có thể giấu kỹ thân phận của mình như thế?

Griffin lẫn lộn trong đám đông trên hồ, cố giữ thái độ vui vẻ và thân thiện với mọi người, vốn từng làm chuyện này ở Aspen, Vail, Snowmass, và Jackson Hole, anh rất quen với quang cảnh các buổi hội hè sinh động về mùa đông như thế này, nên không thấy ngượng nghịu chút nào hết. Buổi hội này, trái lại còn quyến rũ anh không ít. Nó không mang tính chất phức tạp cầu kỳ hình thức. Ở đây, mọi người tỏ vẻ vui mừng được gặp nhau, ở đây có một sự thương mến nhau ấm áp và thành thật.

Bản chất con người Griffin vốn tò mò, lúc nào cũng muốn đặt câu hỏi, nhưng giờ anh đã cố biến chúng thành những câu vô thưởng vô phạt về các nhà lưu động xuất hiện đột ngột qua một đêm, về mồi mà các người câu cá dùng, về những người vẽ các chiếc áo thun ngắn tay kỷ niệm

ngày hội này, về cuộc thi trượt tuyết diễn ra ngày hôm sau. Cũng tò mò như mọi người, anh muốn đặt những câu hỏi về Heather. Nhưng là một kẻ từ bên ngoài đến, và dưới con mắt họ anh là người thuộc giới truyền thông, anh không dám nêu lên những câu hỏi mà chỉ cố đứng thật gần những người dân địa phương nghe họ trao đổi những thông tin trên. Nhưng mỗi khi bắt gặp anh đến gần, là họ im tiếng ngay. Griffin chỉ trò chuyện được chút ít về Heather với mấy đứa con của Charlie lúc ấy đang phụ trách một quầy bán pizza. Chúng, một đứa lên mười sáu một đứa lên mười bảy, ít có thái độ ngờ vực hơn là người lớn. Cả hai đều xác nhận Heather có làm việc ở quán cà phê mãi cho đến khi về sống với Micah. Cô đã trông nom hai đứa lúc chúng còn nhỏ, và đã coi sóc cửa hàng khi bố mẹ chúng đi nghỉ hè. Khi được hỏi Heather có bao giờ nói về cô ấy không, cả hai chỉ đưa mắt nhìn nhau rồi nhún vai. Khi anh hỏi chúng có biết gì về những bí mật của cô, chúng cũng chỉ nhún vai và im lặng.

Griffin lang thang một lúc, rồi cảm thấy cô đơn. Rõ ràng anh là người không được hoan nghênh ở đây. Đến quá trưa, anh nặng nề cất bước trở lại chiếc xe tải, quyết định về lại Little Bear. Anh có công việc cần làm. Anh vừa nhận được hai bức điện thúc giục của Prentis, Hayden.

Anh có công việc phải làm, vậy mà chiếc xe tải của anh lại không hướng về phía Little Bear nằm ở cuối bờ hồ, mà hướng về nhà của Micah.

Suốt buổi chiều Micah đã rất ít nói, nhưng Griffin thấy hài lòng với kết quả lao động của cả hai trong suốt thời gian này. Đến khi ánh sáng bên ngoài nhạt dần, thì tất cả những trang thiết bị trong nhà chế biến đường đã được chùi rửa sạch. Đủ thứ, từ những cuộn ống plastic đến các máy đo nhiệt độ, máy đo tỉ trọng chất lỏng, máy khuấy xạ đến những chiếc muỗng vớt bột lớn. Những phát biểu ngắn gọn của Micah dường như là nói cho anh ta nghe hơn là cho Griffin. “Dù cuối mùa sản xuất vừa qua mình có chùi rửa sạch chúng đến thế nào, vừa quay lưng đi là những thứ vi sinh vật lại sinh sôi nảy nở ngay. Chúng có thể hủy hoại phẩm chất của xi-rô sản xuất ra”. Một lần khác anh ta lại nói: “Phải chùi rửa chúng luôn. Lúc nào cũng phải chùi rửa”.

Giờ đây Griffin cố nén tò mò, bắt đầu bằng một câu hỏi thông thường. Anh chỉ một cái máy lớn nằm ở xa cột ống khói hỏi: - Cái đó là cái gì vậy? Micah liếc nhanh qua giàn máy, đáp - Nó có tên là R.O, nó lấy nước từ chất nhựa cây ra trước khi chất nhựa đến độ bốc hơi. Đỡ tốn thì giờ. Tiết kiệm xăng.

- Còn cái kia? - Griffin chỉ chiếc máy khác.

- Máy ép và lọc. Ngay khi có xi rô rồi, mình đổ chất xi rô nóng qua đấy. Không thể để có hạt đường trong xi rô được, nếu muốn có loại xi rô thượng hạng. Phẩm chất xấu thì giá thấp.

- Vậy anh kiếm được bao nhiêu? - Anh muốn hỏi lợi tức Micah kiếm được.

- Trúng mùa à? Khoảng một ngàn hai trăm ga lông.

- Thế nào được xem như là một mùa tốt?

- Trước hết, mùa hè trước đó phải là một mùa hè, có đủ ánh sáng và nước để cây sinh trưởng mạnh, sẽ cho ta chất nhựa ngọt hơn. Kể đến mình cần một mùa đông muôn và một mùa xuân đến sớm. Nhựa cây chảy ra trong sáu tuần lễ, hay có thể ngừng chảy sau hai tuần. Thời gian càng dài mình càng thu hoạch được nhiều nhựa.

- Cái gì quyết định thời kỳ nhựa chảy đó?

- Thời tiết. Nhựa chảy khi nhiệt độ ban đêm xuống dưới độ đóng băng, và ban ngày trên nhiệt độ đó, khoảng 15°F là lý tưởng. Quá lạnh hoặc quá ấm, nhựa sẽ không chảy đúng độ của nó. Trường hợp bị bão tuyết gây hư hại rừng cây, nếu không kịp sửa chữa mình sẽ gặp rắc rối. Sẽ

không có nhựa cây nếu ống dẫn chính bị vỡ. Phải tận lực khắc phục mọi thiếu sót trước khi nhựa bắt đầu căng lên, vì nếu làm chậm hơn, cái vị của nhựa sẽ không còn nữa.

- Anh học tất cả những thứ đó từ bố anh à?

- Và ông nội tôi. Chú tôi nữa. - Anh ta ngồi xổm nhìn lên Griffin, người như bót căng thẳng, khiến vẻ mặt anh ta trông hiền lành hơn. - Sản xuất đường xưa nay vẫn là công cuộc làm ăn của gia đình chúng tôi. Mãi đến trước cuộc nội chiến, nó được xem như là một vụ mùa không dùng đến nô lệ. Cả gia đình, rồi sau đó là cả con cháu, mọi lứa tuổi đều góp tay vào đấy. Mẹ tôi vô chai, đóng hộp. Bà nội tôi lo việc bếp núc cho mọi người. Đàn ông lo mọi công việc khác vào cái thời mà chúng ta không có máy R.O hay máy ép lọc. Người ta không dùng những ống plastic hồi tôi còn là một cậu bé. Tôi nhớ họ dùng các thùng xô để xách - Anh ngừng lại, dường như đang hồi tưởng đến cái thời xa xưa ấy, vẻ mặt dịu hẳn. Nhưng rồi cái vẻ hiền hòa ấy biến đi nhường chỗ cho một vẻ mệt mỏi: - Dĩ nhiên hồi ấy họ không có diện tích rừng rộng như tôi hiện giờ. Hàng ngày tôi không thể nào xách những thùng xô từ năm mươi mẫu đất của tôi về nhà, và cũng không sao kiếm được người phụ giúp. Bốn tuần lễ một năm? Sáu tuần lễ nếu trúng mùa? - Anh ta càu nhàu, trở lại lau chùi sàn nhà.

- Đám trai trẻ muốn kiếm nhiều tiền từ công việc buôn bán. Vì vậy chúng tôi phải dùng các ống dẫn để cắt bớt công lao động, và cũng thu hẹp công việc trong phạm vi gia đình. Tôi trông cậy vào Heather.

Nói đến đây anh chợt ngừng lại.

Griffin nhớ đến những giây phút có vẻ cởi mở hơn của Micah vừa qua. Chàng muốn nghĩ là Micah đã để cho bức tường ngăn cách hạ thấp xuống, và nếu phần đã hạ thấp ấy vẫn còn đó, chàng vẫn có hy vọng. - Tôi muốn nói đến chuyện đó.

Micah nhìn qua Griffin vẻ trách móc: - Tôi đang tự hỏi không biết khi nào thì anh đề cập đến chuyện đó đây. - Anh ta lại lau sàn một lần cuối.

- Tôi có thể giúp anh. Tôi có những tiếp xúc riêng. Tôi có thể lấy được những thông tin mà người khác không làm được. Anh cần biết về Lisa? Tôi có thể lấy những thông tin về cô ấy cho anh. Cho tôi những đầu mối về Heather? Tôi có thể kiếm những thông tin về cô ấy nữa?

- Anh làm thế để làm gì?

Griffin không thể cho anh ta biết về mặc cảm tội lỗi của mình. Anh thấy Micah không còn cái vẻ dễ dãi như cách đây mấy phút. Đề cập đến Randy sẽ là một tai họa. Vì thế anh đã trả lời: - Poppy. Tôi thích cô ấy. Tôi muốn giúp bạn của cô ấy.

Micah đứng thẳng người lên. - Cô ấy bảo anh đến đây à?

- Không. Cô ấy không bảo. Cô ấy bảo vệ che chở cho anh. Cô ấy cũng chưa chắc lắm tôi là bạn nữa.

- Nếu cô ấy không chắc thì tại sao tôi lại có thể xem anh là bạn được?

- Vì anh có lời hứa của tôi. Và tôi còn có những lý do khác nữa ngoài chuyện Poppy. Từ một nơi khác đến đây, tôi có được may mắn, tất nhiên cũng có những hạn chế của nó, nhưng tôi có những nguồn tin riêng. Tôi đã sử dụng chúng cho đủ thứ chuyện mà tôi chẳng quan tâm gì mấy. Nhưng tôi quan tâm đến vụ này. Tôi thích Lake Henry. Tôi thích người dân ở đây. Mùa thu vừa rồi cô Lily Blake đã gặp những rắc rối, và giờ đây đến lượt Heather bị.

Micah bắt đầu thu thập những miếng giẻ lau quanh căn phòng. - Tôi đã có Cassie.

- Vâng, anh có bà ấy thật. Nhưng nguồn cung cấp tin cho bà ấy có hạn định. Của tôi thì nhiều hơn.

Tay ôm mớ giẻ lau nhà, Micah quay lại nhìn Griffin, mắt tối sầm lại.

- Vậy tôi phải tốn khoảng bao nhiêu?

- Chẳng phải tốn kém gì cả. Như tôi vừa nói, tôi là bạn. Tôi có cả một hệ thống thông tin từ bạn bè, nên tôi chẳng phải tốn kém gì. Anh là mấu chốt của câu chuyện, ngay lúc này anh là người có nhiều thông tin nhất và là người có thể chỉ cho tôi đi đúng hướng.

Micah khịt mũi, tiếp tục thu nhặt mấy tấm giẻ lau ướt.

- Tôi không cần nhiều lắm, - Griffin tiếp tục. - Tốt nhất là nơi sinh của cô ấy, còn nếu anh không biết, thì là một thị trấn nơi cô ta học, một nhà thờ chẳng hạn.

- Tôi không thể nói cho anh biết được.

- Không thể hay không muốn nói?

- Không thể. - Rồi Micah ôm mớ giẻ lau bước ra cửa.

Griffin vội vớ lấy chiếc áo khoác bước nhanh theo anh ta - Vì không biết à? Lần đầu tiên gặp cô ấy, chắc cô ấy đã cho anh biết trước đó mình ở đâu chứ.

- Tại sao? Cô ấy đã đến ở Lake Henry một thời gian rồi. Tại sao tôi lại phải hỏi cô ấy nơi ở trước đó?

- Vì tò mò. - Griffin nói. - Vậy là anh không hỏi. Nhưng hai người từng sống với nhau trong bốn năm trời, chắc cô ấy cũng có đề cập đến một điều gì đó, một ám chỉ nào đó chứ!

- Nếu có tôi cũng chẳng để ý - Micah lăm bắm trong khi đi về phía nhà.

- Thư từ chẳng hạn, - Griffin nói - Cô ấy có nhận được thư từ gì không?

- Thư từ thì lúc nào cũng có. Chúng tôi làm ăn mà.

- Thư riêng. Một tấm bưu thiếp mừng sinh nhật, một tấm bưu thiếp có dấu bưu điện của một nơi nào khác.

- Không. Nhưng tôi không phải là người lấy thư từ. Làm sao tôi biết được?

- Anh có cho là cô ấy có thể giấu kín một điều gì đó không?

- Không - Micah mở cửa, đi vào nhà.

Griffin giữ cho cánh cửa khỏi đóng lại và bước theo anh ta, ngang qua nhà bếp, rồi vào phòng giặt quần áo kế đó. - Chúng ta không cần đến lý lịch cô ấy. Chúng ta chỉ cần một điểm thôi, một điểm cho thấy là vào một thời gian nào đó cô ấy ở một nơi khác, không phải là nơi mà Lisa Matlock được chứng minh là có mặt.

Micah bỏ mấy tấm khăn vào máy giặt, và những thứ khác xuống nền nhà rồi nói: - Tôi không

biết điểm đó.

- Một chuyến đi đâu đó của cô ấy. - Griffin nói. - Một buổi tiệc sinh nhật. Một món quà sinh nhật.

Xà phòng được bỏ vào máy, nắp máy đóng lại, và máy giặt bắt đầu chạy.

- Một người bà con, bất cứ người nào - Griffin đi theo anh ta vào bếp, lại cố thúc giục: - Một thứ tiêu khiển nào đó. Một giấc mơ. Những giấc mơ thường tiết lộ cho ta biết nhiều chuyện.

Micah quay ngay lại. Giọng anh ta đã bình tĩnh phần nào: - Cô ấy không nằm mơ. Lúc nào cũng phải làm việc vất vả nên cô ấy ngủ rất say.

- Trời đất! Anh phải biết một điều gì đó chứ! - Griffin kêu lên, cố thúc ép anh ta với hy vọng có thể làm bức tường của anh ta sụp đổ - Trước khi đến Lake Henry, cô ấy phải sống ở một nơi nào đó chứ!

Micah đã nổi giận thật sự. Đôi mắt quắc lên, anh ta lớn tiếng bảo: - Nếu có, tôi cũng không biết nơi đó là đâu nữa. Anh cho là tôi thấy hài lòng với chuyện đó sao?

Những phút yên lặng nặng nề tiếp theo những câu nói giận dữ ấy của Micah. Trong lúc ấy thì Griffin chợt nghe một chuyển động nhẹ. Nhìn lui lại phía cửa chính, anh thấy Poppy đang nhìn chăm chăm vào Micah, vẻ mặt vô cùng sửng sốt.

Griffin thở ra một hơi dài nói: - Không. Tôi không nghĩ thế. - Rồi nhìn quanh qua Poppy, nhưng cô gái vẫn chăm chú nhìn Micah. Thất vọng, anh bảo Micah: - Hôm nay làm việc thế là đủ rồi, - và đi theo cửa sau ra ngoài.

Poppy chưa khi nào nghe Micah lớn tiếng. Ngoài chuyện ít nói, anh vốn là người trầm tĩnh khép kín. Cơn giận mà anh vừa để lộ ra, chắc đã làm anh khổ sở lắm.

- Tôi xin lỗi, - nàng nhẹ nhàng nói. - Tôi không biết là anh ấy đến đây - Micah đưa bàn tay to lớn của anh bóp nhẹ gáy. - Chuyện ấy đâu có gì quan trọng. Có lẽ giờ đây anh ta đã cho qua chuyện ấy rồi.

Poppy thì không nghĩ thế. Nàng không cho là Griffin bỏ qua vụ này. Anh ta có những đường giây tin tức mà không người nào khác có.

Nàng lặng lẽ hỏi: - Có thật thế không? Có thật là anh không biết gì cả không? Micah nhướn đôi mắt mệt mỏi, khổ sở nhìn nàng nói: - Tôi không biết tí gì cả. - Rồi nhìn ra phía sau lưng Poppy với vẻ hết hoảng. - Ôi, Chúa ơi! Mấy con bé có nghe được không?

- Không. Tôi đã để chúng ở lại với nhà Winslow. Họ đang vẽ mặt cho chúng với con bé Emma và Ruth, và bé Star cũng đang chơi đùa vui vẻ. Rose đã bảo chúng ở lại ăn tối và xem phim. Cô ấy dự tính để chúng ở lại đêm ở đấy, nhưng tôi bảo để về hỏi ý kiến anh đã.

Micah quay người bước lại chậu rửa bát đĩa. - Được. Ở đấy chúng sẽ vui vẻ hơn. Tôi thật là vô dụng đối với chúng.

- Tôi đâu bảo anh thế. Mà Heather cùng đâu bảo thế đâu.

- Poppy, tôi chẳng làm được chuyện gì tốt cả. Và cũng chẳng biết được chuyện gì cả - Anh đưa tay lùa vào mái tóc. - Tôi cứ cố nhớ lại, suy nghĩ mãi, và chỉ đụng toàn là đá - Rồi anh bỏ tay xuống vẻ thất vọng.

- Tại sao tôi biết ít thế? Chúng tôi đã gần gũi nhau trong bao năm trời. Cô ấy biết rõ cả ruột gan tôi, biết từng ý nghĩ của tôi, và tôi cũng nghĩ rằng mình biết rõ cô ấy. - Anh ngừng lại, hai mắt để lộ cả một sự dày vò dần vật bên trong. - Tôi đúng là một thằng điên. Một cô gái mười chín tuổi không biết từ nơi nào chợt xuất hiện, không lý lịch quá khứ, tại sao tôi lại không hỏi nhỉ?

- Tại vì anh coi chuyện đó chẳng quan trọng.

- Rõ ràng là có. Sao tôi lại chẳng biết tí gì cả?

- Vì chị ấy không nói cho anh biết.

- Nhưng tại sao lại không nói? Tôi là người yêu của cô ấy. Tại sao cô ấy không nói?

- Nếu câu chuyện quá tệ... nếu chị sợ chị ấy...

- Sợ tôi à? Nhưng tôi yêu cô ấy. Cô ấy biết như thế. Hơn nữa, một người như Heather sao lại có thể đi làm một chuyện tồi tệ đến thế? Cô ấy là người rất tốt, kiên nhẫn, tử tế, thông cảm, và còn rộng lượng nữa. Trong thời gian biết Heather tôi chưa hề thấy cô ấy làm chuyện gì xấu cả. Heather không la mắng mấy đứa nhỏ, không la hét với tôi. Không có chút gì hèn hạ trong con người cô ấy cả. Vậy thì làm sao cô ấy lại có thể làm một chuyện xấu xa như thế.

- Tôi không biết, - Poppy nói. - Ước gì tôi biết được!

- Cô ấy cũng không nói gì cho cô biết, phải không?

- Không.

Micah nhìn xuống sàn nhà ngẫm nghĩ, quai hàm không ngớt chuyển động.

Sau cùng anh ta nhìn lên. - Cô có nghĩ là Lisa không?

- Không, - Poppy đáp. - Tôi cho là do một chuyện gì khác.

- Nếu là chuyện khác sao cô ấy không thể nói ra?

- Có đôi khi mình không thể nói ra được.

- Xin lỗi cô. Tôi không sao hiểu được chuyện đó.

Poppy đan các ngón tay vào nhau rồi đặt lên đùi.

Bên dưới chiếc quần nỉ mỏng, đôi chân nàng bề ngoài trông rất bình thường, nhưng lại chẳng dùng được việc gì cả. Nàng chợt thấy mình thật vô dụng.

Nhưng không còn ai khác giúp được Micah, nàng phải cố gắng vậy - Giả sử đã có một chuyện gì ghê gớm xảy ra cho Heather, một chuyện quá kinh khủng đến độ có thể làm cho chị ấy điên lên nếu cứ nhớ mãi đến nó, một chuyện gì làm chị bức bối đến độ không ăn, không ngủ, hay không suy nghĩ gì khác được!

- Lẽ ra cô ấy cũng nên nói cho tôi nghe chứ.

- Nhưng làm thế nào mình có thể sống được với một câu chuyện như thế? Làm thế nào mình có thể tồn tại được?

Micah vẫn yên lặng và đầy căng thẳng.

- Mình gạt nó ra khỏi đầu óc mình, - Poppy nói như một người đã từng trải qua cái kinh nghiệm đó. - Mình coi như chuyện đó không hề xảy ra.

- Tôi không biết Heather đã trải qua chuyện gì. Tôi biết chị ấy như là con người hiện tại, với tất cả những đức tính anh vừa nêu. Đó là cách giải thích tại sao chị ấy không thể nói về câu chuyện đó.

Micah không nói gì.

Nhưng Poppy vẫn cố để anh ta hiểu: - Micah, chị ấy yêu anh. Chị ấy thương bọn trẻ. Chị ấy đã không nói về quá khứ của mình, có lẽ là vì chị ấy không thể. Có lẽ anh không suy nghĩ theo lối đó được, nhưng anh có nghĩ đó là chuyện khả dĩ xảy ra không, chỉ khả dĩ thôi, một người từng trải qua một chuyện gì đó rất tệ hại, có thể cần để cho quá khứ ấy qua hẵn đi và biến thành một người khác để tồn tại.

Đêm ấy Micah suýt đi đến quyết định mở cái xác nọ ra. Anh đã lấy nó từ trong đồng củi, sờ các móc khóa đã bạc màu. Anh tự nhủ là chắc chắn có gì bên trong, hay có thể là một món quà của bố mẹ Heather, và như thế nó có một giá trị về mặt tình cảm. Nhưng điều này không giải thích được việc tại sao Heather lại dấu kín nó trong cái phòng nhỏ đó trong bốn năm, thay vì đem bỏ nó trong hộp tủ bàn trang điểm của nàng. Anh không bao giờ lục soát đồ của Heather. Đồ để trong hộp tủ bàn trang điểm của nàng rất an toàn.

Nhưng nếu giữ cái xác đó vì những lý do tình cảm, lẽ ra nàng cũng nên cho anh biết. Micah là người biết tôn trọng những giá trị tình cảm. Đó chẳng phải là lý do anh đã giữ hoạt động của nhà máy biến chế đường sao? Làm đường vốn là công việc làm ăn của gia đình anh trong hai thế hệ trước đây. Giữ cho nó hoạt động cùng có một giá trị về mặt tình cảm trong đó.

Micah đã phân vân trước ý định trên. Mở cái xác đó ra trong khi Heather không có mặt, anh cho là mình phản bội nàng, nhất là khi nàng đã mang đến bao nhiêu điều tốt đẹp cho anh. Nhưng điều này cũng thật vô nghĩa trong khi nàng đã bị giam giữ với những tố giác mà họ đang nói. Vậy tại sao anh lại không mở cái xác ấy ra? Có phải anh sợ sẽ không tìm thấy được thứ gì bên trong? Hay tìm được một thứ gì đó?

Anh còn đi xa hơn khi tự hỏi không biết thứ tệ hại nhất trong đó có thể là thứ gì. Tệ nhất là các giấy tờ chứng minh Heather chính là Lisa. Kém hơn một chút là các tài liệu cho thấy Heather từng lấy một người đàn ông khác. Điều này giải thích được tại sao Heather không chịu làm lễ cưới hỏi đám hoàng với anh.

Vậy tại sao nàng không ly dị với người đàn ông ấy?

Có lẽ ông ta dọa sẽ giết nàng. Có lẽ biến mất dạng là điều duy nhất nàng có thể làm. Hay có lẽ đó là điều mà Poppy vừa có ý nói, biến thành một người khác để có thể tồn tại.

Hay có lẽ nàng là Lisa. Nếu thế thì nàng đã phạm tội sát nhân và sẽ đi tù. Nếu Heather là Lisa thì Micah chưa sẵn sàng để biết chuyện này. Thế là anh đã để cái ba lô ấy lại vào trong đồng củi, sắp các khúc củi lên che lại rồi bỏ đi.

CHƯƠNG 9

Tuyết bắt đầu rơi rất sớm vào sáng ngày Chủ nhật. Trời vừa sáng đã có một tấm thảm tuyết dày hơn bảy mươi xăng ti mét phủ lên mặt đất. Từ giường ngủ, Poppy nhìn những bông tuyết nhẹ rơi lác đác trông như những viên kẹo bọc sừng giá. Nhưng quang cảnh trên vẫn không làm nàng thấy vui. Sau một đêm trần trọc với những giấc ngủ chập chờn, nàng đã thức giấc và cảm thấy người nặng trĩu nên đã nằm nán trên giường muộn hơn thường lệ.

Sau cùng, khi cố thức dậy và làm công việc vệ sinh xong, Poppy đến cửa trước lấy tờ báo Chủ nhật đọc lướt những trang đầu. Không có tin gì về Heather. Poppy thấy nhẹ người, lăn xe ra phòng khách, rồi với tách cà phê vừa mới pha, nàng đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Một lớp tuyết mỏng đang phủ lên những nhánh cây độc cần gần nhà. Một số những mảnh tuyết nhỏ rơi xuống đất, dính trên đôi chân bé nhỏ của cặp chim sẻ lông đỏ đang nhảy nhót qua cây bên cạnh. Con chim trống có màu lông đỏ rực. Trên nền tuyết trắng, ngay cả con chim mái lông kém tươi hơn cũng nổi bật hẳn lên.

Nàng đang theo dõi những con sóc đang đùa giỡn, ước mơ được tự do bay bổng lên không hay nhảy nhót tung tóe như chúng, thì chợt nghe có tiếng xe. Không phải là xe dọn tuyết, vì nó không có những âm thanh sột soạt trên đường những chặng dừng, và những tiếng bip bip khi xe lùi. Vậy là xe của Griffin. Nó đang chậm chậm vào đậu bên cạnh chiếc Blazer của nàng.

Poppy không cử động. Nàng không biết cảm tưởng của mình lúc này như thế nào, không thấy giận, thậm chí chút bực mình cũng không, mà có lẽ trong cái khung cảnh tĩnh mịch của một buổi sáng mùa đông và những mơ ước của mình, một chút mong đợi, hài lòng trước sự xuất hiện của anh. Nhưng Poppy vẫn không cử động, chỉ ngồi yên lắng tai nghe.

Nàng nghe tiếng cửa xe mở, im lặng một chút rồi có tiếng cửa xe đóng. Sau đó tiếng chân bước đến cửa trước, tiếng gõ cửa. Poppy không lên tiếng. Griffin lại gõ cửa rồi cầm tay nắm cửa xoay mở ra nói: - Có ai ở nhà không? - Nhìn thấy nàng anh vội nói: - A, chào cô! - rồi bước ngay vào bên trong. - Vẫn khỏe chứ?

- Vẫn thường, - nàng đáp. - Người anh đầy cả tuyết.

Griffin tháo đôi giày ống ra để sang một bên, cởi khăn quàng đầu, phủi sạch lớp tuyết bám trên người, rồi nói: - Hôm nay tuyết rơi dày quá.

- Trên vùng núi chắc họ thích lắm. Tôi thấy ngạc nhiên là anh không lên đấy.

- Có lên. - Anh ta vẫn còn đứng ở cửa. - Tôi tưởng là cô cũng lên đấy. Hôm qua thấy cô lái chiếc Cat vui vẻ lắm mà.

- Hôm qua là trên vùng hồ. Bất cứ ai cũng có thể vui chơi được. Hôm nay là ngày trượt tuyết và các trò chơi khác trên núi - Nàng hơi nhăn mũi có vẻ không vui.

- Cô có hay trượt tuyết không?

- Lớn lên ở đây mà không trượt tuyết à? Trước kia tôi vẫn thường đi trượt tuyết.

- Tôi định nói là kể từ sau tai nạn.

Nàng ngạc nhiên khi nghe anh ta đặt câu hỏi trên. Người khác chắc đã không làm thế. Nhưng là

Griffin, anh chàng cứ làm những gì mình nghĩ.

- Không. - Nàng đáp. - Tôi có chút... vấn đề.

- Hôm qua tôi nhìn thấy cô rất vui vẻ trên chiếc Arctic Cat ấy, nên tôi chắc cô thích làm thế trên vùng núi. Cô muốn ngồi xe trượt tuyết với tôi không?

- Không.

- Ngồi trên xe kéo nhà lưu động vậy?

- Không.

- Vì cái tai nạn đó à?

- Không.

- Vì sợ à?

Poppy thở dài. - Tại sao anh cứ đeo hỏi mãi chuyện này thế?

- Vì tôi biết cô có thể làm được, và tôi muốn cùng cô chơi những trò thể thao ấy.

- Tôi đã bảo anh là không thể được mà - Giọng nàng không chút giận dữ, vì thấy anh không có ác ý trong các câu hỏi ấy. Griffin là người tử tế.

- Tôi đã bảo anh điều đó mùa thu vừa rồi. Nếu anh muốn nuôi hy vọng, thì đó là vấn đề của anh. Tôi nhìn những phần tích cực thôi, những gì tôi đang làm một cách thoải mái. Tôi còn may mắn hơn nhiều so với những người khác và rất hài lòng về chuyện này. Tôi hoàn toàn thấy thoải mái với cuộc sống của mình.

- Được rồi. - Griffin mím cười - Cô nói đúng. Cô có nói thế mùa thu vừa rồi. Có lẽ tại tôi quá mong ước có một người bạn để trò chuyện trên bờ hồ hôm qua. Hôm nay trên vùng núi cùng vậy, không ai bắt chuyện với tôi cả. Thế là tôi bèn lái xe về Charlie. Ở đấy cũng vắng ngắt.

- Họ lên trên vùng núi cả rồi - Poppy thản nhiên nói. Thật ra nàng thấy thương hại Griffin. Nó cũng làm nàng thấy dễ chịu vì đã làm được một điều tốt là chuyện trò với anh khi những người khác không ai chịu làm. Và như thế nó cũng giải thích được chuyện Griffin tìm đến nàng sáng nay.

- Ngoài một bà nọ, - Griffin tiếp tục kể câu chuyện trong khi vẫn đứng ở cửa. - Bà ấy bảo mình không phải là người ở Lake Henry và cùng đang ở tiệm Charlie. Chúng tôi trao đổi được vài câu thì bà ta mở cái bao đeo trên vai đem ra một con mèo.

- À. - Poppy hình dung được cảnh tượng lúc ấy nó chẳng có gì mới mẻ.

- Bà Charlitte Bedeau, - nàng nói.

Griffin định tiếp tục kể, nghe thế chợt dừng lại hỏi: - Sao cô biết?

- Bà ấy được gọi là bà nuôi mèo - Nơi nào có đám đông là bà ấy đến. Ở cửa hàng của Charlie vào chiều tối thế nào cũng có đông người tụ tập. Bà ấy đi thu lượm những con mèo bị bỏ rơi và cố tìm cho chúng một mái nhà. Trong xe bà chắc chắn còn có năm bảy con nữa. Một ý nghĩ chợt đến. - Ôi, anh không... - Poppy chăm chú nhìn chỗ nối cộm lên bên trong chiếc áo có mũ trùm

đầu của anh. Griffin người vốn cũng không mập, nên chỗ nổi cộm trông thấy rõ ràng. - Anh nhận con mèo ấy à? - Khi không thấy Griffin phủ nhận, Poppy chợt thấy lòng mình tràn ngập những cảm tình đối với anh, nhưng nàng cũng lên tiếng báo động:

- Anh là dân thành phố. Ở nhà anh có nuôi những con vật nhỏ như mèo chó hay chuột bạch không?

- Không. Nhưng con vật này. Nó dễ thương quá.

- Vậy anh đã nhận nó. Nhận thật à?

- Cô không dị ứng với mèo chứ?

- Không.

- Vậy là cô không ghét mèo?

- Tôi rất yêu thích chúng. Lúc còn nhỏ chúng tôi vẫn nuôi chúng ở nhà. Nhưng bà Charlotte thật ra đã vô tình làm hại chúng. Bà ấy cho rằng mọi người ai cũng có thể và nên nuôi một con mèo. Sự thật đâu phải thế. Tôi đã từng nhìn thấy bà ta gửi các con mèo về nhà mấy đứa bé ở khu Rigde vốn không đủ sức nuôi mèo và giữ chúng trong nhà, nên chúng đã để mấy con mèo kia lang thang trong rừng rồi bị lũ mèo hoang xé xác ăn thịt, rất tội nghiệp.

Griffin nói: - Chuyện đó sẽ không xảy đến cho con mèo này. Nó là con mèo quen ở trong nhà, không đi đâu cả. Hơn nữa tôi là người có trách nhiệm. Tôi có thể mua mọi thứ tôi cần ở cửa hàng của Charlie. Tôi thấy chẳng có vấn đề gì.

- Tôi thì lại thấy anh sẽ gặp hai vấn đề. - Thấy Griffin thành thật và bụng dạ tốt, Poppy cố chỉ cho anh thấy là anh ấy chưa suy nghĩ thật kỹ. - Thứ nhất, mèo thích ở những nơi ấm áp, mà cái chòi gỗ của anh ở Little Bear không đủ ấm, trừ phi anh có ở đấy để đốt lửa lên. Còn nếu anh dự tính đi đâu xa một thời gian như lái xe về Princeton, New Jersey, anh phải đem nó theo. Chuyện này sẽ đem đến vấn đề thứ hai. Mèo rất ghét xe hơi.

Griffin nhìn bên trong chiếc áo khoác của mình rồi nói: - Dường như nó chẳng để ý gì khi tôi lái xe từ đó về đây. Cô bé đã ngủ suốt cả đoạn đường. Hình như nó vẫn ngủ say - Nhưng rồi anh ta bỗng ồ một tiếng nho nhỏ.

- Không, nó thức dậy rồi. - Chào em bé - Giọng anh lớn hơn.

Anh chàng thật dễ thương, Poppy còn đang nghĩ thế thì đã thấy một chòm lông màu da cam xuất hiện trên nền đỏ của chiếc áo len của Griffin. Nàng thấy phấn khích hẳn lên. - Nó là con mèo con à?

- Không hẳn thế. Bà ấy bảo nó được hai tuổi rồi đấy. Có thể xem như là đã trưởng thành đối với giống mèo. Nhưng con mèo này có thân hình bé nhỏ.

- Cho tôi xem thử nào!

Griffin, chân mang bít tất, bước ngang qua phòng, mở rộng chiếc áo khoác, để lộ phần nửa trên của con vật. Giờ thì Poppy đã nhìn thấy con mèo với bộ lông màu da cam. - Nhìn con mắt của nó nhắm kìa, - Poppy kêu lên.

- Nó vẫn còn ngái ngủ. - Cái màu da cam quay ngay về phía có tiếng nói, mũi con vật bắt đầu ngửi tay nàng. Nhìn gần hơn, Poppy chợt kêu lên: - Chúa ơi!

- Phải rồi, - Griffin xác nhận. - Nó sinh ra có đôi mắt rất tốt, nhưng rồi chuyện gì đó xảy đến với nó. Người nào đã nuôi nó không biết phải làm sao bèn đem bỏ nó bên lề đường. Nó được nhặt đem về chữa trị, nhưng đã quá muộn không cứu được đôi mắt. Bà Charlotte đem nó về được vài tháng, nhưng vì số mèo ở nhà quá đông, không thể giữ nó được.

- Mấy con khác có bắt nạt nó không?

- Không. Bà ấy bảo nó được che chở hoàn toàn. Nhưng con bé này thích nằm trên bắp vế, mà bà thì lại không thể ngồi yên lâu được.

- Thế còn anh thì sao?

- Chắc được. Khi tôi làm việc.

Poppy để cho con vật liếm tay mình, rồi không cưỡng được, nhấc nó ra khỏi chiếc áo trùm đầu của Griffin, ôm nó vào lòng nói: - Chào con! - Nàng tiếp tục vuốt nhẹ đầu nó trong khi con vật ngửi bộ áo quần của nàng. - Ôi, cô bé xinh đẹp, ấm áp! - Con vật đưa một chân bám vào vai nàng, rồi ngửi cổ, tai và mắt nàng.

- Cô bé ngửi thấy mùi gì đấy? Đó là mùi nước hoa Ralph Lauren đấy! Con có thích không?

- Nó biết thưởng thức lắm. - Giọng Griffin nghe thật ngọt ngào, êm dịu làm Poppy thấy cảm động. Anh đang ở thật gần nàng, rất tử tế, đẹp trai với mái tóc xoăn dài màu hung, đôi mắt xanh, và quai hàm râu lởm chởm có lẽ chưa được cạo kể từ lúc anh dùng phòng tắm nàng cách đây hai hôm. Nhìn anh, nàng chợt nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, nàng ngồi trên xe lăn, anh thì đứng ở cuối phòng họp trong nhà thờ ở trung tâm thị trấn. Trước đó hai người đã từng trò chuyện qua điện thoại, nhưng sự tiếp xúc trực tiếp đã có một ảnh hưởng rất mạnh, mạnh hơn bất cứ sự tiếp xúc nào trước đây của nàng, thậm chí trước khi bị tai nạn nữa. Có phải đó là một thứ phản ứng hóa học không? Nàng chưa có dịp nào để tìm hiểu đó, và nếu điều đó là thật, thì liệu cái thân xác khiếm khuyết của nàng có chịu nổi hay không. Nàng đã rất sợ mình bị thất bại. Mãi đến giờ vẫn còn sợ. Nhưng giờ đây, với con người Griffin đang ở thật gần mình, một con người tử tế, tốt bụng và con mèo mù bé nhỏ đáng yêu, Poppy chợt thấy lòng mình mềm yếu hẳn đi. Con mèo nhỏ nhảy xuống đất.

- Ôi, khoan đã! - Poppy nhìn qua Griffin kêu lên. - Bắt nó lại.

- Không. Nó không sao đâu.

- Nó không biết đường trong phòng, mất lại mù, thế nào cũng bị tông vào đồ đạc.

Con vật nhìn lại hai người, mình nó cong lại trong một dáng dấp rất đẹp, rồi ngẩng đầu lên ngồi chụm hai chân phía trước đối diện với chiếc bàn hình bán nguyệt trên có gắn những nút điện thoại của Poppy. Mũi nó cử động nhẹ, những chiếc lông mép hướng thẳng phía trước, rồi nhẹ nhàng dùng cả bốn chân bắt đầu đi đến chiếc bàn. Với một sự chính xác đáng kinh ngạc, nó dừng lại ở cái chân bàn gần nhất, dùng mũi thăm dò, sau đó dùng má, rồi đến cổ, lưng và cả thân hình cạ vào chân bàn. Cũng với một sự chính xác trên, nó bước đến chân bàn kế đó. Khi nhận định xong vị trí của chiếc bàn, nó bước đi trong một dáng dấp ung dung, chững chạc, về phía bức tường.

Poppy nín thở lo sợ nó va đầu vào tường. Nhưng không, đến sát bức tường nó dừng lại ngay, rồi quay mình đi dọc theo đó như đi trên một lộ trình quen thuộc từng làm cả trăm lần trước đây.

Poppy kinh ngạc nói: - Sao mà nó làm được thế nhỉ?

- Nó ngủ, nghe và cảm nhận. Mấy cái ria mép chính là những cây ăng ten của nó. Chúng báo hiệu cho nó nhảy bèn đến độ có thể giúp nó định hướng một cách chính xác.

- Tên nó là gì? - Poppy chật lười hỏi.

Griffin trầm ngâm một lúc. - Tôi đã suy nghĩ về chuyện này trên đường đến đây. Baby? Dường như cũng là cái tên nghe được, nhưng giờ tôi lại chưa thấy hài lòng lắm.

- Anh không thể gọi nó là Baby được. Làm vậy là sỉ nhục đó. Anh hãy trông cái vẻ can đảm của nó với đôi mắt như thế.

- Vậy cô hãy nghĩ xem một cái tên nào mang tính chất can đảm đặt cho nó đi.

Poppy ngẫm nghĩ một chút. - Gilllian? - Cái tên này nghe mạnh bạo quá. Con mèo lông màu vỏ cam này trông chẳng có vẻ gì là một Gilllian cả. Whitney? Nghe cũng chưa ổn.

Có tiếng cào sột soạt từ một chiếc hộp trong phòng giặt đồ. Có lẽ nó đi tìm chỗ đi vệ sinh, và vừa leo ra khỏi chiếc hộp nọ, đứng ở giữa phòng yên một lúc để định hướng rồi thẳng đuôi lên nó vùng vằng bước đến chỗ của Poppy.

- Victoria! - Poppy nói. - Cho cái vẻ oai nghiêm của nó. - Liền đó con mèo nhỏ đã nhảy gọn lên đùi nàng. - Victoria được không con? - Nàng hỏi nó.

Con vật cà nhẹ thân hình vào cằm nàng, rồi bắt đầu kêu rừ rừ. Sau đó nó cuộn mình nhẹ nhàng đặt bộ lông mịn lên người nàng, rồi cuộn tròn nằm yên như một trái banh.

Poppy không biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao lúc ấy. Nàng lấy ngay quyết định: - Anh không thể mang nó về Little Bear được. Giờ nó đã quen nơi đây rồi. Dem nó đi nơi khác tội nghiệp nó.

- Nhưng nó là con mèo của tôi. - Griffin nói.

- Nó có thể ở lại đây.

- Chỉ khi nào tôi cũng có được một phần thời gian ở đây.

Tay còn đang vuốt ve cổ Victoria, Poppy ngược lên nhìn Griffin ngờ vực. Không biết anh định giở trò gì đây, nàng nói: - Một phần thời gian. Anh định nói gì khi bảo thế?

- Chẳng có ý gì cả ngoài chuyện là tôi có công việc phải làm, và hiện cô có một cái bàn rất rộng đủ chỗ cho tôi bày ra những giấy tờ tài liệu của tôi. Ở đây cô có hơi ấm và điện. Cô có một phòng và một cái máy Fax. Có sóng phủ để điện thoại di động làm việc được. Cô có những đường dây điện thoại thừa để tôi có thể dùng đi vào Internet. Cô cũng có đầu óc sáng suốt để thấy những điều tôi vừa nói là có ý nghĩa. Cô còn có một tấm lòng tốt nữa. Đừng phủ nhận chuyện đó. Tôi không yêu cầu cô nhận con mèo đó.

Nhìn con Victoria với bộ lông ấm áp trên đùi mình, Poppy suy nghĩ nhanh. Nàng không lên trên vùng núi đó bởi vì nàng không muốn tìm đến những thứ mình không thể làm được. Nhưng nàng có thể nuôi một con mèo, một con vật từ lúc nhỏ nàng vẫn yêu thích. Nghĩ đến đây nàng thấy phấn khởi hơn, thấy người mình mạnh mẽ hẳn lên. Ngoài ra nàng có Griffin nữa.

- Giấy tờ và tài liệu anh ở đâu? - Nàng hỏi.

- Ở cả Little Bear.

Nàng nhìn nhanh đồng hồ tay. Gần trưa - Anh có thể trở về lấy những thứ cần, sau đó ghé lại cửa hàng của Charlie lấy cho tôi món thịt bò hầm đậu, rồi trở lại đây trước một giờ được không?

- Được. Tại sao?

- Vì nếu anh làm thế được và sẵn lòng nghe hộ điện thoại cho tôi trong khi làm việc, thì tôi có thể đi thăm Heather. Anh thấy con đường lái xe đi không sao chứ?

Đoạn đường cũng tốt. Poppy vẫn thấy người vững vàng, mạnh mẽ với món thịt hầm vừa ăn, và sự yên tâm đã có Griffin đang ở nhà nàng làm việc. Chuyện đó chẳng có gì sai quấy cả. Hoàn hảo hơn nữa là anh ta đang trả lời hộ điện thoại cho nàng.

Ngoài ra nàng vốn là người thích lái xe trên tuyết. Cho nàng một chiếc xe có bánh lớn, giàn xe rộng và có số phụ là nàng chẳng lo gì cả. Khi Poppy lái xe ngang qua thị trấn, thì đợt quét dọn tuyết đầu tiên đã làm xong. Và Poppy đã đến West Eames mà không lần nào xe bị trượt.

Lúc Poppy đến nơi thì món thịt bò hầm cùng đã được tiêu hóa. Griffin không còn ở gần nữa, và Poppy lại phải đối diện một mình với những ý nghĩ đã làm nàng không yên giấc trong đêm vừa rồi. Đó là nàng phải nói gì với Heather.

Lần này thì nàng đã phải vào một căn phòng rộng đầy tù nhân và những người khác đến thăm họ, những tù nhân trông thật khác với Heather. Nàng cố kiếm một chiếc ghế còn trống và một chỗ chưa có ai ngồi gần bức tường.

Heather tìm thấy nàng ngay. Sau khi liếc nhanh qua căn phòng, cô đã đến chiếc ghế ngồi ngay bên cạnh, chống cùi chỏ xuống đầu gối, nghiêng người thật sát Poppy như để dễ dàng tâm sự hơn.

- Xin lỗi chị. Tôi biết chị mong Micah, - Poppy nói ngay, vì nàng đã nhìn thấy cái liếc nhanh tìm kiếm của Heather và vẻ thất vọng trên gương mặt cô.

Heather thở dài. - Tôi chắc anh ấy còn bận làm việc, nhưng khi nghe có người đến thăm, tôi hy vọng...

- Anh ấy đã chùi rửa nhà làm đường suốt mấy ngày cuối tuần. Có lẽ anh ấy dự định đặt các ống dẫn nhựa trong tuần này.

- Lẽ ra tôi phải có ở đây với anh ấy. Bé Missy và Star có giúp gì được không?

- Không. Tôi nghĩ anh ấy muốn làm một mình.

- Nhưng anh ấy không thể một mình làm được. À, có lẽ được. Anh ấy có gọi Camille đến làm các giấy tờ không?

- Tôi không biết.

- Bà ấy biết mọi chuyện. Poppy, bảo anh ấy làm thế đi. Cho tôi biết về hai con bé ở nhà.

- Chúng nó ở với tôi hôm qua. Chúng ngủ lại đêm với bé Emma và Ruth ở nhà Rose. Hôm nay

hai đứa chúng nó lên núi với Marianne.

- Hai đứa chắc giận tôi lắm.

- Chúng nó thương chị. Nhưng chúng không hiểu chuyện này ra sao cả. Chẳng ai trong chúng tôi hiểu chuyện này. Vì thế mà tôi đến đây. Hãy nói cho tôi nghe đi Heather. Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Đôi mắt Heather bỗng trở nên mờ đục hẳn đi.

- Đừng Heather, - Poppy thì thầm, nắm chặt tay bạn. - Đừng làm thế. Câm nín như thế chỉ làm mình và mọi người khác thấy khổ sở. Hãy nói cho tôi nghe. Chị và tôi, chúng ta lúc nào cũng có thể tâm sự mọi chuyện. Trước đây, khi Micah đề nghị chị về chăm sóc mấy đứa bé của anh ấy, chúng ta có thảo luận chuyện đó, chị nhớ không? Chúng ta đã bàn đi bàn lại những điểm được và không được. Chúng ta đã đồng ý là nếu chị tính chuyện kiếm một cái nghề nào đó, thì tốt hơn cứ ở lại làm việc ở cửa hàng của Charlie, nhưng chị đã thật tình muốn chăm sóc mấy đứa nhỏ. Chị còn nhớ chuyện đó không? Tôi còn nhớ rõ lắm. Và sau này khi mối liên hệ giữa chị và Micah nồng ấm hơn, chúng ta cũng đã bàn luận chuyện ấy. Chị cho tôi biết chuyện đó vì cần ý kiến của tôi, và biết thế nào chị cũng nhận được câu trả lời rất trung thực của tôi. Và tôi đã cho chị ý kiến riêng của mình. Tại sao giờ đây chị lại không thể tin tôi như trước đây?

- Chẳng có gì cả.

- Tại sao lại không? - Poppy cố gắng hỏi.

- Ôi, Poppy. Chị có bao giờ ao ước được quay trở lại cuộc sống trước đây, và làm những chuyện khác hẳn thuở ấy không?

- Có chứ. Lúc nào mình cũng ước mong như thế. Chị biết chuyện ấy. Mình leo lên một chiếc xe đi trên tuyết - ba mươi phút - và mọi thứ thay đổi hết. Tôi sẽ đánh đổi mọi thứ tôi có để làm lại cái ba mươi phút đó.

- Nhưng chị không thể làm thế được. Chỉ có thể tiếp tục đi.

- Đó là điều chị lúc nào cũng nói. Chúng ta đều nói thế. Chúng ta đã nói đi nói lại nhiều lần, cố tự thuyết phục đó là lối duy nhất để đi. Có điều là hiện giờ đó không phải là lối duy nhất.

- Có đấy.

- Heather, họ sẽ xét xử chị như là một kẻ sát nhân. Chị có phải là Lisa hay không?

- Tôi không phải là Lisa.

- ... Cảnh sát sẽ đem chị qua California, và đưa chị ra xét xử. Ở đấy bọn họ đang đòi nợ máu. Có thể chị hoàn toàn vô tội, nhưng nếu chị không cung cấp cho Cassie những gì cần để bà ấy biện hộ cho chị, chị sẽ bị kết án. Lúc đó chị không thể tiếp tục đi nữa.

- Tôi không phải là Lisa, - Heather lặp lại.

Poppy nhìn xuống, bóp nhẹ tay Heather: - Có phải làm Lisa chị sẽ thấy quá đau đớn không? - Khi không nghe cô trả lời, nàng lại nhìn lên. - Vậy thì, là Heather chị thấy quá đau đớn để nói về những gì mình trải qua trước khi đến Lake Henry đúng không?

Heather hỏi lại ngay: - Thế làm một Poppy chị thấy quá đau đớn không? - Poppy biết câu hỏi

đó thể nào cũng sẽ đến. Đó là một trong những điều thường ám ảnh nàng trong đêm. Poppy thấy hài lòng khi có cơ hội để nói hết ra, thật ra nàng còn thấy cần nói ra nữa. Cho dù chuyện gì đã xảy ra, những thứ mà nàng không hiểu, Poppy tin tưởng là, hơn bất cứ ai khác, Heather sẽ lắng nghe mà không đưa ra một phán xét nào.

- Làm một Poppy có là một điều quá đau đớn không?

- Làm một Poppy như tôi đây à? Có đau đớn. Cô ta đã làm những điều sai lầm, và những sai lầm ấy đã đem đến nỗi đau đớn. Cả những điểm tốt đã bị đánh mất nữa, cô ta cũng thấy đau đớn.

- Như những thứ gì?

- Tinh thần của cô ta. Sự táo bạo. Năng lực. Cô ta suốt ngày và ngày nào cũng hoạt động. Tôi không biết ngày hôm nay cô ta có thể ở đâu. Có thể ở một nơi nào khác đất nước này hay trên thế giới này, hay vẫn ở lại Lake Henry, nhưng cô ta là cả một niềm vui tươi. Cô ta cũng khó khăn, cũng ương ngạnh và điên rồ cùng với bao nhiêu tật xấu khác khó mà nghĩ đến. Nhưng hoàn cảnh của tôi khác chị. Với tôi quá khứ thế là xong rồi. Mọi người biết tôi sinh ra và lớn lên ở đây. Không ai đến cùm tay tôi. Hơn nữa, nếu có chuyện gì xảy đến với tôi, không ai phải chịu những hậu quả xấu vì chuyện đó. Tôi không có một Micah, tôi không có các con bé Missy và Star. Tất cả những người đó cần chị.

Heather vẫn không nói gì, chỉ hơi rùng mình, ngồi thẳng người lên.

- Có thể đó là một hình phạt, - Poppy đưa ý kiến. - Có chuyện gì đó xảy ra trong đời chị, một chuyện gì đó quá tồi tệ xấu xa đến độ chị không thể nói ra được. Chị lẽ ra có thể lấy Micah hăn hoi và có con với anh ấy, nhưng chị đã không làm thế. Có phải chị tự trừng phạt mình về những gì xảy ra trước đó không?

Một phút sau đó cả hai đều yên lặng. Trong phòng chỉ nghe những tiếng thì thầm của những người khác. Rồi Heather chợt lên tiếng hỏi: - Chị không làm thế sao?

- Tự trừng phạt mình à? Như thế nào?

- Bằng cách giới hạn những gì mình làm.

- Tôi làm điều gì tôi muốn. Tôi chấp nhận điều gì tôi không thể làm được.

- Nhưng chị có bao giờ thử mạo hiểm không? Thử chút may rủi không?

- Mạo hiểm như thế nào?

- Như là liên hệ với một người đàn ông. Chị không tò mò sao?

- Tò mò chuyện gì? - Poppy hỏi lại. - về chuyện tình dục à? Thứ ấy tôi đã có nhiều trước tai nạn.

- Đó là chuyện trước kia.

- Tôi có một cuộc sống đầy đủ. Chẳng cần tìm kiếm gì thêm nữa - Rồi muốn nói rõ hơn điểm này nàng thêm: - Như trường hợp Griffin. Anh ta đã trở lại thị trấn.

Mắt Heather mở lớn. - Vây à? Anh ta đến lúc nào? - Cơn kích động chợt lóe lên rồi tắt ngay. - Ồ, chắc anh ta muốn viết về tôi.

- Không. Griffin bảo chỉ muốn giúp chị thôi. Anh ấy có những đầu mối tiếp xúc mà không ai

trong chúng ta có - Poppy định cho Heather biết về những bức ảnh chụp Lisa, nhưng lại thôi. - Anh ấy còn hữu ích trong nhiều chuyện khác nữa. Hiện anh ấy đang ở nhà tôi, trả lời những cuộc điện thoại gọi đến để tôi có thể đến gặp chị ở đây. Nhưng tôi có muốn đi ăn tối với anh ấy không? Không. Tối nay tôi ở nhà trả lời điện thoại, tối mai ăn tối với Lily và John, đến tối thứ ba các bạn bè chúng ta lại tụ họp ở nhà - Dĩ nhiên Heather sẽ không có mặt trong tuần này. Có thể trong tháng này nữa. Hay có thể lâu hơn thế.

- Tôi nhớ những người bạn của chúng ta lắm - Heather nhẹ nhàng nói.

- Vậy thì hãy giúp chúng tôi, để chúng tôi có thể giúp chị.

Heather trông như người đang bị dần co, xâu xé. Cô ta hỏi với vẻ thăm dò:

- Những tiếp xúc của anh ta ở đâu?

Một tia hy vọng chợt lóe lên, Poppy nói ngay: - Khắp nơi. Anh ấy có cả một hệ thống lấy tin. Nếu chị cần tìm một người nào đó, một tài liệu nào đó, một người bà con nào đó, anh ấy chính là người rất tốt để làm những chuyện ấy.

- Chắc phải trả một giá nào đó. Lúc nào cũng có.

- Anh ấy giàu. Không cần tiền. - Poppy thấy không cần phải cho Heather biết chính người anh của Griffin đã truy tìm Heather, nhưng lúc này nàng thấy cần cho Heather biết một mẩu tin mà trước đó nàng đã không nói ra.

- Anh ấy có những bức ảnh của Lisa. Nhìn chúng, ta thấy kinh ngạc vô cùng. Mình có thể hiểu được tại sao đã có sự nhầm lẫn như thế.

Heather ngồi thật yên, đôi mắt mở lớn nhìn thẳng vào Poppy không chớp. Rồi miệng cô ta mấp máy, không thành tiếng, bốn chữ. Poppy chưa kịp phản ứng, thậm chí chưa kịp nghĩ xem mình có đoán nhầm chữ đó không, thì Heather đã đứng lên, băng ngang qua phòng, bước ra cửa.

CHƯƠNG 10

Griffin vui thích khi được đóng vai trò một điện thoại viên. Có ba lần giới truyền thông gọi đến. Anh đã trả lời họ, giọng thân thiện nhưng cương quyết. Lake Henry không có gì để nói về vụ cô Heather Malone. Anh cũng thấy thích thú với những cú gọi khác. Giờ đây, khi anh đóng vai một người giúp Poppy Blake, thì dân trong thị trấn không còn lánh xa anh nữa. Họ hỏi anh Poppy ở đâu, và khi nào thì cô ấy về. Họ đã hỏi anh là ai, và nhận biết ngay khi anh nói tên mình ra. Họ đã hỏi tại sao anh đến đây, định ở lại đây bao lâu, có hẹn hò gì với Poppy không, và anh đã trả lời họ bằng một giọng dí dỏm vui vẻ, vì những câu hỏi này không phải chỉ thuần túy hỏi từ một phía thôi. Viên chủ sự bưu điện, Nathaniel Roy, gọi đến nói là Poppy đã không đến lấy thư tín kể từ hôm thứ Ba, do đó anh được biết cô đọc tờ News Week, tờ People, tập Patagonia Catalogue và tạp chí Martha Steivart Living. Từ người chuyên xoa bóp, anh biết Poppy thường đi xoa bóp toàn thân hàng tuần vào chiều thứ Hai, dù tuần này cô muốn thay đổi chương trình. Anh biết là củi trong nhà kho, được cung cấp hàng tuần từ cùng một người vẫn lo quét dọn tuyết con đường của nàng, và Poppy trước kia lúc còn học trung học thích chơi kèn đồng trong khi bà Maida lại muốn khuyến khích con thổi sáo. Anh cũng được biết là vào mùa hè Poppy thường hoàn tất một lần bơi ngang qua hồ, một truyền thống của thị trấn nhân ngày lễ Độc lập 4/7.

Anh cũng biết là Poppy không hẹn hò với chàng trai nào kể từ vụ Jerry Walker. Có hai người bảo anh thế, và họ từ chối không nói gì về Jerry. Griffin thấy cũng không sao, vì anh cũng đã tìm biết được chút ít về anh chàng này, tất nhiên không phải là do Poppy tiết lộ.

Giữa các cuộc điện đàm trên, Griffin đã nổi máy vi tính vào mạng Internet, xem lại các bức Email của mình. Không thấy có cái nào khẩn cấp, anh đã đi ngay vào công việc truy tìm cô em gái của anh. Dù cách biệt nhau đến bảy tuổi, Cindy và anh là hai người con trẻ tuổi nhất của gia đình. Không hơn gì các anh, Griffin cũng đã không giữ được cô em khỏi rời gia đình, nhưng anh là người cảm nhận được sự mất mát về cô em gái này hơn ai cả. Và anh là người duy nhất trong gia đình thỉnh thoảng vẫn nhận được đôi dòng chữ của Cindy. Những dòng chữ này anh lâu lâu mới nhận được, và thường do nhà xuất bản của anh chuyển tiếp. Không hề có địa chỉ để hồi âm. Lúc nào trên phong bì cũng có dấu đóng của bưu điện New York. Griffin không tin là cô bé ở New York. Anh đoán Cindy đã nhờ những người bạn đến viếng thăm thành phố ấy bỏ thư giúp. Vì không có cách gì để biết em gái mình hiện ở đâu, anh đành phải tự an ủi là hiện Cindy hãy còn sống, khỏe mạnh và không nghiện ngập sa ngã.

Cindy có tài làm thơ, một thi sĩ với tâm hồn đầy sao đông, có người đã bảo thế, nhưng Griffin không cho là vậy. Nếu không bị vướng vào tật xấu và đầu óc sáng suốt, Cindy có thể làm thơ ca để kiếm sống.

Cái oái oăm ở đây là Cindy có phần tài sản thừa kế, có thể rút tiền theo ý muốn nếu cho gia đình biết mình đang ở đâu. Và chuyện cô hiện đang phải xoay xở kiếm tiền để sống đã khiến anh xót xa.

Trong khi Ralph Haskins lần theo các đường dây riêng của anh ta, thì Griffin lại đều đặn sưu tầm hồ sơ lưu trữ của hơn ba chục tạp chí thuộc loại mà anh đoán cô có thể viết bài đăng trên ấy. Anh không dùng tên họ Cynthia Hughes để tìm kiếm, vì chắc cô không dùng tên thật. Và chắc cũng không dùng những tên biến dạng khác của James, người anh đã đưa cô ấy vào con đường hút xách. Thay vào đó Griffin đánh vào các tên khả dĩ cô ấy có thể dùng, những tên gần gũi với bà mẹ, Rebecca, người mà Cindy lúc nào cũng có một mối liên hệ nửa thương yêu nửa thù ghét. Như thế anh có những tên như Rebecca Hughes và Rebecca Russell (tên con gái của bà). Elizabeth Russell là tên bà ngoại và Elizabeth Casey (tên con gái của bà ngoại). Anh cũng

thử những tên với tên bố anh như Hugh Piper và những kết hợp khác với tên các ông anh như Randi Griffin và Alexa Peters. Vào một ngày nào đó có thì giờ hơn, anh sẽ thử với nhiều kết hợp với những tên khác mà có thể gợi lại ký ức của thời thơ ấu của Cindy.

Hôm nay thì anh không có thời gian, nên chỉ lướt qua những tên thường lệ và nhận được những câu trả lời cũng như thường lệ “không có tên đó”. Vì thế anh đã tắt máy sau đó.

Anh trái hồ sơ đang làm việc lên bàn giấy, rồi gọi Prentiss Hayden. Trong lúc đang sẵn sàng đi vào ngay đề tài về tiểu sử ông ta, thì Hayden lại đề cập một chuyện khác. “Máy điện thoại tôi cho thấy anh đang gọi từ New Hampshire. Lẽ ra tôi phải biết sớm hơn. Anh đang ở trên ấy phải không?”.

- Vâng, đúng, Griffin thân nhiên đáp. - Một nơi rất tốt để viết lách.

- A, anh lên đây chắc là về vụ DiCenza. Bài báo lần này về ai thế?

- Không có bài nào cả. Tôi chỉ tình cờ quen biết mấy người ở đây, và thấy nơi đây rất tốt để viết.

- Trong khi sục tìm chất liệu ở đây, anh có tìm hiểu được điều gì thú vị không? Ở dưới này người ta đang nói nhiều về các chuyện trên đó. Hãy chia sẻ với tôi ít nhiều để tôi có thể nói chuyện với họ chứ.

- Tôi chẳng có gì nhiều để chia sẻ với cụ. Chúng tôi ở đây cũng đang chờ đợi kết quả như các nơi khác trong nước.

- Mọi người ở đây đang đồn đoán đủ thứ, và chẳng phải điều gì hay ho tốt đẹp. Thật là lố bịch. Những đầu óc nhàn rỗi chẳng có việc gì khác để làm. Anh có lấy được những thông tin anh cần về những chiến hữu cũ của tôi trong quân đội không?.

- Có. - Griffin từng cho ông cụ biết chuyện này nhiều lần rồi. Tôi đã đưa chúng vào chương nói về chiến tranh. Nhưng tôi vẫn lo về một vấn đề khác.

- Ở trên ấy thế nào? - Ông Thượng nghị sĩ chột lảng sang chuyện khác. - Thị trấn ấy xinh đẹp chứ?

- Vâng đẹp lắm. Bóng đèn trên bảng điện thoại chớp nháy. Griffin vội nói. - Tôi phải đi đây gấp, cụ ạ. Sẽ gọi lại cụ sau. Chào cụ.

Giải quyết xong cú gọi của một người ở địa phương, Griffin xếp các tài liệu viết về Hayden vào cặp, gác công việc này lại vào một hôm khác. Một lát sau khi thấy những bóng đèn nào trên bảng chớp, anh chỉnh lại ống nghe trùm đầu, dùng đường dây riêng của Poppy, dứt thẻ tín dụng vào gọi Ralph Haskins. Chuông reo đến lần thứ nhì thì anh ta bắt máy.

- Bận lắm à? - Griffin hỏi.

Không. Tôi đang canh chừng theo dõi nhưng không có gì nhiều để cho anh biết. Nếu có tôi đã gọi rồi. Tôi đang đụng phải những bức tường đá.

- Bị chặn đầu à?

- Phải đấy. Tôi không biết có phải người của ông Thượng nghị sĩ đó gần đây đã làm một vòng dọn dò hay cái chỉ thị cách đây mười lăm năm vẫn còn hiệu lực, mà khi tôi tiếp xúc với những người biết Rob và Lisa, họ chẳng cho biết điều gì cả. Họ đều bảo không nhớ, hay hôm ấy trời

tối không nhìn thấy, hay vào đêm hôm Rob chết họ ở phía bên kia buổi dạ tiệc nên không thấy gì cả. Cũng chẳng khác mấy so với những lời họ khai với cảnh sát vào thời đó.

- Nhưng tôi vẫn nghĩ là có những nhân chứng bảo Lisa đã đe dọa Rob.

- Có. - Tôi đã tìm ra ba người, tất cả đều kể cùng một câu chuyện như nhau. Họ không nghe những lời trao đổi của Rob và Lisa, chỉ thấy hai người đó đang giận dữ và xô đẩy nhau.

- Lisa làm thế à?

- Họ bảo thế!

- Nếu không có ai nghe những lời qua lại giữa hai người ấy, sao họ có thể bảo là Lisa đang cố tình tống tiền Rob?

- Đó là lời khai của gia đình nạn nhân. Họ bảo có những cú điện thoại gọi cho Rob mấy ngày trước khi cô ấy cán chết anh ta.

- Đó chỉ là tin đồn.

- Không. Gia đình nạn nhân bảo Rob đã trực tiếp nói cho họ biết như thế, như hồ sơ nội vụ ghi. Gia đình họ không chịu trả lời những cuộc gọi điện thoại của tôi. Nhưng tôi có tìm thấy một lần xuất hiện khác của cô gái ở phòng cấp cứu một đường đường gần Stockton. Cô ta dùng một cái tên khác và trả tiền mặt, nhưng sau vụ sát nhân, các nhân viên ở đường đường chắc chắn là Lisa và cô gái đến đường đường là cùng một người.

- Cô ta dùng tên gì?

- Mary Hendricks.

- M.H, thay vì H. M. có phải đó là một sự trùng hợp không?

- Tôi không biết. Có thể vậy. Lisa và Mary cùng một loại máu. Loại A. Nhóm nhân viên FBI bảo Heather cũng có cùng loại máu đó, nhưng họ không cho chuyện này có ý nghĩa gì nhiều. Bốn mươi phần trăm người Mỹ có loại máu A.

- Chuyện gì đã khiến cô ấy đến đường đường gần Stockton?

- Hai xương sườn bị gãy.

Griffin lẩm bẩm chửi thề. - Chúng ta có biết là Rob đã làm chuyện đó không?

- Cô ta không gặp gỡ một người nào khác. Vì thế khi tôi đề cập đến chuyện cô ta đến phòng cấp cứu ở Stockton ấy với người của gia đình DiCenza, họ bảo cô ta có vấn đề tâm thần, có bệnh nói dối và có hồ sơ bệnh lý về những vụ tự gây thương tích cho mình.

- Điều đó cũng có thể là thật. - Griffin nói lớn ý nghĩ của mình: - Hay cũng có thể là Lisa có lý do hợp lý để lo cho tính mạng của cô ta. Ước gì ta có được câu chuyện thuật lại từ chính Lisa.

- Nhân viên Cục Điều tra liên bang cũng mong thế, và điều này lại đưa tôi đến một mẩu tin khác. Có một người trong toán FBI địa phương trước kia từng chơi trong đội dã cầu với Rob. Anh ta chẳng có tin gì đặc biệt về anh chàng Rob. Có thể anh ta có một mục đích nào đó, hay cũng có thể anh ta bực mình trước những đặc quyền và quyền thế của nhà DiCenza nên anh ta đã nói toẹt ra là Rob đối xử tàn tệ với các cô gái. Anh ta bảo từng chứng kiến một sự việc xấu

xa, trong đó một cô gái nọ có thể bị tổn thương nếu nhóm người trong toán đã cầu của anh ta không kéo Rob ra khỏi cô ấy.

- Cấp cao hơn FBI có biết chuyện đó không?

- Có. Họ bảo anh ta hãy câm miệng.

- Quên chuyện ấy đi à?

- Không. Chỉ chờ thôi. Thì cũng tương tự như thế.

- Tôi ngạc nhiên thấy anh chàng nọ lại nói cho anh biết.

Giọng của Ralph nghe như anh ta đang mỉm cười: - Ồ, anh ta là thế hệ thứ hai trong gia đình FBI ấy. Trước đây tôi đã giúp ông cụ anh ta một lần. Red, chắc anh biết rồi đấy. Anh gái lưng tôi, rồi tôi gái lại lưng anh.

Griffin chợt nhớ đến chuyện gia đình anh trong nhiều năm đã từng gái lưng Ralph số tiền nhiều trăm đô la, nên hỏi anh ta ngay: - Thế còn vụ kia? Có gì không?

Giọng nói đầy tự mãn của Ralph chợt trở nên khiêm nhường hơn.

- Chẳng có gì. Cô ấy khôn vô cùng. Lúc nào cũng vậy. Ngay từ lúc đầu cô ấy đã xóa mọi tung tích. Nó không khó khăn như khoa học chế tạo hỏa tiễn, chỉ cần chút khéo léo là mình có thể trở thành một người vô hình.

Griffin nghĩ đến Heather Malone với cuộc sống êm đẹp của cô trong một thị trấn quê mùa mộc mạc, không có một quá khứ nào để nói đến cả. Anh tương tượng Cindy cũng đang sống như thế ở đâu đó. - Làm sao chúng ta tìm cô ấy? - Anh hỏi Ralph.

- Một mẩu tin nhỏ tình cờ, - Ralph trả lời. - Chuyện đó không có gì lạ. Mình gặp may, tình cờ nói chuyện với một người biết chuyện và người này mách cho mình một mẩu tin đang cần.

Griffin nghĩ đến trường hợp của ông anh Randy của mình. Anh không muốn chờ đến mười lăm năm để tìm cho ra Cindy. Còn đang suy nghĩ như thế, anh nghe có tiếng xe hơi đang tiến đến gần nhà và nghĩ ngay là Poppy đã trở về. - Tôi thấy mất kiên nhẫn. Có lẽ thế.

- Tôi sẽ tiếp tục để mắt đến chuyện đó.

- Cảm ơn Ralph.

Griffin cúp liên lạc, định bước ra cửa thì một bóng đèn nháy. Đường dây riêng của Poppy. Hy vọng khi bước vào nhà Poppy thấy mình đang làm công việc rất tốt, giọng anh đầy vẻ sốt sắng. - Đây là nhà Poppy.

- Ai đó vậy? - Giọng người hỏi gắt gỏng.

- Ai gọi đó? - Anh hỏi lại.

- Em gái Poppy, Rose.

- Rose, tôi là Griffin. - Hai người từng gặp nhau hai lần, một lần trong tháng Mười vừa rồi, và một lần ngày hôm qua. Trong cả hai dịp, anh thấy Rose là một trở ngại nếu anh phải chạm trán. Anh cũng muốn có dịp nói chuyện với cô để có thêm một người cảm tình với mình, nhưng bây

giờ thật không phải lúc. Poppy hình như đang rời chiếc Blazer, vì anh nghe tiếng cửa xe đóng lại. Và Rose cũng không có vẻ gì muốn chuyện trò với anh.

- Poppy có đấy không? - Cô ta lạnh lùng hỏi.

- Không. Cô có nhắn gì không?

- Bảo chị ấy gọi tôi. Cảm ơn!

Tiếng nói bên kia đầu dây im bất cùng lúc với tiếng cánh cửa trước mở. Nhưng không thấy Poppy lăn xe vào. Người đàn bà bước qua cánh cửa, đặt túi xách đồ xuống, kéo chiếc mũ chụp đầu lên đưa mắt nhìn quanh phòng. Lớn hơn Poppy độ hai mươi tuổi, bà có mái tóc đen, cắt ngắn đúng kiểu, đôi mắt hiền lành và làn da rám nắng. Bên dưới chiếc áo ấm trùm đầu là chiếc quần Jeans và đôi giày boots Sherpa. Đôi tay mềm mại từ từ hiện ra khi bà tháo từng chiếc găng tay. Maida Blake đúng là hình ảnh của một Poppy khi nàng lớn tuổi.

Poppy đã để xe bị trượt nhẹ nhiều lần trong khi lái xe về nhà. Nàng đổ lỗi trước hết cho tuyết, rồi cho việc làm tắc trách của người dọn tuyết trên đường. Nhưng tuyết đã ngừng rơi từ lâu trước khi Poppy về đến Lake Henry, và đường cũng không còn lớp băng nào đóng. Như vậy đây là lỗi của nàng.

Nàng đã không tập trung được sự chú ý trong khi lái xe. Nàng đã phải chống đỡ những xúc động dồn dập đến từng đợt trong một nỗi sợ hãi cực độ. Cứ mỗi đợt như thế, nàng lại tăng tốc độ xe. Và mỗi lần xe bị trượt nàng lại cho nó chậm lại.

Không phải lầm lẫn! Heather đã diễn tả bốn chữ trên bằng những cử động của miệng với nàng, khi Poppy thuật cho cô biết về những bức ảnh của Lisa do Griffin cung cấp, và nêu ra sự giống nhau kinh khủng giữa Heather và Lisa. Có thể hiểu được tại sao lại có người bị nhầm lẫn, nàng đã nói thế.

Không phải nhầm lẫn! Heather đã muốn nói thế. Poppy cố tìm ra những từ khác có thể thoát ra từ miệng của Heather với cùng những cử động như thế. Nàng cố tự bảo mình đã nhìn không đúng khi Heather mấp máy những từ đó. Nhưng nhớ kỹ lại, nàng thấy mình đã không nhầm. Đúng là những từ đó. Và điều này khiến nàng sùng sờ, sùng sờ trước sự thú nhận ấy, Poppy còn thấy những cảm tưởng khác đến với mình sau đó, thất vọng, sợ hãi, đau lòng và hoang mang. Nàng còn thấy khổ sở nữa, dù không biết tại sao. Bao nhiêu năm nay Heather đã không lừa dối ai. Cô chỉ không nói ra sự thật.

Poppy cũng đã làm như Heather. Nhưng như thế không có nghĩa là giờ đây nàng không phải là con người tốt, ít nhất nếu tin được vào cái thuyết về sự trưởng thành của con người Griffin. Anh đã cho rằng những người đã chịu một vết thương về mặt tinh thần, có thể học hỏi từ cái kinh nghiệm đó mà trở nên khôn ngoan hơn, dễ thích ứng với hoàn cảnh hơn. Nếu đúng như thế thì Heather giờ đây là con người tốt. Nếu cô ấy có phải chịu trách nhiệm về cái chết của Rob DiCenza, thì chắc phải có một nguyên nhân hợp lý nào đó. Nàng muốn cho Griffin biết ngay ý tưởng này nhưng vừa chò xe chạy vào con đường vào nhà đã được dọn sạch tuyết, Poppy thấy cạnh chiếc xe tải nhỏ của anh còn có chiếc SUV của Maida nữa.

Trong một thoáng, Poppy soát lại danh sách những người có thể dùng xe của Maida trong khi bà đang ở Florida. Nhưng linh tính mách bảo nàng đó chính là Maida. Trong lần điện thoại nói chuyện sau cùng với bà, nàng thấy có một điều gì khác lạ, ngập ngừng.

Poppy liền cho xe lăn ra khỏi chiếc Blazer. Bờ dốc lên đến cửa ước nhưng không có tuyết. Vừa lên đến nơi thì Maida đã mở toang cửa trước, cười tươi và nói bằng giọng dí dỏm mà Poppy ít khi nghe thấy ở bà: - Mẹ muốn kêu lớn lên. Ngạc nhiên thật! Có điều mẹ không quen làm thế.

Poppy cũng chợt thấy vui hẳn lên khi nhìn thấy nụ cười của mẹ: - Ôi, mẹ! Mẹ phải ở Florida chứ, sao lại về đây!

- Ồ, ở đây mãi cũng đâm ra buồn chán, - giọng bà rất vui. - Ở đây đang có nhiều chuyện xảy ra. Vì thế mà mẹ thu gọn đồ đạc rồi bay về nhà. Ai đó chắc đã nhìn thấy mẹ lái xe ngang qua thị trấn, vì Rose vừa gọi đến đây. Griffin bảo giọng nó có vẻ không vui lắm - Rồi bà khoát tay - Vào trong đi. Ở ngoài lạnh cóng đấy.

- Mẹ đã gọi lại Rose chưa?

- Chưa. Để nó chờ một chút, không sao. Poppy, mẹ muốn gặp con trước, vào đi. Bị cảm lạnh đấy.

Poppy lăn xe ngang qua cổng, rồi bước vào nhà trong khi Griffin đang mặc áo choàng ấm vào - Anh đi à? - Poppy hỏi.

- Mẹ có bảo anh ấy ở lại dùng tối, - Maida nói. - Nhưng anh ấy bảo có việc cần làm.

Poppy ngửi thấy mùi thức ăn đang nấu, cái mùi quen thuộc trong ký ức nàng lúc nhỏ. Nàng không biết mẹ nàng đến đây bao lâu rồi.

Griffin buộc dải băng xanh quanh đầu rồi hỏi: - Cô và mẹ cô chắc muốn trò chuyện riêng với nhau.

Poppy đang nghĩ đến mối liên hệ thực tế giữa nàng và bà Maida, thì chợt nhìn thấy một cử động ở chiếc ghế nệm dài. Nàng quên mất con Victoria, và ngạc nhiên thích thú thấy con mèo bé nhỏ đang ngồi trên tấm lót nhung mà nàng rất thích, uốn cong lưng lại, duỗi đôi chân trước ra như vừa thức giấc.

- Mẹ thấy con mèo của con chưa? - Poppy hỏi bà Maida.

- Mèo của cô à? - Griffin hỏi.

Vừa nói xong anh đã thấy nó nhảy xuống khỏi chiếc ghế nệm, rồi tiến về phía Poppy, bước chậm lại, càn nhẹ thân hình dọc theo bánh xe lăn như để định hướng, rồi nhảy phóc lên người Poppy. Tim nàng như mềm hẳn lại. Để nguyên cả áo ấm, cả găng tay nàng ôm nó vào lòng, quên hẳn những lời thú nhận đau đớn của Heather vừa rồi, áp mặt mình lên chòm lông màu da cam, nhìn lên Griffin vẻ đắc thắng.

- Thôi được! - Griffin vịn một tay lên tường, mang giày boots vào. - Vậy là tôi thua. Thôi tôi để cho ba người ở lại với nhau. Rồi bước ra đóng cửa lại.

Poppy một tay vuốt nhẹ đầu con mèo, tay kia tháo chiếc khăn choàng ra, quay lại hỏi bà Maida: - Mẹ đã gặp con Victoria rồi chứ?

- Ồ, có. Nó thức dậy khi nghe tiếng mẹ vào. Rồi ngủ lại ngay. Giờ thì nó dậy hẳn rồi. Dường như nó quan tâm đến con, chỉ con thôi - Rồi bà mỉm cười, nói tiếp: - Và hình như Griffin cũng thế.

- Griffin chỉ quan tâm đến phòng tắm, cái bàn giấy, và điện thoại của con. Không biết anh ấy nói gì với mẹ, nhưng sự thật là chẳng ai ở Lake Henry chịu cho anh ta dùng những thứ đó.

Nhưng dường như bà Maida đã có một kết luận khác. Bà trầm ngâm nói: - Dường như anh ta là con người tốt. Trong vụ rắc rối của Lily vừa rồi, anh ta đã hành xử rất đàng hoàng. Mẹ mong anh ta không phải là một nhà báo. Nhưng John cũng là một nhà báo, và Lily đã rất hợp với John.

Mẹ nghĩ là, nếu mẹ đã chịu được một chàng rể nhà báo rồi, thì cũng có thể chịu được một người thứ hai nữa, đâu có sao!

- Mẹ đừng nghĩ đến chuyện ấy, - Poppy bỏ đôi găng tay vào túi - con không lấy Griffin đâu.

Maida đưa tay cầm chiếc áo khoác ngoài của Poppy - Ồ, Poppy, mẹ biết chuyện đó rồi. Con không lập gia đình với ai cả. - Khi nàng rút tay ra khỏi áo, bà đem nó móc lên giá gần cửa. - Con đã nói như thế từ lúc lên năm tuổi. Trong một thời gian dài, mẹ đã lo là có điều gì đó bố con và mẹ đã làm khiến con thấy ngượng lạnh với chuyện lập gia đình, nhưng rồi mẹ nhận ra là con yêu thương ông lắm.

Poppy yêu thương bố. George Blake hiền lành và tốt bụng. Mỗi khi nghĩ đến bố là nàng như thấy ánh nắng mặt trời ấm áp, mùi đất ẩm thấp và những trái táo chín đỏ.

Và khi hình dung lại mẹ nàng, Poppy lại cảm thấy một bầu không khí căng thẳng lảng vảng cùng với những ký ức cũ.

- Mẹ nói có điều hơi nghịch lý. Mẹ biết con sẽ không lập gia đình, mà lại bảo mẹ có thể sống với Griffin như một đứa con rể.

- Đó là điều mong ước của mẹ thôi.

Câu nói trên của bà làm Poppy hơi ngạc nhiên. Maida vốn là người cầu toàn. Trường hợp nàng, lẽ ra bà đã giục Poppy lấy Griffin, vì xét cho cùng, lập gia đình và sinh con cái là điều lý tưởng nhất đối với bà. Nhưng hiện nàng thấy bà không tranh cãi gì về chuyện này, tỏ ra thành thực thừa nhận không nhất thiết bắt Poppy phải làm theo ý mình, và đã phát biểu một cách nhẹ nhàng tế nhị. Do đó mà nàng cũng không đi xa thêm nữa.

- Mẹ vẫn bình thường chứ? - Nàng hỏi. Trong mùa hè và mùa thu vừa qua bà đã bị chứng nhức đầu. Poppy không muốn nghĩ là vị bác sĩ nào đó đã tìm ra một chứng bệnh kinh khủng nào đó đã làm cho thái độ của Maida đột nhiên mềm mỏng như thế. Nhưng trông bà dường như vẫn khỏe mạnh.

- Mẹ khỏe. - Bà xác nhận.

- Trông mẹ có vẻ thanh thản, làn da rám nắng. Nhưng trước giờ mẹ không hề tỏ ra chán Florida mà.

Maida trở nên trầm tư, và đây cũng là điều Poppy ít thấy ở bà. Nàng và bà chưa bao giờ thân thiết như bạn, hai người chưa bao giờ chia sẻ những ý nghĩ thầm kín của nhau. Và nàng chắc bà cùng chẳng trao đổi với bất cứ ai. Vậy mà bà hiện đang có vẻ suy nghĩ nhiều với một vẻ trầm lặng khác thường.

- Năm nay khác, - bà nói - Con Lily đã trở về nhà và lập gia đình. Mẹ muốn thấy nó hạnh phúc. Rose có vẻ khó khăn đối với con bé Hannah làm mẹ không an tâm... vì thế mà mẹ nghĩ nên về đây để chăm nom thêm con bé đó. Giờ đây lại có chuyện con và Heather.

- Con và Heather à? - Poppy hỏi lại. - Chuyện Heather chứ!

- Chuyện gì đang xảy ra?

Poppy muốn nói cho bà biết về cái bí mật qua bốn từ Heather vừa để lộ ra, nhưng thấy không thể làm thế được. Giá bà là Lily, hay John, hay Cassie thì không sao. Nàng thấy không an tâm đối với bà, nên chỉ đáp: - Chẳng có gì xảy ra. Heather đang ở nhà giam, trong khi những người ở

California đang thu thập các dữ kiện cho một hồ sơ vụ án có thể đưa chị ấy về đây.

- Trở về đây à? - Maida hỏi.

- Về đây chứ không phải trở về - Poppy đính chính.

- Cô ta không phải từ California đến à?

- Không. Con không muốn nói chuyện về vụ này nữa.

Một tay đặt lên con Victoria, Poppy cho xe lăn đến dãy bàn điện thoại.

- Ôi! - Nàng kêu lên.

- Gì vậy?

- Griffin để lại một bản liệt kê các cú điện thoại mà anh đã trả lời. Chắc con cần phải dùng anh chàng này thêm nữa. - Anh ta còn bật phần âm thanh lên để nàng có thể nghe được khi có cú điện thoại khác gọi đến. Cuối bàn còn một xấp giấy tờ riêng của anh ta, và dưới chân bàn gần đây là cặp tài liệu. Một dấu hiệu của sự tin cậy hay sự khơi dậy tính tò mò của Poppy?

Nhưng thoang thoảng trong căn phòng có mùi thức ăn đã nấu chín, nên Poppy lăn xe qua khỏi dãy bàn điện thoại, theo hướng có mùi thơm ấy đến cuối hành lang. Càng đến gần bếp mùi thơm càng rõ hơn. Poppy mở nắp nồi ra nhìn vào, hít một hơi dài, hài lòng nói: - Không ai làm món rô ti bằng được mẹ cả.

- Ở đây chẳng có thứ nào tươi sống, - Maida nói. - Mọi thứ mẹ đều phải lấy từ tủ đông lạnh, và mẹ phải dùng đến thứ khoai tây đã đóng hộp. Vừa bước vào nhà là mẹ phải bỏ thịt vào lò vi ba để làm tan lớp băng đá và bắt đầu rửa soạn mọi thứ sẵn sàng để nấu trước khi soạn hành lý ra.

Poppy từng quen với sự chiều chuộng này của bà. Maida vẫn thường xuyên gửi cho nàng các món ăn nấu sẵn hay thực phẩm tươi sống, quần áo, bánh kẹo và sách báo. Tuy vậy nàng vẫn thấy xúc động trước cố gắng này của bà. - Mẹ không cần phải nấu nướng như thế này - Nàng nói.

- Mẹ muốn thế, - bà nghiêm trang nói. - Poppy, ở dưới ấy mẹ thấy cô đơn.

- Nhưng mẹ có bao nhiêu là bạn bè!

- Bạn bè sao bằng con gái của mình được. - Rồi như thấy bối rối, bà quay sang quầy bếp mở gói đồ ra, lấy mấy trái cam tươi sắp lên một chiếc đĩa lớn. - Các con đều là những đứa con tốt của mẹ.

- Ôi, một lời khen thật bất ngờ! Đã lâu lắm rồi giờ mới nghe mẹ nói thế. Mẹ rất ghét những gì chị Lily làm mà!

- Mẹ sợ. - Bà thú nhận trong khi vẫn loay hoay sắp mấy trái cam, và không nhìn thẳng vào Poppy.

- Sao giờ đây lại có sự thay đổi?

- Mẹ không biết. Ở vào tuổi của mẹ...

- Mẹ mới có năm mươi bảy tuổi mà.

- Sắp năm mươi tám rồi. Mẹ vẫn cho rằng tuổi đó là đã già. Nhưng giờ cũng chợt nhận ra là mình đã có ba cô con gái tuổi xấp xỉ bốn mươi rồi.

- Con mới ba mươi hai.

- Điều mẹ muốn nói là các con đã trưởng thành cả.

- Bọn con đã trưởng thành lâu rồi.

- Mẹ đang cố chấp nhận chuyện đó. - Bà nhìn lên nói tiếp. - Nếu các con đều là người lớn, thì như thế có nghĩa là mẹ không thể kiểm soát các con được, không thể bảo các con phải làm gì được. Các con phải sống cuộc sống riêng của mình. Phạm các sai lầm riêng của mình.

Con người thực của bà lại trở về, con người sợ những sai lầm, sợ cuộc sống của mình không được hoàn hảo. Bà tiếp tục: - Nói thế không có nghĩa là mẹ không lo cho các con. Mẹ lo nhiều lắm. Mình không thể thay đổi cách suy nghĩ trong suốt cuộc đời của mình chỉ trong vòng vài ba tháng ngắn ngủi.

- Cũng may mẹ không phải là mẹ của Heather, - Poppy nói, rồi chợt thấy tò mò - Nếu mẹ là bà ấy khi đọc được vụ này trên báo thì mẹ nghĩ sao?

- Có phải chúng ta cho rằng Heather không phải là Lisa?

- Vâng, - Poppy đáp và thấy có chút ngượng ngập. Nhưng dẫu sao thì nàng và bà cùng đang nói về một giả thuyết. - Mẹ chị ấy bỏ chị ấy ra đi khi chị ấy hãy còn bé.

Maida suy nghĩ trong một phút rồi hỏi: - Loại đàn bà nào mà lại làm chuyện đó?

- Con không biết. Nhưng chúng ta hãy cho là có một lý do nào đó. Chúng ta hãy cho là sự chia cách này là điều cần thiết. Vậy nếu là mẹ của Heather, mẹ cảm thấy thế nào?

- Thấy như mình bị phơi trần ra cả, - Maida đáp ngay. Rồi bằng một giọng trầm tĩnh hơn, bà tiếp - Sợ hãi. Lo lắng. Hoang mang. Mẹ sẽ thắc mắc không biết con mình đã làm gì để tự đưa đến một tình huống như thế.

- Liệu mẹ có đến gặp chị ấy không? Mẹ có yểm trợ chị ấy không? Liệu mẹ có chạy chọt vay mượn tiền để giúp chị ấy không?

- Chuyện đó tùy thuộc vào bản chất mối liên hệ này, tại sao bà ấy bỏ con gái trong những năm trước đó.

- Chúng ta đang nói về tình mẫu tử. Liệu mẹ có yểm trợ chị ấy không?

Maida thở dài, miễn cưỡng đáp: - Đó là điều đúng phải làm.

- Nhưng mẹ có làm chuyện đó không?

- Mẹ cần phải biết sự thật về những gì con gái mình đã làm, - Maida nói. Poppy chỉ muốn kêu lên thật lớn, vì nàng không muốn bà nói lòng vòng như thế. Nàng muốn Maida bảo, nếu là mẹ của Heather bà sẽ yêu thương Heather bất chấp chuyện gì xảy ra. Nàng muốn bà, một người thích thấy sự hoàn hảo, biểu lộ một thứ tình yêu thương vô điều kiện. Và đó là điều nàng mong muốn khi gọi điện thoại cho bà hôm nọ.

Nhưng dường như đòi hỏi như thế là quá nhiều, và điều này làm nàng bức bối. Cũng may là vào lúc ấy, con Victoria từ đùi nàng nhảy xuống, đi đến chiếc hộp đựng thức ăn cho nó.

Maida cũng bị phân tâm trước động tác ấy của con vật. - Làm sao nó biết có chiếc hộp ở đây? - Bà hỏi.

- Bọn con đã chỉ cho nó biết trước đây và nó còn nhớ chỗ.

Cả hai yên lặng theo dõi con Victoria ăn. Một phút sau đó, nó đi đến hộp đựng rác, không nhảy vào, chỉ ngửi nắp hộp, sau đó quay trở lại hộp có thức ăn.

- Làm thế nào nó biết được? - Maida hỏi.

- Mùi. Trí nhớ - và những sợi ria mép. Con cho là vì bị mù mắt nên các giác quan khác của nó gia tăng độ nhạy cảm.

- Chắc nó là con mèo được nuôi trong nhà.

- Con sẽ không để cho nó ra ngoài.

- Và Griffin đã đem nó đến cho con à?

- Chính xác thì anh ấy không đem nó đến cho con, mà chỉ đem đến cho con xem. Và dường như con vật ưa thích nơi này, nên anh ấy để nó ở lại đây là đúng. Nhưng chỉ cho đến khi nào Griffin rời đây thôi.

- Mẹ nghĩ là anh ta đem đến cho con.

- Không phải thế. Con chắc vậy.

Maida tiếp tục nói như không nghe câu nói vừa rời của Poppy: - Anh ta biết con cần một con vật nuôi.

- Con không cần một con vật nuôi.

- Con lúc nào cũng tỏ ra yêu thương mấy con mèo của chúng ta trước đây. Con còn nhớ con Tabby không?

- Có nhớ. Con gọi nó là Tabby. Nhưng đó là hồi con còn nhỏ. Cuộc sống của con hiện rất bận rộn. Con lúc nào cũng phải đi đây đi đó. Con có nhiều trách nhiệm. Con không cần một con vật nuôi.

- Anh ta thấy con mèo này, và biết con sẽ chăm sóc nó. Anh ta biết con hiểu được những nhu cầu đặc biệt của nó.

Poppy không thích cái giọng điệu ấy của bà chút nào. - Những nhu cầu gì vậy?

- Con mèo này bị mù. Nó cần một sự cảm thông. Con biết được những nhu cầu đặc biệt của nó là gì.

Poppy bỗng thấy giận: - Một con mèo tật nguyền cho một cô gái tật nguyền à?

- Không. - Maida dè dặt đáp. Một con mèo tật nguyền cho một cô gái thông cảm được nó. Mẹ chỉ muốn nói thế thôi, Poppy à.

Nhưng Poppy vẫn bám chặt ý nghĩ vừa rồi của nàng.

- Một con mèo tật nguyên cho một cô gái tật nguyên - Nàng lặp lại câu nói vừa rồi, thắc mắc không biết có phải Griffin đã nghĩ thế không, rồi chợt thấy vô cùng tức giận vì Maida đã nêu điểm đó ra - Mẹ có cần phải nói ra điều đó không?

- Mẹ đâu có nói thế. Chính con nói đấy chứ. Mẹ không thể nghĩ như thế.

- Con đã lập được một cuộc sống ở đây, một cuộc sống tốt đẹp và đầy đủ. Con đã quen với chuyện ngồi trên chiếc xe lăn này, một phần là vì những người quanh con chấp nhận sự có mặt của con ở đây và không hề nói đến hay thắc mắc gì... thậm chí còn không để ý đến chuyện tật nguyên của con. Con không biết tại sao mẹ lại đem chuyện đó ra nói thẳng vào mặt con như thế. - Nàng cho xe quay lại hướng về nhà bếp.

- Poppy, mẹ có nói gì đâu. - Bà Maida gọi với và bước nhanh theo con gái.

- Có. Mẹ đã lấy một hành động vô tình của Griffin, biến nó thành một thứ tình thương hại, khiến con cảm thấy mình là một người tàn tật. - Nàng quay ngược chiếc xe một vòng một trăm tám mươi độ đối diện với Maida.

- Không ai làm cho con có cái cảm tưởng như thế cả. Vậy tại sao mẹ lại làm thế? Tại sao mẹ không chấp nhận con người như là con người bình thường. Nó sẽ giúp con nhiều lắm, mẹ biết không?

Poppy lại cho xe quay một vòng ngược lại, hướng về phòng ngủ.

CHƯƠNG 11

sau khi rời nhà Poppy, Griffin đến cửa hàng của Charlie lấy mấy cặp sandwich đem về cùng ăn với Billy Faraway trong chiếc chòi lưu động nhỏ của ông. Sau đó, trở về lại căn chòi của mình, chàng ung dung nhìn lên bầu trời đầy sao và mặt trăng tròn trịa đang tỏa ánh sáng lên lớp tuyết mỏng vừa mới rơi xuống mặt hồ. Anh kéo cao cổ áo, thọc tay vào túi, đứng nhìn cái quang cảnh ban đêm của cả một vùng hồ với màu xanh sẫm và sáng. Thỉnh thoảng đèn của một chiếc phi cơ bay ngang qua chớp chớp trên bầu trời ánh trắng trắng bạc. Thỉnh thoảng âm thanh của một chiếc xe tải xa xa vọng lại, hay tiếng hót chim bói cá vọng ra từ cây kèn của Billy. Còn thì tất cả hoàn toàn tĩnh lặng.

Thấy trời đã trở nên lạnh hơn, Griffin bước vào bên trong, đốt lửa lò sưởi lên và nhìn đồng hồ. Sau đó, anh nấu một bình cà phê rồi lại nhìn đồng hồ. uống cà phê xong, Griffin mở cửa nhìn ra ngoài và lại xem đồng hồ. Thấy đêm cũng đã gần khuya, anh mặc thêm đồ ấm vào, theo dấu chân trước đó của mình bước ra hồ, leo vào chiếc xe tải cho máy nổ vài phút rồi lái xe đi.

Đến được một địa điểm mà anh nghĩ là có sóng di động, Griffin cho xe dừng lại, móc điện thoại ra gọi Poppy.

- Này, tôi không làm cô thức giấc chứ? Giọng Poppy trong máy nghe như không phải của người đang ngủ, mà như đang bận suy tư một điều gì đó.

- Không - Poppy thở dài. Tôi chưa ngủ. Bận nghĩ nhiều chuyện. - À này, tôi cứ ngỡ là chỗ anh ở không có sóng di động chứ.

- Tôi không ở nhà, mà đang ngồi trên xe cạnh con đường, đúng nơi mà tôi biết là có sóng di động.

- Mấy giờ rồi nhỉ? - Poppy hỏi, rồi dừng nhìn đồng hồ, tự trả lời: Gần mười một giờ. Băng qua hồ chắc phải lạnh lắm”.

- Cũng không đến nỗi, vì không có gió. Nhưng tôi không muốn gọi cô sớm hơn. Tôi muốn chắc là mẹ cô đã về nhà rồi mới gọi. Câu chuyện thế nào?.

- Câu chuyện thế nào à? - Giọng Poppy chợt trở nên gắt hơn, làm anh nhớ đến cuộc viếng thăm Heather của nàng.

- Buổi ăn tối với mẹ cô.

Có chút ngập ngừng sau đó, rồi giọng Poppy dịu lại: - Cũng được. Cảm ơn anh đã hỏi thăm.

Griffin nhẹ người thấy mình đang đi vào một đề tài an toàn hơn. Anh nói: - Tôi thấy bà là người phụ nữ đáng yêu. Nhưng tôi cũng cảm nhận được là dường như cô và bà không phải lúc nào cũng hòa hợp. Tôi đoán đây là một vấn đề thường xảy ra giữa bà mẹ và con gái. Chắc cô cũng biết sự cạnh tranh giữa hai người phụ nữ. Khoảng cách giữa hai thế hệ. Sự giành quyền hạn.

- Có lẽ thế, - Poppy nói nhưng dường như nàng không để ý đến những câu nói vừa rồi của anh. Giọng Poppy cho thấy cô đang nghĩ đến một chuyện gì khác. - Này anh Griffin. Tôi phải hỏi anh điều này.

Griffin thấy tim mình đập nhanh hơn. Anh đã sẵn sàng cho những câu hỏi có tính chất riêng tư,

như anh có hẹn hò với ai ở Princeton không, hay có thích Lake Henry không, hay anh thật sự cảm thấy thế nào khi nhìn thấy nàng ngồi trên xe lăn.

- Tôi sẵn sàng nghe, - Griffin nói. - Cô có thể hỏi bất cứ điều gì?

- Có phải anh nhận con mèo ấy trong khi nghĩ đến tôi không?

Tuy đây cũng là một câu hỏi có tính chất cá nhân, nhưng anh không hề tính trước. Không biết có phải con mèo bị ốm, và Poppy muốn cho anh biết không. - Có gì không ổn về nó à?

- Không. Nó đang ngủ trên giường cạnh tôi đây. Bà Charlotte đã nói đúng, nó là con mèo thích nằm trên đùi. Nhưng nó cũng là con mèo bị mù. Vì thế mà tôi muốn hỏi anh là ngay lúc anh nhìn thấy tình trạng của nó như thế, anh đã nghĩ đến tôi phải không?

- Có phải cô muốn hỏi là tôi có ý nghĩ là chắc cô muốn nó không à?

- Anh có ý cho là tôi và nó là một cặp xứng đôi. Nó bị khuyết tật, tôi cũng bị khuyết tật. Có phải thế không?

- Không. - Griffin thành thật đáp. - Tôi không hề nghĩ như thế. Không hề nghĩ đến cô khi nhận con mèo ấy từ bà Charlotte. Lúc ấy tôi nhận nó là cho tôi, vì nó... làm tôi xúc động.

- Vì nó bị mù lòa?

- Vì nó xứng đáng có được một mái nhà.

- Vì nó bị mù? - Poppy cố nhấn mạnh ý trên.

- Vâng. Có lẽ thế.

- Có phải anh cũng cảm thấy như thế đối với tôi không?

Griffin chặc lưỡi. - Theo tôi thấy thì cô hiện đã có một mái nhà tốt.

- Nhưng thiếu một người đàn ông. Không có một mối liên hệ. Con người đa cảm của anh thấy xúc động muốn cho con mèo ấy một mái nhà, và có thể cũng con người đa cảm ấy đã đưa anh đến tôi. Tôi muốn anh biết là tôi không tha thiết phải cần một người đàn ông đến thế. Có rất nhiều người đeo đuổi tôi kể từ sau tai nạn.

- Tôi cũng chắc là cô có nhiều.

- Anh đã gặp Jace Champion chưa? Anh ta sở hữu một xưởng rèn ở Hedgeton.

- Một xưởng rèn à?

- Anh ta là thợ rèn. Giờ thì thỉnh thoảng anh ta mới làm công việc này. Đó là công việc làm ăn của bố anh ta trước kia, nhưng hiện giờ thì quanh đây chẳng còn mấy người có ngựa. Thỉnh thoảng có ai cần, anh ta mới rèn vài cái móng ngựa cho họ. Còn phần lớn thời gian anh ta rèn và biến những mảnh kim loại thành những món đồ mỹ thuật được trưng bày ở New York. Nhiều tạp chí đã viết về anh ta. Anh ta kiếm bộn tiền vì công việc này. Ý tôi là anh ta làm ăn khá lắm.

Griffin không nói gì. Anh thấy cách duy nhất để đối phó với Poppy là cứ để cho nàng xả hết mọi thứ cần nói ra.

- Tôi nói với anh chuyện đó, để anh biết là tôi cũng có thể có bồ bịch như ai. Tôi không muốn anh thương hại. Tôi không cần đến lòng thương hại của anh. Jace vẫn luôn mời tôi đi chơi với anh ta. Và Jace không phải là người duy nhất. Vì thế mà nếu anh đến đây là vì trái tim đa cảm của anh thấy xúc động trước hoàn cảnh của tôi, thì tôi muốn anh biết rằng hoàn cảnh của tôi không như anh nghĩ đâu. Tôi không phải là kẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

Griffin phản ứng ngay: - Tôi không thể, Poppy ạ. Tôi có thể hẹn hò với khối các cô gái khác.

- Tại sao anh không làm thế?

- Họ ít cáu giận như cô. Tôi thấy vẻ cáu giận của cô là thú vị. Những cô gái khác không gọi được sự tò mò như cô.

- A, vậy là anh tò mò muốn biết chung đụng với một người bị bại liệt nửa phần dưới thân thể như thế nào à?

- Ôi, thôi mà Poppy! - Griffin trách nhẹ. - Nếu cô không đặt lòng tin vào tôi nhiều hơn, thì giữa chúng ta chẳng có hy vọng nào cả. Cô làm tôi tò mò là vì cô suy nghĩ. Cô là người lãnh đạo. Cô hành động. Cô làm những gì mình muốn. Tôi chẳng bao giờ thấy hứng thú ân ái với một người bị bại liệt phần dưới thân thể. Giọng anh trở nên nhẹ nhàng hơn. - Nhưng tôi thấy hứng thú được yêu đương với cô. Tôi đã dành nhiều thì giờ để suy nghĩ về điều đó.

Poppy yên lặng một lúc lâu khiến anh nghĩ là mình đã làm nàng khó chịu. - Cô còn nghe đó chứ?

- Còn nghe đây. - Nhưng giọng nàng đã có chút thay đổi, nghe như mất đi cái vẻ cứng rắn trước đó.

- Cô lại khóc à? - Griffin cố làm cho câu nói mang vẻ đùa cợt để lòng mình bớt áy náy.

Anh nghe như Poppy đang sụt sịt khi nàng nói: - Ngày hôm nay đầy những rắc rối.

- Cuộc viếng thăm của cô đến nhà giam à? - Anh như lại nghe có tiếng rên nhỏ ở đầu dây. - Cô không sao chứ?

- À... vâng. Không sao. Griffin vẫn nghe có tiếng nấc nhẹ.

- Tôi sẽ đến đây với cô.

- Không. Tôi không sao cả. Chẳng qua là vì đôi khi anh nói những điều khiến tôi kinh ngạc, và con người tôi cũng có những điểm nhạy cảm vậy.

- Tôi có thể đến đây trong mười phút.

Có tiếng cười nhẹ: - Anh không thể đến được. Anh sẽ bị trượt khỏi con lộ đâm vào cây, và chết như Marcy, hay Marcy Smith, bà vợ trước đây của Micah.

- Bà vợ quá cố chứ. - Griffin sửa lại. Vâng, tôi có thể hình dung được cảnh ấy. Giờ cô hãy nói cho tôi biết về Heather. Cô ấy có nói gì không?

- Tôi không biết.

- Thế nghĩa là sao?

- Có lẽ chị ấy có nói. Hay cũng có lẽ là tôi nhầm. Griffin lắng tai chờ. Một phút sau vẫn không nghe nàng nói gì thêm, anh lên tiếng: - Cô không định bắt tôi phải hồi hộp như thế này chứ?

Poppy kêu lên: - Tôi không biết!

Anh nhẹ nhàng hỏi: - Cô ấy có phải là Lisa không?

- Tôi không biết.

- Cô ấy có hé cho cô biết một điều gì không?

Poppy không trả lời câu hỏi. Griffin cũng không muốn nài ép. Đây là mẫu người rất độc lập, và anh thích cái tính này của nàng. Nàng đã sống độc lập như thế trong một thời gian dài. Phải để cho nàng suy nghĩ sự việc thật thấu đáo.

- Sáng mai tôi đến làm điểm tâm được không?

- Tôi có thể làm điểm tâm được mà.

- Tôi biết. Nhưng tôi thích nấu nướng. Vả lại, dụng cụ bếp núc ở Litte Bear quá thô sơ. Cô chịu tôi một chút đi. Hay hãy thương hại tôi. Cho tôi được sử dụng một cái bếp nấu đẳng hoàng. Nào, hãy để tôi làm một bữa điểm tâm đi.

Một phút yên lặng sau đó, rồi giọng Poppy ngập ngừng: - Anh làm món gì?

- Cô thích món gì?

- Tôi hỏi anh trước mà.

- Được rồi! Tôi sẽ làm món trứng tráng. Tôi có thể làm món bánh kếp. Tôi làm thứ bánh mì nướng kiểu Pháp rất ngon.

- Nướng à?

- Vâng. Ý kiến cô thế nào?

- Nghe cũng khá hấp dẫn. Tôi thích bánh mì nướng kiểu Pháp.

- Tám giờ có sớm lắm không?

- Không.

- Mình hẹn nhau đúng như thế nhé! - Nói xong anh hơi hối hận vì đã chọn từ hơi mạnh, lo bị nàng phản đối. Khi không thấy Poppy phản ứng, anh thấy bạo dạn hơn. - Điểm tâm xong cô sẽ nói cho tôi nghe chuyện gì về Heather mà đã làm cô bức bối như thế nhé?

Lại một phút yên lặng nữa. Sau đó Poppy lặng lẽ nói: - Để tôi xem - Rồi giọng nàng trở nên nhẹ nhàng hơn nữa. - Này, Griffin.

- Vâng, có gì vậy?

- Cám ơn anh. - Vẫn giọng nói rất nhỏ.

- Về chuyện gì?

- Đã gọi điện thoại. Hỏi thăm sự việc diễn ra như thế nào giữa tôi và mẹ tôi. Đã quan tâm đến nỗi bức bối của tôi. Không mấy người đối xử với tôi như thế.

- Đó chẳng qua là vì tôi thấy cô đã tỏ ra là một người hoàn toàn độc lập và tự lập, những điều rất quý. Nhưng nếu đôi khi có ai giúp đỡ cô được một chuyện gì đó, như thế cũng là chuyện tốt, phải không?

- Vâng. - Giọng nàng kéo dài ra như đồng ý là để cho những cảm xúc của mình bớt căng thẳng cũng cần thiết cho nàng. - Lái xe cẩn thận.

- Vâng. Chúc ngủ ngon.

Anh cũng vậy.

Cassie thích làm việc muộn. Bà như để hết tâm trí vào công việc đến độ chột giật nẩy người khi bàn tay của Mark đặt nhẹ lên vai bà.

- Đi ngủ đi em, - ông nói.

Bà mỉm cười đáp: - Chút nữa thôi.

- Cách đây một tiếng đồng hồ em cùng đã nói thế. - Ông ngừng lại, cất tay khỏi vai bà, thẳng người lên. - Mà trông em vẫn còn mải mê với công việc.

Quả đây là lỗi của bà. Hai người từng thỏa thuận cùng lên giường ngủ một lần, nhiều lần trong một tuần, hoặc để trò chuyện, hoặc ân ái yêu đương hoặc chỉ nằm cạnh nhau. Và trong mấy ngày nay hai người đã không làm thế.

Bà đưa tay lên vuốt mái tóc với những lọn tóc uốn rối hơn thường lệ cho thấy đã có sự chênh mảng sẵn sốc nó. - Em xin lỗi... Em đang cần chút thì giờ để suy nghĩ.

Ông chồm người qua vai bà, nhìn xấp giấy tờ nằm trên bàn giấy. - Có phải các tài liệu liên quan đến ủy ban không?

- Một số. Chúng ta thật sự cần phải bảo vệ vùng hồ. Chúng ta dùng nước ở đó để uống.

- Anh cứ ngỡ là em đã tính xong giá của công tác này hôm thứ sáu rồi chứ.

- Đúng vậy. Ba viên chức cảnh sát luân phiên mỗi người tám tiếng đồng hồ, cộng thêm một chiếc tàu tuần và một số thiết bị đo lường. Cũng không tốn kém nhiều lắm. Có thể tăng thuế bất động sản chút ít để trang trải số chi phí trên. Em thấy đó cùng là một cái giá nhỏ để cho mọi người thấy yên tâm.

- Có những ai phản đối?

- Những người vốn vẫn giữ một thái độ ngờ vực. Alf Buzzell và nhóm chủ trương "sống ở đây suốt đời" bảo chúng ta đã tưởng tượng ra mối đe dọa đó, và rằng Lake Henry vẫn an toàn như từ trước đến giờ. Nathaniel Roy và nhóm chủ trương "Sống tự do hay chết" bảo họ không muốn thấy sự hiện diện của cảnh sát. Willie Jake và nhóm của ông ta thì bảo họ biết cách bảo vệ thị trấn này và nếu chúng ta thật sự muốn ngăn chặn những kẻ ném những thứ gây nguy hiểm chết người vào vùng hồ, chúng ta phải thuê chín người để một toán gồm ba người có thể đi tuần tra bất cứ lúc nào. Nhóm họ bảo chỉ một người thôi không những không có hiệu quả mà

còn phí tiền bạc. Và họ cũng không muốn tăng thuế bất động sản.

- Thế kết quả bỏ phiếu trong cuộc họp thị trấn sẽ ra sao?

- Chắc nghiêng về ý kiến chúng ta. Nhưng sẽ là một cuộc bỏ phiếu sát sao. Vì thế bằng cách nào thì cũng sẽ có những người không hài lòng.

- Em cần mở một chiến dịch quảng bá quần chúng. Cần phải cho họ biết những mối nguy hiểm.

- Đang làm. - Bà đưa tay chỉ xấp giấy mà một người bạn ở Concord đã gom lại. - Điều không may là một số người vẫn muốn bịt mắt làm ngơ không muốn biết đến những hiểm nguy trong tương lai. Họ thích thấy cuộc sống của họ cứ như hiện tại, ngày hôm nay.

Mark rút một tờ giấy nằm cuối xấp ra. Thật ra đó không phải là một tờ giấy mà là một bức ảnh. Cassie cùng nhìn bức ảnh ấy với chồng. Ngay cả sau nhiều giờ nghiên cứu kỹ nó, giờ đây bà vẫn giật mình.

- Bức hình này có thể là của Lisa Matlock hay của Heather Malone, - Mark nói. - Câu hỏi khó khăn đấy nhỉ?

- Không khó khăn gì cả. Hình Lisa đấy.

- Ồ... vậy là em lại có một vấn đề rồi.

- Chính xác. Và Heather lại không chịu nói gì cả. Có khả năng là chị ấy không giúp gì mình được. Em có nói chuyện với hai vị bác sĩ tâm lý và họ bảo có thể chị ấy bị những rối loạn do cơn hậu chấn động của một vết thương về mặt tâm thần trước đó tạo nên. Nhưng nếu chúng ta không biết vết thương ấy là gì, thì cũng đành bó tay thôi. Hoặc chị ấy không hiểu được mối hiểm nguy của sự im lặng ấy, hoặc chị ấy thấy mình có lỗi đến nỗi cho là bất cứ điều gì mình nói ra cũng sẽ là những lời buộc tội.

Mark bước lùi lại nhìn kỹ vợ. - Em là người bảo vệ cho cô ấy. Lẽ ra em không nên nghĩ như thế.

- Có lẽ không nên thật, - Cassie nói, vẻ hối tiếc. - Nhưng em không biết phải theo lối nào khác. Em có nhận một số tài liệu sơ khởi từ California gửi đến. Chúng mô tả một người phụ nữ chẳng khác gì Heather của chúng ta. Bức ảnh này cũng cho ta một thông điệp tương tự như những bức ảnh trong các mẫu báo cáo xén mà em đã nhìn thấy. Được rồi, em đã có một chuyên gia làm nhân chứng sẵn sàng chứng thực là những phân tích mẫu chữ viết tay là không đáng tin cậy. Nhưng em chẳng có thứ gì khác nữa. Chẳng có gì. Heather là bạn thân của em, nhưng em lại không có một cơ sở nào vững chắc để bào chữa cho chị ấy. Chị ấy không cho em biết chút gì để em có thể làm việc. Vậy em nên làm gì?

- Kiểm các thông tin về Lisa.

- Làm thế cũng chẳng giúp ích gì cho Heather.

- Có chứ. Nếu cô ấy là Lisa thì cô ấy cũng là một người phụ nữ mà chúng ta đã biết, và chắc phải có một lý do hợp lý nào đó khiến cô ấy cán chết anh chàng nọ. Người phụ nữ chúng ta biết không phải là một kẻ sát nhân. Cô không phải là người thần kinh thác loạn với những cơn giận dữ bất thường, cũng không phải là kẻ chán nản đến độ điên rồ. Và cũng không phải là người mất trí. Vậy thì phải có lý do. Cho đến giờ em vẫn bị ám ảnh với việc phải chứng minh cô ấy là Heather...

Cassie cắt ngang lời chồng: - Không phải bị ám ảnh.

- Có mà. Em bị ám ảnh. Nhưng như thế cũng phải, vì em là một người bạn trung thành. Nhưng có lẽ giờ đây em cần tiến đến vụ này từ một góc độ khác.

Cassie quay lại nhìn chồng. - Và làm sao em có thể làm được chuyện đó? - Nàng nói. Đó là một câu nói thể hiện sự bất lực hơn là một câu hỏi. - Em có ngân quỹ nào? Không có ngân quỹ nào cả. Micah hiện nợ nần ngập đầu với những thiết bị mới, và cho dù thoát đầu anh ta có nói sẽ vay thêm nữa, nhưng hiện giờ anh ấy đang tức giận Heather, nên không chắc anh ấy vẫn muốn giữ đề nghị ấy. Vậy thì làm thế nào để em kiểm thông tin về Lisa?

- Griffin.

- Griffin không phải là người ở đây và là một nhà báo.

- Anh ấy đã kiếm cho em bức ảnh ấy.

- Anh ta kiếm nó cho Poppy. Không được Mark ạ. Em cần một người làm việc độc lập cho vụ Heather, nhưng điều này có nghĩa là phải trả các chi phí di chuyển ăn ở, thời gian anh ta làm việc cộng thêm tiền để trả cho tin tức thu nhập được, vì những chi phí ấy lúc nào cũng có. Em sẽ sử dụng phần dự trữ của chúng ta, nhưng anh bảo là hiện nó còn quá ít. Vậy thì em phải làm sao?

- Hãy dùng Griffin.

- Em không tin tưởng Griffin.

- Không tin? Hay là lòng kiêu hãnh của em bị xúc phạm?

- Anh nói thế là hơi quá.

- Em là mẫu người tự hào. Chính em đã thú nhận tuần vừa rồi.

- Có thật. - Trong một cuộc hội thảo bệnh lý của hai người. Giờ thì Cassie cố bào chữa. - Em có nói là em tự hào về điều em làm và vì chuyện đó mà đôi khi em đã gặp khó khăn khi muốn bỏ qua một vấn đề nào đó. Nhưng điều này khác với chuyện từ chối sự giúp đỡ vì tự ái.

- Khác như thế nào?

- Tự hào về công việc của mình là điều tích cực. Anh có thể thấy em có lỗi vì đã để quá nhiều thì giờ vào hồ sơ một vụ án, nhưng đây là điều tốt cho các thân chủ của em, cũng như anh với các sinh viên của anh vậy. Từ chối sự giúp đỡ vì tự ái lại mang tính chất tiêu cực. Nó cho thấy là em không hết lòng với thân chủ của mình. Em không phải là loại luật sư đó.

- Quên chuyện làm luật sư đi. Hãy nghĩ đến con người. Một phụ nữ. Em quả có tự hào khi muốn chính mình làm công việc.

- Em thích làm cho xong công việc.

- Do chính em làm, và anh hiểu điều đó, Cassie ạ. - Mark nói. - Em đã rời thị trấn sau khi xong trung học, khi mà lẽ ra em nên ở lại, vì thế mà em thấy cần phải bù đắp lại khoảng thời gian em đã bỏ đi.

Khoảng thời gian ấy chỉ có tám năm, Cassie vào đại học và xong trường luật. Nhưng trong khoảng thời gian đó bố Cassie đã chết vì ung thư, em gái chết vì hút xách, và mẹ chết vì cô đơn.

Mãi đến khi lập gia đình, và trở thành một người mẹ của mấy đứa con, những đứa con mà bà cho là rất quan trọng đối với cuộc sống của mình, Cassie mới thực sự hiểu được một gia đình êm ấm hạnh phúc là một cơ hội để bù đắp lại thiếu sót trên, làm một luật sư với tất cả sự nỗ lực của mình cũng là một cơ hội khác nữa. Nhưng cho dù có cả hai thứ đó, bà vẫn mang một mối ân hận trong suốt phần còn lại của cuộc đời mình là đã không sống cùng với bố mẹ và em gái.

Mark tiếp tục: - Em không cần phải luôn chứng tỏ giá trị con người của mình. Bộ em vẫn cho là với tất cả những gì em đã làm cho người dân thị trấn này chín năm kể từ ngày em về lại đây, vẫn có người chống em vì cái quá khứ ấy sao?

- Có. - Cassie nói. - Em nghĩ là vẫn có. Đám bạn bè của bố em vẫn còn nhớ những gì em đã làm. Vẫn có chút gì như muốn chỉ trích em khi Alf đưa ra cái lập luận “sống suốt cuộc đời ở đây” với em. Nathaniel Roy cũng thế. Bề ngoài thái độ ông ta vui vẻ, nhưng sự thật ông ta vẫn tỏ ra bức bối vì những gì em làm trong những năm rời xa nơi này, và bức bối về chuyện em trở lại và nắm ghế lãnh đạo ở đây. Nếu em nhờ đến sự trợ giúp của Griffin, đám người bảo thủ ấy còn bức bối hơn nữa.

- Em có quan tâm đến chuyện đó không?

- Không. À, có. - Cassie thở dài như thú nhận sự bối rối của mình. - Em có quan tâm. Em muốn có được sự kính trọng của những người ấy. Nhưng còn vụ Heather này, em không biết phải làm sao. Chưa bao giờ em thấy mình bế tắc như trong vụ này.

- Hãy gọi cho Griffin - Mark lại đề nghị, rồi đứng lên - Anh đi ngủ trước đây.

Micah vừa mới chợp mắt thì lại bị một tiếng khóc nhỏ đánh thức dậy. Anh vọt ngay ra khỏi giường, bước ngang qua hành lang, và thấy con bé Star đang ngồi trên giường ngủ khóc thút thít.

Anh cúi xuống hỏi: - Con ốm à?

Con bé lắc đầu.

- Chiêm bao làm con sợ à?

Con bé gật đầu.

Nhìn sang giường bên kia, anh thấy con bé Missy đang ngủ say.

- Con uống sữa không? - Anh hỏi Star.

Khi con bé gật đầu, anh ẵm nó đi xuống nhà bếp, đặt nó lên bàn rót một ly sữa. Con bé hai tay cầm ly sữa uống chậm chậm. Nó nếm một ngụm rồi nuốt, uống vào một ngụm khác rồi lại từ từ nuốt. Nhìn nó uống ly sữa, tim anh đau nhói. Star là con bé rất đặc biệt ngay từ lúc mới sinh. Từ lúc lọt lòng mẹ nó như đã biết được số phận phải đối diện và sẵn sàng để chịu đựng. Nhưng nó vẫn còn là một đứa bé.

Mắt nhìn vào ly sữa, nó thì thầm với anh: - Chỉ có một mình con trong giấc mơ.

- Chỉ có con thôi à? Bố ở đâu?

Nó nghiêm trang nói: - Con không biết.

- Lúc ấy bố đi đâu?

Nó nhún vai.

Anh cầm lấy ly sữa của nó, đặt lên quầy bếp, rồi ôm nó vào lòng. Hai tay bé nhỏ của nó bám chặt vào cổ anh khiến anh rưng rưng nước mắt. Giọng anh khàn khàn như lạc đi: - Bố ở đây với con. Bố không đi đâu cả.

Anh ôm chặt con bé trong một phút nữa, rồi ẵm nó trở về lại giường ngủ, ngồi bên nó. Ngay cả khi con bé nằm nghiêng, cuộn đôi tay dưới cằm, anh vẫn như còn cảm thấy đôi tay bé nhỏ ấy đang ôm cổ anh. Lúc còn bé anh đã không biết gì nhiều về sự tiếp xúc như thế. Lúc nào anh cũng đoán, đó là lý do tại sao sống gần với một người phụ nữ, với anh có nhiều ý nghĩa như vậy. Marcy là cô gái rất thích những tiếp xúc đụng chạm. Đó là một phần của cô gái đã lôi cuốn anh. Sau đó Heather đã vào cuộc sống của anh. Những tiếp xúc của nàng khác hẳn với Marcy, chân tình, thành thật hơn nhiều.

Và có phải đó là một sự đối trá kinh khủng của nàng đối với anh khi không cho anh biết mình từ đâu đến, và mình thật sự là ai?

Nghĩ đến sự khả dĩ đó, anh thấy tức giận.

Giờ đây, con bé Star đang nằm đây, và con bé Missy trên giường bên kia, Heather đã dạy chúng đưa tay ra, sờ rồi ôm chặt lấy. Con bé Star đã làm thế trong giấc mơ, và thấy là nó đang nắm lấy khoảng không.

Nhìn con bé đang nằm trên giường, anh cảm thấy sự tin tưởng trong đôi tay bé nhỏ của nó, và trách nhiệm của anh trong sự tin tưởng ấy. Tất cả bấy giờ đặt vào một mình anh thôi. Nghĩ đến đó anh thấy bức mình Heather vô cùng. Vào lúc con bé Star trở mình xoay qua bên khác và bắt đầu ngủ lại, thì cơn giận của anh đã lên tới đỉnh.

CHƯƠNG 12

- Không nhầm lẫn đâu! À, - Griffin nhắc lại. - Cô có chắc đó là mấy từ cô ấy muốn nói không?
- Anh nhìn môi tôi đây! - Poppy uốn môi theo mấy từ trên - Rồi làm thêm một lần nữa.
- Thế là khá rõ rồi, - anh đồng ý - Vậy cô ấy là Lisa.

Khi Poppy hơi nghiêng người tới trước, áp mẹ lên đầu gối và hai tay ôm lấy mắt cá, anh cảm thấy lòng mình đau nhói. - Cô sẽ không khóc nữa chứ? - Poppy là cô gái có cá tính mạnh mẽ. Thấy nàng khóc lòng anh xốn xang. Ngoài ra, anh và nàng còn phải cần vạch ra một đường hướng mới cho vụ này.

- Không! Poppy lặng lẽ nói. - Tôi chỉ... cảm thấy... mệt mỏi.

Anh đưa tay lùa vào mái tóc nàng, rồi vuốt nhẹ mái tóc đen, ngắn, mềm và dày hầy còn ẩm ướt vì vừa từ phòng tắm ra khi anh đến.

Cũng với một giọng mệt mỏi nàng nói: - Câu hỏi ở đây là làm thế nào một Heather mà tôi từng biết rõ, lại có thể là người đã giết Rob DiCenza, hay bất cứ một ai khác?

- Đó là hướng đi mà chúng ta nhắm đến. Chúng ta cho Lisa không phải là một kẻ côn đồ, như hình ảnh con người Lisa mà gia đình DiCenza đã vẽ ra. Và chúng ta sẽ cố tìm cho ra lý do nào khiến cô ta cán chết anh chàng ấy. Nhưng hiện đang có một vấn đề. Anh bạn Ralph của chúng tôi đã đụng phải một bức tường. Không ai ở California chịu nói gì với anh ta cả, và người duy nhất mà chúng ta có ở đầu mối này là Heather.

- Chị ấy đã không cho Micah biết điều gì cả.
- Nhưng cô ấy lại cho cô biết qua mấy từ đó. Như vậy thì đó cũng là một sự thú nhận rồi.
- Chị ấy có thể chối là không nói. Chị ấy có thể thù ghét tôi vì đã nói cho anh biết.
- Có thể chị ấy bị ray rút, giày vò. - Nói xong anh hồi hận khi thấy người Poppy chột cứng đờ. Hai tay anh ôm lấy đầu nàng, nghiêng người xuống thật gần, nói: - Chúng ta cần tham khảo thêm ý kiến. Cô có thể kiếm người tạm thay nghe điện thoại trong khi chúng ta đi không?

Sau khi đưa hai đứa bé đến trường, Micah cho xe dừng lại tại một trạm xăng nằm ở rìa thị trấn. Anh vừa mới đặt thẻ tín dụng vào và bắt đầu đổ xăng, thì một chiếc xe tải khác đến đậu phía đối diện với cây xăng. Bên trong xe có ba người, tất cả đều là dân Lake Henry, trong số có hai người cùng học trung học với anh hồi nhỏ. Người thứ ba đến thị trấn muộn hơn. Cả ba cùng làm việc cho một nhà thầu xây dựng địa phương, và dường như đang đến nơi làm việc.

- Này Micah, - Skip Houser, người lái xe, gọi anh trong khi leo ra khỏi xe. - Công việc làm ăn dạo này ra sao?

Vì không muốn chuyện trò vào lúc này nên Micah chỉ gật đầu, tiếp tục cho xăng vào xe.

- Mặt trời càng lúc càng cao thêm. - Skip mở nắp thùng xăng, đưa vòi xăng vào. - Hôm nay chắc cỡ 30°F. Cậu đã đặt máy ống dẫn nhựa chưa?

Micah có theo dõi sát kênh truyền hình về thời tiết, và ống phong vũ biểu của anh. Ngày hôm nay nhiệt độ đã lên cao trên 30 độ F, chưa biết ngày mai ra sao. Nếu nó lên đến 40 độ F là nhựa cây bắt đầu chảy, và như thế có nghĩa là mùa nhựa chảy sẽ đến sớm, và chắc anh phải chặt vật với nó. Anh dự tính bắt đầu đặt ống sáng hôm nay, và phải làm thật nhanh.

Nhưng chuyện này chẳng dính dấp gì đến Skip Houser, nên anh chỉ lãnh đạm nói: - Chưa.

- Bọn tớ đang xây cất một ngôi nhà lớn ở phía bên kia West Eames, không biết có giúp cậu được trong mùa đường này không. Tớ thấy áy náy vì cậu không có Heather giúp. Cô ấy làm việc rất tốt. Tớ thích cô ấy.

Micah chẳng quan tâm đến những câu nói ấy của anh ta.

- Nhà giam cô ấy ở cũng không quá tệ chứ? - Anh ta hất cằm về phía chiếc xe tải. - Dunty cũng bị nhốt ở đấy trong vài tuần lễ về tội quấy nhiễu con bé của Harry Schwick. Nhờ sau này con bé đó thú nhận là nó đã nói dối, y mới được thả ra. Y bảo nơi đó cũng không tệ lắm.

Dunty không phải là dân chính gốc Lake Henry. Y mới đến thị trấn sau này, và Micah biết anh ta. Y là một gã chẳng ra gì, và anh chắc là y có thể làm bất cứ chuyện xấu xa mà con bé nọ đã nói.

Tức giận vì Skip đã đem xếp Heather vào cùng hạng với Dunty, Micah đã rút vòi đồ xăng ra, dù bình chứa vẫn chưa đầy. Và trong khi anh còn đang vặn nắp bình xăng lại thì Skip lại hỏi thêm: - Cậu có biết chuyện cô ấy là Lisa không?

Câu hỏi làm Micah thêm bực tức. - Anh chậm chậm ngẩng đầu lên nói: - Cậu vừa nói cái gì đó?

Vốn là người chậm hiểu, Skip ngỡ là Micah muốn mình nói thêm. - Tớ muốn hỏi là cậu có biết cô ấy thật sự là ai không. Ý tớ là cậu đã sống với cô ấy lâu như thế...

Micah giật mạnh cửa xe. - Ai bảo cô ấy là Lisa?

- Nay, đâu chỉ có tớ. Hầu như mọi người trong thị trấn đều bảo thế. Tớ cũng vừa nghe họ nói như thế ở cửa hàng của Charlie. Cả khu Ridge nữa. Chúng tôi vẫn chờ đợi nghe thêm một điều gì khác nữa, nhưng chẳng có gì. Heather như một cô gái một hôm chợt xuất hiện ở đây mà chẳng ai biết gì về quá khứ, rồi bỗng nhiên biến thành một cô gái từng cặp bồ với con trai một vị thượng nghị sĩ, và có thể sẽ lên Washington một ngày nào đó nếu anh chàng ấy...

Micah cắt ngang anh ta: - Skip, cậu chẳng biết gì cả. Câm mồm lại.

- Chẳng phải chỉ có mình tớ bảo thế.

- Vậy bảo bọn họ câm miệng cả lại.

Skip khịt mũi vẻ căng thẳng. - Cậu trả bao nhiêu tiền cho tớ mà dám nói như thế? Nên nhớ là tớ đã từng làm việc giúp cậu.

- Vâng, tôi nhớ. - Micah đáp lại - Tôi cũng nhớ là cứ ba giờ chiều là cậu cần nhàn, than vãn muốn về nhà ăn uống, nhậu nhẹt. Skip, tôi không cần cậu. Không cần cậu và đám bạn của cậu.

Micah bước vào xe, cho máy nổ rồi bỏ chúng lại đấy, không buồn nhìn lui. Anh biết là mình vừa có thêm ba người không ưa nữa.

Nhưng anh đã dứt khoát không cần đến bọn họ. Anh cho là nếu năm nay họ có đến giúp, cũng

chỉ làm cho xi rô có mùi xấu đi, tương tự như mùi của thứ nhựa cây được lấy quá muộn.

Poppy và Griffin đi trên hai chiếc xe khác nhau. Nàng đã bảo Griffin như thế. Chiếc Blazer chỉ đủ chỗ cho nàng và các trang bị khác gồm cả chiếc xe lẫn. Hơn nữa vì có người tạm thay, nên nàng cũng không quay trở về nhà ngay, mà có thể ghé nhà Lily, hay ghé cửa hàng sách thăm Marianne. Điều mà nàng không cho Griffin biết vì sợ anh đòi đi theo là nàng có thể ghé lại tiệm của Charlie ăn trưa. Tiệm cà phê vòm bằng kính của Charlie là nơi lý tưởng cho một ngày như thế này.

- Vớ vẩn! - Griffin trêu nàng - Chẳng qua là cô không muốn người ta nhìn thấy cùng đi với tôi.

Poppy ngần ngại một chút rồi thú nhận: - Cũng có chuyện đó nữa - Chắc Griffin cũng biết là cùng đi ăn trưa với anh ở quán cà phê của Charlie, những người khác sẽ có thêm đề tài để bàn luận ngoài câu chuyện của Heather, không có lợi cho nàng. Nàng đã chấp nhận may rủi. Khi chạy ngang qua thị trấn với chiếc xe tải của Griffin bám sát theo. John McGillicuddy đã ngừng xúc tuyết trên mái nhà của ông ta, đưa tay vẫy chào. Maddy Harris đang dắt chó đi dạo cũng ngừng lại vẫy chào. Luther Wolfe và Mercedes Levesque thì đứng ở cổng bưu điện vẫy. Nàng đã vui vẻ vẫy tay chào lại tất cả mà trong lòng phấn khởi, vì giờ đây nàng đã có thể làm một điều gì đó cho Heather. Đúng là nàng phải cảm ơn Griffin. Poppy đã băn khoăn không biết cho chiếc xe mình lẫn đi đâu sau lời thú nhận của Heather, thì may sao đã có Griffin để cùng chia sẻ mẩu tin đó.

Nhưng như thế không có nghĩa là cả thị trấn cần biết chuyện hai người đang làm việc về vụ này. Chưa kể đến những suy đoán của họ về một mối tình lãng mạn giữa nàng và Griffin, vì chuyện này còn có thể gây nên những đồn đại khác nữa.

Cũng may là căn phòng của Cassie nằm ở một khúc quanh khuất tầm nhìn từ trung tâm thị trấn. Đó là một ngôi nhà nhỏ sơn màu xanh nhạt bao quanh bằng một hàng rào có tuyết phủ bên trên trông rất đẹp. Trước cổng ngôi nhà có treo một tấm bảng lớn bằng gỗ sồi với mấy chữ nổi màu xanh sẫm: CASSIE BYRNES - Luật sư.

Cassie vẫn tự hào mình là con người chủ động và dám làm. Cách tốt nhất với bà bây giờ là tiếp xúc với Griffin thay vì đi tìm những nơi khác. Nhưng bà chưa sẵn sàng làm chuyện này vì còn mãi suy ngẫm những điều Mark đã nói. Hơn nữa, sáng hôm đó bà còn có khách hàng, một phụ nữ ở khu Ridge, đến nhờ bà giúp để có một lệnh nhằm ngăn cản sự bạo hành của một người bạn trai. Vì vậy bà chưa có thì giờ đi gặp Griffin.

Nhưng Poppy đã gọi điện thoại yêu cầu cuộc họp, và vì tin tưởng Poppy mà giờ đây bà nhìn thấy chiếc xe anh ta đang lái chạy vào con đường dẫn đến văn phòng, theo sát xe của Poppy.

Nhìn cái dáng dấp lịch sự của anh ta khi bước đến mở cửa xe giúp cô gái, rồi đỡ cô ngồi vào xe lẫn, Cassie cố tìm hiểu xem điều gì đã làm bà không an tâm về anh chàng này. Mark đã đề cập đến điểm chính yếu: Griffin là người ngoài thị trấn. Vì thế mà Cassie không tin anh ta sẽ để hết tâm trí giúp Heather. Còn nữa. Anh ta là một người viết văn, và điều này khiến bà không an tâm. Anh ta có những tiếp xúc rộng rãi, đây cũng là một điểm làm bà e ngại. Và điều làm bà không an tâm hơn cả là anh ta muốn có Poppy. Cassie cũng bảo vệ cô gái này như bà muốn bảo vệ Lake Henry và Heather. Nhưng chuyện bảo vệ Heather thì hiện bà chẳng có tiến bộ nào cả, và đây là một nỗi thất vọng, một sự bối rối nữa đối với bà. Về điểm này Mark cũng đã nói đúng. Niềm tự hào của bà đã bị tổn thương. Cassie thấy ray rứt vì đã không giúp được Heather.

Còn một chuyện làm bà không vui nữa là văn phòng luật sư của bà trông rất lộn xộn. Cassie biết thế giới của những người như Griffin. Bà từng học luật với bọn họ. Hình ảnh một văn phòng luật sư của một Công ty Luật là một văn phòng được trang hoàng với đồ mỹ nghệ, những đồ gỗ màu nâu đỏ, những pho tượng điêu khắc bằng cẩm thạch và những thăm thăm

Đông phương. Những Công ty Luật ấy thuê nhân viên để đánh máy nhãn trên các hồ sơ, và sắp xếp tổ chức hồ sơ. Cassie không có đủ khả năng để làm như họ. Văn phòng của bà là nơi bà kê các tủ hồ sơ, các kệ sách và một khoảng trống để làm việc, được nới rộng thêm trong nhiều năm mỗi khi có nhu cầu. Tường được trang hoàng bằng những tác phẩm nghệ thuật của mấy đứa nhỏ chưa đến bảy tuổi với những nét phác họa bằng những cây bút của bà, gồm các nhân vật hoạt hình, các khẩu súng và các đồ vật mà chúng ưa thích. Tóm lại nó trông chẳng giống một văn phòng Luật sư chuyên nghiệp tí nào. Cassie trước giờ không hề để ý tới điểm này mãi cho đến hôm nay. Bà yêu thích văn phòng của bà với tất cả những điểm mang rất ít vẻ chuyên nghiệp của một Văn phòng Luật sư thật sự. Bà chợt thấy khó chịu với sự hiện diện của Griffin.

Griffin chắc cũng đã hiểu được điểm này, nên bước vào anh đã nhìn căn phòng lẫn lộn sách báo, hồ sơ, mỉm cười vui vẻ nói: - Trông thoải mái quá! - Trước khi ngồi xuống chiếc ghế mà bà chỉ tay mời anh ngồi.

Thế rồi bà quên hết những ý nghĩ vừa rồi khi Poppy thuật lại mấy từ Heather đã hé cho nàng biết chiều hôm trước.

Cassie đã vô cùng ngạc nhiên chẳng kém gì lúc thấy Griffin xuất hiện, nhưng tiết lộ vừa rồi đã giải thích được nhiều chuyện.

Cassie cúi đầu nhìn xuống bàn giấy trong một nỗi buồn vồ vập. Một lát sau bà ngẩng lên thở dài vẻ chán nản. - Như vậy câu chuyện mới hợp lý. Nếu đó là sự thật, chúng ta cần lập hồ sơ để bào chữa.

- Đó là điều chúng ta cần thảo luận. - Poppy nói.

- Về mặt pháp lý, chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình thú nhận trước tòa Heather là Lisa? - Griffin lên tiếng hỏi.

- Ngay tức thời à? - Cassie đã lấy ra một tập giấy ghi nguệch ngoạc mấy dòng. - Nếu chúng ta không chống lại những lời buộc tội ấy và từ bỏ quyền được dẫn độ, cô ấy sẽ được đưa trở về California.

- Giả sử chuyện ấy xảy ra. - Griffin nói. - Có cơ may nào cô ấy được tại ngoại hầu tra không?

- Một vụ án quan trọng như thế này à? Không. Không có chút cơ may nào. Phí sức vô ích.

- Vụ án quan trọng à? - Poppy sừng sốt hỏi - như một hình phạt nặng à?

- Vâng. Công tố viên cũng không cần phải đòi hỏi chuyện đó nữa. Vụ này vẫn là một vụ án sát nhân. Sẽ không có việc tại ngoại hầu tra trừ phi chúng ta đưa ra được một điểm nào đó đủ vững chắc để có thể làm cho mọi người suy nghĩ lại.

- Chẳng hạn như điểm gì? - Poppy hỏi.

Trước đây vẫn tập trung chú ý vào khía cạnh nhằm người trong vụ này, Cassie giờ mới bắt đầu nhìn đến những khả dĩ khác. Như là Heather có lý do để sợ mạng sống mình bị đe dọa, như là chị ấy bị Rob dọa đánh đập, hay bị hiếp dâm, hay có thể sợ bị ông bố anh ta làm thế.

- Bố anh ta à? - Poppy kêu lên - Ôi trời, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Vấn đề là ở đây chúng ta cần một nhân chứng, - Cassie nói.

- Đây là một vấn đề lớn. - Griffin chen vào - Theo những gì tôi nghe nói thì có những người từng

biết Lisa đã bị người của gia đình DiCenza tiếp xúc ngăn chặn không cho họ tiết lộ điều gì, nên không ai chịu mở miệng. Vì thế mà, nếu có một nhân chứng nào đó, thì ông ta hay bà ta, sẽ không xuất hiện. Còn có một trận chiến về dư luận nữa. Lisa đã bị thua trong trận chiến đó rồi, trừ phi chúng ta thay đổi thể trận thật nhanh.

Cassie ngồi dựa người ra ghế. Bà vung nhẹ cây bút hỏi Griffin vẻ thách thức: - Vậy anh có đề nghị gì?

- Một cuộc gặp riêng giữa Heather và tôi.

- Một cuộc gặp riêng? - Poppy và tôi là bạn của chị ấy. Micah là người yêu của chị ấy. Tại sao chị ấy lại nói cho ông nghe mà không nói với chúng tôi?

- Tại sao một người vợ lại chịu cho một vị bác sĩ trị liệu biết những điều mà bà ta không thể nói với ông chồng? Bởi vì ở đây có sự trung lập, khách quan. Không có sự sợ hãi bị phê bình, chỉ trích. Heather yêu mến các vị. Cô ấy quan tâm đến những gì các vị nghĩ về cô ấy, sợ những gì các vị có thể nói. Còn tôi, tôi chẳng là gì của cô ấy cả.

Cassie phải thừa nhận là có yếu tố của sự thật trong điều mà anh ta vừa nói. Nhưng bà cho là anh ta chưa nói tất cả ra. - Anh là một người viết văn - bà nói.

- Nhưng anh ấy không viết về vụ này - Poppy khẳng định.

- Vậy anh ấy có dính dấp gì đến chuyện này?

Poppy cười vẻ tự mãn: - Tôi. Anh ấy muốn tạo một ấn tượng tốt đối với tôi. - Rồi đổi sang giọng nài nỉ - Cassie, anh ấy có nhưng nguồn lực mà chúng ta không có.

Và anh ta chịu dành nguồn lực này cho Heather à? Tại sao? - Theo Cassie thì chắc anh ta phải có mục đích gì đó.

- Vì anh ta bị lương tâm cắn rứt, - Griffin nói chen vào. Sau đó anh giải thích vai trò của mình trong vụ bắt giữ Heather.

Trong một lúc, Cassie cho rằng sự thiếu tin tưởng của mình đối với Griffin là đúng - Hay quá! Hay thật!

- Cassie, chuyện đã qua rồi, - Poppy nói. - Nước chảy qua cầu rồi. - Anh ấy muốn giúp, và anh ấy có những nguồn tiếp xúc riêng.

Như là ông anh của anh ấy à? - Cassie vẫn thấy khó nuốt trôi những gì vừa nghe Griffin nói. Giá anh ta không phát biểu ý kiến của mình khi nhìn bức ảnh trên tường trong văn phòng của ông anh, thì đã không có vụ này.

- Như là những thám tử tư từng có một món nợ cần phải trả cho tôi - Griffin nói. - Rob DiCenza đã đánh đập các cô gái. Lisa đã phải đến trung tâm y tế ít nhất là hai lần.

Cassie nhướn mày hỏi: - Và anh có thể liên kết hai chuyện đó lại với nhau à? Liên kết những vụ đánh đập nó với những lần cô ta đến các cơ sở y tế à? Anh có người nào xác nhận chuyện đó không? Vì đó là điều chúng ta cần. Chỉ nghe nói thôi thì không được. Đồn đãi cũng không có giá trị gì. Bằng chứng cho sự suy diễn cũng chỉ là giả thiết.

- Như vậy chúng ta lại trở về điểm khởi đầu, - Poppy nói - Griffin muốn nói chuyện với chị ấy. Chị có thể thu xếp một cuộc gặp mặt được không?

Cassie không chắc Griffin có thể kiểm thêm được thông tin từ Heather hơn là những gì bà, Poppy và Micah từng cố gắng. Vị bác sĩ tâm thần mà bà đã nói chuyện bảo là, nếu Heather bị những căng thẳng rối loạn do các cơn hậu chấn động của một vết thương tinh thần nào đó, thì sự thật có thể bị chôn sâu vào tâm thức, cần trị liệu đang hoang mới tìm ra được sự thật ấy. Griffin trông có vẻ là con người tử tế, bà phải thừa nhận như thế. Nhưng anh chàng không phải là một bác sĩ tâm thần.

Vậy thì họ còn có được gì? Micah không có tiền trả các phí tổn, bà chỉ có thể cho anh ta thời gian của mình, không đủ khả năng thuê một bác sĩ tâm thần để tìm cho ra sự thật của Heather. Bà cũng không đủ sức thuê một thám tử tư đi tìm sự thật ấy theo một đường hướng khác. Nếu Griffin có bạn bè làm thám tử tư, và nếu anh ta bị lương tâm cắn rứt, anh ta sẽ có thể giúp bà trong vụ Heather này mà không phải tốn kém gì cả. Bà không thể từ chối sự giúp đỡ của anh ta được. Như thế chẳng khác gì thừa nhận là Mark đã nói đúng.

Hơn nữa, trong khi Griffin vặn hỏi Heather, bà còn nhiều chiến lược về dư luận hầu như bị thua rồi, và vấn đề này cũng quan trọng không kém. Trước khi Cassie vạch ra một chiến lược về mặt pháp lý, bà cũng cần biết thêm về những thành phần chính yếu trong vụ này, không kể Heather hay Rob. Những người có thể tạo ảnh hưởng lớn đến kết quả vụ án, trong trường hợp này là vị Thống đốc tiểu bang, vị Chương lý và vị phụ tá của ông ta ở California, Charles DiCenza và bà vợ, và chắc chắn là vị quan tòa được giao nhiệm vụ xét xử vụ án. Nếu biết được cá tính của những người bà đang phải đối đầu, Cassie sẽ dễ dàng hơn khi phát thảo một chiến lược chung. Bà cần gọi điện đi một vài nơi. Bà có những người bạn cùng học trường luật ở California có thể cung cấp cho bà một số thông tin cần thiết mà họ biết được. Bà cũng có John Kipling với cả một đường dây các phóng viên bạn bè sẵn sàng chia sẻ những gì họ biết với anh ta. Và bà còn có Mark cùng với những ý kiến mà cho đến giờ bà thấy là rất hợp lý. Bà cần gọi để báo cho chồng bà biết quyết định của mình.

Cassie cầm máy điện thoại lên hỏi: - Lúc nào thì anh muốn đi?

Micah quay kính cửa xe xuống, hy vọng không khí lạnh bên ngoài làm nguôi bớt cơn giận; nhưng nó vẫn cứ âm ỉ trong lòng khi anh cho xe từ con đường bờ hồ rẽ vào lối về nhà, và nhìn thấy chiếc xe hơi nhỏ màu đen đậu tại nhà anh hôm thứ Ba. Đứng trước cổng là hai thanh niên mặt vụ, những người từng đến lục soát nhà anh. Một người đang ôm máy vi tính của Heather.

Nhìn bọn họ anh lại thấy bất mãn. Anh dừng xe, bước nhanh đến mở cửa rồi hai tay thọc vào túi quần bảo họ: - Nhanh đấy nhì!

- Chúng tôi nghĩ là anh cần nó.

- Chẳng phải... vì các anh đã sục tìm mà không thấy gì như tôi đã nói rồi sao? Tất cả những gì trong đó chỉ có liên quan đến công việc làm ăn của tôi thôi.

- Và của Lisa nữa!

- Ở đây không có ai là Lisa cả. Đó là công việc của Heather.

- Anh đang chơi chữ đấy. Anh muốn đặt ở đâu?

Giọng Micah vẫn không bớt gay gắt: - Tôi muốn nó được đem về nơi mà các anh đã lấy đem đi.

- Ồ, chúng tôi đã lục khắp ngôi nhà, xin lỗi không nhớ nơi nó được đặt vào lúc ấy.

Micah hỏi ngay: - Nơi các anh lấy là nơi nào?

Hai nhân viên nọ đưa mắt nhìn nhau một lúc.

- Cứ vút nó ở cổng đi! - Micah bảo họ về thách thức. - Thử vút nó đẩy đi, để xem tôi có đi kiện các anh về tội cố tình phá hoại tài sản của tôi không.

Anh thấy thất vọng khi họ bước xuống các bậc thềm đi vòng ra phía sau nhà. Một người gọi lớn hỏi anh: - Cửa có khóa không?

- Lần trước nó có khóa không? - Micah hỏi lại. - Các anh có nhìn thấy ống khóa ở đấy không?

Khi hai nhân viên nọ đang khuất dạng qua khúc queo sau nhà, Micah đóng mạnh cửa, theo hành lang ra sau nhìn qua nhà máy chế biến đường, và đứng đấy chờ. Trong khi anh đứng nhìn ra, hai ý nghĩ khác cùng chọt đến. Ý nghĩ đầu tiên có liên quan đến mẩu đối thoại anh vừa trao đổi với hai nhân viên nọ.

“Ở đây không có ai là Lisa cả”, Micah đã nói thế. “Đó là công việc của Heather”. Và một nhân viên đã trả lời là “Anh đang chơi chữ”.

“Em là Heather Malone”, Heather đã nhất mực bảo thế trong cuộc gặp đầu tiên với anh ở tòa. Giờ anh chợt nhận ra là nàng đã chơi chữ với anh. Có thể nàng đã nói thực khi bảo mình hiện là Heather Malone, dù nàng cũng có thể là một người nào khác cách đây mười lăm năm. Điều này dẫn anh đến một ý nghĩ thứ nhì. Đột nhiên anh thấy mình rất muốn biết thứ gì ở bên trong chiếc ba lô của nàng.

Anh chống nạnh đứng chờ cho đến khi thấy hai nhân viên FBI xuất hiện. Họ đi ngang qua anh không nói gì và bước vào xe. Anh đứng nhìn theo chiếc xe lùi lại rồi chạy đi. Anh vừa định vào nhà chế biến đường ngay khi chiếc xe ấy khuất dạng, thì lại nhìn thấy một chiếc xe khác chạy vào lối dẫn đến nhà anh. Một chiếc Chevy nhỏ, cũ cũng đến mười năm. Nhưng được chăm sóc kỹ. Mọi thứ của bà Camille đều được chăm sóc kỹ như thế.

Cho xe đậu cách chiếc xe tải của anh, bà hạ kính cửa xe xuống, đưa mắt nhìn nhanh phía sau lưng rồi hỏi: - Mọi thứ ổn cả chứ?

Micah cầu nhàu đáp: - Họ đã đem trả chiếc máy vi tính. Chẳng nói gì nhiều. Tôi đoán là tất cả những dữ liệu bên trong đều đã bị xóa sạch cả rồi.

Camille đưa ra một xấp những đĩa vi tính và nói: - Tôi có thể sửa lại được. Và có thể làm bất cứ những kết toán nào mà anh cần.

Với người khác chắc anh đã quay lưng bỏ đi. Nhưng anh không thể làm thế với Camille. Bà là một người rất đàng hoàng tử tế. Vì thế anh đáp:

- Không sao cả. - Và mong cho bà bỏ đi.

- Anh có thể tự mình cho nó hoạt động lại như cũ không?

- Không. Tôi sẽ làm việc theo cách cũ của tôi.

- Nhưng nếu anh không biết những dữ kiện trong các đĩa...

- Tôi sẽ cố xoay xở.

- Xoay xở như thế nào?

Anh cố giữ kiên nhẫn, nhẹ nhàng bảo bà: - Camille, tôi sẽ tìm cách. Chúng ta sẽ nói chuyện này vào lúc khác vậy. Tôi phải đi làm việc bây giờ.

- Heather có để hồ sơ nào về những dữ liệu ghi trong các đĩa này không?

- Tôi không biết. Để rồi tôi cố tìm thử.

- Micah, để tôi làm cho. Giờ tôi đang rảnh. Tôi muốn giúp anh.

- Bà có thể đem Heather ra khỏi nhà giam được không? - Anh hỏi. Rồi như không kìm hãm được, anh tuôn ra một tràng những câu hỏi khác:

- Bà có thể chứng minh cô ấy không phải là Lisa không? Có thể làm cho cô ấy chịu nói không? Bà có thể giải thích cho hai con bé Missy và Star tại sao một người từng bảo rất yêu thương chúng lại có thể giấu kín những bí mật đến độ không thể nói ra để cứu cuộc đời của mình không? Bà có thể giải thích cho tôi rõ không? Tôi không thể nào chịu được một Heather như hiện giờ, Camille à. Tôi muốn cô Heather mà tôi có trước đây. Chúng tôi đã có một cuộc sống tốt đẹp. Tôi muốn lấy lại cuộc sống ấy.

Vẻ sững sốt trên gương mặt Camille khiến anh thấy hối tiếc về cơn xúc động vừa rồi của mình. Không phải anh đã cố không kìm chế. Có điều là anh đã giữ nó trong lòng quá lâu. Khoảng thời gian mà anh thấy như dài nhiều năm chứ không phải là chỉ trong mấy ngày.

Thấy mình không thể phân tích được chuyện đó hay không thể nghĩ về Heather thêm giây phút nào nữa, anh đưa cả hai tay lên trong một cử chỉ đầu hàng rồi bước đi. Anh cần phải đi đặt các ống dẫn nhựa, một việc mà anh làm rất thạo. Ngay lúc này, những việc như thế là thứ anh cần.

Griffin không gặp vấn đề gì khi đến trại giam. Cassie đã thu xếp để anh có thể gặp riêng Heather ở căn phòng dành cho các luật sư và thân chủ của họ. Đây là điều không thường xảy ra ở các bang khác như New Jersey, New York hay California. Đó là một trong những nét đẹp, của một bang nhỏ như New Hampshire.

Khi cánh cửa được mở ra và Heather bước vào, anh thấy như mình đã biết cô rất nhiều. Mái tóc đen, đôi mắt xám, nước da nhạt, chiếc miệng có vết sẹo, tất cả đều trông rất quen thuộc với anh sau khi anh đã từng nhìn những bức ảnh của cô trong nhiều tiếng đồng hồ.

Heather, mặt khác, lại giật mình kinh ngạc khi thấy anh.

Cánh cửa vừa đóng lại. Griffin đã chìa tay ra tự giới thiệu: - Tôi là Griffin Hughes, bạn của Poppy. Poppy và Cassie đồng ý là tôi nên đến gặp cô. Cô ngồi xuống đi chứ!

Heather làm như không nghe câu nói của anh, chỉ đứng cạnh cửa như sẵn sàng bỏ chạy khi có chuyện không hay. - Tại sao mấy chị ấy không đến? - Cô ngập ngừng hỏi.

- Họ nghĩ là cô sẽ thấy thoải mái hơn nếu chỉ có một mình tôi thôi.

Nhưng Heather trông không thoải mái tí nào, có vẻ sợ hãi nữa là khác

Griffin nhẹ nhàng nói: - Họ nghĩ có thể cô thù ghét tôi. Nhưng tôi không muốn cô thù ghét tôi. Tôi là bạn. Tôi không đến đây để làm gì hại đến cô.

Khi thấy Heather vẫn còn sợ hãi, Griffin ngồi xuống ghế, nghĩ rằng nếu cô ta đứng như thế, ở tầm cao hơn mình, có thể cô ta cảm thấy an tâm hơn. Anh đã quyết định sẽ không đề cập đến

lời thú nhận của cô với Poppy. Có lẽ đó cũng là một dấu hiệu cho thấy cô đã sẵn sàng nói.

Chuyện là như thế này, - anh nói - Dường như cô không chịu nói gì cả. Không có một đầu mối nào về nơi cô sống trước khi đến Lake Herry cả. Cô có thể bảo mình là Heather Malone tùy ý, nhưng nếu chúng ta không có bằng chứng thì lời nói ấy không có giá trị gì. Lisa Matlock rời California cách đây mười lăm năm. Chúng tôi cần bằng chứng chứng minh cô là Heather Malone trước thời điểm đó. Bằng chứng đó có thể là các giấy tờ - hay nhân chứng - một người bạn, một người bà con, một đồng nghiệp. Các luật sư dùng từ “chứng thực”. Đó là điều chúng tôi cần.

- Ông không phải là luật sư - Giọng Heather vẫn còn run run.

Không. Tôi là một nhà văn. Nhưng tôi không đến đây để viết câu chuyện nào cả. Tôi đến đây với tư cách một người bạn, vì tôi nghĩ có thể giúp cô. Lĩnh vực viết đặc biệt của tôi là phóng sự điều tra. Các câu chuyện của tôi được độc giả thích, là vì tôi đào sâu những dữ kiện mà các nhà văn khác không làm. Tôi làm được công việc đó là vì tôi có một hệ thống những nguồn tin riêng - một số là của chính tôi, một số là của bố tôi - Họ sẽ giúp tôi. Cô chẳng phải tốn đồng bạc nào cả.

Heather vẫn không có vẻ gì là bót căng thẳng.

- Điều chúng tôi cần là, - Giọng Griffin vẫn rất nhẹ nhàng. - một bằng chứng chứng thực được. Tốt nhất là chúng tôi tìm kiếm bằng chứng về Heather Malone, nhưng cô lại không chịu nói, không cho chúng tôi một chỉ dẫn nào để bắt đầu cả. Các nguồn tin tôi có rất tốt, nhưng họ không có một nơi nào để bắt đầu, không biết phải đi đâu để tìm cả. Chúng tôi được biết là Heather Malone xuất hiện ở Lake Henry cách đây mười bốn năm. Trước đó cô ta làm việc tại một nhà hàng ăn ở Atlanta, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, và các dấu vết của cô ta dừng tại đấy. Vì vậy, đây là điều chúng tôi sẽ làm. Chúng tôi sẽ nhìn vụ này từ một đầu mối khác - đầu mối Lisa. Chúng ta có thể tìm ra lý do tại sao Lisa Matlock lại cán chết Rob DiCenza.

Heather thọc sâu tay vào túi quần. - Tại sao Cassie không đến đây? Chị ấy giận tôi à?

Griffin mỉm cười để câu nói của mình nhẹ bót. - Bà ấy không giận cô, mà chỉ thấy thất vọng vì cô không giúp bà ấy.

- Micah cũng giận tôi!

- Tôi không tin chuyện đó. Nếu quả thật thế, anh ấy đã không bực mình như hiện giờ.

- Sao anh ấy không đến?

- Anh ấy đang ngập đầu ngập cổ với công việc ở nhà, rồi còn lo chăm sóc mấy đứa bé nữa.

Heather dựa người vào cửa. - Nếu ông đang tìm theo dấu vết Lisa, thì ông muốn tôi cho ông biết điều gì?

- Bất cứ điều gì mà cô có thể cho chúng tôi từ đầu mối Heather. Bất cứ điều gì. Một cái tên - một ngày nào đó - một nơi nào đó - Đây là một cố gắng cuối cùng. Đầu mối kia rất khó mà moi tìm. Gia đình DiCenza đã tiếp xúc ngăn chặn hầu hết những người từng biết bất cứ điều gì về Rob và Lisa. Vì thế mà chẳng ai chịu nói cả. Tôi chỉ biết những điều như thế này. Tôi biết Rob là anh chàng đối xử tệ với phụ nữ. Lisa đã nhiều lần đến các trung tâm cấp cứu với những tên khác nhau, và luôn luôn bảo là mình không bị đánh đập. Tôi biết rằng Lisa là một cô gái thông minh, từng được học bổng vào đại học, rằng cô ấy không có một tiền án nào ngay cả một giấy phạt lái xe quá tốc độ cũng không. Tôi không cho rằng cô ấy có ý giết Rob. Tôi đoán là đêm

hôm ấy trời tối, và anh ta đã chạy ngang qua trước chiếc xe của Lisa. Cô ấy không nhìn thấy anh ta. Hay nếu có, cô ấy cũng không ngừng lại kịp. Đó là một cánh đồng, xe cô đậu khắp nơi, và chắc anh chàng lúc ấy đang luồn lách giữa những chiếc xe. Đó là một hành động giết người vì bất cẩn, tội ngộ sát thay vì cố ý sát nhân. Tôi không nghĩ rằng cô ấy cố ý giết anh ta. Tôi còn nghĩ thậm chí cô ta còn không biết là anh ta chết nữa. Chắc lúc ấy cô ta đang cố bỏ chạy trước khi biết được chuyện gì xảy ra. Cô ấy biết gia đình DiCenza quyền thế như thế nào, và biết mình sẽ bị rắc rối như thế nào khi tông phải Rob. Khi biết được anh ta đã chết, cô ấy phải tiếp tục lần trốn thôi.

- Tôi không phiền trách gì cô ấy, - anh tiếp tục. - Gia đình DiCenza có quyền thế mà cô ấy lại chẳng có gì cả. Cô ấy biết, và điều này rất đúng, là chẳng ai chịu tin câu chuyện của cô. Có một điểm cần lưu ý ở đây là. - Griffin trở nên hăng say hơn. - Một người nào đó chắc đã nhìn thấy một chuyện gì đó trong mối liên hệ giữa Lisa và Rob, một người nào đó chắc đã nghe được một cuộc cãi vã hay một lời đe dọa. Rob DiCenza là con người của đám tiệc. Quanh anh chàng lúc nào cũng có người này người nọ. Hồ sơ ghi các lời khai từ các nhân chứng bảo rằng Rob và Lisa vẫn hay gặp nhau, dù trong kín đáo. Một vài người nào đó trong đám nhân chứng chắc phải nhìn thấy hay nghe nói đến cái lối hành xử kém nhã nhặn của Rob.

- Nhưng ông đã bảo là gia đình họ đã dàn xếp trước với các nhân chứng rồi. Nếu lúc đó họ không chịu nói, tại sao bây giờ họ lại chịu lên tiếng?

- Mười lăm năm trôi qua. Đó là khoảng thời gian khá dài cho một kẻ bị mặc cảm tội lỗi dằn vặt vì đã nói dối. Hay người đó hiện ở một nơi khác. Anh ta hiện giờ có mối ác cảm nào đó đối với DiCenza, mối ác cảm mà lúc đó anh ta không có. Hay có thể có một người nào đó mà lúc cuộc điều tra tiến hành cách đây mười lăm năm họ đã không biết anh ta. Bố Lisa bảo là cô ấy có bạn bè, nhưng không ai chịu ra làm chứng. Một người trong số đó có thể giờ đây sẵn sàng để làm chuyện đó, một người nào đó vào lúc ấy không dám xuất hiện vì sợ hãi. Có lẽ giờ đây ông ta hay bà ta không còn lý do gì để sợ hãi nữa.

Heather như suy nghĩ những điều anh vừa nói một lúc, rồi lặng lẽ nói:

- Tôi là Heather nên tôi không biết những chuyện đó.

Anh cố nở một nụ cười để cô ta bớt căng thẳng. - Có thể nào cô và Lisa là hai chị em song sinh xa cách nhau từ lúc lọt lòng không?

Heather không cười. Cũng không nói câu nào.

Anh van nài cô: - Heather, hãy giúp tôi. - Giúp cho chính cô.

- Để làm gì?

- Cô không nói đùa đấy chứ?- Griffin hỏi. - Có khả năng là cô sẽ bị giam trong suốt phần còn lại của cuộc đời cô. Nếu cô nhất mực bảo mình là Heather mà không trưng ra được bằng chứng nào, họ sẽ kết án cô.

- Có lẽ họ cho là tôi mất trí.

- Nếu họ làm thế, cô sẽ bị nhốt chung với những kẻ mất trí khác. Có lần tôi viết một câu chuyện về một người được “thoát khỏi” vì lý do mất trí. Tôi không nghĩ là ông ta “thoát khỏi”- Đã mãn lắm.

Nước mắt Heather đã rưng rưng.

Giffin tăng thêm sức ép: - Có lẽ chuyện ấy không làm cô bận tâm, nhưng nó sẽ làm cho bạn bè cô rất quan tâm. Ít nhất cô cũng nên vì bạn bè mà tự bào chữa cho mình chứ! Họ yêu mến cô. Càng giữ im lặng lâu chừng nào cô càng làm họ thất vọng nhiều chừng ấy.

Cầm Heather rung nhẹ. Ngay cả với vết theo vốn làm cho khóe miệng cô trông như đang mỉm cười, vẻ khổ sở cùng cực vẫn hiện rõ trên khuôn mặt Heather.

Griffin vẫn không giảm nhẹ áp lực trong các câu nói, cố để cho chúng đè nặng lên phút yên lặng sau đó.

Sau cùng cô đã la lên: - Vậy ông muốn tôi nói gì bây giờ?

- Như tôi vừa nói. Chỉ cần một cái tên, một ngày, một nơi nào đó. Tôi muốn có một thứ gì có liên hệ đến Heather hay Lisa, một thứ gì cho thấy là những người ở California đã sai.

Heather đưa hai tay lên ôm lấy mặt, hai chân bắt đầu run rẩy.

- Heather, cô có thể thù ghét tôi. - Giffin thấy mình phải đánh liều với cơ may, và có thể Heather sẽ quay người bước ra cửa, nhưng anh thấy cần gia tăng thêm chút áp lực nữa. - Cô có thể thù ghét tôi khi tôi nói như thế này: Những gì cô đang làm là ích kỷ. Ích kỷ và thiển cận. Cô không phải là người duy nhất có liên can đến vụ này. Nếu không làm gì được cho Poppy và Cassie, và cho tất cả bạn bè khác của cô ở thị trấn, thì cô hãy làm một cái gì đó cho Micah, cho con bé Missy và Star. Sự im lặng của cô đang làm họ khổ sở. Ba người đó đã đưa cô vào cuộc sống của họ, vào trái tim của họ. Cô muốn tự bắn vào chân mình là tùy cô, nhưng đừng bắn họ. Những gì cô đang làm với gia đình ấy là không phải. Họ cần một lời giải thích.

Heather gục đầu thấp, và lúc ấy Griffin sợ là cô sẽ ngã sụm xuống sàn nhà. Nhưng cô ta vẫn đứng đấy, hai tay ôm mặt, hai chân run rẩy, người dựa hẳn vào cánh cửa.

Griffin cố giữ im lặng chờ đợi. Một phút trôi qua. Một phút nữa. Rồi thêm một phút nữa. Sau cùng, Heather cố chống vào cửa thẳng người lên, bỏ hai tay xuống. Đôi mắt ráo hoảnh. Bằng một giọng đều đều cô ta nói:

- Aidan Greene. - Rồi đánh vần từng chữ? A.I.D.A.N. - G.R.E.E.N.E.

Bộ óc anh ghi nhận ngay cái tên trên, không cần phải viết ra giấy.

- Tìm anh ta ở đâu?

- Bây giờ à? Tôi không biết.

- Cách đây mười lăm năm.

- Sacramento - Đôi mắt Heather lộ vẻ buồn rầu cùng với sự thú nhận trên. Griffin buồn bã mỉm cười, đứng lên bước lại phía Heather, nhẹ nhàng bóp vai và cô nói: - Heather, cảm ơn cô. Tốt lắm. Rất hữu ích.

Micah từ rừng cây trở về nhà sớm hơn thường lệ. Trong suốt buổi chiều trải các ống nhựa từ cây này sang cây kế bên, người anh đã mệt nhoài, và trong khi bóng của anh càng lúc càng đổ dài ra trên mặt tuyết thì vẫn đề về cái xác của Heather càng lúc càng làm anh nghĩ ngợi nhiều hơn.

Vừa bước vào bên trong nhà máy chế biến đường là anh đến ngay đồng cũi lấy chiếc xác ấy ra,

để lên bàn làm việc của anh. Trong một phút, chỉ trong một phút thôi, nỗi sợ hãi trước đây làm anh do dự. Nhưng lần này sự cần thiết phải biết rõ những gì bên trong đó đã lớn đủ để lấn át sự sợ hãi trên.

Anh tháo mấy chiếc kẹp, mở cái xác rồi rút ra ba phong bì.

Trong chiếc phong bì nhỏ hơn hết anh tìm thấy ba bức ảnh đen trắng, mỗi chiếc có hình hai cô gái hãy còn rất trẻ, không quá lứa tuổi mười - mười hai, dù khó nói chính xác. Áo quần, đầu tóc và ngay cả con đường phố hẹp mà họ đứng, trông cũng rất xa lạ. Micah tưởng tượng nhìn thấy một vài nét giống với Heather trên những khuôn mặt ấy - Mẹ hay cô? Bà ngoại hay bà nội của nàng?

Không có một nét chữ nào phía sau những tấm ảnh ấy, không ngày tháng, không ghi chú.

Đút mấy tấm ảnh vào lại phong bì nhỏ, anh quay sang hai phong bì lớn hơn. Trên phong bì mỏng có ghi địa chỉ của một Công ty Luật ở Chicago, gởi cho hộp thư của Heather ở Chicago. Anh mở bức thư bên trong đọc một lần rồi đọc thêm một lần nữa. Xem cái phong bì lớn thứ nhì, anh thấy nơi gởi là một bệnh viện, không có địa chỉ, không tem, không dấu bưu điện. Bên trong phong bì có hai cái vòng đeo thẻ bệnh nhân bằng plastic loại các bệnh viện thường dùng. Mỗi thẻ đều được cắt ngang nơi có phần kim loại kẹp nó. Thẻ lớn hơn mang tên Heather, thẻ nhỏ hơn là của một đứa bé sơ sinh Malone.

Như thế là câu chuyện đã quá rõ. Heather đã sinh một đứa bé sáu tháng trước khi đến Lake Henry, và đứa bé được giao cho người khác nuôi dưỡng qua một Công ty Luật ở Chicago.

Micah thở ra một hơi dài. Anh thấy tức giận. Heather đã không muốn có con với anh dù biết là anh muốn có. Giờ thì anh chỉ có thể cho là nàng đã dành một phần trái tim mình cho đứa bé mà không biết lý do gì nàng đã phải từ bỏ nó.

Anh còn đang cố đoán xem lý do có thể là gì và nó có liên quan gì đến sự im lặng của nàng hiện giờ không thì nghe tiếng giày boots đang giẫm lên lớp tuyết bị nén đang bắt đầu tan. Anh nhìn lên vừa lúc Griffin bước vào cửa.

Micah không nghĩ đến việc đem giấu cái xác đi, cùng với cơn giận anh còn có lòng tự ái. Griffin có thể là người ngoài thị trấn đến, nhưng anh ta không làm Micah thấy khó chịu. Có lẽ vì là người ngoài cuộc, anh ta khách quan hơn trước tình huống của Micah. Hay có lẽ là anh ta đã qua được cuộc thử lửa ở Little Bear và dường như còn rất sung sức. Và Micah cần người giúp đỡ.

Griffin lên tiếng trước: - Anh có biết người nào tên là Aidan Greene không?

- Không. - Micah đẩy mấy cái phong bì qua cho Griffin và tiếp: - Những thứ tôi tìm thấy trong chiếc xác của cô ấy. Cô ấy đã giấu kỹ kể từ lúc về đây sống với tôi.

Cũng như Micah, Griffin nhìn mấy tấm ảnh trước, rồi hỏi: - Bà con à?

- Chắc vậy.

Sau đó Griffin đọc bức thư của Công ty Luật, rồi xem kỹ hai thẻ bệnh nhân của bệnh viện. Khi nhìn lên Micah, đôi mắt anh sáng hẳn lên. - Có vẻ như ngày hôm nay hai chúng ta trúng mỗi rồi. - Rồi anh thuật lại cho Micah nghe cuộc trò chuyện với Heather. - Mình có thể gọi Công ty Luật và xem lại hồ sơ bệnh viện. Đây là điểm khởi đầu.

Micah cố chia sẻ sự náo nức của Griffin, những nỗi sợ hãi lại đến với anh. Anh không biết

Heather từng nằm bệnh viện ở Chicago. Anh không biết đứa con của nàng. Anh không biết những người phụ nữ trong các bức ảnh. Và anh không biết Aidan Greene.

Một cánh cửa của quá khứ Heather vừa mở ra. Anh kinh hoàng khi nhìn vào cái quá khứ đó.

Sáng sớm thứ ba, Griffin thức dậy khi ánh mặt trời chiếu xuyên qua cánh cửa sổ của căn chòi. Đêm trước đó anh đã không kéo tấm màn lại. Rất hiếm khi anh thấy cần phải làm thế. Ở thành phố mới cần. Ở đây anh không sợ dòm ngó, vì chẳng có ai đi ngang qua đây cả. Ở Little Bear này anh có cả một thế giới nhỏ bé riêng của mình. Anh đã có điện, dù thường vẫn phải dùng đến nến. Anh đã thành thạo trong việc giữ cho lò sưởi có lửa ấm, nấu nướng với những dụng cụ bếp núc thô sơ, và đi vệ sinh ở một cái hố đào trong rừng. Anh ngạc nhiên thấy mình đã sống được một cách thoải mái trong căn chòi gỗ này. Điện thoại di động vẫn không dùng được, nhưng điều này cũng có cái lợi. Dĩ nhiên mỗi lần muốn gọi đi, anh phải chờ cho đến khi vào đất liền, nhưng có những cú điện thoại mà anh cho là càng tránh được càng tốt. Anh có nhiều bạn bè, và họ thường gọi đến. Anh có nhiều anh em cũng hay gọi đến. Bình thường ngoài những thời gian dành cho công việc, anh thấy mỗi ngày mình phải mất hai tiếng đồng hồ vào chiếc máy điện thoại.

Ở đây điện thoại chỉ là thứ bổ sung, không phải là thứ cần đến nhiều. Ở đây anh gặp những người khác, thấy mặt người mình nói chuyện, và nếu họ vẫn còn dè dặt với anh, thì sự dè dặt này cũng không giống như lúc anh mới đến. Ở đây người ta biết anh, gọi thẳng tên anh trong khi chào hỏi. Họ quen nhìn thấy anh ở cửa hàng bách hóa, ở bưu điện, ở tiệm giặt, trạm xăng. Họ đã để cho anh nghe lỏm những chuyện họ đang trao đổi với nhau, và đó là một tiến bộ đáng kể đối với anh.

Anh không cần chiếc điện thoại để lấp đầy thời gian. Anh sinh hoạt cùng với người dân ở đây, ngay cả lúc điếm tâm, vì khi không ở nhà Poppy thì anh điếm tâm với ông cụ Billy Farrawy. Ông cụ thường hay ghé lại ăn một đĩa trứng rán với bánh mì nướng. Griffin thường điếm tâm với ông cụ ngay cả những khi sắp đến dùng điếm tâm với Poppy. Billy Farraway là hình ảnh của một Lake Henry vào cái thời mà tiệm cà phê của Charlie chỉ là một bức tường của cửa hàng bách hóa, và chỉ có món jambon và đậu. Ông cụ không nói nhiều, nhưng những điều ông nói rất có ý nghĩa.

Sáng nay chưa tới bảy giờ ông cụ đã đến, và đó cũng là điếm khiến anh để ý.

Thức dậy sớm là chuyện rất tự nhiên ở đây. Dĩ nhiên không có cuộc sống ban đêm, nhưng anh không hề thấy thiếu nó. Anh thấy người mình khỏe khoắn, vết sưng bầm trên mặt đã xẹp hẳn, bắp thịt không còn đau nhức. Anh thấy người mình mạnh mẽ hơn và nhiều năng lượng hơn.

Đó là một trong những lý do khiến anh lên đường vào đất liền ngay khi Billy trở về căn chòi của ông. Một lý do nữa là một câu nói rất hay của ông cụ: “Quanh đây, cậu phải nhìn lên để sống cho thích hợp. Nhìn lên mặt trời. Nhìn lên tìm con quạ, nhìn lên các tàn cây. Tàn cây tốt là nhựa cây tốt. Tiếng quạ lớn là những nhựa cây dồi dào”.

Griffin ghé lại cửa hàng tổng hợp đủ lâu để đồ đầy cốc cà phê và bắt nhịp đập của thị trấn trước khi lái xe đến nhà Micah. Anh đến vừa lúc Micah quay trở về nhà sau khi đưa mấy con bé đến trường.

Uống cạn cốc cà phê, Griffin bước xuống khỏi chiếc xe tải của anh, đi theo Micah và nói với anh ta: - Tôi vừa chuyển thông tin cho nhân viên điều tra của tôi. Anh ta là một chuyên gia, anh ta sẽ gọi lại khi có tin. Anh cần tôi giúp một tay không?

Tia nhìn của Micah lúc ấy thể hiện rõ cảm nghĩ chung của mọi người ở cửa hàng của Charlie. Mùa làm đường đang đến nhanh. Với ánh nắng mặt trời dồi dào trong hai ngày liên tiếp, tuyết

trên các mái nhà đang tan dần, những cột băng đang chảy xuống từ các hang động. Bầu không khí đã dễ thở hơn. Tất cả đã tạo nên một sự náo nức trong đám những người dân thị trấn, và một bầu không khí khẩn trương cho Micah. Anh cần phải đặt ống lấy nhựa qua khu rừng cây cho xong trong một thời gian rất ngắn. Cuộc chạy đua đang bắt đầu. Mọi người ai cũng biết là đợt nhựa chảy đầu tiên là thứ tốt nhất.

Micah đi vào nhà bằng cửa sau, lấy mũ và mang găng tay vào. Anh đưa cho Griffin một đôi giày đi tuyết, và lấy một đôi khác cho mình ném vào thùng sau xe tải. Vào nhà máy chế biến, anh lấy thêm mấy cuộn ống rồi cả hai cho xe chạy lên đồi.

Phần đầu con đường đã được dọn sạch tuyết. Khi đi hết đoạn đường này, Micah hạ thấp tấm bửng xúc tuyết, rồi tiếp tục cho xe chạy. Lớp tuyết bị gạt ra hai bên với một tốc độ khiến Griffin kinh ngạc. Giá hai người đang cho xe chạy quanh hồ, chắc anh đã sợ là chiếc xe có thể bị lật ngã bên lề đường. Ở đây thì mỗi nguy cơ là đụng vào cây. Vậy mà Micah vẫn cho xe chạy với tốc độ cao lên những ngọn đồi phủ tuyết, leo mãi đến một điểm thật cao phía trên hồ.

- Loại cây thích dùng để làm đường này thích những sườn đồi dốc dốc. - Micah nói. Griffin chẳng quan tâm mấy đến chuyện đó. Anh chỉ để ý đến một điểm.

- Làm sao anh biết con đường nằm ở đâu?

- Tôi biết rõ từng cây, biết rõ cây nào nằm phía bên nào của con đường. Griffin chỉ nhìn thấy những cây thân mảnh dẻ và những cây thân tròn trịa, cây nào cũng giống cây nào, chẳng làm sao phân biệt được.

- Làm thế nào?- Anh hỏi.

- Chúng là cả cuộc đời của tôi. Hơn nữa tôi biết rõ con đường. Chính tôi làm nó mà. - Anh ta cho xe chạy chậm lại.

- Anh làm nó khi nào?

Cách đây mười hai năm. Tôi dần dà tạo thêm đất đai, mở rộng thêm rừng cây mãi cho đến khi nó quá rộng không đi bộ được. Trước đây tôi dùng ngựa.

Griffin mỉm cười: - Một con ngựa à? Chỉ mới cách đây mười năm thôi à?

- Và thùng xô. Một số người vẫn còn dùng chúng. Anh có biết sự cực nhọc như thế nào khi phải xách những thùng xô nhựa cây lấy từ hai ba nghìn cây không?- Anh ta cho xe dừng lại, kéo thắng tay, rồi nhảy xuống xe.

Griffin làm theo anh ta, nhảy ra khỏi xe, buộc đôi giày đi tuyết vào, mang lên vai nhiều cuộn ống plastic màu xanh. Sau khi buộc vào giầy thắt lưng những vật dụng cần cho công việc, Micah cũng mang lên vai những cuộn Ống rồi đi trước dẫn đường.

- Anh có nhìn thấy đường ống màu đen kia không?- Micah vừa đi vừa hỏi. Griffin có nhìn thấy. Đường ống này có đường kính độ hai phân rưỡi, chạy dọc theo vùng đất mà hai người đang hướng đến.

- Đó là đường Ống chính, - Micah giải thích. - Nó lớn hơn các ống chúng ta đang mang đến, và được đặt ở đây quanh năm. Để nó nguyên như thế thì mất công chăm sóc, nhưng dễ hơn là mang về nhà. Đến cuối mùa, sau khi đã cho tẩy sạch ở bên trong, tôi dùng băng keo bịt kín các chỗ hở. Nếu không làm thế, sâu bọ sẽ vào bên trong ống làm tổ đẻ trứng. Trong mấy tuần lễ gần đây, tôi đi kiểm soát kỹ từng đoạn ngắn của đường ống ấy. Tôi đã phải thay thế một vài

chỗ bị sóc và hươu nai cắn bể. Những ống chúng ta sắp đặt xuống đây là những đường ống ngang mang nhựa từ cây đến ống chính. Đường ống chính này mang nhựa xuống đồi rồi vào nhà chế biến.

Sau đó họ bắt đầu công việc. Griffin làm theo những chỉ dẫn của Micah. Cứ bốn cây, các đường ống phụ lại được nối vào đường ống chính, và hai người đã làm việc không ngừng, xong khu này sang khu khác. Chiếc xe tải gần như trống không khi chuông điện thoại di động reo.

Griffin đưa tay vào túi định móc máy ra, vì hy vọng Ralph đã tìm được nơi ở của Aidan Greene, nhưng tiếng chuông reo là từ máy của Micah. “Vâng”, anh ta đáp. “Không có gì... không... hai mươi phút nữa”. Anh ta cho máy vào túi lại và bắt đầu căng ống dây cuối cùng - Poppy đang sửa soạn bữa trưa trong nhà: - Anh nói với Griffin.

Griffin lại thấy náo nức, mong đợi, lần này không chỉ kéo dài trong hai mươi phút cùng Micah đặt đường ống cuối cùng rồi lái xe trở về nhà, mà trong suốt cả bữa ăn trưa. Nhìn đôi mắt nâu ấm áp, đôi má đỏ hồng và mái tóc rối đáng yêu của Poppy, Griffin quên hết những mệt nhọc trong công việc vừa qua. Poppy đã mỉm cười vui vẻ, bắt Griffin phải ăn hết phân nửa miếng sandwich cá ngừ mà nàng bảo mình không ăn hết được, và nhiều lần trấn an Micah rằng Aidan Greene là đầu mối quan trọng họ đang có. Vừa lúc ấy, nhà trường điện thoại bảo con bé Star bị ốm.

- Tôi đang đến đón nó đây, - Poppy vui vẻ mặc áo khoác, rồi chột dừng lại.

Poppy thấy cần phải nói cho Micah biết một chuyện mà trong lúc làm bếp nó cứ lờn vờn trong đầu óc nàng. Nàng lặn xe đến cạnh anh lúc ấy đang đứng bên máy điện thoại.

- Chúng ta đã không đề cập gì đến chuyện đứa bé của Heather, - Nàng lặng lẽ nói.

Micah buồn bã nhìn lên, - Không. Lẽ ra cô ấy nên cho tôi biết.

Poppy cũng đồng ý với anh, nhưng đồng thời nàng còn nhìn thấy phần khó xử của Heather. - Đó là một phần của quá khứ chị ấy, và cái phần đó có liên quan đến một người đàn ông khác. Có lẽ chị ấy cảm thấy là anh không muốn nghe chuyện đó.

- Tôi đâu đến nỗi ngốc nghếch đến độ không biết là cô ấy đã có một người đàn ông trước tôi. Tôi cũng biết là cô ấy không yêu một người đàn ông nào khác khi đến đây. Không có một vương vấn nào, tôi biết điều đó. Thế tại sao cô ấy không thể cho tôi biết về đứa bé đó?

- Có lẽ chị ấy kết hợp con bé đó với người đàn ông nọ.

- Nó cũng chỉ là một đứa bé sơ sinh, đâu có gì. Nếu cô ấy mang thai khi về sống với tôi, tôi cũng sẵn sàng nhận lấy đứa bé ấy. Tôi chẳng quan tâm đến người đàn ông nọ nếu cô ấy cũng thế.

- Nhưng đó là quá khứ của chị ấy. - Poppy lặp lại luận cứ của mình, cố nhấn mạnh điểm muốn nói. - Chuyện ấy đã xảy ra và qua hẳn rồi. Tại sao chị ấy lại phải cho anh biết nó?

- Vì cô ấy yêu tôi, - Micah đáp. - Ít nhất thì cô cũng đã bảo tôi như thế. Không thể giữ kín những bí mật, không nói gì cả với người mà mình bảo là mình yêu bao giờ. Sinh con là một việc lớn đối với một người phụ nữ. Sao cô ấy lại chưa bao giờ nói với tôi về chuyện này?

- Có lẽ vì chị ấy không thể nói.

- Tôi không nuốt nổi từ “không thể nói” đó.

- Chính anh cũng vừa bảo sinh con là một sự việc lớn lao đối với một người phụ nữ. Phải từ bỏ đứa con đó còn là một sự việc lớn lao hơn nữa. Có bao nhiêu là xúc động gắn liền với sự việc đó.

Micah cầu nhàu: - Tôi cảm thấy chán nản với chuyện ấy. Tôi cũng có những xúc động vậy. Tôi cũng là người nhiều cảm xúc. Tôi không biết nói sao với hai con bé nhà tôi. Những chuyện như thế bắt đầu xuất hiện mà có thể nói là tôi chẳng biết tí gì cả.

Poppy nghĩ là nàng cũng có thể nói như Micah. Nàng cũng không ngờ đến những chuyện như thế, mà cũng không nghĩ đến chuyện mình cũng mang cái mặc cảm có lỗi của Heather. Và điều này giải thích lý do nàng thấy, phải chống đỡ cho Heather. - về chuyện đứa con, tôi chắc chị ấy nghĩ rằng anh sẽ khổ sở khi biết.

Micah chắc cũng đã nghĩ đến điểm đó. Vì vốn là người ít lời, anh ta bỗng trở nên sôi nổi hơn. - Heather có thể bảo vụ sinh nở đó khó khăn, nên không dám liều một lần nữa. Cô ấy cũng có thể bảo là sau khi phải đem cho đứa bé ấy, cô không chịu nổi chuyện sinh thêm một đứa khác nữa. Nếu cô ấy bảo thế chắc tôi sẽ không đồng ý, nhưng như thế còn hơn là không nói gì cả. Còn cô, Poppy, cô là bạn của cô ấy. Cùng là phụ nữ với nhau, cô ấy cũng không thể nói cho cô biết sao? Cô không thấy khó chịu sao?

- Có, - Poppy nói. Nàng thấy rất khó chịu. - Nhưng tôi không biết rõ hoàn cảnh của chị ấy quanh vụ sinh đứa bé đó.

- Vì cô ấy không nói.

Poppy ngồi xuống xe lại, không biết cuộc bàn cãi sẽ đưa đến đâu, nhất là khi có Griffin đang ngồi ở đây. Anh không nói một câu nào, một thái độ khôn khéo, nhưng nàng biết anh đang lắng tai nghe.

Vì thế mà Poppy không nói gì thêm, nhất là khi thấy khó mà thuyết phục được Micah. Hơn nữa, bào chữa cho Heather là một chuyện. Việc cần làm bây giờ là tiếp tục tiến tới trước.

Quay sang Micah nàng nói: - Có lẽ chị ấy cần giúp đỡ. Có lẽ chúng ta nên nói một vài lời để chị ấy yên tâm. Cho chị ấy biết là có đứa bé cũng chẳng sao.

Micah bước lại bàn ăn thu dọn mấy bọc giấy đựng sandwich. - Chắc tôi không thể nói là chuyện ấy cũng “chẳng sao” được. - Anh lặng lẽ thú nhận với Poppy như thế.

Câu nói của Micah làm Poppy vô cùng áy náy. Nàng quay xe lăn theo anh nói: - Anh không thể tha thứ cho chị ấy sao?

Micah bóp mạnh mấy bọc giấy.

Micah là một người tốt. Anh ta thành thật, đứng đắn và trung thành. Poppy muốn tin anh là người khoan dung độ lượng, và nếu anh không thể thì đó là điều nàng không muốn nghĩ đến. Hơn nữa, con bé Star đang chờ nàng. Nàng bảo Micah: - Chúng ta sẽ bàn chuyện này trong một lần khác nhé!

Micah bỏ mấy bọc giấy bị vò nát vào thùng rác, rồi thẳng người lên chau mày. Sau cùng anh ta khẽ gật đầu. Poppy bóp nhẹ cánh tay anh rồi quay xe ra cửa.

Griffin đi theo nàng ra đến chiếc Blazer. Anh đã không tham gia hay khuyến khích cuộc trao đổi vừa rồi của Poppy, cũng không hỏi nàng làm sao hiểu rõ Heather như thế, không đề cập đến tai nạn của nàng, dù nàng hiểu anh biết có sự liên hệ trong đó. Vài giây trước khi đưa nàng lên xe,

Griffin đã ôm đầu nàng hôn lên trán, - Cô là người rất tốt. - Anh nói.

Con bé Star bảo nó chỉ thấy mệt và nhức đầu, không bị sốt. Nó đã vui vẻ trở lại ngay khi Poppy buộc dây an toàn cho nó ở ghế bên. Nàng thấy nó không cần thuốc men nên chỉ đưa nó về nhà gặp mèo con Victoria.

Sau khi để Annie nghe điện thoại, cả ba đã lên giường mở tivi ra xem. Nhưng con bé lại quan tâm đến con mèo hơn là xem tivi. - Nó có biết là mình bị mù không cô?- Star hỏi.

- Không như chúng ta, - Poppy thì thầm bảo con bé. - Nó không có ý thức.

- Vậy nó không thấy khổ sở về chuyện đó à?

- Khổ sở chuyện gì? Theo cô thấy thì nó cũng chẳng làm gì nhiều được.

- Nó không nhìn thấy những con chim.

- Nhưng nó nghe được tiếng chim, còn giỏi hơn chúng ta nữa. Hôm qua cô đã theo dõi nó. Nó đứng ở cửa sổ lắng tai nghe con quạ già kêu ở bên ngoài.

Bố cháu cũng lắng nghe tiếng quạ. Nhờ thế bố biết nhựa sắp chảy. Cô Poppy, mắt con mèo lúc nào cũng nhắm. Nó có mắt không cô? Ý con muốn nói là mắt thật bên trong nó đấy.

- Chắc có, - Nàng tin là đằng sau đôi mắt nhắm tít của con Victoria chẳng có gì cả, nhưng nói ra sợ làm con bé sợ hãi.

- Nếu mắt nó nhắm như thế, - Star nói. - thì lúc nào với nó cũng chỉ là bóng tối. Cháu sợ bóng tối lắm. Cháu không thích bóng tối. Nhưng con mèo này dường như chẳng sợ tí nào. Nay, nó đang nhảy lên cái tivi đó, và trông có vẻ như nó chẳng hề sợ hãi.

- Mèo thường tò mò. Chúng tò mò hơn cả sợ hãi.

Star ngã đầu lên vai Poppy. Hai mắt con bé không còn cái vẻ vui tươi vừa rồi.

- Mẹ bảo cháu không nên sợ hãi, nhưng thỉnh thoảng cháu vẫn thấy sợ.

- Cháu sợ gì?

- Bóng tối.

- Sợ gì nữa?

- Bố bỏ đi.

Poppy định trấn an bé Star là Micah sẽ không bỏ nó, thì con bé lại tiếp tục: - Cháu sợ chị Missy nhốt cháu trong phòng tắm mà không ai hay biết. Nếu cháu là con mèo, cháu có thể leo lên cửa sổ, nhảy xuống, rồi đi vòng ra trước nhà vào cửa trước hù dọa Missy. Ước gì cháu là con mèo.

Poppy ôm nó vào lòng thật chặt. Con bé xinh xắn và dễ thương đã làm cho Poppy thấy những giây phút ôm nó vào lòng vô cùng ấm áp, và giúp nàng quên đi bao chuyện chưa giải quyết xong Heather, về Maida, Perry, Griffin, hay về đứa bé đã được đem cho làm con nuôi nọ.

Nếu sự việc xảy ra khác đi, Poppy có thể thích muốn có một em bé. Nàng thì thầm thú nhận như thế. Một em bé là một điều rất tốt cho nàng nếu sự việc xảy ra khác đi.

Giá mọi việc khác đi, Poppy có thể đã mời Griffin đến ăn tối. Hai con bé Missy và Star đang ở nhà với bố chúng. Griffin đã giúp Micah làm việc trong khu rừng cả ngày, và đang rất cần tắm rửa cho sạch sẽ.

Nhưng đêm thứ ba là đêm hội họp thường lệ của Ủy ban Đãi Khách Lake Henry, nên Marianne, Sigrid và Cassis sẽ đến, sẽ cùng ngồi chuyện trò về Heather, sẽ ôn lại những câu chuyện cũ, tưởng tượng những chuyện mới.

Poppy giờ mong có được một buổi tối riêng với Griffin. Vì thế nàng đã hẹn anh tối thứ Tư. Tắm rửa xong nàng mặc vào chiếc áo sơ mi lụa, quần đen, dành nhiều thì giờ hơn trang điểm cho mái tóc, đôi mắt và gò má, những thứ mà lẽ ra nàng đã không làm, sợ Griffin cho đây là một buổi hẹn hò tình cảm. Nhưng Poppy thấy mình có nợ anh, vì anh đã giúp Micah. Mặc khác nàng cũng thấy mình thích anh.

Nàng đã dọn hai phần ăn, dùng những tấm lót đĩa màu đỏ gạch, những chiếc khăn bàn và những tấm lót ly mà Sigrid đã thêu cho nàng vào dịp Giáng sinh. Poppy vừa kiểm soát xong món gà Rock Cornish trên lò thì Griffin đã xuất hiện sau khi tắm xong. Anh chàng cầm trên tay một chai rượu vang loại đắt tiền và mở nắp chai rượu ra.

- Chúng ta ăn mừng- Anh lên tiếng bảo Poppy, rồi rót ra hai ly rượu - Đã tìm thấy Aidan Greene rồi.

Poppy tròn mắt. Bao nhiêu câu hỏi chọt đến với nàng, nhưng nàng lại sợ không dám đưa ra câu nào, nên chỉ kêu lên: - Ôi!

Griffin mỉm cười đưa ly rượu cho nàng và nói: - Micah cũng có cái vẻ nửa mừng nửa lo như cô vậy, làm như chuyện tìm ra được Aidan Greene vừa là tin tốt nhất vừa là tin xấu nhất.

Poppy nhẹ nhàng giải thích;- Tôi thấy mình có liên hệ chặt chẽ với Heather- Nàng không muốn nghe tin gì xấu, nhưng cũng có thể đây là tin tốt, vì thế nàng đã dè dặt hỏi thêm: - Aidan Greene có phải là người chúng ta cần không?

- Tôi đoán là có. Anh ta là bạn thân nhất của Rob DiCenza.

Tim Poppy chùng xuống. Một người bạn thân chắc sẽ đứng về phe Rob rồi. - Như thế chắc anh ta sẽ chẳng giúp được gì.

- Anh ta đã chẳng giúp được gì vào lúc xảy ra tai nạn. - Griffin mở nắp lò ra nhìn vào bên trong.
- Cô làm món này đấy à?

- Không. Mẹ tôi làm. Tôi chỉ cho nó vào lò hâm lại thôi.

- Mùi rất thơm ngon- Anh đẩy nắp chảo lại. - Hồi đó Aidan Greene đã nói là đêm ấy anh ta ở trong phòng vệ sinh cách xa cánh đồng đậu xe nơi xảy ra tai nạn. Sau đó cảnh sát hỏi anh ta về mối liên hệ giữa Rob và Lisa thì anh ta đã khai theo đường lối của gia đình DiCenza. Nhưng chưa đầy một năm sau đó anh ta bỗng biến mất.

- Biến mất à?- Poppy hỏi- Có thể anh ta có liên quan gì đến chuyện đưa bé con của Heather chẳng?- Đứa bé ấy vẫn lớn vồn trong đầu óc nàng.

- Biến mất. Rồi Sacramento, mất dấu trên màn ảnh rada. Lúc ấy anh ta có một công việc làm rất tốt trong tổ chức của DiCenza; nhưng rồi anh ta bỏ việc rời chỗ ở. Mỗi hữu nghị cũng chấm dứt luôn. Vì thế mà chúng ta đã gặp khó khăn trong khi tìm anh ta. Họ bảo có thể anh ta ở

nhều nơi khác nhau, nhưng không ai biết chắc anh ta ở đâu.

- Vậy hiện anh ta ở đâu?

- Minneapolis. Anh ta làm tư vấn cho một trường học ở đây, có vợ, hai con và sống một cuộc sống trầm lặng, không để tên mình xuất hiện trên mặt báo, trong các sinh hoạt xã hội lớn, và tránh xa các điểm chỉ viên cảnh sát. Ralph tìm thấy anh ta qua một người anh em, họ tình cờ gặp anh ta ở phi trường.

Poppy uống ly rượu. Tuy không muốn biết thêm, nàng vẫn hỏi: - Anh ta nói sao?

- Chẳng nói gì cả. Ralph vẫn chưa tiếp cận với Aidan. Anh ấy nghĩ là tôi muốn tự mình đến gặp. Nhưng tôi chưa thể làm được, ít nhất cũng trong vài ba ngày nữa, khi công việc đặt ống dẫn nhựa của Micah hoàn tất. Vì thế mà Ralph sẽ cố đến gặp anh ta ngày hôm nay.

Poppy vẫn dè dặt. - Tại sao chúng ta cho rằng giờ đây anh ta sẽ cho chúng ta biết điều gì khác với lời khai trước đây của anh ta?

Griffin lại mở nắp lò. Lần này anh dùng bao tay kéo cái chảo ra. - Nó chín rồi! - Nói xong, anh đem chia con gà rô ti ra làm hai phần, sắp vào hai cái đĩa cùng với khoai tây rán và các thứ rau trước khi trả lời Poppy.

- Tôi cho là giờ đây anh ta có thể nói khác đi, vì mười lăm năm đã trôi qua và hoàn cảnh đã thay đổi.

Trước đây anh ta có một công việc làm tốt, có nhiều bạn bè, và có một mối liên hệ chặt chẽ với gia đình DiCenza. Bây giờ anh ta không còn những thứ đó nữa, sống như một kẻ hoàn toàn vô danh. Người ta thường không đi từ một thái cực này sang một thái cực khác mà không có một lý do nào đó.

- Có thể anh ta chán California. Và rời xa nơi đó có thể nằm trong một kế hoạch lớn của anh ta- Poppy đưa ý kiến.

- Vâng, có thể là thế. Và cũng có thể anh ta không thể sống dưới sự quản chế của gia đình DiCenza. Hay cũng có thể anh ta không thích phải nghe theo lệnh họ buộc phải giữ im lặng.

- Nếu là thế, và nếu giờ đây anh ta muốn kể một câu chuyện khác trước đây, tại sao anh ta không đến khai báo với cảnh sát? Anh ta chắc cũng đã đọc báo, chắc phải biết là Heather đã bị bắt giữ.

Griffin đặt hai đĩa đồ ăn vào chỗ hai người, rồi nói: - Có lẽ anh ta cần một thúc đẩy nào đó. Ralph sẽ cố gắng làm chuyện đó. Nếu anh ấy thất bại, tôi sẽ đi. - Rồi đưa tay ra dẫu cho Poppy ngồi vào bàn ăn- Xin lỗi tôi hơi nôn nóng. Vận động cả ngày hôm nay làm tôi thấy đói quá. Và mùi thơm của nó khiến tôi không chờ lâu được. Thừa quý bà, tôi kéo ghế ra cho quý bà nhé!

Poppy nhìn anh mỉm cười.

Poppy vẫn còn mỉm cười sau khi dùng món gà quay. Rượu vang đã thanh toán xong và hai người đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế nệm dài cạnh lò sưởi. Chiếc bàn ăn cũng không còn, ngay cả chiếc ghế lắn cũng được dẹp sang một bên, nơi nàng không nhìn thấy được, để nàng có cảm tưởng mình là con người bình thường. Nàng vô cùng hài lòng với sự gần gũi của Griffin bên cạnh, với ngọn lửa cháy bập bùng, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ lách tách khi vỏ cây củi bị cháy, và với điệu hát của Harry Connick Jr du dương tỏa khắp căn phòng.

- Tôi thấy mình không nên nghỉ ngơi thoải mái như thế này, - Nàng bảo Griffin- nhất là trước những chuyện đang xảy ra.

Đang dựa trên litng ghế nệm, Griffin quay đầu lại. Không có ánh lửa, mái tóc màu nâu đỏ của anh trông sẫm hơn, và đôi mắt cũng tối hơn: - Cô nói nghe như là người đang mang mặc cảm tội lỗi.

- Đúng vậy.

- Những gì Heather đã làm hay không làm không phải là lỗi của cô.

- Tôi biết vậy. Nhưng chị ấy là bạn của tôi.

Không nghe Griffin nói gì, nàng quay lại nhìn ngọn lửa. Vài giây sau anh đưa tay nắm lấy tay nàng, đan các ngón tay lại với nhau. Poppy thấy dễ chịu, nên để nguyên không rút tay lại.

- Ăn kẹo không?- Anh thọc tay kia vào túi áo.

- Không. Không ăn kẹo. No quá rồi.

Griffin lại ngửa đầu ra ghế. - Thuật lại cho tôi nghe về tai nạn.

- Chuyện xảy ra đã lâu rồi, - nàng mỉm cười buồn bã nói.

- Cứ kể cho tôi nghe đi.

Poppy nhìn thẳng vào anh, bảo: - Hãy nói cho tôi nghe những gì anh đã biết.

Griffin cười. - Tôi sẽ không xin lỗi cô về chuyện này. Đó cũng là một phần của con người tôi. Khi gặp cô đạo thánh Mười vừa rồi, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô.

- Cho tôi biết anh đã tìm được những gì?- Nàng lặp lại.

- Hôm ấy có một bữa tiệc, một bữa tiệc ngoài trời vui nhộn giữa tháng Mười Hai, cô và các bạn đi xe trượt tuyết. Mọi người uống hơi nhiều. Cô và Perry rời bữa tiệc. Chiếc xe trượt tuyết của cô rẽ một khúc queo với một tốc độ quá nhanh đã đâm phải một tảng đá lớn. Cả hai văng ra khỏi xe. Perry chết. Cô còn sống.

Poppy nhìn sững ngọn lửa lò sưởi, để tâm trí trở về với biến cố cũ.

- Thoạt tiên tôi đã không muốn sống nữa.

- Vì Perry à?

- Vâng! Và vì chân của tôi nữa. Những chuyện kinh khủng như thế xem ra đầy những hên xui may rủi. Nếu hai chúng tôi bị văng ra khỏi xe qua bên phải hay bên trái độ nửa mét thì cả hai đã không hề gì.

- Cô vẫn sống.

Poppy không nói gì.

Griffin cầm tay nàng đặt lên ngực mình. - Cô và Perry có yêu nhau không?

- Có lẽ không. Chúng tôi là đôi tình nhân. Nhưng chắc tình yêu này không bền vững được. Chúng tôi quá khác biệt. - Nàng ngừng lại suy nghĩ một phút. - Thật ra chúng tôi không yêu nhau. Chúng tôi quá giống nhau về tính khí, cũng như cùng có một nhu cầu phản kháng. Và đó là một vấn đề. Không ai trong hai chúng tôi có thể làm dịu bớt cơn giận của người kia. Và tôi nghĩ rằng một mối liên hệ tốt cần những người hợp tác bổ sung cho nhau, cần có một cái đầu và một cái đuôi- Một âm một dương.

- Cô có thường nghĩ đến anh ấy không?

- Tôi cố để không nghĩ đến.

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Poppy đưa mắt nhìn nhanh và thấy Griffin cũng đang nhìn thẳng mình. - Tôi đã nghĩ đến anh ấy kể từ lúc anh đến đây.

- Tại sao?

Poppy cười đáp. - Anh biết rồi mà.

- Không chắc lắm. Tôi muốn nghĩ rằng đó là vì tôi là người đàn ông đầu tiên cô để đến gần kể từ khi anh ấy mất.

Poppy không nói gì.

- Poppy, tình hình như thế này sẽ dẫn đến đâu? Tôi đang ngồi đây muốn hôn cô mà không dám, vì cô có thể nhai nghiền tôi khi hôn tôi lại.

Chắc chắn nàng sẽ không làm thế, Poppy thầm nghĩ. Ý nghĩ của một nụ hôn với nàng hiện tại có vẻ hấp dẫn, một phần vì ly rượu vang, một người trò chuyện tâm đắc, và ánh lửa ấm áp. Đây cũng là một phần giấc mơ của nàng.

- Nói một điều gì đi. - Griffin khẽ bảo nàng.

Poppy chẳng biết nói gì cả.

- Cô đã bảo Micah rằng có lẽ anh phải đập tan cái băng giá đi và nói những điều mà Heather không thể nói. Nếu phải làm thế với cô, thì tôi sẽ bảo rằng cô thích tôi, thích tôi hơn bất cứ người đàn ông nào từng đến với cô, nhưng cô lại không nghĩ mình có quyền được làm một số những điều mình muốn. Đó là một thứ hình phạt. Cho vụ Perry.

Poppy không chối ý ấy của anh - Anh ấy chết. Và tôi còn sống.

- Cô cần phải trừng phạt mình vì chuyện đó sao? Hình phạt đó sẽ kéo dài bao lâu? Khi nào thì xong? Khi nào thì cô đi tìm hạnh phúc cho mình?

Poppy không biết.

- Tôi nói sai cả à?- Griffin ngần ngại hỏi.

Nàng kéo hai bàn tay đang đan lại với nhau về phía mình, nhìn kỹ các ngón tay. Mấy ngón tay của Griffin trông cứng và mạnh hơn của nàng, nhưng chúng đã đan lại với nhau chặt chẽ sít sao như những sợi chỉ của tấm thảm Sigrid dệt.

- Anh nói không sai- Poppy nhẹ nhàng nói. - Có lẽ tôi đã tự trừng phạt mình.

- Đó là một tai nạn.

Có thể tránh được. Nếu chúng tôi chạy chậm hơn, nếu chúng tôi uống ít hơn. Nếu chúng tôi không ở lại muộn đến thế, và mệt mỏi đến thế. Chúng tôi cho mình là những kẻ bất tử.

- Ở vào lứa tuổi đó, tất cả chúng ta đều cho là mình bất tử. Và hình như cô không bị trừng phạt trong tất cả mọi thứ. Cô đã có một cuộc sống tốt đẹp. Đã sống thoải mái đầy đủ. Cô chỉ không cho phép mình vượt qua một điểm nào đó thôi.

Poppy nhìn thẳng vào Griffin hỏi: - Điểm gì?

- Một cuộc phiêu lưu. Trượt tuyết. Trượt băng. Mạo hiểm. Có chồng và sinh con.

- Cô em gái của tôi bảo tôi không thích hợp cho việc làm mẹ.

- Cô em gái Rose của cô nói nhảm.

- Griffin, tôi có những hạn chế thật sự. Một sự việc rõ ràng là tôi không bao giờ đi bộ được.

- Có lẽ không đi được như tôi thôi.

- Hay khiêu vũ. Cho dù vượt qua được cái mặc cảm ấy thì tôi vẫn còn cái mặc cảm khác là nếu dính lú vào một người đàn ông nào đó, tôi sẽ kiềm giữ bước tiến của anh ta.

Griffin nhăn mặt. - Poppy, chuyện đó cũng là thứ nhảm nhí nữa - Rồi anh đứng lên bước đến đầu máy Stereo, mở một đĩa CD. Khi anh quay lại ghế thì căn phòng đã vang lên phần mở đầu bài hát của Collin Raye, bản "In this Life".

Anh khom người xuống trước mặt nàng nói: - Tôi muốn chỉ cho cô thấy là cô có thể khiêu vũ, nhưng cô phải tin tưởng tôi mới được.

Poppy tin Griffin, nhưng nàng thấy sợ. Nàng chưa kịp nói gì thì anh đã luồn tay nâng nàng lên - Vòng tay lên ôm lấy cổ tôi- Anh bảo Poppy. Ôm Poppy sát vào người, anh bắt đầu lắc thân hình theo điệu nhạc nhưng không theo lối cũ thông thường, phần trên người lắc thật nhẹ, nhịp nhàng theo điệu nhạc để nàng có thể cảm nhận được nó, và cổ tiếp tục di chuyển nhẹ nhàng quanh căn phòng trong khi phần thân thể anh lắc nhẹ theo nhịp.

- Để cho người giãn ra, - anh thì thầm bảo nàng sau khi quay xong vòng đầu. Và Poppy đã làm theo lời anh, tuy vẫn rất sợ hãi, sợ bị thất bại. Nàng vốn yêu thích âm nhạc, yêu thích nhịp điệu, thích vòng tay đầy tin tưởng của Griffin đang ôm mình. Và nàng yêu thích khiêu vũ. Tai nạn đã không giết chết niềm đam mê ấy. Nàng vẫn thường ngồi trên xe lăn, lắc theo điệu nhạc. Nhưng chưa lần nào làm thế với một người đàn ông.

Thêm một vài nhịp điệu nữa là phần xương sống trên của nàng trở nên mềm mại, buông lỏng; hai tay ôm cổ Griffin bây giờ chỉ còn là một cử chỉ đầy quyết tâm hơn là một sự bám víu cần thiết. Nàng để cho toàn thân mình cảm nhận được điệu nhạc, để cho nó xuyên qua vai, xuyên qua lồng ngực. Áp má lên vai Griffin, nàng đã di chuyển theo anh, càng lúc càng thấy những chuyển động này dễ dàng hơn. Hai thân hình đã hoàn toàn hòa nhịp. Cũng vào lúc ấy bản nhạc chấm dứt.

- Cho nó chạy lại. - Poppy bảo anh, rồi tự tay ấn nút cho máy hát lại khi Griffin dìu nàng đến đây. Lần này nàng đã theo được nhịp từ đầu đến cuối. Nàng đã ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào

mắt anh và mỉm cười hân hoan vào cuối bản nhạc.

Griffin cúi xuống hôn lên môi nàng trong sự thấp thỏm lo sợ là nàng không đáp ứng nụ hôn của mình, và sự việc sẽ trở nên tồi tệ hơn, làm hỏng giấc mơ của mình đi.

- Cứ tiếp tục. - Poppy thì thầm, và đưa tay lùa vào mái tóc anh. Đôi môi, lưỡi và hơi thở của nàng đã đáp ứng nồng nhiệt lại nụ hôn của Griffin.

Nàng đã không phản đối khi Griffin đặt nàng ngồi lại trên ghế nệm, đưa nụ hôn xuống đến cổ nàng hay đặt tay lên ngực nàng. Poppy rên lên khe khẽ.

- Em có cảm nhận được sự rung động không?- Anh hỏi nhỏ.

- Có.

- Có dễ chịu, tốt đẹp không?

Rất tuyệt. - Nàng cảm thấy con người mình như sống động hẳn lên, với những cảm giác khiến nàng sửng sốt sau mười hai năm thiếu vắng những nụ hôn như thế. Những cảm giác này đã đến một cách mạnh mẽ hơn nàng tưởng. Có lẽ đã từ lâu nàng quên mất chúng. Có lẽ những ký ức cũ đã được thay thế bằng một thực tế mới. Có lẽ cũng như con mèo Victoria có được đôi tai thính hơn khi bị mất đôi mắt, đôi vú nàng đã trở nên nhạy cảm hơn thay cho cái cảm giác tê dại ở phần dưới thân thể. Có điều là nàng cũng không thấy phần dưới bị tê dại hẳn. Có lẽ không như những cảm xúc mà nàng nhớ là trước kia đã có, nhưng vẫn đầy đủ, hoàn toàn.

Nàng còn đang nghĩ là cái cảm giác của sự toàn vẹn này rất đặc biệt và muốn thấy nó sẽ đi đến đâu, thì Griffin đã lùi người lại. Hai má anh đỏ hồng, trán đầm mồ hôi, đôi mắt biến thành một màu xanh đậm chưa bao giờ nàng nhìn thấy. Poppy bật cười lớn.

Griffin mở lớn mắt hỏi: - Có gì đáng cười?

Nàng áp hai tay lên má anh, dùng ngón cái xoa nhẹ lên nơi có vết bầm cũ ngày đầu tiên anh đến thị trấn. - Xin lỗi. Em nhớ đến hôm tháng Mười vừa qua anh có bảo là mắt anh có màu xám đậm trong khi làm tình. Hiện tại chúng ta không thật sự làm tình theo đúng nghĩa của nó mà mắt anh đã có màu đỏ.

- Tại sao lại không phải?

- Anh nhìn thử xem, - Nàng đưa tay chỉ vào thân thể hai người.

Griffin hít vào một hơi dài, rồi thở ra nhẹ nhẹ: - Nhưng thế không phải là anh không có sự ham muốn.

- Em không cảm nhận được nó, - nàng nói nho nhỏ.

Anh đưa tay định nắm lấy tay nàng chỉ cho nàng thấy sự ham muốn đó, nhưng Poppy đã giật tay lại.

Chống tay lên cùi chỏ, anh nói bằng một giọng thật nhỏ, thật dịu dàng và cũng thật quyến rũ: - Poppy, em phải tin anh chuyện đó. Nhưng anh còn muốn em tin một chuyện khác nữa. Nếu em không muốn làm chuyện đó bây giờ, thì anh không thấy có vấn đề gì cả. Anh sẽ không ép em làm quá những gì em muốn. Điều này rất quan trọng.

Không hiểu sao Poppy thấy nước mắt rung rung.

- Như thế được chứ?

Nàng chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tuy vậy chuyện này cũng có cái giá, - Griffin nói- Anh biết về những buổi tối thứ Năm ở phòng sau cửa hàng Charlie. Và anh muốn đi dự. Một buổi hẹn đấy!

CHƯƠNG 13

Căn phòng phía sau cửa hàng của Charlie là một truyền thống của thị trấn Lake Henry, một truyền thống khởi đầu không biết đã bao lâu mà chỉ những người lớn tuổi nhất trong số những người già ở đây mới biết được tuổi của nó. Sau khi nắm quyền quản lý từ ông bố, và trước đó nữa do ông nội quản lý, Charlie Joe, người phụ trách cửa hàng hiện tại chỉ thay đổi những thứ gì mà bà vợ ông ta là Annette đòi phải thực hiện như bàn ghế uống cà phê thay cho các ghế băng, và một hệ thống âm thanh mới. Ngoài việc được nâng cao thêm lên một chút ít, cái sân khấu nhỏ chẳng thay đổi gì mấy, cũng như cái lò bếp bùng phình ra như một cái hũ vẫn cung cấp một hơi ấm dễ chịu vào những đêm lạnh, căn phòng vẫn có cái mùi của những tấm ván nhà kho cũ, giờ đây quện lẫn với mùi cà phê hiện đại. Tuyệt hơn cả, theo ý Poppy, là mùi thơm thoang thoảng của món bánh sôcôla được nướng theo một công thức chế biến của bà nội Charlie để lại, và được phục vụ nóng hổi từ lò.

Vào những đêm thứ Bảy, căn phòng này thường dùng cho những nhóm nhạc truyền thống, nhưng những đêm thứ Năm thì nó lại thường dành cho các nhóm nhạc thời thượng biểu diễn. Mở đầu cho chương trình đêm nay là một anh chàng chơi đàn ghi ta điện từ North Woods đến, nhưng chủ điểm của đêm nhạc là ban đàn dây bốn người với một cây vĩ cầm, một cây violin, một cây cello và một cây bass, biểu diễn khoảng năm mươi bản nhạc của ban The Beatles.

Poppy rất thích ban The Beatles. Dường như Griffin cũng vậy, vì trong khi lái xe đến cửa hàng, anh đã nói đúng tên bài hát ngay khi Poppy vừa mở câu đầu. Và Poppy đã nài lý do đó để giải thích sự có mặt của anh với nàng tối hôm ấy.

- Anh ấy mê nhạc ban The Beatles lắm. - Nàng giới thiệu Griffin như thế với mọi người khi cùng anh đến phòng nghe nhạc, - Anh ấy đã giúp Micah cả tuần nay. Tôi thấy mình phải trả nợ anh ấy với đêm nhạc này. - Poppy thấy nàng còn phải cảm ơn Griffin về nhiều thứ khác nữa. Anh đã đem đến cho nàng con mèo Victoria mà nàng rất thích, đã làm món mì nướng kiểu Pháp rất ngon. Nàng còn cảm ơn Griffin đã tôn trọng sự dè dặt của mình trước các vấn đề yêu đương. Nàng cũng muốn cảm ơn anh đã cùng nàng khiêu vũ, và đó là thời khắc đẹp đẽ nhất kể từ khi vụ tai nạn xảy ra.

Nàng cũng rất biết ơn Griffin về vụ Heather. Và chắc cả thị trấn cũng thế. Nếu Griffin không đưa ra nhận xét về sự giống nhau giữa Heather và Lisa, thì cũng có một người khác làm chuyện đó. Nhưng nàng tin chắc là chẳng có ai tỏ ra thông cảm và dẫn thân sâu vào vụ này như Griffin, không kẻ nào khác sẵn sàng dùng những nguồn lực họ có như anh. Đúng là cả thị trấn còn nợ anh về chuyện này.

Nhưng các tập tục cũ vẫn còn đó. Dù Poppy đưa Griffin đến phòng nghe nhạc này như là biểu hiện của sự đồng ý, chấp nhận, vẫn còn một thực tế là anh mới đến đây chỉ hơn tuần lễ. Sự gần gũi thân mật giữa hai người khiến nàng quên mất chuyện những người dân khác trong thị trấn không gặp anh thường như nàng. Đúng là anh đã tồn tại được trước cuộc trắc nghiệm ở Little Bear, nhưng dù sao thì anh cũng là người từ xa đến.

Phải nói là dù có những vấn đề như thế, Griffin đã thử vai trò mình rất tốt. Anh đã cố kiềm chế cái bản năng thích đặt câu hỏi của mình, theo sát Poppy với một thái độ lắng nghe, dễ mến, để cho nàng làm việc giới thiệu, đặt các câu hỏi và hướng dẫn các cuộc trao đổi. Một lát sau Poppy nhận thấy anh gần như bị gạt ra ngoài các câu chuyện, nên đã cố gắng hướng chúng về phía anh.

Cũng không khó gì lắm, vì cuộc trò chuyện đang xoay quanh vụ làm đường. Vì Micah không có

mặt, và vì Griffin đã làm việc với Micah nên tất nhiên anh liền được đưa vào câu chuyện. Griffin cho họ biết về vụ đặt các ống dẫn, chuyện chùi rửa các thiết bị và dụng cụ lần sau cùng, ngay cả ý kiến của anh ủng hộ làm các nhãn hiệu mới. Anh nói Micah cần người giúp trong các công việc ở khu rừng cây, và Poppy hy vọng ý kiến này sẽ nhận được một số người tình nguyện giúp. Nhưng nàng chỉ nhìn thấy những nụ cười buồn bã, và những cái gật đầu biểu lộ cảm tình. Micah đã làm phật lòng không ít người trong thị trấn.

Đám thính giả yên lặng khi anh chàng từ North Woods bắt đầu chơi đàn; nhưng số bài anh ta chơi cũng có hạn, nên sau mười lăm phút là anh ta đã chơi xong, và những câu chuyện lại bắt đầu. Griffin hình như càng lúc càng tỏ ra thoải mái với bầu không khí chung quanh, Poppy nhận thấy thế. Anh thuộc mẫu người có thể chuyện trò rất dễ dàng với bất cứ ai đến bắt chuyện.

Với chồng của Cassie là Mark, thì câu chuyện của hai người xoay quanh Princeton. Hóa ra đây là nơi hai người từng tốt nghiệp đại học. Với Charlie thì là câu chuyện ở Little Bear. Với John là những câu chuyện về những người bạn của cả hai ở Boston.

Về những liên hệ giữa anh và Poppy, đã có những phỏng đoán không sao tránh được. Cassie bắt đầu bằng cách bảo nhỏ nàng với vẻ trách móc: - Sao cô không cho tôi biết là sẽ cùng đến đây với anh ta?

- Tôi đâu có dự tính như thế! - Poppy cũng đáp lại nho nhỏ - Đây là quyết định vào phút chót. Anh ấy rất thích The Beatles.

- Phải rồi, phải rồi! - Cassie trêu nàng, - Nhưng tôi cũng hài lòng là anh ta đã đến. Vụ Heather đang là câu chuyện đầu lười của mọi người. Tôi đang lo mình chẳng có gì để nói về nó, như người đang ngồi trên đồng lửa.

- Chị đã làm hết sức mình rồi.

- Cố gắng của tôi chẳng đưa chúng ta tiến xa mấy. Cô đến đây với anh bạn trai của cô đã cho họ một chuyện khác để nói rồi.

- Anh ấy không phải là bạn trai của tôi.

Cassie cười vẻ ranh mãnh: - Dù thế nào thì trông cô cũng đẹp hẳn lên, tôi thích mái tóc cô. Nó dài thêm à?

- Mất hai ngày, kể từ khi tôi gặp chị. - Poppy nhìn bà đáp lại ngay.

Nhưng với Annette, Poppy không đùa được dễ dàng như thế. Bà này kéo ghế lại gần nàng trong khi Charlie và Griffin bắt đầu trò chuyện. - Poppy, anh chàng đáng yêu quá. Charlie muốn tỏ ra dè dặt, nhưng cô hãy nhìn ông ấy kia, ông ấy đang thất bại một cách thảm thương. Có một cái gì đó ở Griffin làm cho ông ấy thích anh ta. Tôi hài lòng thấy anh ta đến đây, và anh ta có vẻ thật tình đeo đuổi cô.

- Anh ta không đeo đuổi tôi, - Poppy đính chính, - Và cho dù anh ấy có đeo đuổi, tôi cũng không mê anh ta.

- Rõ ràng là anh ta rất bền chí. Hôm tháng mười vừa rồi cô đã cho anh ta một cái đá rồi. Vậy mà anh ta vẫn trở lại, vẫn bám đuôi theo cô.

Bà ta ngấm Griffin một lúc rồi nói tiếp: - Một mẫu người như thế có khối phụ nữ để lựa chọn.

Đúng! - Poppy thán nhiên đồng ý. - Họ có thể thoả mãn anh ấy với những kiểu cách mà tôi

không thể làm được. - Câu nói của nàng ngẫm ý đi vào vấn đề tình dục của một người khuyết tật làm cho Annette vốn quen với các ý tưởng xưa, không muốn đào sâu thêm nữa.

Lilly, vốn tánh bộc trực, có lẽ là vì tình chị em, đã không dè dặt như Annette. Khi Griffin và John bắt đầu trò chuyện, cô ta đã kéo ghế đến gần Poppy nói: - Poppy, chị thấy em tô mi mắt. Chuyện này có ý nghĩa gì vậy?

Poppy bật cười lớn. Chuyển lệch đề tài là thứ nàng rất thành thạo - Mẹ cũng đã bảo thế khi em được mười sáu tuổi. Cũng nói y như chị vậy. Chị còn nhớ không, lúc ấy em đang đi chơi với anh chàng trưởng toán trượt tuyết ở Dartmouth.

- Ồ, nhớ chứ. Hồi ấy chị đã đi học xa rồi, nhưng có nghe chuyện đó. Và về cái đêm em đi hút xách nữa. Lúc ấy đó là một cuộc thử nghiệm, và em đang tập làm người trưởng thành có quyền tự chủ. Thế bây giờ nó là cái gì?

- Khoan đã! - Poppy nói- Chị thử nhìn mình xem. Chị cũng tô mi mắt, lại còn môi son má hồng nữa.

- Đâu có má hồng, - Lily cãi chính, dù Poppy thấy là có thật. Lily vốn là cô gái xinh nhất trong nhà, nhưng rõ ràng là nay cô đã xinh đẹp hẳn lên.

- Chỉ tô mi và môi. Nhưng chị làm thế là làm cho John. Còn em, lý do của em là sao?

- Để tồn tại. Em cần phải có một thứ gì để mình có thể gương đứng lên được. Tuần vừa qua là tuần lễ xấu vì lo lắng cho Heather. Nếu chị nghĩ em làm thế là vì Griffin, thì hãy suy nghĩ lại. Anh ấy là bạn, chỉ có thể thôi.

- Thế thì tệ thật- Chị thích anh ta.

- Em cũng vậy. Có người bạn như anh ấy rất tốt.

- Chị rất tiếc đó chỉ là tình bạn. Với một con người như thế ta nên đi xa hơn nữa. Chắc em cũng sẽ nghĩ đến những chuyện khác nữa chứ.

Poppy hiểu ý câu nói của Lily, và thấy là mình quả có nghĩ đến thật, nhưng lại không thể nói ra được. Nàng không biết mối liên hệ giữa hai người sẽ đi đến đâu, và không biết mình có biết thế không. Vào các lứa tuổi mười sáu, mười tám, hai mươi, nàng chỉ sống cho những khoảnh khắc hiện tại. Giờ thì nàng không thể làm thế với số tuổi ba mươi hai. Trong nhiều khía cạnh nàng cũng chẳng khác gì những phụ nữ khác cùng lứa tuổi, không thể nuôi hy vọng một hoàng tử đẹp trai nào đó sẽ đến. Poppy còn có một điểm khác. Nàng bị khuyết tật.

- Bạn bè không nghĩ đến chuyện bày bạ về nhau, - nàng bảo Lily.

- Em nên làm thế. Anh ta hoàn toàn hợp với em.

- Không. Anh ta thuộc đám thượng lưu. Anh ta thuộc giới truyền thông- Anh ta giàu có.

- Ôi, Poppy! - Lily trách nhẹ em. - Chúng ta cũng vậy.

- Không như anh ta. Anh ấy là dân thành thị. Là con người giao tiếp rộng. Chị có thể tưởng tượng em phải ngồi ủi những chiếc khăn bàn trắng tinh và cột chúng lại với những chiếc vòng nhỏ xinh đẹp của em sao cho hợp với những bình hoa đặt giữa bàn ở từng chiếc bàn trong số tám cái bàn xinh đẹp thuê cho buổi dạ tiệc đầu năm trong một ngôi nhà đồ sộ nằm trong khu sang trọng nhất ở Philly không?

- Griffin không sống ở Philly.

- New Jersey cũng gần đó. Nhưng chị nói đúng một điểm của em. Em thích hợp hoàn toàn với con người em- Poppy nhấn mạnh và bắt đầu thấy khó chịu. - Em biết người ta sẽ xầm xì nếu em đến đây với anh ấy. Tại sao mọi người nghĩ là em cần một người nào đó? Bộ em sống một mình không được sao?

- Em đang sống rất tốt. - Lily hiểu tâm trạng cô em gái. Vốn cũng là người nhạy cảm, nàng hiểu tâm trạng của một kẻ khuyết tật. Tất cả lắm của nàng trước đây đã khiến nàng có những lúc thấy bất an. Nàng nghiêng người gần hơn, và bằng một giọng rất tự tin bảo cô em: - Chị đã theo dõi hai người kể từ khi em và anh ta đến đây. Có thể em cho là anh ta chăm chú chuyện trò với John, Charlie hay Mark, nhưng anh ta vẫn luôn nhìn lui về phía em, làm như em là trung tâm điểm của anh ta... là cái mũi neo của anh ta. Anh ta muốn gần em, Poppy ạ.

- Dĩ nhiên. Em là người đã đưa anh ấy đến đây giới thiệu mà. Em là người bảo trợ cho anh ấy.

- Lily lắc đầu vẻ không tin: - Đó không phải là những gì chị nhìn thấy.

- Nhưng đó là điều em thấy, - Poppy nhất mực cãi, rồi nhìn quanh như sắp nổi giận thật sự: - Có lý do gì mà mọi người cứ lải nhải mãi chuyện này vậy?

Lily mỉm cười đáp: - Chị không thể nói thay cho người khác được.

- Vậy thì hãy nói về chị đi. Nói chuyện gì không liên quan gì đến Griffin.

- Chị đã có thai.

Poppy chột nín thở.

Thật khó tin. Lily cũng thế. Đôi mắt cô ta chột mở lớn như chính mình cũng không tin điều mình vừa nói, và hoàn toàn sửng sốt.

- Ôi! - Poppy thì thầm bên tai chị, rồi cười ôm lấy Lily. - Ôi, quả là một tin bất ngờ!

- Chưa ai biết hết, ngoài John ra. Chỉ mới sáu tuần lễ.

- Em thật thấy sung sướng cho chị.

Đôi mắt Lily chột thoáng chút buồn: - Vậy sao? Chị không chắc.

- Tại sao em lại không vui? Vì em không thể sinh con được à? Em có thể có con chứ, có điều em không muốn sinh con đó thôi.

- Vậy thì được. Nhưng chị đã có được bao nhiêu chuyện tốt đẹp trong mấy tháng qua. Đôi khi chị cũng cảm thấy có lỗi.

- Ôi Lily, chị xứng đáng có được những thứ ấy. Chị đã phải trải qua những lúc tối tăm đau khổ. Giờ phải hưởng được vẫn tốt chứ.

- Thế còn em?- Lily nhẹ nhàng hỏi. - Chừng nào thì đến lượt em?

Griffin đang đứng ở một góc của cửa hàng tổng hợp bỗng nghe tiếng nói: - Xin lỗi ông.

Anh đưa mắt nhìn quanh và thấy một người phụ nữ từ trong bóng tối bước ra. Anh đến đây để gọi điện thoại thuê một chuyến bay đến Minneapolis. Aidan Greene không chịu nói gì với Ralph, nên Griffin muốn tự mình đến đó tiếp xúc với anh ta.

Anh mỉm cười chìa tay ra nói: - Tôi là Griffin. Chắc bà là Camille.

Camille Savidge là một phụ nữ ở vào lứa tuổi năm mươi, trông vẫn còn hấp dẫn với đôi mắt màu sôcôla, và nước da trắng mịn. Mái tóc muối tiêu lẽ ra đã làm bà trông già hơn, nhưng nó lại rất dày, dài và mượt cho ta cái cảm tưởng tươi mát, trẻ trung. Bà ta ăn mặc đơn giản, quần ống rộng, áo sơ mi, khăn choàng màu sắc dịu. Người ta thấy ở người bà một vẻ thanh lịch, một phẩm cách riêng thể hiện trong cách ăn nói và trong lối sống trầm lặng, cô độc, một người thích đứng sau hơn là xuất hiện trên sân khấu. Là người chuyên giữ sổ sách, kế toán và vi tính, bà có liên quan đến cuộc sống của phân nửa người dân ở Lake Henry.

Đó là những điều mà Charlie đã nói cho Griffin biết mấy buổi sáng trước đây, khi Camille từ văn phòng xuất hiện, đi ngang qua hai người, đến phần bên hông của cửa hàng chất đầy bánh kẹo, pho mát, để ra cửa trước.

Đêm nay là lần đầu tiên Griffin chính thức gặp bà.

- Ông có chút thì giờ không?- Camille hỏi.

Từ phía phòng biểu diễn nhạc phía sau, những âm thanh của những cuộc trò chuyện vẫn còn vọng lại. Anh vẫn còn được ít phút. - Vâng, có- Anh đáp.

- Về chuyện cô Heather. Tôi biết là Cassie đã dành nhiều thời gian thì giờ của bà ấy cho vụ này mà không tính tiền bạc gì cả. Và người ta bảo ông cũng không nói đến chuyện tiền bạc. Tôi có một số tiền dành dụm. Nếu ông cần xin cho tôi biết.

- Bà thật rộng lượng.

- Lúc nào tôi cũng thích cô Heather.

- Bà đã giúp Micah rất nhiều. Anh ấy bảo tối nay bà sẽ đến làm việc ở đấy.

- Vâng, đúng vậy. Chúng tôi đang kiểm kê lại vật dụng. Các nhãn hiệu, chai lọ, hũ... và ấn định ưu tiên các chi phí, nhưng anh ấy cứ né tránh mãi.

Griffin đồng ý. - Trừ khi làm việc ở khu rừng cây anh ta thường dốc toàn lực, còn thì những lúc chúng tôi nghỉ tay để chuyện trò, uống cà phê hay dùng bữa trưa, tôi cũng thấy anh ta làm thế. Anh ta đang lo về chuyện Heather.

- Và làm việc đến kiệt sức. Chắc anh ấy không ngủ được. - Rồi giọng bà trở nên rụt rè- Liệu Heather có cơ may nào qua được vụ này không?

- Độ vài ba hôm nữa tôi sẽ biết rõ hơn. Sáng mai tôi đi gặp một người có thể cung cấp thêm những thông tin cần thiết.

Camille dường như muốn hỏi thêm nữa, nhưng nghĩ sao bà chỉ mỉm chặt môi, gật đầu.

Dĩ nhiên Griffin tò mò muốn biết thêm về sự dính dấp của Camille vào gia đình này, nên anh đã hỏi: - Bà có biết gia đình của Micah không?

Bà ta hơi nhướn mày rồi mỉm cười đáp: - Có chứ. Họ đều là người tốt.

- Còn cô vợ trước của anh ấy?

Camille suy nghĩ một lúc rồi nhún vai. - Nhưng Heather là người tốt. Tôi đã làm việc với cô ấy khi cô ấy mới đến thị trấn. Tôi vui khi thấy cô ấy về sống với Micah. Sự phối hợp ấy tốt cho cả hai.

Cho đến giờ Griffin vẫn nghĩ là nếu Heather có tâm sự với ai, thì những người đó là Micah, Poppy hay Cassie. Anh ngạc nhiên thấy là mình đã nghĩ nhầm.

- Bà có gần gũi với Heather không?

- Chúng tôi là bạn thân.

- Bà có biết gì về quá khứ cô ấy không?

- Cô ấy không nói về chuyện đó.

- Bà có ngạc nhiên khi sự việc xảy ra không?

- Rất ngạc nhiên. Chúng tôi đã không ngờ đến. Micah lại càng bị bất ngờ hơn. Giờ đây anh ấy cảm thấy bị rất nhiều áp lực. Nếu tôi có làm điều gì để giảm nhẹ áp lực đó bằng cách giúp ông làm một điều gì có lợi cho Heather, thì tôi rất sẵn lòng. Ông sẽ cho tôi biết chứ?

Griffin gật đầu.

- Cảm ơn, - bà ta nói rồi lặng lẽ bước đi.

Poppy lơ đãng nhìn ra cửa chính. Nàng nhẹ người khi nhìn thấy Griffin xuất hiện, vì không muốn anh lỡ mất tiết mục chính của đêm nhạc, không muốn anh lỡ mất một bản nhạc nào. Nếu hai người đều yêu thích nhạc của The Beatles, thì nàng muốn có anh bên cạnh trong suốt buổi biểu diễn.

Griffin mỉm cười nhìn nàng rồi ngồi xuống ghế vừa lúc các cây vĩ cầm, violin, cello và bass thử xong âm điệu. Rồi thì cuộc biểu diễn bắt đầu với những bản “Yesterday”, “Norwegian Wood”, và “Strawberry Fields Forever” những bản nhạc dường như viết cho đàn dây, và ban nhạc đã chơi rất hay.

Poppy như hòa lòng mình với điệu nhạc. Khi ban nhạc chuyển qua những bản nhanh hơn, “Here Comes the Sun”, “Eight Days a Week”, và “All You Need is Love”; nàng đã đánh nhịp lên tay ghế đang ngồi, rồi cất tiếng hát theo bản hợp ca “Yellow Submarine”. Nhiều lần nàng nhìn qua Griffin cười và hài lòng thấy anh cũng bị cuốn hút như mình.

Đến cuối phần đầu, ban nhạc nghỉ giải lao. Những chiếc bánh sô cô la thơm ngon nóng hổi được chuyển quanh cho mọi người. Cassie và Mark đi sang bên kia phòng chuyện trò với mấy người bạn. Hai chiếc ghế của họ bỏ trống, và không biết có phải vì thấy có chỗ trống hay vì lòng đã dụi đi với bầu không khí hiện đại, hay vì nén được tò mò, một số người đã bắt đầu đến chuyện trò với Griffin.

Poppy không ngạc nhiên trước một loạt câu hỏi đầu tiên của họ. Chúng phản ánh đúng những điều nàng đã nghe qua điện thoại. Chỉ mới có mấy ngày trôi qua, Heather đã từ một kẻ bị tố cáo sai lầm, biến thành một người không chịu tiết lộ điều gì cả, rồi trở thành cô gái tên Lisa.

- Cô ấy có phải về lại California không?- Đó là câu hỏi của Amy Kreuger từng theo học đại học ở

Santa Barbara trước khi quay trở về trông nom ngôi trại nuôi gà vịt của gia đình.

- Cô ấy có phải ở lại đó một thời gian không?- Leila Higgins rất cần sự có mặt của Heather ở thư viện, và muốn cô ấy về lại làm việc.

- Có cơ may nào cô ấy được miễn tố không?- Anh con trai lớn của Charlie là Seth hỏi.

Đám người bu quanh Poppy và Griffin càng lúc càng đông. Họ trò chuyện với nhau, với Poppy và Griffin.

- Kể từ khi đến đây Heather lúc nào cũng là con người thật thà và siêng năng- Anna Winslow, chủ nhà máy dệt nói. - Tất cả chúng ta đều nghĩ thế.

- Không chỉ nghĩ thôi, - Allison Quimby, người đứng đầu văn phòng địa ốc nói thêm. - Mà biết rõ điều đó nữa. Mỗi người trong chúng ta đều có những câu chuyện về Heather. Cô ấy sẵn sàng giúp chúng ta, lúc thì người này lúc thì người khác.

- Chị có cho là cô ấy có dụng ý làm thế không?- Anna hỏi. - Có phải làm thế để bù đắp lại việc mình đã làm ở California không?

Allison xua tay tỏ ý phản đối: - Tôi không cần biết cô ấy làm gì ở đấy.

- Nhưng gia đình thẳng bé nọ quan tâm.

- Thế còn hiện tại thì sao? Cô ấy đã là một con người khác. Cô ấy đã sống rất đàng hoàng trong mười bốn năm nay.

- Một cuộc sống gương mẫu trong mười năm, - Anna nhấn mạnh- Liệu một người phụ nữ đã cải hối như thế không đáng được gì sao?

- Nếu hỏi ý kiến tôi, - Allison vui vẻ nói. - thì tôi cho việc nhốt cô ấy lại bây giờ vì tội đó, là một sự lãng phí tiền đóng thuế của dân khi mà cô ấy đã trở thành một công dân hữu ích. Cô ấy có phải là một mối nguy cho xã hội không? Tôi chắc là không.

Poppy biết chắc là không. Những cái tốt về Heather mà họ vừa nói đến là đúng, và những điểm tốt đó cũng cần phải được xét đến. Nàng vẫn thường băn khoăn đến điểm đó về cuộc sống của nàng. Không biết con người đã trở nên có trách nhiệm như nàng kể từ sau tai nạn có hưởng được một thứ gì đó từ sự cải hóa ấy không. Nàng muốn tin là có. Nàng đã trở thành con người khoan dung, kiên nhẫn hơn. Đó có phải là một sự thay đổi trong bản chất con người nàng, hay đó chỉ là một phản ứng đối với một tai nạn? Và nàng nhận thấy là điều này chẳng quan trọng. Kết quả chung cuộc vẫn chẳng khác nhau. Với Heather cũng vậy. Poppy tự hỏi không biết các giới chức ở California có xem xét đến đến điều ấy không.

Nàng định lên tiếng hỏi Cassie thì ban nhạc đã bắt đầu phần hai. Lần này với tiết điệu nhẹ nhàng hơn, ban nhạc đã chơi bản "The Fool on the Hill", tiếp theo là bản "Eleanor Rigby", sau đó nữa là bản "Hey Jude". Như vẫn thường xảy ra ở đây, đám đồng thính giả đã lớn tiếng yêu cầu Lily lên bục gỗ.

Cô đã hát bản "Strawberry Fields Forever* và "Yesterday". Bất kể những tràng vỗ tay vang dội và tiếng huýt sáo rất lớn của Poppy, Lily đã từ chối không hát thêm nữa. Và khi ban nhạc bắt đầu bản nhạc có nhịp điệu mạnh hơn "Hello Goodbye", nhiều cặp đã bắt đầu khiêu vũ quanh căn phòng. Thêm nhiều cặp khác theo họ khi ban nhạc "Here Comes, the Sun" được tấu lên. Nhiều thính giả khác cất tiếng hát theo.

Poppy hát theo họ. Griffin cũng thế. Khi tia nhìn hai người gặp nhau, nàng không nghĩ đến giọng hát của mình mà lại nhớ đến cảnh hai người từng khiêu vũ đêm trước ở nhà. Tia nhìn của Griffin như muốn mời nàng nhập cuộc. Nhưng Poppy không thể làm thế được ở đây, trước mặt mọi người. Xưa kia, những dịp như thế này là nàng đã có mặt ngay phía trước, ngay trung tâm sàn nhảy, dẫn đầu mọi người và khiêu vũ với bất cứ ai bắt nhịp nhảy của nàng. Nhưng giờ thì nàng không thể làm thế được. Bây giờ nàng là một con người khác rồi. Đó là một thực tế không chối cãi được.

Nhưng có một chuyện khác, một ý nghĩ càng lúc càng lớn mạnh hơn đến với nàng khi Griffin nhìn nàng lâu hơn. Những gì hai người đã làm là chuyện riêng tư. Nó tạo nên sự rạo rực, một kích thích mạnh về nhục cảm. Nàng muốn có cái cảm giác ấy lại. Rất muốn, nhưng không phải ở đây. Cuộc biểu diễn kết thúc với bản “Let It Be”, được biến cải dài thêm với một nhịp điệu mạnh mẽ. Ban nhạc mới được chơi phân nửa bài hát thì hơn phân nửa thính giả đã đứng lên lắc lư theo điệu nhạc. Và một tràng pháo tay bùng lên mạnh khi nó kết thúc.

Poppy và Griffin đều vỗ tay theo. Hai người đưa tay vẫy chào và nói lời từ biệt với những người ra khỏi phòng đầu tiên, rồi ra nơi đậu chiếc Blazer. Trên đường về nhà họ không nói nhiều, về đến nơi, Griffin chỉ hỏi: - Anh vào được không?

Poppy thấy hoảng sợ. Nhưng nàng cũng thấy không thể cứ để cho anh đứng ngoài như thế nếu cuộc đời của nàng tùy thuộc vào đấy.

Chắc Griffin cảm nhận được sự lo ngại ấy của nàng. Vào lúc anh bước đến đỡ nàng ra khỏi xe, anh nói: - Chúng ta hãy xuống dưới hồ trước đã.

Poppy không hỏi làm thế nào nàng xuống đó được. Kinh nghiệm qua cuộc khiêu vũ đêm trước nàng biết anh đã có cách.

- Dưới đó sẽ lạnh lắm, - nàng cảnh báo.

Griffin chồm người vào trong xe, quấn cái khăn quanh cổ áo choàng ấm của nàng, kéo khóa áo choàng anh lại, và đeo băng che tai vào. Poppy mang găng tay và trong khi Griffin cũng cho tay vào đôi găng ấm, rồi dầm lên tuyết bông nàng xuống hồ.

Cũng không phải là công việc dễ dàng. Ánh nắng mặt trời ban ngày đã làm cho tuyết mềm hẳn, nhưng cái lạnh trong bầu không khí hiện tại đã làm cho bề mặt trên cứng lại, nên mỗi bước đi đôi giày boots của anh chỉ đứng yên trong một giây đồng hồ rồi mặt tuyết cứng bên trên bị vỡ, chân lại lún sâu xuống.

Poppy không thấy khó chịu với những bước gập ghềnh ấy. Kể từ ngày đầu tiên của mùa tuyết, ban đêm nàng vẫn thường ra bờ hồ. - Vào những mùa khác, - nàng nói.

- Em vẫn tự mình xuống hồ. - Có một bến gỗ và một hệ thống đường vòng. Em cho xe lăn xuống, trườn người vào nước hồ rồi bơi.

- Chắc em rất thích làm thế.

- Đúng. Rất thích.

- Em cũng là tay bơi giỏi?

- Vâng, bơi khá giỏi.

Cả hai đã đến mép hồ. Nơi đây trống trải. Đã có một luồng gió nhẹ. Ánh trăng chiếu xuyên qua

những mảng mây mỏng, rọi đủ ánh sáng để anh nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt. - Em muốn ra xa thêm không?

Poppy gật đầu. - Anh phải băng qua mấy tảng đá đó. Đấy! Được rồi. Những tảng đá như thế này Griffin cũng đã quen trèo kể từ lúc đến ở Little Bear. Đến được mặt hồ thì lối đi dễ dàng hơn. - Ở gần một vùng hồ như thế này em bơi giỏi là phải, - Griffin nhận xét.

- Anh bơi được không?

- Được chứ.

- Anh học bơi ở đâu?

- Ở một câu lạc bộ- Rồi nhìn thẳng Poppy anh thêm: - Cũng rất tiếc về chuyện này, nhưng đó là một câu lạc bộ rất tốt. Có phòng ăn, phòng làm các món nướng, có sân gôn, sân quần vợt, hai hồ bơi.

- Hai cái sao?

- Một cho đội Pampers, một cho speedo. - Griffin ngừng lại. - Anh bơi rất nhanh. Thường bơi cho đội bơi ở đấy. Cũng đã một thời gian khá lâu rồi anh không bơi.

- Anh thích bơi chứ?

- Phải nói là rất thích.

- Trong mặt nước em thấy mình được tự do hơn. Phần trên thân thể gánh đỡ nhiều cho phần dưới.

- Vậy sao về mùa đông em không xuống mạn nam, nơi có thể bơi quanh năm?

- Như những con chim bói cá à?

- Như loài chim đó. Khi nào thì chúng trở lại?

- Tháng Tư. Chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi băng tan. Cũng lạ thật đấy! Cả chuyện băng tan cũng là một hiện tượng đáng nhìn. Nếu theo dõi trong nhiều ngày, mình sẽ thấy lớp băng cứ mỏng dần cho đến khi nó có màu đen sẫm. Rồi mặt trên trở nên lổ chỗ, và dường như chỉ mấy tiếng đồng hồ sau là nó tan hẳn, biến mất. Các con chim loại bói cá bay đến chỉ trong vài giây sau đó.

- Làm sao chúng biết được?

- Chúng đi thăm dò. Các con trống đến trước. Chúng rời đại dương bay lên mạn bắc ngay khi cảm nhận nhờ linh tính là các mùa đã thay đổi. Chắc chúng đã bay thẳng đến bờ biển, rồi vào đất liền làm vài vòng thăm dò.

Chúng chỉ có thể hạ cánh xuống ở những vùng không có băng, vì cần tìm bắt cá và cất cánh lên lại. Nếu hạ cánh xuống mặt băng, không những chúng không có thức ăn mà còn có thể bị kẹt ở đấy cho đến khi băng tan. Lần đầu tiên nghe tiếng kêu của chúng là vào mùa xuân... - Poppy thấy mình đang mong được nghe tiếng hót ấy- Tuyệt! - Rồi nhìn lên bầu trời- Cũng như hiện giờ.

Mặt trăng đã khuất sau lớp mây mỏng, nhưng cảnh vật ban đêm trên vùng hồ vẫn không mất đi vẻ huyền ảo của nó. Nhìn kỹ, Poppy vẫn thấy được các ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời. Trời

có lạnh thật, nhưng nàng đã áp sát người vào Griffin. Vả lại, lạnh cũng là một cái thú.

- Một tuần nữa là trăng tròn, - Poppy trầm ngâm nói. Vào khoảng thời gian này trong năm, đây là mùa trăng của cây thích, mùa trăng lấy đường, người dân da đỏ gọi thế. Anh có biết họ là những người đầu tiên làm đường không?

- Micah có cho anh biết chuyện đó - Griffin cười nói- Và chuyện chế biến đường mà không dùng nô lệ.

- Em đã nói cho anh nghe về chuyện đường đổ vào tuyết chưa nhỉ?

- Chưa.

- Nếu mình lấy xirô mới làm còn nóng hổi rải mỏng như mưa phún xuống tuyết, nó sẽ cứng, đặc lại thành những sợi dây kẹo nhai được. Trong mùa làm đường có một buổi tiệc với loại kẹo này. Kẹo dây, bánh donut và dứa chua. Ba mùi vị pha trộn bổ sung nhau. - Nàng mỉm cười áp mũi mình vào phía dưới tai Griffin.

- Lạnh à?

Poppy lắc đầu - Nhưng mấy ngón chân cái không còn cảm giác gì - nàng đùa.

- Vậy thì chúng ta phải giải quyết chuyện đó.

Griffin bắt đầu leo qua các tầng đá, quay lại bờ rồi đi một đoạn ngắn đến nhà. Trong lúc chiếc xe lăn của nàng còn nằm trong chiếc Blazer và Griffin đang bước lên các bậc thềm trước nhà, thì Poppy dường như chẳng còn nhớ gì khoảng thời gian mười hai năm giữa cái tai nạn trước đây và hiện tại.

Nàng có cảm tưởng mình là một cô gái đi đứng bình thường, nhưng không muốn đi thôi. Tại sao lại phải đi trong khi được một anh chàng đẹp trai bế vào lòng?

Bước qua cửa xong, Griffin đá mạnh cho cánh cửa đóng lại, bế nàng đến cuối hành lang, rồi vào phòng ngủ. Thế xác hai người chợt tách rời ra khi Griffin đặt nàng xuống giường. Nhưng đôi mắt chàng vẫn cuốn hút cả tâm hồn nàng. Chưa bao giờ Poppy nhìn thấy một sự thèm khát như thế trong suốt mười năm qua. Nàng không hề mong đợi nhìn thấy nó, nhưng giờ thì nó đã hiện ra. Nếu còn chút sợ hãi nào còn vương vít trong tâm trí nàng, thì nỗi thèm khát ấy đã đẩy nó lùi xa. Griffin lột găng tay nàng ra, cởi chiếc khăn choàng, và cởi chiếc áo khoác ngoài của nàng ra trong khi đôi mắt đầy thèm muốn vẫn chiếu thẳng vào nàng.

CHƯƠNG 14

Griffin thấy hơi thất vọng khi đồng hồ đeo tay kêu bíp bíp đánh thức anh dậy sáng hôm sau. Anh không thích cái giờ giấc đó, không thích cái bóng tối và con mèo Victoria đang cựa quậy giữa chân anh và Poppy. Anh không thích chuyện mình đã đặt chỗ trên chuyến bay sáu giờ ba mươi đi Mineapolis. Điều thực sự làm anh bức rức chỉ là “cái chuyện” mà Poppy đã dùng.

- Cái chuyện hay nhất kể từ lúc có chiếc xe lăn này, em nói thế phải không? - Anh đã bảo Poppy.
- Anh không gọi chuyện hai đứa mình làm là một “cái chuyện”.

- Vậy anh gọi nó là gì?

- Kinh nghiệm đẹp đẽ nhất trong đời anh - Griffin nói trong khi hai người nằm đối mặt nhau. Anh muốn cứ nằm như thế lâu thêm nữa, anh cần phải đáp chuyến bay sắp tới. Vì thế Griffin đã ẵm nàng lên, rồi mang nàng vào phòng tắm. Đây là một việc làm quan trọng đối với anh. “Tôi không thể đứng tắm dưới vòi sen được”, Poppy đã từng nói với anh như thế - một tảng đá cạchmịch đường mà nàng đã dựng lên để ngăn anh, nhưng anh đã phá sập nó cũng như anh từng làm trong vụ khiêu vũ vừa qua. Những thanh sắt để nằm đặt thành hàng nơi bồn tắm đã giúp Griffin nâng nàng lên trong khi hai người xoa xà phòng cho nhau và hôn nhau.

- Trễ giờ bay mất! - Griffin nói trong khi mang bút tất vào. - Nhưng mỗi giây phút qua đều đáng giá nghìn vàng.

Poppy đỏ mặt vì vui sướng và hài lòng.

Griffin mặc chiếc quần jean vào rồi thêm: - Anh đoán là lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã cảm thấy như vậy rồi. Không, cả trước đó nữa. Anh như linh cảm được chuyện này lúc nói chuyện điện thoại với em.

Poppy trách nhẹ: - Làm gì có chuyện đó.

- Thật đấy mà. Hai chúng ta dường như rất hợp với nhau ngay từ lúc khởi đầu. Poppy, không ai sánh bằng em cả. Em là vô song.

Nàng vỗ lên tay cầm của chiếc xe lăn. - Em là như thế này đấy.

Đây là chuyện hiển nhiên, Griffin không phủ nhận. Tròng hai tay vào áo sơ mi xong, anh gài nút lại trong khi cố lựa lời. Anh đặt hai tay lên tay cầm lái của chiếc xe lăn, khom người xuống nhìn thẳng vào nàng nói: - Chiếc xe này là một phần cuộc sống của em. Anh thấy không có vấn đề gì với chuyện đó cả. Anh thấy nó chẳng cản trở gì đến những thứ anh muốn ở một người phụ nữ. - Rồi hôn lên mũi nàng, anh nói. - Poppy, anh yêu em.

Nếu lúc ấy Poppy bật khóc chắc anh cũng chẳng quan tâm lắm. Nước mắt của hạnh phúc với anh không có gì lạ. Nó đến hợp lúc cùng với nụ cười, cái hôn, chưa kể đến những từ anh vừa nói “anh yêu em”.

Nhưng Griffin đã sững sờ khi thấy nụ cười đã biến mất, và đôi mắt Poppy trở nên buồn bã.

Rồi những giọt nước mắt xuất hiện, nhưng đó không phải là nước mắt của sự sung sướng, hạnh phúc. Nàng chậm chậm lắc đầu, thì thầm như van nài anh: - Đừng nói thế. Đừng làm hỏng chuyện này.

- Anh còn hy vọng làm cho nó tốt đẹp hơn nhiều, - Griffin nói với giọng như trêu nài, hy vọng tìm được một nụ cười. - Trước nay chưa bao giờ anh nói mấy từ đó với một cô gái nào. Nó rất quan trọng, em không thấy sao? - Nhưng Poppy vẫn không cười.

Anh thẳng người lên, gài nốt mấy hạt nút áo sơ mi, rồi chải lại đầu tóc trong khi Poppy vẫn ngồi im lặng.

- Em chưa cần phải nói gì với - Griffin thêm. - Bảo một người nào đó rằng mình yêu anh ta là một chuyện lớn lao. Anh không muốn em nói như thế, trừ phi em thấy là mình yêu thật sự, và đây rõ ràng là điều em chưa cảm thấy vào lúc này. Anh chỉ muốn nói cho em biết cảm nghĩ của anh đối với em như thế nào thôi - Griffin nhìn nhanh đồng hồ tay rồi tiếp. - Anh phải đi bây giờ.

Micah đang đặt các ống cho nhựa chảy. Anh nhớ lại xưa khi ở nhà còn dùng những cái khoan tay để khoan lỗ trên thân cây rồi đóng những cái ống bằng kim loại vào những lỗ khoan đó. Ngay bên dưới những ống kim loại này có treo những cái thùng để hứng nhựa. Các ống này bây giờ làm bằng Plastic mỏng, mỗi ống như thế dài độ hai mét, được buộc sẵn để thông xuống bên dưới. Công việc này được anh thực hiện trong những đêm thức khuya trong mấy tuần qua.

Những giấc ngủ? Anh không cần ngủ. Chiếc giường của anh chỉ làm cho anh cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn. Giấc ngủ chỉ làm cho anh thiếu tập trung, và khi thiếu tập trung chú ý vào một công việc gì, thì anh lại nghĩ đến Heather và thấy tim mình đau nhói. Anh không thể giải thích được cảm nghĩ của mình lúc đó, anh không thể giải thích được nỗi buồn đã khiến lòng anh tan nát.

Cơn giận dễ chịu hơn là nỗi buồn, nên anh đã cố tình nấp sau nó. Heather đã giấu kín những bí mật của nàng, đã không cho anh biết tí gì cả. Nàng đã phản bội anh. Chùng đó cũng đủ làm cho anh giận rồi.

Công việc anh đang làm, tập trung vào việc lấy nhựa cây, là một liệu thuốc trị liệu tốt. Những người dân ở vùng xuôi cứ cho rằng công việc này không cần phải suy nghĩ, chỉ cần khoét một lỗ, cắm vào đấy một cái ống cho nhựa chảy, rồi treo một cái xô bên dưới ống là có xi rô. Một công việc không cần suy nghĩ? Họ không biết gì cả. Trước hết phải khoét cái lỗ ở đâu. Nếu quá gần một cái lỗ cũ, sẽ chẳng có bao nhiêu nhựa đáng để đun sôi. Nếu khoan thẳng vào thân cây sẽ không có thể dốc để nhựa chảy. Nếu cứ chần chừ lưỡng lự, giỏi lắm bạn cũng chỉ có thể hứng được nhựa của phân nửa số cây trong đợt nhựa chảy đầu tiên.

Micah làm việc rất nhanh. Chỉ cần nhìn qua là anh biết một cây cần một hai hai lỗ, và nên khoan lỗ nơi nào. Dùng một cái khoan lỗ, anh đục một lỗ theo góc ngược lên để nhựa cây có thể chảy xuống. Anh biết cần cho lưỡi khoan đi sâu tới đâu để khi rút ra khỏi thấy bụi gỗ màu sẫm, vì như thế là lưỡi khoan đã đâm đến lõi cây. Thứ này không tốt. Chỉ có lớp ngoài mới là nhựa tốt.

Khoét được lỗ rồi, anh nhẹ nhàng cắm vào đấy một ống dẫn, gõ nhẹ cho nó vào sát. Rồi anh ta dùng một dụng cụ ráp nối, ráp nhanh ống này vào ống nhựa kế bên. Gắn xong là anh qua ngay cây khác.

Trong ba năm qua anh đã làm công việc này với Heather. Anh khoan lỗ, nàng nhét ống trong khi anh nối liền ống dẫn qua ống nhựa gang. Hai người đã làm việc rất nhịp nhàng từ khu rừng này qua khu rừng khác với một tốc độ rất nhanh. Lòng nhiệt thành của nàng hợp với sự hăng hái của anh. Anh chưa bao giờ nghĩ đây là một công việc hàm chán, có Heather bên cạnh là một niềm vui thích đối với anh.

Năm nay thì chẳng có gì vui cả, và thay vào đấy là một nỗi lo âu vô cùng. Mặt trời đã lên cao, lớp băng mỏng dần, và đám quạ đang kêu ỉn ỏi. Có những dấu hiệu khiến anh có thể nhìn thấy,

cảm nhận được, là nhựa cây đang dâng tràn. Vài hôm nữa nó sẽ chảy. Chắc chắn vậy. Vậy mà anh chỉ mới đặt được những ống đầu tiên.

Một giọng nói thấp và khàn làm anh giật mình: - Này!

Anh nhìn quanh, và thấy Billy Farraway đang đứng cách mình hơn mười mét. Đôi giày ống của ông ta không cột dây, và hai chân ông dạt ra trên đôi giày đi tuyết loại bằng gỗ xua. Chiếc áo khoác ấm ông mở rộng, nhưng ít nhất ông cũng có một chiếc mũ, có lẽ là mũ đi săn, được đội hất ngược lên. Thời tiết như thế này mà ăn mặc như thế thì có ngày ông ta sẽ bị chết vì cảm lạnh. Nhưng ông cụ trông còn rất khỏe mạnh. Chắc ông hưởng được cái tuổi thọ ấy cũng như chiều cao từ dòng dõi gia đình. Với một người hầu như lúc nào cũng đi hơi khòm, chiều cao của ông quả đáng kinh ngạc.

- Này! - Billy lặp lại.

- Chú làm gì ở đây? - Micah nhẹ nhàng hỏi.

- Chỉ nhìn xem một chút.

- Lẽ ra chú phải ở dưới hồ chứ.

- Ta nghe nói cháu có một mình. Cháu không thể làm kịp thời vụ nếu chỉ có một mình thôi.

Micah quay lại với công việc đang làm dở. Anh khoan lỗ thứ nhì ở một bên và cao hơn lỗ thứ nhất, đóng nhẹ ống nhựa vào, rồi đưa tay xuống thắt lưng có túi đồ nghề lấy dụng cụ ra ráp nối.

- Billy, lẽ ra chú không nên lên đây.

- Vì anh cấm ta làm thế à? Chuyện đó đã cách đây bao nhiêu năm rồi. Có phải đã đến lúc nên để cho quá khứ qua hẵn đi không?

Micah khịt mũi, rồi nói với vẻ bông đùa: - Có lẽ cháu có thể cho qua được nếu biết nguyên do câu chuyện.

- Cháu không biết à? Không biết thật à?

Micah không biết thật. Anh không biết về Heather. Và về Billy.

- Vậy để chú kể cho cháu nghe, - Billy nói - Vì cũng đã đến lúc rồi. Bố cháu nghĩ là chú thèm muốn vợ của ông ấy. Không có chút sự thật nào trong chuyện này cả. Ta và bà ấy chỉ là bạn, nhưng bố cháu là người hay ghen. Cháu có biết lý do bố cháu giận chú không? Vì chú đã khóc trong đám tang của bà ấy. Ôi, cũng phải có ai đó khóc chứ! Cháu lúc ấy hãy còn bị chấn động mạnh, còn Dale, bố cháu thì tức giận vì bà ấy dám bỏ ông mà đi, làm như là bà ấy muốn mình mắc chứng ung thư vậy. Khi bà ấy đã đi rồi, bố cháu thấy cần một người nào đó để phiền trách đổ lỗi, và sẵn có chú ở đây, ông đổ lỗi cho chú về chuyện ấy và những giấc mơ nhỏ nhặt khác mà ông tưởng tượng ra, chẳng có chút sự thật nào trong đó cả. Ông phiền trách chú, bảo chú là con người không ra gì, bảo rằng ông không cần chú, bảo ông sẽ bắn chú nếu nhìn thấy chú lên đây lại. Vì thế mà chú đã không đến. Ông ấy chết được bao lâu rồi?

- Mười một năm - Micah trả lời và chột giật mình. Anh chưa hề nghe câu chuyện đó. Bố anh là người rất ít nói.

- Và chúng ta, cháu và chú vẫn nghe theo lời ông ấy à? - Billy hỏi. - À, không. Cháu đã không nghe. Cháu đã mang củi đến cho chú. Cháu mang cho chú áo quần và thực phẩm. Và giờ đây cháu bảo chú đừng giúp cháu à?

Micah có làm những chuyện đó. Anh vẫn thấy thương hại ông chú này. Hai cô con gái của Billy cho bố mình là một ông già lạc hậu, và thấy bối rối vì ông. Cả hai sống ở thành phố và ít khi về nhà. Nhưng cảm tình của Micah đối với ông cụ vẫn còn bắt nguồn từ kinh nghiệm cá nhân của anh. Billy đã dạy cho anh những gì ông biết, bằng một phương pháp nhẹ nhàng và lặng lẽ, sau lưng một ông chủ lớn khó khăn là ông anh của Billy. Micah nhớ mình đã từng cười đùa vui vẻ với Billy nhưng lại chẳng bao giờ dám cười với bố. Dale Smith là con người nghiêm khắc, nóng tính, và muốn khống chế người khác. Tánh ít nói của ông cũng là một cái hay đối với Micah, vì những gì ông nói ra rất khó nghe. Không những ông ghen với Billy mà còn ghen cả với Micah.

Và mẹ của Micah? Nếu Billy đã giúp làm cho cuộc sống của bà dễ chịu, thì đó cũng là điều mà anh và Billy cùng chia sẻ. Có lẽ Micah đã biết được sự ràng buộc ấy từ trong tâm thức, và điều này giải thích được niềm vui sướng của anh khi anh tiếp tế cho Billy.

Giờ thì Billy muốn cùng anh làm đường. - Cháu không nói là chú không thể giúp cháu ở đây được, - Micah giải thích - Đó là bố cháu nói. Ông ấy đã nói đi nói lại điểm ấy.

- Ồ... ồ, đúng. Trên giường bệnh lúc lâm chung. Chú có nghe, Micah, nhưng ông ấy đã chết. Bây giờ tất cả đều thuộc về cháu, và cháu đã làm rất tốt nếu có Heather của cháu. Nhưng cô ấy đã không có mặt. Cháu đã nói với người trong thị trấn là cháu không cần ai giúp, y như Dale, bố cháu từng làm trước kia. Chú lại nghĩ khác. Cháu không thể nào hoàn tất công việc đang làm cho kịp đợt nhựa chảy lần đầu tiên, nếu không có người giúp. Mà chú đâu phải là ai khác! Nếu cháu có quên thì chú nhắc lại cho cháu nhớ là trước đây chú đã từng làm công việc này rồi.

- Không phải việc nối các ống dẫn nhựa.

- Thì cháu chỉ cho chú. Chú có thể học hỏi. Cháu sẽ không tìm được một người nào khác trong thị trấn này tốt sắc hơn chú đâu.

Micah biết ông cụ nói đúng. Nhưng anh thấy như bố mình vẫn còn ở đây, vẫn ngại vi phạm điều luật của bố.

- Này, cháu yêu, - Billy nói tiếp. - Nếu cháu thấy làm thế tức là đã nhờ người khác giúp đỡ, thì hãy làm thế vì chú. Làm đường từng là cuộc sống trong nhiều năm của chú, và mùa trắng làm đường sẽ đem chú trở về sống lại những năm đó. Chú cảm thấy như máu trong người mình nóng lên trước khi mùa nhựa chảy. Trước kia, mỗi khi mùa nhựa chảy là chú lại lên đây nhìn quanh. Ông già Dale, bố cháu, trước kia thường khoan bốn lỗ trên mỗi cây, và cháu đã làm đúng khi chỉ khoan có hai lỗ. Làm thừa ra như thế là phải. Bố cháu đã không chịu làm thế, nhưng chú bảo đảm là năng suất cây cho sẽ cao hơn. Được rồi! Nếu cháu không muốn người nào trong thị trấn biết là chú đến đây, chú sẽ không nói. Chú sẽ không muốn làm hỏng hình ảnh của cháu muốn làm một anh chàng cáu kỉnh giống như bố cháu. Nhưng hãy để chú giúp. Chú chẳng còn bao năm nữa. Chú muốn làm công việc này trước khi nhắm mắt.

Trong khi Micah để cho một phần của quá khứ trôi đi, và Griffin đang săn đuổi một quá khứ khác, thì Cassie gọi điện cho văn phòng của Công ty luật Weyman, Higgins và Hack, yêu cầu nói chuyện với Jonathan Fitzgerald. Tên ông này nằm trong một bức thư mà Heather đã cất giấu trong chiếc xắc của cô ta.

Bà được trả lời là ông này chưa đến văn phòng. Ba mươi phút sau gọi lại thì ông ta đang bận ở một đường dây khác. Cassie không muốn để lại tin nhắn, vì bà biết lỗi làm việc của một số luật sư. Mình đã để lại tên họ, lý do cuộc gọi, và đến cuối ngày họ sẽ lựa ra cuộc gọi nào cần trả lời để gọi lại. Cassie ngờ là DiCenza có thể đã tiếp xúc với vị luật sư này rồi.

Vì thế bà cứ để đường dây mở chờ. Và mười phút sau đã nghe tiếng ông ta bên kia đầu dây: -

Vâng, tôi là Jonathan Fitzgerald. Ai gọi đấy?

- Ô! Fitzgerald, tôi là Cassandra Byrnes, luật sư. Tôi gọi ông là vì có một thân chủ của tôi cần ông giúp đỡ.

Có lẽ ông ta thuộc mẫu người đàn ông hoàng tử tế, hay có thể do ý thức nghề nghiệp thời còn là sinh viên, ông ta đã vui vẻ hỏi: - Vấn đề gì vậy?

- Cách đây một thời gian khá lâu cô ta có một đứa bé, và ông đã giúp cô ta thu xếp cha mẹ nuôi cho nó.

- Tôi không còn làm công việc đó khá lâu rồi. Tôi có thể giới thiệu một luật sư khác nếu cô ấy muốn tìm chỗ nuôi cho đứa bé khác.

- Không. Không có đứa bé nào khác cả. Cô ấy muốn tìm nơi ở của đứa bé đầu ấy. Chúng tôi không biết ông còn giữ hồ sơ và thông tin về vụ ấy không?

- Đây là điểm cần thảo luận. Tôi không thể cho bà những thông tin về vụ thu xếp con nuôi. Có những luật lệ nghiêm ngặt liên quan đến sự kín đáo cần được bảo vệ. Bà phải làm một bản kiến nghị nêu rõ lý do cần thiết phải có những thông tin đó, như là tình trạng về mặt sức khỏe chẳng hạn.

- Thân chủ của tôi bị tố giác về tội sát nhân. Một cuộc thử nghiệm DNA của đứa bé ấy cho thấy có mối liên hệ giữa thân chủ của tôi và người chết, có thể giúp thân chủ của tôi khỏi bị kết án. Thiết lập được mối liên hệ này có thể là điểm then chốt trong việc bào chữa cho thân chủ tôi. - Bà không biết có thật vậy không, nhưng vì không có lý do nào khác nên thấy là lý do đó nghe cũng hợp lý.

- Và tôi biết trước khi gọi ông là ông không thể cung cấp cho tôi thông tin này. Tôi chỉ muốn biết là ông có còn giữ hồ sơ vụ ấy không. Chúng tôi ở đây đang bị áp lực về thời gian. Tôi không muốn làm một bản kiến nghị và chờ đợi một thời gian để rồi được biết là ông không còn giữ hồ sơ một vụ đã xảy ra lâu như thế.

- Lâu cỡ nào?

- Mười bốn năm rưỡi.

- Tên của thân chủ?

- Heather Malone - Cassie thấy chẳng cần phải quanh co gì nữa.

Một phút im lặng sau đó. Rồi giọng vị luật sư nọ có vẻ ngạc nhiên. Cũng cô Heather Malone ấy à?

Cassie thở dài hơi nhẹ nhõm. - Vâng, cũng cô ấy.

- Tôi vẫn thắc mắc về vụ này khi nghe tin trên.

- Tôi sợ gia đình DiCenza đã tiếp xúc với ông trước khi tôi gọi.

- Tôi chắc họ chẳng biết gì về tôi.

- Vậy chắc ông phải có một trí nhớ tốt lắm.

- Không phải lúc nào cũng vậy. Trước đây tôi đã thu xếp nhiều vụ như thế, hầu hết đều dễ dàng. Heather gặp nhiều rắc rối hơn những người khác.

- Gặp khó khăn à?

- Từ đứa bé.

- Cô ấy có cho ông biết gì về cuộc sống hay bất cứ thứ gì về chuyện mang thai đứa bé không?

- Không. Cô ta không nói gì cả. Tôi có hỏi vì thấy hoàn cảnh cô ta đáng thương. Hầu hết những cô gái khác đến với tôi đều có một người nào đó cùng đi. Bạn bè, bố mẹ, viên chức quản chế theo dõi. Nhưng cô ta chỉ có một mình.

- Ông nghĩ rằng cô ấy có thể phạm một tội sát nhân như thế không?

- Không. Cả chuyện làm tiền nữa. - Cassie chưa kịp hỏi thì ông ta đã giải thích. - Tôi có đọc chuyện đó trên báo. Không, cô Heather Malone đã đến với tôi không thể là người ham tiền bạc. Tôi đã giải thích cho cô ta biết những chi phí trong một dịch vụ cho con nuôi riêng rẽ sẽ tốn kém như thế nào. Các chi phí ăn, ở, bệnh viện, mọi thứ cô ta phải chịu trả lấy. Tôi cho cô ta mượn tiền để thuê phòng. Khi đứa bé ra chào đời sớm hơn một tuần lễ, Heather đã đem trả lại số tiền mượn mà cô ta không dùng đến. Tôi thấy cô ta chẳng có vẻ gì là một người đi đào mỏ cả.

- Ông có sẵn sàng khai chuyện đó ra trước tòa không?

- Tôi sẵn lòng.

- Nhưng ông sẽ giúp tôi tìm nơi ở của đứa bé đó chứ?

- Tôi có hồ sơ vụ đó, bà Byrnes ạ. Và tôi rất muốn giúp. Nhưng không thể được. Luật nghiêm cấm chuyện đó. Mặt khác, nếu bà có thể đưa ra một bằng chứng, bất cứ thứ gì cho thấy là cần có nó, tôi sẽ tự ra trước tòa.

Griffin bị lạc đường khi đi tìm nhà Aidan Green. Anh không thành thạo về chuyện xem bản đồ. Vì thế mà anh đã lắp Sage vào chiếc Porsche của mình. Nhưng anh đã để chiếc Porsche ở lại phi trường Manchester, và chiếc xe anh thuê chẳng có thứ gì ngoài một tấm bản đồ thích hợp để lái xe trở lại phi trường cuối ngày, hơn là giúp anh đi tìm nhà. Thỉnh thoảng anh đã phải dừng lại hỏi thăm đường, vì thế đã đến muộn hơn dự tính. Nhưng cũng không quá muộn. Nhìn thấy hai chiếc xe còn đậu trên lối vào một ngôi nhà gạch nhỏ nằm trên một con đường nhỏ hai bên trồng cây, anh biết là Aidan chưa rời nhà đi làm.

Griffin cho xe đậu lại. Ở đây tuyết phủ dày hơn ở New Hampshire. Cũng may là Griffin đã mặc bộ đồ ấm ở Lake Henry. Anh bước lên các bậc thềm và gõ cửa. Một phụ nữ trạc tuổi anh ra mở cửa. Bà ta có mái tóc vàng, trên tay đang ẵm một đứa bé. Nhìn chiếc áo sơ mi rộng quá khổ bà ta đang mặc và chiếc bụng hơn lớn, Griffin đoán bà ta sắp có một đứa khác. Trông bà ta có vẻ thân thiện và cởi mở.

- Tôi đang tìm ông Aidan Green, - Griffin mỉm cười tự giới thiệu. - Tôi là Griffin Hughes. Chúng tôi có một người bạn chung.

Bà ta mỉm cười nói: - Vậy à? - Rồi quay vào bên trong gọi: - Aidan!

Quay trở lại Griffin, bà ta hỏi: - Ông từ California đến à?

- Không. Nhưng người bạn của chúng tôi thì ở đây. - Rồi nhìn chiếc bụng bà ta anh hỏi. - Đứa thứ hai của bà à?

- Thứ ba đấy. - Bà ta nhìn đứa bé trên tay vẻ triu mến, rồi cười khúc khích. - Tên nó là Jessica. Nó được hai tuổi. thằng đầu vừa đi học tên là Thomas. Và đứa đang ở trong bụng là Brooke.

- Trai hay gái ạ?

- Chúng tôi sẽ sớm biết. - Bà ta vui vẻ nói trong khi ông chồng đã bước đến sau lưng. Bà ta quay lại bảo chồng: - Này anh yêu, đây là ông Griffin Hughes. Ông ấy biết những người bạn của anh ở California.

Aidan Green có cùng chiều cao với Griffin, nhưng người ông ta to bề ngang hơn chút đỉnh. Bên dưới mái tóc vàng thẳng và ngắn là làn da trắng và đôi mày rậm. Nhìn Griffin, anh ta chau mày. Khác hẳn với vẻ cởi mở và vui vẻ của bà vợ, Aidan trông rất dè dặt.

Anh ta bảo vợ: - Nước tắm cho con bé Jessica đã sẵn rồi đấy. Em đưa nó vào trong khi anh nói chuyện với ông Griffin đây.

Cô vợ nhìn chồng mỉm cười, quay vào trong. Và cái vẻ dễ mến của anh ta cũng theo bà vợ biến nhanh.

- Người bạn chung của chúng ta là ai vậy? - Anh ta lạnh lùng hỏi.

- Lisa.

Anh ta bắt đầu đóng cửa.

Griffin liền đưa chân ra chặn lại. Giọng anh nhỏ và khẩn trương: - Xin hãy nghe tôi nói. Thật ra người bạn của tôi là Heather. Không, đó là người bạn thân của Heather, một trong nhiều bạn của cô ta ở Hew Hampshire. Cô ấy đã có một cuộc sống tốt đẹp ở đây. Và rồi chuyện không hay đã xảy ra.

- Có phải Haskin là người của anh không?

- Vâng.

- Tôi đã bảo anh ta là tôi không có gì để nói cả. Với anh cũng thế, tôi không có gì để nói hết. - Aidan lại cố đóng cửa lại. Khi thấy Griffin vẫn chặn lấy cánh cửa, ông ta nói: - Vậy là anh đã xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Rút ngay chân ấy đi, nếu không tôi gọi cảnh sát.

- Nếu anh làm thế, tôi sẽ nói cho họ biết tại sao tôi đến đây. Tôi sẽ phải cho báo chí biết tại sao tôi đến đây, và nếu tờ *Sacramento Bee* đánh hơi được, họ sẽ kéo cả đến đây đấy. Chúng tôi phải mất một thời gian mới tìm được anh. Có ai đó đã xóa sạch vết tích của anh trên mặt tuyết, có thể nói như vậy.

Aidan vẫn không thay đổi thái độ trước câu nói vừa rồi của Griffin. - Tại sao anh đến đây? Làm sao anh biết được tên tôi? Anh còn muốn gì ở tôi?

- Heather đã cho tôi tên anh, nên tôi đến đây, còn chuyện tôi muốn gì ở anh thì tôi không biết. Cô ấy không nói gì cả. Cô ấy không chịu nói bất cứ chuyện gì. Như thế có nghĩa là cô ấy sẽ bị đưa về lại Sacramento và ra tòa về tội giết người. Anh nghĩ là với bao nhiêu dư luận quanh vụ này, cô ấy được xét xử công bằng sao?

- Đó không phải là mối lo của tôi.

- Có phải vì thế mà anh đã dời nơi ở đến đây, và biến mất khỏi sân khấu của DiCenza để khỏi phải lo lắng không? Tôi có thể hiểu được chuyện đó. Vụ Heather nhất định tạo nên một mối lo âu. Ngay lúc này đây còn có nhiều người ở New Hampshire đang lo cho cô ấy. - Anh rút trong túi áo ra một xấp ảnh và đưa nó cho Aidan tấm đầu tiên. - Đây là Heather. Bức ảnh chụp mùa hè vừa rồi. Giờ thì không còn nụ cười ấy nữa. Cô ấy nghĩ là Micah sẽ không yêu cô nếu biết sự thật, và anh ta cũng lo, vì anh ta cần có Heather trong cuộc sống của mình. Và giờ thì cô ấy đã ra đi.

Griffin chỉ bức ảnh thứ nhì. - Đây là ảnh Heather và hai con bé. Missy đứng bên trái, và Star bên phải. Missy, bảy tuổi, Star, năm tuổi như thằng bé Thomas của anh vậy. Mấy đứa nhỏ không phải Heather sinh ra. Mẹ ruột của chúng chết khi con bé Star mới được hai tháng tuổi. Heather đã đi vào cuộc sống của chúng vài tháng sau đó, và vào lúc ấy cô tôi là người mẹ duy nhất mà chúng biết. Chúng là những con bé đáng yêu, và rất dễ bị tổn thương. Ngay lúc này chúng đang lo không biết tại sao Heather lại nằm khám, hay khi nào thì cô ấy trở về nhà lại. Vì bị mất đi bà mẹ ruột, bọn chúng đang thắc mắc không biết có điều gì liên quan đến chúng làm mẹ chúng bỏ đi. Heather là một người mẹ tốt, Aidan ạ.

- Tôi không biết Heather, - Aidan nói, nhưng giờ giọng anh ta có vẻ mệt mỏi hơn là dè dặt.

Griffin đưa bức ảnh cuối cùng ra. - Cô ấy hiền lành và trầm lặng. Đây, cô ấy đang cùng với bạn bè. Họ thường gặp nhau vào tối thứ ba hàng tuần - Rồi anh đưa tay chỉ. - Đây là Cassie, một nữ luật sư, còn đây là Marianne bán sách vở, Sigrid thợ dệt, và đây là Poppy, phụ trách dịch vụ trả lời điện thoại cho thị trấn. Poppy là bạn gái của tôi. Cô ấy phải ngồi xe lăn kể từ khi bị tai nạn xe trượt tuyết cách đây mười hai năm. Heather là người yểm trợ chính cho cô ấy trong thời gian hồi phục, và cũng là người yểm trợ chính cho nhiều người khác trong thị trấn. Heather cũng là một bà mẹ hết lòng với hai con bé của Micah, lúc nào cũng lạc quan tươi cười. Cô ấy làm tôi nghĩ đến người vợ của anh, và điều này lại nảy sinh ra vấn đề về mối liên hệ của anh và Heather. Cô ấy cho tôi tên anh. Anh là gì của cô ấy?

- Tôi không biết Heather.

- Thì Lisa vậy. Anh có phải người yêu của cô ta không?

Aidan lắc đầu. - Tôi không dính líu gì đến Lisa hết!

- Nhưng Rob có. Và anh là bạn thân của Rob. Hãy cho tôi biết chút gì đi.

Anh ta thở dài. Cùng với hơi thở dài ấy toàn người anh ta như xẹp hẳn. - Nói cho anh biết chuyện gì? Là cô ta đã không làm chuyện đó à? Tôi không nhìn thấy gì cả.

- Đó là điều anh khai với cảnh sát. Nhưng rồi sau đó anh rời Sacramento và cắt đứt liên hệ với gia đình DiCenza. Tôi nghĩ là anh không muốn mình phải nhớ đến họ nữa.

- Không muốn mang ơn họ thì đúng hơn, - Aidan bĩu môi nói - Anh có biết gia đình đó như thế nào không? Anh có biết thứ quyền lực họ có trong tay không? Charlie DiCenza có thể đưa anh lên hoặc gạ gục anh xuống, ngay lúc này. Chỉ cần một cú điện thoại là ông ta có thể làm anh mất việc, đưa anh vào sổ đen về những tội lỗi mà anh chưa bao giờ nghĩ đến, chứ đừng nói là phạm phải nữa.

- Có phải đó là điều ông ấy đã làm đối với Lisa không?

- Tôi không biết ông ta đã làm gì với Lisa.

- Anh có biết Rob đã làm gì với Lisa không? Anh có biết là anh chàng đó đã đánh đập Lisa không?

Aidan không nói gì.

- Chúng tôi có những vị bác sĩ sẵn sàng tuyên thệ làm chứng cho chuyện đó - Griffin nói - Và có những người sẽ nói cho chúng ta biết đêm ấy trời tối như thế nào, tối đến mức dù họ có ở trên cánh đồng nhiều xe đậu ấy cũng không nhìn thấy gì nhiều. Vì thế câu hỏi được đặt ra là nếu trời tối đến nỗi họ không nhìn thấy nhau, thì Lisa làm sao nhìn thấy Rob được! Anh có nghĩ là cô ta cố tình giết anh chàng ấy không?

- Tôi không có ý kiến gì về chuyện đó.

- Cô ấy có hăm dọa tổng tiền anh ta không?

Aidan chỉ khịt mũi.

Griffin chờ. Khi không nghe Aidan nói gì, anh hỏi - Như thế có nghĩa là gì? - Vẫn không có câu trả lời - Anh có biết là cô ấy mang thai không? Aidan vẫn yên lặng - Có phải là con của anh không?

- Không.

- Vậy là của Rob à? Hay thậm chí có thể là của Charlie DiCenza chẳng? Có thể chứng minh mối liên hệ huyết thống, nếu chúng tôi tìm được đứa bé, và cho làm trắc nghiệm DNA. Heather đã đem cho nó làm con nuôi. Anh có giúp cô ấy làm chuyện đó không?

- Tôi đã nói với anh rồi. Tôi không có liên quan gì đến vụ đó. Nay, tôi phải đi làm việc.

- Tôi biết. Nên tôi đã cố đến đây sớm. Tôi thấy anh đã thu xếp gọn ghẽ lắm. Anh có lấy được chứng chỉ về tư vấn sau khi rời California không?

Aidan gật đầu.

- Và trước đó anh đã làm cho Tổ chức DiCenza. Đem hai chuyện này ghép lại với nhau, tôi thấy anh là người tử tế. Tôi chỉ ngạc nhiên thấy câu chuyện xảy ra giữa Rob và Lisa không làm anh thấy ray rứt.

Aidan chợt trông như người đang bị lương tâm cắn rứt.

Griffin hỏi thêm: - Cô ấy có phải là con người mà bọn họ cố tình vẽ ra không? - Aidan nhìn ra nơi khác.

- Có phải đó là một vụ sát nhân cố ý không? Có suy tính trước không? Không ai chịu nói cho chúng tôi biết. Không ai chịu hé miệng cả. Vậy là giờ đây chúng ta có một cô gái đã cố làm một điều gì đó tốt cho cuộc sống của mình và tất cả sắp trôi xuống sông xuống biển bởi vì một gia đình muốn báo thù. Khi nào thì chuyện này chấm dứt? Cho đến khi cô ta bị hành xử à?

- Đó không phải là có suy tính trước - Nói xong Aidan chợt dừng lại.

- Dừng ngừng lại đấy - Griffin nói ngay - Trừ phi nanh vuốt của bọn họ vẫn còn bám chặt vào anh. Có phải thế không? Bọn họ có kiểm cho anh công việc anh hiện đang làm không?

- Không. - Anh ta đặt tay cao lên trên mép cửa. Griffin nhìn thấy cánh tay hơi run, nhưng những phần khác của con người anh ta, đôi mắt, giọng nói, chiếc lưng - thì chột như rắn lại. Griffin thấy là mình đã bấm đúng huyết. Vẻ kiêu hãnh lộ rõ ở anh ta. - Bọn họ chẳng dính líu gì đến công việc làm, nhà cửa, hay vợ con và chiếc xe của tôi cả. Mọi thứ tôi hiện có là do tôi tự tạo lấy, và tôi đã cố gắng làm việc cho dù phải chịu đựng với những ký ức của đêm ấy. Anh có biết những ký ức như thế ám ảnh chúng ta như thế nào không? Không cần đến một vị bác sĩ tâm thần nói mới biết rằng tôi đã trở thành một nhà tư vấn học đường giúp đỡ những đứa nhỏ ở đây là vì tôi đã không giúp cô ấy. Cô ấy đã bị đối xử quá bất công.

- Anh đã dùng thì quá khứ trong câu chuyện - Griffin hài lòng phần nào trước sự thú nhận ấy, nhưng anh còn muốn tiến xa hơn - Câu chuyện vẫn chưa hết. Với cô ấy có thể nói chỉ mới bắt đầu. Aidan, chúng tôi cần một câu chuyện. Cô ấy không chịu nói. Có lẽ cô ấy còn sợ DiCenza hơn cả anh nữa, nhưng chúng tôi cần biết những gì đã xảy ra trong đêm ấy. Tên của anh là thông tin duy nhất mà cô ấy cho chúng tôi. Thậm chí cô ấy còn không thừa nhận mình là Lisa. Anh là đầu mối câu chuyện. Vậy đây là cơ hội để anh sám hối. Hãy nói cho tôi biết đi, Aidan.

Griffin không tiến thêm được nữa. Anh thấy bức bối vô cùng. Aidan đã không cho anh biết gì thêm vào lúc anh đạt đến điểm then chốt khi còn đứng ở cửa nhà anh ta, sau đó ở hành lang nhà trường nơi Aidan làm việc, và sau đó nữa ở bãi đậu xe khi Aidan làm việc xong sắp về nhà.

Có một điều an ủi là Aidan đã không gọi cảnh sát, không còn đe dọa sẽ làm như thế những lần sau đó nữa. Thay vào đó anh ta hoàn toàn giữ im lặng, cứ để cho Griffin cố gắng nhiều lần gắng hỏi mãi cho đến khi cuối cùng chẳng còn hơi sức nữa.

Griffin biết mình có thể dùng trát bắt anh ta phải ra hầu tòa và bị hỏi như một nhân chứng có tuyên thệ, nhưng chuyện này sẽ phải chờ cho đến khi có phiên tòa xét xử. Anh chưa tính đến bước đi xa như thế.

Chán nản, anh đáp chuyến bay tối về Manchester, lấy lại chiếc Porsche lái về chỗ thuê cất giữ tạm nó, rồi dùng chiếc xe tải lái thẳng đến nhà Poppy.

Poppy nghe con mèo Victoria cảnh báo trước. Con mèo nhỏ đang ngồi trên giường chột nhìn ra cửa kêu meo meo trong đêm tối. Chỉ vài giây đồng hồ sau đó có tiếng chân giày vang lên ở hành lang, và vài giây sau nữa Griffin đã đến ngồi cạnh giường ngủ của nàng.

Trong đêm tối, nàng dăm dăm nhìn anh, dè dặt với mấy điểm: Làm tình. Thổ lộ tình yêu. Về Aidan.

Griffin không để lộ dấu hiệu nào để nàng suy đoán, chỉ nhìn nàng một lúc rồi thì thầm nói: - Cửa nhà em không khóa.

- Chẳng bao giờ khóa cả. Mấy giờ rồi?

- Hai giờ.

Nàng im lặng chờ đợi, không biết ba vấn đề trên Griffin nghĩ đến vấn đề nào trước hết. Sau cùng, không chịu được sự hồi hộp, nàng dò hỏi: - Chuyện ấy thế nào?

- Chưa đến đâu cả. Anh mệt đừ người. Đúng là một ngày dài hoàn toàn thất bại. Anh chỉ muốn nằm ngủ cạnh em thôi, Poppy. Không làm chuyện gì khác - Được không?

Thật ra, Poppy muốn hai người làm tình ngay. Nàng cứ nghĩ đến chuyện này suốt ngày, muốn biết chuyện hai người làm tình là chuyện thật chứ không phải là một trong những giấc mơ khác của nàng. Nàng muốn nghe anh ta nói, dù bị hạn chế vì tật nguyền, anh thấy thỏa mãn và

còn muốn thêm nữa.

Nhưng cuộc sống không chỉ là vấn đề tình dục thôi, và rõ ràng là Griffin đang bức bối. Chỉ một chuyện anh đến tìm nàng cũng đã làm Poppy cảm động. Và anh đã không nói đến những từ “anh yêu em” ấy nữa. Anh đã tôn trọng nàng về điểm này.

Bằng lòng với ý nghĩ trên, nàng xê dịch người sang một bên, rồi lật tấm chăn lên.

Griffin đã ngủ không quá bốn tiếng đồng hồ. Đầu óc anh đầy những ý nghĩ nho nhỏ cứ bám chặt vào đấy làm anh chợt thức giấc rồi không sao ngủ lại được. Anh thấy cần thức dậy, làm một việc gì đó để quên chúng đi.

Để cho Poppy ngủ yên, anh bước đến chiếc vi tính, vào Email, rồi lục tìm nhanh các biệt hiệu của Cindy. Trước đây sáu ngày anh cũng đã làm công việc này rồi, nhưng tháng ba cũng sắp đến, và đó là thời điểm có những đợt xuất bản mới.

Tim anh đã lỡ một nhịp đập khi thấy một cái tên nằm trong danh sách anh đang sục tìm chợt xuất hiện. Tay run run, anh rà theo dấu vết và tìm thấy một bài thơ. Bài này nói đến những giấc mơ như là một bước đầu tiên trong một sự tiếc nuối đang tràn ngập lòng người. Bài thơ chỉ vỏn vẹn hơn mười dòng, một số câu chỉ có một hay hai từ, nhưng nó đã tạo nên một ảnh hưởng mạnh mẽ. Theo anh biết, nó mang nhiều dấu ấn Cindy. Anh chép vội tên bài thơ, tên tác giả, nhà xuất bản và số trang. Không có vết tích gì về nơi ở của thi sĩ, nhưng anh nghĩ mình có thể gọi đến ban biên tập của tạp chí nọ hỏi. Không may hôm nay là thứ Bảy, phải chờ đến thứ Hai.

Chán nản, Griffin gấp mảnh giấy vừa ghi xong nhét vào túi. Tắt máy xong, anh lại thấy bồn chồn hơn bao giờ hết. Anh thấy mình cần phải làm một việc gì đó liên quan đến thể lực, có tính chất thực tế và tích cực.

Anh đến nhà Micah vừa lúc Camille đưa hai đứa bé đi chơi cả ngày. Micah sửa soạn đi nối ống và Billy đã có mặt ở đấy, đang ngồi ở bửng sau chiếc xe tải của Micah, hai chân bỏ thõng xuống, chiếc mũ đi săn vẫn hất ngược ra sau, trông như sắp chuẩn bị làm việc.

Griffin vừa muốn lên tiếng hỏi ông ta, thì lại có một chiếc xe tải khác đến - Peter Duffy bước ra khỏi chiếc xe này vừa lúc Micah cũng từ nhà bước ra.

Cả hai, Peter và Micah cùng dừng lại, trở mắt nhìn nhau.

Micah nói trước. - Tôi nhớ là tôi đã bảo cậu đừng đến nhà tôi nữa.

- Đó là chuyện của cuối tuần qua, - Peter đáp - Hôm nay là cuối tuần lễ. Thời gian không còn bao nhiêu nữa. Tôi đoán là nhựa cây bắt đầu chảy vào thứ Hai hay thứ Ba.

- Thứ Ba. Nó sẽ chảy vào thứ Ba.

- Thứ Ba, - Billy nói theo.

- Tôi được nghỉ làm việc ba ngày, - Peter nói. - Tôi muốn giúp cậu.

- Máy tay FBI có biết cậu đến đây không?

- Không, - Peter đáp chát ngay. Đây là việc riêng của tôi, không phải của họ. Tôi không làm việc cho họ. Chưa bao giờ làm. Lý do duy nhất tôi cùng đến với họ sáng hôm ấy là vì Willie Jake bảo tôi làm thế. Và tôi làm việc cho ông ấy.

- Ông ấy có biết anh đến đây không?

Peter thản nhiên đáp: - Có. Ông ấy không thấy có vấn đề gì trong chuyện tôi đến đây cả. Cậu mới là người duy nhất có vấn đề. Cậu đứng đây gọi tôi là tên phản bội, hãy chấp nhận đề nghị giúp đỡ của tôi. Nếu cậu có Billy, Griffin và thêm tôi nữa, thì tất cả chúng ta có bốn người. Như vậy ta có hai toán. Làm việc được nhiều hơn.

- Làm sao tôi biết được là cậu không phá hoại công việc của tôi?

Peter nhìn đi nơi khác trong một lúc, mặt có sắc giận. Khi quay lại anh ta đã nhìn thẳng Micah nói: - Tôi lúc nào cũng thích cậu vì cậu khôn ngoan, cậu biết mình muốn gì, biết mình cần làm gì. Cậu học hỏi những gì cần học để mở rộng công cuộc làm ăn. Chắc cậu muốn bảo là Heather đã làm công việc này, nhưng cô ấy không theo lớp học nào về cây thích ở Vermont để học được những phương pháp mới nhất về nó. Chính cậu đã làm tất cả, cô ấy chỉ giúp cậu thôi. Cậu làm vì cậu tự hào về nơi này. Vậy tại sao giờ cậu lại ngu ngốc như thế? Hãy để tôi giúp.

- Cậu ấy nói đúng đấy, - Billy góp ý.

Micah ném một cái nhìn không mấy vui vẻ về phía ông cụ, nhưng sau đó anh quay sang Griffin hỏi: - Anh cũng muốn giúp tôi à?

Griffin suy nghĩ một phút rồi lắc đầu. - Tôi chỉ muốn có một công việc gì đó để làm thôi.

Họ đã làm việc mười hai tiếng đồng hồ một ngày trong suốt hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật, từ sáng đến tối mịt, nhờ ánh sáng của mấy ngọn đèn đặt ở thùng sau của chiếc xe tải. Trong đời chưa bao giờ Griffin thấy mệt đến thế, nhưng cùng với sự mệt mỏi ấy là một sự hài lòng. Đến trưa thứ Hai thì những sườn đồi nằm hướng nam đều được đặt ống dẫn, sẵn sàng hoạt động. Nếu ta biết rằng những sườn đồi này chiếm hai phần ba khu rừng cây, và những cây nằm về hướng nam sẽ cho nhựa chảy đầu tiên, thì đây là một thành tựu lớn.

Nếu là công việc nào khác, chắc Griffin đã nghỉ cả buổi chiều hôm ấy. Nhưng Micah đang làm việc khẩn trương, đúng ra là bị thời tiết áp lực mạnh với hơn mười mẫu rừng cây được gắn ống.

Nhưng anh cũng cần một tiếng đồng hồ cho công việc riêng. - Không, hai tiếng đồng hồ - anh đã bảo Micah như vậy, và hứa sẽ trở lại.

Trong khi lái xe, anh đã nhận được những cú điện thoại của Prentiss Hayden từ viên chủ biên của anh, từ ông anh Alex, và vài người bạn. Khi nhận được tin nhắn từ tờ tạp chí có bài thơ mà anh cho là có thể của Cindy, anh đã lái xe rẽ vào một khúc quẹo, đậu lại. Đó là cú điện thoại duy nhất mà anh gọi lại. Người tổng biên tập chí vui vẻ cho biết là bà có biết tên anh từ các bài viết của anh trước đây nên đã gọi anh ngay, nhưng bà không có tên nào khác của tác giả ngoài cái bút danh trên tạp chí. Bà ta có hộp thư và số điện thoại, nhưng không muốn tiết lộ. Griffin đã cố gắng thuyết phục bà ta mãi một lúc mới moi được số điện thoại. Anh nhét nó ngay vào túi áo.

Trong ba phút ngồi trên xe, anh gọi văn phòng Aidan Green, để lại tin nhắn trên hộp thư thoại của anh ta. Thời hạn thiên nhiên dành cho vụ làm đường không những gần kề, mà Cassie còn cho anh biết là thời hạn của vị Chương lý ở California cũng chẳng còn bao lâu.

- Aidan, đây là Griffin Hughes. Tôi hy vọng anh đã suy nghĩ thêm về những chuyện chúng ta đã bàn. California có một tháng để đưa ra trát bắt của vị Thống đốc, và nửa tháng đã trôi qua. Nếu anh định giúp cô ấy, thì đã đến lúc làm rồi đấy. Anh đã có số điện thoại của tôi. Gọi tôi bất cứ lúc nào.

Anh tắt máy cho xe chạy đến nhà Poppy.

Poppy đang ngồi ở bàn điện thoại, nhìn ra ngoài hồ, cố hưởng thụ cái yên lặng của hiện tại, vì một giờ nữa là nàng phải đi đón hai đứa nhỏ của Micah. Chúng đã ngủ lại đây kể từ tối thứ Bảy. Nàng và bà Camille cho rằng làm thế để Micah có thể dành trọn thời gian cần thiết cho công việc ở rừng cây. Một khi nhựa cây bắt đầu chảy, và nhà máy chế biến trở nên đông đúc, chúng có thể về nhà lại, phụ giúp những công việc lật vạt ở đây. Micah muốn thế.

Poppy chắc sẽ nhớ chúng. Nàng đã vui thích với tiếng cười nói của trẻ thơ, đã quen với sự có mặt của bọn chúng bên cạnh, và bận rộn săn sóc chúng, hài lòng là mình đã làm tốt công việc. Rất tốt.

Rose chắc cũng thấy hài lòng, có thể còn rất ngạc nhiên nữa. Poppy thích thú nghĩ đến chuyện đó. Cô em gái của nàng lúc nào cũng tưởng tượng những vấn đề nảy sinh từ mọi công việc.

Sự hài lòng của Poppy chấm dứt với tiếng động cơ của chiếc xe tải cũ mèm của Buck. Một phút sau, cửa trước mở và Griffin bước vào. Mái anh đỏ hồng lên, đôi mắt long lanh khích động.

- Bọn anh sắp xong rồi, - anh nói. - Chỉ một ngày nữa thôi.

Poppy mỉm cười. - Vậy thì tốt quá.

- Ở đây có chuyện gì lạ không?

Poppy nhìn dây nút trên bàn điện thoại, nhìn cuốn sách nàng đang đọc trước khi chìm đắm với những suy tư, nhìn con mèo Victoria đang cuộn tròn trên bàn giấy rồi nhún vai đáp: - Chẳng có gì nhiều.

- Khi nào thì em đi đón bọn trẻ?

- Trong một tiếng đồng hồ nữa.

Anh nhướn mày.

- Có gì vậy? - Poppy hỏi.

Anh nhìn về cuối hành lang phía có phòng ngủ của nàng. - Anh nghĩ là có lẽ...

- Có lẽ gì? - Rõ ràng là Poppy hãy còn quá sợ chưa thể dễ dàng chiều ý anh. Griffin thở dài. - Anh nghĩ có lẽ em để cho anh ôm em.

- Anh đã làm thế đêm thứ Sáu vừa qua trong bốn tiếng đồng hồ rồi. Từ đó đến giờ anh đã không đến đây. Như thế đâu có giúp gì thêm cho những gì chúng ta đã có.

- Chúng ta đã có gì?

- Những cuộc làm tình tuyệt vời.

- Cuộc làm tình tuyệt vời à? Anh thấy còn phải thêm nhiều hơn nữa chứ. Anh muốn bảo đó là tình yêu, vì em đã không làm tình với một người khác, như chúng ta đã làm. Anh đã bảo yêu em. Em lại không muốn nghe những từ đó. Tại sao, nói cho anh biết đi.

- Em chưa sẵn sàng. Hãy còn quá sớm. Anh chưa biết em đủ để nghĩ là đã yêu em.

- Chúng ta mới mười tám tuổi cả sao? - Anh nhẹ nhàng hỏi. - Chúng ta còn khờ dại à? Chúng ta thiếu kinh nghiệm à?

- Anh biết em muốn nói gì rồi.

- Không. Thành thật mà nói anh không biết. - Anh đáp vẻ khổ sở. - Anh đã được ba mươi tám tuổi. Anh đã dành một thời gian dài đi tìm kiếm một người phụ nữ hợp với mình. Anh biết mình muốn gì. Và anh nghĩ là em cũng thế. Có điều em sợ không dám dẫn thân vào.

- Tại sao em lại sợ? - Nàng hỏi, rồi lại tự hỏi không biết câu trả lời của anh có như mình nghĩ không?

- Vì em bị khuyết tật. Vì em cho chuyện đó với anh là quan trọng, và sợ bị anh từ chối.

- Ai cũng sợ như vậy. Anh không sợ sao?

- Ồ, không. Chúng ta không nói về anh mà đang nói về em. Em sợ là anh sẽ chán phải sống với một người không làm được những việc như anh làm. Vậy anh có nêu ra đây mấy điểm mà em cho là mình không làm được đây. Chúng ta đã khiêu vũ, phải không?

- Phải.

- Và cùng tắm chung.

- Đúng.

- Một ngày nào đó anh sẽ đưa em đi trượt tuyết bằng xe có động cơ. - Đó là một khả năng mà nàng không gạt bỏ hẳn. Nhưng bắt kịp được với sinh hoạt của anh không phải là nỗi lo lớn nhất của nàng. - Vẫn còn nhiều thứ mà anh không biết.

- Vậy chắc là vụ tai nạn của em. - Griffin nói. Ném chiếc áo choàng lên ghế nệm dài, anh kéo ghế lại gần nàng. - Vậy em hãy nói cho anh biết.

- Đã nói rồi mà.

Griffin vẫn kiên nhẫn lặp lại: - Nói cho anh biết về chuyện đó đi.

Poppy không muốn nói. Khi tâm sự với Micah, nàng đã bảo anh là có những chuyện đem lại nhiều đau khổ khi ta nghĩ đến chúng. Nhưng chắc Griffin nhất định sẽ không cho qua chuyện này nên nàng đã chọn lối dễ nhất. - Em nằm ở bệnh viện tám tuần lễ. Tuần lễ đầu bị hôn mê. Với em thì vì không còn biết gì nên không sao cả, nhưng với bố mẹ em thì đó là một cơn ác mộng. Sau đó em tỉnh dậy mới biết chuyện đã xảy ra.

Griffin cau mày. Nàng tưởng tượng anh đang nghĩ: “Không di chuyển được à?”.

- Em biết được Perry đã chết - Nàng nói. - Lúc đó thì anh ấy đã được chôn cất, và mọi người cố che đậy lỗi lầm của em, chỉ bảo là em may mắn. Phải mất một thời gian em mới nhìn thấy chuyện đó. Họ cố làm cho em hồi phục càng nhanh càng tốt. Mấy tuần lễ sau cùng của tám tuần lễ ấy em được đưa vào Trung tâm hồi phục chức năng. Em quả may mắn thật. Tiền bạc không thành vấn đề. Bố mẹ em đã cải biên phần bên hông ngôi nhà để em có thể di chuyển quanh đây dễ dàng, rồi xây cho em ngôi nhà này. Cũng may anh không cao cho lắm, nếu không chắc phải khò lưng xuống để dùng lò bếp.

- Hãy kể cho anh nghe về tai nạn.

- Thì em đã kể rồi!

Griffin vẫn kiên nhẫn, và cũng ương ngạnh như trước giờ. - Em nhớ được gì về nó?

- Chẳng có gì nhiều.

- Cố tình không muốn nhớ à?

- Đó là một đêm kinh hoàng.

- Hôm đó có một buổi dạ tiệc. Có rượu - Griffin muốn giục nàng nói thêm.

- Có một tai nạn.

Griffin chờ. Nhưng Poppy chỉ nói có thể. Rõ ràng là nàng không muốn nói đến nó, và chắc chắn là không muốn nói về nó. Nàng đã phải trả giá về sự vô trách nhiệm của mình bằng chiếc xe lăn này. Như thế đã đủ quá rồi.

Nhưng Griffin vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng nói: - Khi trở lại đây sau vụ bắt giữ Heather, anh đã bảo em tin tưởng anh ở một góc độ nào đó. Em đã bảo không phải thế. Có điều cái mức độ đó không sâu đậm như anh nghĩ. Anh cho là em có vấn đề về lòng tin tưởng- Griffin đứng lên lấy chiếc áo choàng. - Em và Heather như hai hạt đậu trong một trái đậu. Chẳng người nào tin tưởng rằng một người nào đó có thể biết mọi thứ về mình mà vẫn yêu mình.

- Tin như thế là nhiều quá. Nhiều người gặp rắc rối về chuyện đó.

- Anh không nói về nhiều người. - Griffin nói. - Không nói về Heather. Chỉ nói về em thôi.

- Vậy anh muốn em nói gì? - Poppy la lên.

Griffin nhún vai, đeo sợi băng trùm tai vào. - Anh phải trở lại làm việc. - Nói xong, anh bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 15

Nếu Micah đánh cược ngày thứ Ba, thì chắc anh đã thắng lớn. Ngay từ sáng sớm mặt trời đã tỏa ánh nắng chói chang, vì chỉ trong vài tiếng đồng hồ nhiệt độ đang từ dưới độ đông lạnh vọt lên nhiều độ trên mức đó. Từ các khúc gãy của những thân cây, tuyết đã nhỏ thành giọt xuống, từ vùng đất trống bên dưới những cây vạn niên thanh đã tỏa lên mùi đất ẩm, và nhựa cây bắt đầu chảy.

Nếu có người hỏi, Micah chắc đã cho người ấy biết ngày giờ nhựa bắt đầu chảy mà không cần nhìn thấy chất lỏng ấy bắt đầu chảy xuống các ống dẫn, thoát đầu từng giọt, rồi nhiều giọt, cho đến khi đầy ống. Anh dành cả buổi sáng gắn ống cho những sườn đồi hướng về phía bắc; nơi đây chắc phải một tuần lễ nữa nhựa mới bắt đầu chảy, nhưng giờ đây anh đã cảm nhận được dòng nhựa đó. Ký ức thời thơ ấu của anh như bùng dậy trong dòng máu anh. Mùa xuân đang đến gần. Mùa thu hoạch đầu tiên trong năm cũng đánh dấu sự hồi sinh của vạn vật.

Anh ước gì có Heather ở đây. Nàng vốn yêu thích cảnh đó. Anh cũng ước gì hai đứa nhỏ có mặt để chia sẻ với anh nỗi hồi hộp này. Nhưng rồi chúng cũng sẽ đến. Poppy có thể đưa chúng từ trường về, và chúng sẽ giúp anh trong công việc này. Trước đây việc đi học không bằng việc làm đường. Lần đầu tiên anh tham gia công việc này là lúc anh còn nhỏ tuổi hơn con bé Star nữa. Biến chế đường vốn là công việc làm truyền thống của gia đình.

Ít nhất thì xưa kia là vậy. Còn giờ đây? Đối với anh, Billy cũng xem như là người trong gia đình, nhưng Griffin thì không phải. Peter cũng vậy, mặc dầu anh đã cho thấy mình là một người bạn thật sự. Anh ta đã dồn cả năng lực và thì giờ vào công việc và đã cố nhịn nhục trước những cơn bực tức của Micah. Vào một lúc nào đó khi cơn bực tức vơi đi, Micah chắc sẽ cảm ơn người bạn này.

Anh dự tính còn phải tháo ống dẫn trong bốn năm tiếng đồng hồ nữa. Đó cũng là thời gian để nhựa cây chảy qua những đường ống ngang đến ống chính, rồi đến nhà chế biến, và qua lò bốc hơi. Hôm nay Peter trở về làm việc lại ở sở cảnh sát, nên Billy và Griffin làm thành một toán hai người, còn Micah phải làm việc một mình.

Anh muốn làm việc với đứa con trai của mình, anh đã từng bảo Heather như thế. Một trong hai đứa con gái rồi sẽ lấy một anh chàng nào đó có thể quan tâm đến công việc này, nhưng dù sao thì một chàng rể cũng không làm cho anh cảm nhận được nỗi say mê, hồi hộp bằng một đứa con trai của chính mình.

Anh không có con trai, nhưng anh đã có rừng cây này. Chúng sẽ còn ở đây mãi với anh cho dù hai đứa con gái có đi lấy chồng, cho dù Heather có bị kết án tù đầy, hay ông cụ Billy qua đời. Chúng như con cái của anh. Anh đã trồng chúng, nuôi dưỡng chúng, che chở chúng khỏi bị tàn cây khác lấy đi ánh sáng, chăm sóc chúng cho đến khi chúng đủ lớn để lấy nhựa, đã cắt tỉa chúng, đã chống đỡ cho chúng khi cần. Anh tự hào với rừng cây này của anh.

Poppy nhận được điện thoại gọi vào lúc xế trưa một chút và bắt đầu gọi đi các nơi khác. Nàng không cần cho họ biết mình là ai, cũng không cần phải dài dòng. “Nhựa cây đang chảy”. Chỉ cần bảo thế là người dân trong thị trấn biết ngay. Họ gác máy điện thoại, hoàn tất công việc đang làm, hối hả chạy đến nhà chế biến đường, mang đầy thực phẩm hầm và thức uống cùng cấp cho những người đang ở đấy, những người đến giúp Micah cùng với những người khác có thể ghé lại đây để xem.

Ít nhất thì đó cũng là chuyện xảy ra trong quá khứ. Lần này, lời loan báo của Poppy chỉ nhận

được sự thờ ơ.

- Vậy à? - Một người nói. - Tôi cũng đoán đã đến thời điểm.

Một người khác thì tỏ vẻ quan tâm hơn một chút: - Micah đã sẵn sàng chưa? Tôi nghe nói anh ta còn phải nói ống mà.

Người thứ ba thì bảo: - Hy vọng năm nay anh ta trúng mùa. Anh ta đã gặp quá nhiều rắc rối.

Chỉ có bà Maida, mẹ của Poppy là người biểu lộ một sự khích động thường thấy trước kia. Nhưng bà là người chế biến rượu táo, nên hiểu được cái thời điểm để khai thác kết quả của công sức mình đổ vào cây táo quan trọng như thế nào. Bà cũng là người rất thích việc nấu nướng.

- Mẹ ở trong bếp rồi, - bà nói với Poppy - Để mẹ làm thêm vài thứ nữa. Khoảng nửa buổi chiều mẹ sẽ có mặt ở nhà Micah.

- Con đến đón mẹ được chứ? - Poppy đề nghị.

Maida dường như ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên là phải. Trong mối liên hệ giữa hai mẹ con, Poppy ít khi chủ động đề nghị điều gì. Nàng không cần phải làm thế. Maida thường vồ ngay lấy nàng, chiều chuộng đến độ nàng thấy không chịu nổi mà thường cố lảng đi nơi khác.

Nàng không hiểu sao giờ đây mình lại không làm thế. Có lẽ vì Maida từ nơi đang nghỉ ngơi đã trở về sớm hơn mọi năm, hay vì thấy bà đang ở trong một ngôi nhà rộng lớn lẻ loi một mình, hay Poppy muốn có cơ hội để trò chuyện với bà. Dù với lý do nào thì Poppy cũng thấy an ủi khi thấy Maida dường như rất hài lòng với đề nghị của nàng. - Ôi Poppy. Ý kiến của con hay lắm. Nhưng con không đi đón bọn trẻ sao?

- Con sẽ đón mẹ trên đường đi. Độ ba giờ chiều mẹ sẵn sàng được chứ?

- Được. - Maida hứa.

Đúng hẹn Poppy vừa cho xe chạy vào cửa phụ của ngôi nhà đá xinh đẹp của mẹ nàng thì Maida đã chạy ra ngay. Bà mang ra một cái giỏ mây đựng các gói đồ bỏ vào cốp sau chiếc Blazer, chạy vào lại lấy giỏ thứ nhì, rồi cái thứ ba. Bà thở hắt hắt leo vào ngồi ghế cạnh Poppy, rồi mỉm cười hài lòng nói: - Đấy. Đủ để thỏa mãn hút ít những cái bụng đói.

- Chắc mẹ đã dốc hết đồ trong tủ lạnh? - Poppy hỏi trong khi cho xe chạy.

- Không hoàn toàn. Mẹ đã chuẩn bị từ lúc con gọi điện thoại. Mẹ biết cách nấu cho một nhóm đông người.

- Cho bọn con lúc ở nhà đấy à?

- Trước khi có bọn con. Ngay cả trước thời sống ở Lake Henry. Hồi còn ở Maine. Bà ngoại con bận làm việc. Mẹ phải lo chuyện ăn uống cho các cậu của mẹ.

- Cho ba cậu - Poppy đã nhìn thấy bức ảnh mà Lily tìm được trong sổ đồ đạc của bà ngoại nàng để lại khi bà mất, và đã cho Poppy xem. Cho đến lúc ấy mấy chị em không ai biết mình có bà con ở Maine. Đó không phải là đề tài mà Maida thường đem ra thảo luận.

- Bốn cậu. - Bà nói bằng một giọng rất thản nhiên, mắt nhìn thẳng phía trước, trong khi Poppy cố cho xe chạy qua những chỗ lồi lõm và những khúc quanh cong của con đường dẫn vào thị

trấn. - Bà ngoại Cellie có bốn cậu em trai do bà nuôi nấng. Tất cả đều nhỏ tuổi hơn bà, cậu trẻ nhất là Philip nhỏ hơn bà đến hai mươi tuổi. Cậu ấy trạc tuổi mẹ và là người bạn thân nhất của mẹ.

Poppy vẫn tiếp tục lái, nhưng cảm thấy có điều bất thường. Không những Maida ít khi đề cập đến thời thơ ấu của bà, mà bà còn ít khi dùng cái giọng nói nhẹ nhàng tự nhiên như thế. Poppy thấy có cái gì khang khác trong cái giọng nói thản nhiên trầm tĩnh ấy.

Maida vẫn giữ giọng nói ấy, mắt vẫn nhìn con đường phía trước, trong khi bánh chiếc xe Blazer đang lao xạo chạy trên lớp tuyết đang tan dần bên dưới các sườn đồi. - Bọn ta cùng nhau đi chơi khắp nơi, trò chuyện hàng giờ.

Bà đưa mắt liếc nhanh qua Poppy. - Có phải cũng là mối liên hệ giữa con và Perry không?

- Không. - Poppy dè dặt đáp. Nàng không biết mẹ nàng đang tính đưa câu chuyện của bà đến đâu.

- Với Griffin?

- Mối liên hệ này hãy còn rất mới.

- Philip là người trong gia đình, - Maida tiếp tục. - Hình ảnh cậu ấy ở ngay trong ký ức thời xa xưa ấy của mẹ. Ông ngoại con là con người khó khăn và vào thời ấy gia đình mẹ không có tiền bạc nhiều. Phillip và mẹ đã nương nhau sống và an ủi nhau trong thời kỳ ấy. Bọn ta cùng lớn lên, và trở thành một cặp nhân tình.

- Tình nhân?

- Đúng. - Maida nói, nhưng cái vẻ nhẹ nhàng thản nhiên trong giọng nói không còn nữa, dường như bà bắt đầu đi vào điểm chính của câu chuyện. - Khi bị khám phá, cậu ấy bị bắt đi xa. Nhưng cậu ấy không biết phải đi đâu, và cảm thấy lạc lõng. Rốt cuộc cậu ấy đã tự vẫn.

Poppy hít vào một hơi thở dài. - Thật kinh khủng! - Con rất buồn.

- Buồn về ta và cậu ấy là tình nhân à? - Giọng bà có vẻ căng thẳng.

- Buồn về cái chết của cậu ấy.

- Thế còn về mối tình đó?

Poppy đưa mắt nhìn nhanh qua Maida. Bà như có vẻ sợ hãi, như một biểu hiện cho thấy thời gian đã thay đổi như thế nào. Không phải Poppy nghĩ rằng giờ đây vấn đề loạn luân đã trở nên phổ biến hơn, mà rõ ràng nó được thảo luận công khai hơn. Nàng sững sốt trước thái độ của bà Maida khi bất ngờ thú nhận chuyện trên hơn là nội dung câu chuyện. Poppy không hề biết ông ngoại mình, không biết bất cứ ông cậu nào trong bốn ông cậu ấy. Nàng cũng không biết người đàn bà đã sống ở Maine, nhưng lại tò mò. Bà Maida mà nàng biết trước giờ không đề cập đến chuyện ân ái với chồng, đừng nói đến ông cậu của bà.

Ở trung tâm thị trấn, ánh mặt trời đang làm cho những mảng tuyết mỏng tan dần. Poppy lơ đãng đưa tay vẫy chào người con trai của Charlie đang đứng quét tuyết trên lối đi vào cửa hàng bách hóa.

- Con nghĩ đó là một chuyện khôi hài. - Poppy thấy như vừa giải thoát được một mối ám ức nào đó.

- Một câu chuyện khôi hài à?

- Vô luân. Nhưng đầy xúc động. Và rất nhiều. Nó cũng xảy ra đã lâu rồi. Con không nghĩ cuộc sống của mẹ kể từ lúc đó đến giờ là sa đọa.

- Bố con không bao giờ biết chuyện ấy. - Giọng bà có vẻ thách thức như muốn Poppy đưa ra những chỉ trích. - Mẹ đã sống với cái mặc cảm tội lỗi đó. Và với nỗi sợ hãi.

Poppy không hề có ý chỉ trích bà. Người cụt sao lại có thể chê người què được.

- Mẹ sợ bố biết được à?

- Đúng! Cuộc sống như thế chẳng có gì là vui vẻ. Mẹ đã làm việc cực nhọc gấp đôi để cho mọi thứ trong cuộc sống của chúng ta đẹp gấp đôi.

- Con nghĩ mẹ đã thành công.

- Một cuộc sống như thế cũng chẳng vui vẻ gì, - Maida lập lại.

Rồi bà ngồi sụp xuống ghế, nhìn sang cửa xe phải, chấm dứt cuộc nói chuyện. Poppy cảm thấy dường như còn có một thông điệp nào khác bà muốn gửi cho nàng qua câu chuyện ấy. Nàng muốn biết thêm.

- Chuyện này đưa đến đâu? - Nàng hỏi bà khi xe chạy ngang qua văn phòng của Cassie.

- Mẹ gặp một người ở Florida.

- Một người đàn ông à? - Ý nghĩ đầu tiên đến với nàng là George Blake, bố nàng, đã mất được ba năm. Nếu Maida gặp được một người đàn ông khác, có thể bà đã nhìn thế giới cũ từ một điểm khác.

- Một bác sĩ tâm thần.

Poppy lại sửng sốt trước câu trả lời trên. - Vậy à?

- Đúng. Mẹ bắt đầu thấy là mình đã già. Mẹ xuống dưới đó hơn một tháng và nhận ra là mình còn trẻ hơn nhiều người quanh mẹ. Mẹ mới năm mươi bảy tuổi. Theo tiêu chuẩn ngày nay thì tuổi ấy cũng chưa lấy gì làm già. Vì thế mẹ bắt đầu tự hỏi tại sao mình lại có cảm tưởng đó. Khi không tìm được câu trả lời, người ta đã mách cho mẹ một cái tên.

- Tên của một bác sĩ tâm thần?

- Đúng! Bà ta đã giúp mẹ nhìn thấy điều mẹ muốn.

- Điều gì vậy?

Maida quay lại nhìn con gái: - Hạnh phúc. Hưởng thụ. Lily bảo nó đã cho con biết là nó mang thai.

Poppy chợt thấy vui hẳn lên khi nghe đề cập đến đứa bé của Lily. Nàng gật đầu.

- Mẹ muốn mình vui thích với đứa bé ấy, - Maida nói. - Mẹ muốn làm cho nó những gì mà mẹ đã không làm cho Lily. Trước đây, mẹ đã không phải là bà mẹ tốt của nó.

- Mẹ đã là một bà mẹ tốt. - Poppy nói trong khi cho xe rẽ vào con đường dẫn đến trường, rồi đậu ngay sau chiếc Suburban do một người bạn của nàng đến đón bốn đứa con của cô ta. - Đó chẳng qua là mẹ không phải lúc nào cũng hiểu tụi con.

- Poppy, con rất tốt với mẹ khi nói thế, và mẹ sẽ không bàn cãi gì điểm ấy. Nhưng sự thật là mẹ bị ám ảnh về cái nơi sinh ấy của mẹ và những gì mẹ đã làm lúc còn ở đấy. Mẹ bị ám ảnh bởi mặc cảm tội lỗi, vì đã hành động quá đáng đối với đứa con đầu mẹ sinh ra. Lily là đứa bé đã phải hứng chịu cái áp lực chính của những hoạt động nhằm che giấu câu chuyện trên. Nhưng cố gắng che giấu sự việc như thế thực ra cũng chẳng có hiệu quả gì. Khi đem giấu kín áo quần bẩn của mình ở một chỗ kín đáo, sau một thời gian thế nào mùi hôi của chúng cũng sẽ bay ra.

- So sánh ấy của mẹ nghe khó ngửi quá.

- Nhưng sự thật là thế, - Maida vẫn giữ lập luận của mình. - Hay con có thể nghĩ đến thí dụ này. Công việc làm ăn của Micah chẳng hạn. Mẹ đã sống ở thị trấn này hơn ba mươi năm nên đã theo dõi công việc của anh ta khá lâu. Sự việc đã thay đổi nhiều trong khoảng thời gian đó. Dale Smith trước kia thường dùng một cái chảo lớn để nấu sôlê nhạ. Khi xi rô bắt đầu đóng thành mảng, ông ta đổ nó ra, rồi cho thêm nhạ mới vào chảo. Nhưng thế nào cũng có một số ít nhạ cũ còn dính lại trong chảo, và sôlê nhạ này lại sôi, lại tiếp tục sôi với chảo nhạ mới. Kết quả là sản phẩm cuối cùng của ông ta, vì có pha những lớp nhạ cũ ấy nên không được tinh chất và ngọt. Micah dùng ba cái chảo. Nhạ từ chảo này chuyển sang chảo kế trong khi nó đông đặc lại thành những mảng, toàn bộ nhạ nấu sôlê ấy được trút cả ra. Nó tinh chất không chứa một thứ gì của thứ nhạ sôi cũ.

So sánh này của bà dễ nghe hơn, và Poppy hiểu được ý bà. Nhưng một ý nghĩ khác lại đến với nàng. - Tại sao mẹ kể cho con nghe chuyện ấy?

Sau một phút im lặng, Maida lặng lẽ trả lời: - Mẹ chỉ muốn cho con biết.

Poppy còn muốn gắng hỏi thêm thì đã thấy hai đứa nhỏ đang chạy đến, nôn nóng muốn nghe nàng kể về nhạ cây đang chảy và nao nức muốn về nhà ngay. Cơ hội vì thế mà qua đi.

Làn khói từ mái vòm nhà máy chế biến đường của Micah cuộn cuộn bốc lên xuyên qua các ngọn cây, rồi tỏa lên bầu trời của thị trấn. Còn hơn cả những cú điện thoại của Poppy, làn khói ấy như một lời kêu gọi tập hợp mọi người. Xe cô sẽ tấp nập dồn về lối dẫn đến nhà Micah, đưa một số những người dân trong thị trấn đến nếm thử mùi của mẫu xi rô đầu tiên trong mùa.

Nhưng năm nay lại không có chiếc xe nào đến cả, ngoài xe của Poppy. Nàng cho xe đậu tại nhà máy cạnh chiếc xe tải của Griffin, rồi đưa cả hai đứa bé ra.

- Mọi người đâu cả? - Maida lên tiếng, vẻ ngạc nhiên. Rồi không chờ câu trả lời, bà đi vòng ra sau nhà máy.

Poppy rất muốn đi theo hai con bé vào trong nhà máy. Nàng rất thích cái mùi vị ngọt ngào khi nhạ cây sôi lên. Nhưng nàng nghĩ là Maida có thể còn muốn nói thêm một điều gì đó tiếp theo câu chuyện vừa rồi - một câu hỏi, hay một nhận xét, thậm chí một lời chê trách và nàng không muốn bỏ lỡ dịp này.

Maida có đưa ra một lời khiển trách thật, nhưng nó chẳng liên can gì đến Poppy. - Thế này là không được. - Bà lăm bắm trong khi lấy chiếc rổ từ xe ra. - Họ biết anh ta đang trải qua một thời điểm khó khăn nên mất bình tĩnh.

- Nhiều lần như thế.

- Ừ, nhưng họ phải biết là anh ta không hề có ý xấu. Lẽ ra họ phải có ở đây chứ!

Poppy lấy một chiếc rổ khác đặt lên đùi, rồi lăn xe ra cổng trước. Lối đi hôm nay đã khó khăn hơn so với ngày hôm trước. Những vạc đất nhỏ không có tuyết đã lẫn lộn với những vạc tuyết bị nén cứng tạo nên một thứ bùn nhão. Chỉ trong vài tuần nữa toàn khu sẽ biến thành bùn, và lúc ấy Micah sẽ phải lót những tấm ván dài để Heather và mấy đứa bé băng qua. Heather năm nay chắc không phải đi trên những tấm ván này, Poppy thầm nghĩ trong khi lăn xe trở về lại chiếc Blazer. Có ván hay không thì nàng cũng phải đi vòng ra phía trước mới có đường dốc xuôi để lăn xe vào.

Poppy vừa định cho xe lăn vào chiếc Blazer, thì Maida đã ngăn lại bảo: - Con vào trong nhà máy chế biến đi, chuyện trò với họ một chút. Mẹ sắp xếp xong những thứ này rồi cũng xuống đấy.

Poppy đặt tay lên bánh xe, nhưng rồi lại bỏ ra. Maida dường như vẫn rất trầm tĩnh. - Chuyện mẹ vừa kể cho con nghe, những người khác có biết không?

- Mấy chị em con à? Lily biết. Mẹ kể cho nó nghe mùa thu vừa rồi khi nó đang gặp rắc rối. Nó không hiểu tại sao mẹ lại sợ hãi thấy báo chí đến đây nhiều như thế. Chỉ có cho nó biết chuyện, mới giải thích được tại sao mẹ lại sợ phơi bày ra trước công chúng. Mẹ nghĩ làm thế sẽ giúp cho mẹ và nó. Mẹ không nói cho Rose biết. Cũng nên cho nó biết. - Bà thử dài - Chuyện này cần nhiều can đảm hơn. Nhưng mẹ đang chuẩn bị.

Công việc của Griffin là giữ cho ngọn lửa cháy đều bên dưới cái chảo làm bốc hơi nhựa và đi lấy thêm củi khi đồng củi đốt trong nhà chế biến bị vơi đi. Hai con bé Missy và Star cũng phụ giúp mang thêm củi vào, mỗi đứa chỉ chạy ra kho củi vác từng khúc một, nhưng dường như cả hai đều thích thú, rất hăng hái với công việc này. Lúc không phải cho thêm củi vào lò, anh để ý trông chừng chúng, vì Micah rất bận rộn không để mắt đến chúng được.

Tiến trình nấu nhựa này không đơn giản tí nào. Nó không hề giống kiểu dùng củi đốt một chảo nước sôi thông thường. Griffin đã cảm nhận được ngay sự phức tạp của nó khi lần đầu tiên nhìn thấy các thiết bị trong nhà chế biến này. Micah vừa kiểm soát, theo dõi hoạt động của các thiết bị trên, vừa giải thích tiến trình này bằng một giọng trầm tĩnh. Anh không biết Micah giải thích cho anh nghe, hay cho Billy nghe, hay cho mấy đứa nhỏ, nhưng anh cũng thấy hài lòng.

- Cái van này cho nhựa từ bồn chứa bên ngoài chảy vào. Tôi giữ nhựa ở đấy càng lâu càng tốt, vì khí lạnh làm giảm thiểu sự phát triển của vi khuẩn. Khi chảy vào thì thoát đầu nó đi qua dàn máy R.O (máy rút nước từ nhựa ra). Từ đấy nó chảy đến ống thông phía sau, nơi đây hơi nước được đun sôi làm nóng nhựa lên. Sau đó nó chảy qua một cái chảo và được nấu sôi. - Anh ta dùng một cái muỗng thật lớn đẩy chất lỏng sang cái chảo kế. - Cái chảo này, nằm giữa ba chảo tất cả, nhỏ hơn chiếc trước đó, vì ở đây nhựa bắt đầu cô đặc lại.

- Nhựa từ cây chứa hai phần trăm đường. Nửa tiếng đồng hồ sau khi qua ba cái chảo này thì nó đã có chất xi rô chứa sáu mươi bảy phần trăm đường.

- Con nếm thử được không? - Missy hỏi.

- Chưa được, - Micah đáp. - Nhưng cũng sắp được rồi.

Anh ta lại tiếp tục đưa nhựa được nấu sôi từ chảo giữa sang cái chảo kế. - Cái chảo này, là nơi phải rất cẩn thận. Đây là giai đoạn cuối cùng. Nhựa sẽ biến thành xi rô ở đây.

- Khi nào thì mình biết chuyện đó xảy ra? - Griffin hỏi.

- Bạn nghe nó, - Billy chen vào.

Micah giải thích thêm. - Có một sự thay đổi rất nhỏ trong khi nó sủi bọt. Nếu bạn không thể nghe được, thì có thể dùng cái nhiệt kế ở đây. Nhựa sẽ biến thành xi rô khi nhiệt độ lên đến bảy độ trên độ sôi. Muốn chắc ăn hơn, bạn có thể dùng vật nhỏ ở đằng kia. Đó là cái thiết bị đo tỷ trọng đường.

- Chà, mùi gì thơm quá! - Một giọng nói từ cửa chính vang vào. Lily Kipling, theo sát sau là chồng cô ta và Charlie Owen đang bước vào. Khi thấy cả ba cởi bỏ áo khoác ngoài, và có vẻ như sẵn sàng ở lại đây lâu, Griffin để hai con bé lại cho họ trông nom, đi xuống nhà Micah.

Poppy ngồi ở một góc chiếc ghế nệm dài của Micah khi Griffin từ nhà bếp theo hành lang lên. Nàng không đọc sách, xem tivi, hay nghe nhạc. Có thể nói là nàng chẳng làm gì cả, vậy mà nàng lại thấy dường như mình đã phải dồn cả sức lực vào đấy.

Khi thấy Griffin bước vào, nàng mỉm cười, nhưng không nói gì.

Griffin mỉm cười đáp lại rồi nói. - Mẹ em đang bận tíu tít dưới bếp. Anh tưởng em đang giúp bà chứ. Em không sao chứ?

Poppy cũng không biết rõ mình có sao không, chỉ cảm thấy chán nản, cái cảm giác mà trước kia nàng không cảm thấy.

Nhưng nàng cũng gật đầu, ra dấu cho anh đến gần hơn. Khi Griffin khom người xuống, nàng đã chồm tới trước người áo sơ mi của anh. - Ôi, mùi đường. Nó thấm cả vào áo. Công việc trên ấy thế nào?

- Bà chị của em đến.

Lily, bà chị của nàng sắp làm mẹ, Poppy thầm nghĩ, và chợt muốn chia sẻ thông tin này với Griffin. - Chị ấy đã có thai. Có điều chưa ai biết, nên anh đừng đả động chuyện đó với ai cả.

- Vâng, anh sẽ không nói. Cám ơn em đã cho anh biết. Một đứa bé mới sinh lúc nào cũng tạo cho ta sự hồi hộp.

Poppy gật đầu. Nàng đan các ngón tay lại với nhau đặt lên đùi.

- Có điều gì đó không ổn à? - Griffin hỏi.

Nàng nhún vai. Nhưng anh đã nói đúng, và nàng thấy cũng cần trút bỏ những ảm ức trong lòng. - Em... em cảm thấy... mình như là một khán giả, như một người đang ngồi đây xem sự việc đang xảy ra.

- Như Lily sắp sinh đứa bé? Hay Heather bị giam giữ? Chúng ta đang làm những gì có thể làm được. Anh thì đang săn đuổi Aidan. Cassie thì đang bám theo vị Chương lý California. Trong một chừng mực nào đó, tất cả chúng ta đều là những khán giả.

- Nhưng anh còn bận rộn với những chuyện khác.

Mặt Griffin chợt sáng lên. - Em có muốn lên nhà máy với anh không?

- Và ngồi xem người ta làm việc à? - Giọng nàng nghe như giọng một đứa bé hờn dỗi. Poppy cũng biết thế mà không sao kiềm chế được. - Không, em không muốn xem người ta làm việc.

- Em có thể giúp lo củi lửa.

Nàng lắc đầu. Cái cảm giác về sự vô dụng của mình hiện tại không có liên quan gì đến chuyện làm đường.

- Em vẫn còn giận anh về chuyện anh đã nói à?

- Chuyện đó. Và còn những chuyện khác nữa.

- Chuyện gì khác nữa?

- Đã đến đây. Làm cho em nghĩ đến những thứ em không thể làm được. Trước giờ em vẫn xem như mình có thể làm được tất cả những gì mình muốn.

- Thế sao?

Thay vì trả lời, Poppy chỉ nói: - Em ngồi ở nhà theo dõi con Victoria. Nó đã cố gắng vượt mọi trở ngại, không hề sợ hãi.

- Nó là một con mèo. Mèo không suy nghĩ theo cách chúng ta. Chúng không phân tích, không cảm thấy tội lỗi hay hối tiếc. Hay sợ hãi.

- Em thì có - Poppy lẩm bẩm. - Em sợ nhiều thứ.

- Ví dụ như...

- Anh. - Như thấy lúng túng với sự thú nhận đó, Poppy nói nhanh: - Mẹ em đang gặp một bác sĩ tâm thần. Em nghĩ mình cũng nên làm như bà.

- Em không cần đến một bác sĩ như thế. Một người bạn tốt cũng có thể làm được công việc ấy. Em không có vẻ gì là một người có những lo âu trầm lắng trong lòng. Vấn đề ở đây là thỉnh thoảng em cần một nơi để nói ra những ý nghĩ của mình. Một người bạn có thể cung cấp cho em thứ đó.

- Một bác sĩ tâm thần cũng vậy.

- Một người bạn rẻ tiền hơn. Ngoài ra em không cần đến một bác sĩ. Em đã có anh.

Hai tay nắm chặt cổ áo Griffin, nàng rên rỉ: - Anh là vấn đề của em đó.

- Vì anh yêu em à? Poppy, chuyện đó thật kỳ cục!

- Vì thế mà em cần đến một bác sĩ tâm thần.

- Một bác sĩ tâm thần sẽ ngồi đây với em cho đến khi em thấy thù ghét sự im lặng mà buột miệng nói ra hết những nỗi sợ hãi của mình? Anh có thể chỉ cho em thấy một cách khác. Chúng ta, anh và em có thể thử đóng vai trò của nhau. Có điều hiện giờ anh không thể ở lâu được. Anh phải lên giúp Micah. Vậy chúng ta hãy cắt ngang trò cút bắt này - Từ đôi mắt, giọng nói và đôi bàn tay đang áp lên má nàng, mọi thứ ở anh đều có vẻ dịu dàng. - Anh biết về cái tai nạn của em, Poppy ạ. Anh biết chuyện đó. Nếu em nghĩ rằng sau này anh sẽ tìm ra được tất cả những câu chuyện rồi thù ghét em, là em lầm. Không có chuyện gì em nói ra có thể làm anh đổi ý cả.

Poppy vẫn giữ im lặng.

- Nếu chỉ là vấn đề tha thứ, - Griffin vẫn tiếp tục với giọng nói nhỏ nhẹ nhàng - thì em đã có đức tính này. Nhưng thực ra em cũng không cần đến nó nữa. Những chuyện xấu xa vẫn thường xảy ra. Em muốn nghe về nó không? Còn gì xấu xa hơn khi người anh cả trong gia đình cung cấp ma túy cho cô em gái ở lứa tuổi thanh thiếu niên, và mọi người khác trong gia đình ngoảnh mặt đi nơi khác?

Poppy há hốc mồm hỏi: - Cindy à?

Anh buồn bã gật đầu: - Chúng tôi thừa nhận chuyện ấy nhiều năm về sau này, nhưng cũng chỉ thì thầm với nhau, lúc ấy là giữa hai người chúng tôi, và cũng chỉ sau khi hậu quả tai nạn đã xảy ra. James hiện đang sống với vợ và ba đứa con nhỏ ở Green Bay, bang Wisconsin, và Cindy đã ra đi từ lâu. Anh ấy bảo là cô em gái đã van nài anh ấy. Cô ấy là một con người nổi loạn, chuyện đó đúng, và cũng đúng là cô ấy đã bắt đầu với ma túy loại nhẹ. Lúc ấy thì anh ấy không dính líu gì đến chuyện này, nhưng khi cô ấy bắt đầu dùng thứ nặng hơn, thì anh ấy đã có dính líu thật.

- Anh ấy mua bán thứ đó à? - Poppy hỏi.

- Không. Nhưng anh ấy biết nguồn cung cấp. Khi được cô em yêu cầu thì anh ấy đã đi kiếm cho cô. Cô ấy đã tiếp tục nhờ anh ấy, và James cũng tiếp tục đi kiếm. Tình hình càng lúc càng xấu thêm giữa cô ấy và gia đình, càng ngày càng xấu thêm trong cuộc sống của cô ấy cho đến khi bị dính hẳn vào tệ nạn này, bị kẹt cứng vào đấy.

Cuộc sống gia đình trở nên một thứ địa ngục, khiến cô ấy không chịu nổi và bỏ đi. Lỗi ấy về ai? Bố anh, vì ông đã quá cứng nhắc, nghiêm khắc đến độ bọn chúng tôi không ai muốn gần ông. Và chúng tôi cũng có lỗi nữa, vì đã ngoảnh mặt làm ngơ. Lỗi ở James thì quá rõ ràng rồi, vì anh đã cung cấp cho cô ấy chỉ để chọc tức ông cụ. - Griffin hít một hơi dài. - Chuyện James làm là có ác ý. Nhưng còn em? - Anh lắc đầu - cho dù cố tưởng tượng đến bao nhiêu, anh vẫn kot hấy một ác ý nào về phần em trong vụ tai nạn ấy cả.

Poppy ngồi yên lặng so sánh cơn ác mộng trong câu chuyện của Cindy Hughes và trường hợp của mình. Không, không có ác ý. Trường hợp của nàng là sự thiếu trách nhiệm khiến đưa đến cái chết của Terry.

- Vì thế mà viên bác sĩ tâm thần Griffin này cho là vấn đề không phải thật sự là ở anh. - Giọng anh có pha chút đùa cợt như cố làm cho nàng dễ chấp nhận sự thật hơn. - Em không cần anh tha thứ cho em về sự việc xảy ra đêm hôm đó. Em cần tha thứ cho chính em.

Có tiếng giày boots vang lên ở cổng trước. Vài giây sau Camille đi vào, trên tay đầy những bọc đồ. - Chắc họ cần người lo việc bếp núc tối hôm nay. Tôi tính đến giúp một tay. - Nói xong bà đi thẳng vào bếp.

Poppy chờ cho bà ta khuất dạng, và nghe tiếng chuyện trò văng vẳng của bà với Maida, rồi quay lại nhìn Griffin. Rõ ràng là anh vẫn còn bị ảnh hưởng của cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Cho em biết thêm về Cindy.

Anh lắc đầu không nói gì, chỉ đưa tay chỉ cho nàng. Một lát sau không chịu nổi sự im lặng đó, Poppy nói nhỏ: - Anh muốn em làm gì? Nhưng Griffin đã không đưa ra câu trả lời mà nàng cần. Không thể làm thế được, nàng biết thế.

Thay vào đó anh chỉ lặng lẽ nói: - Để anh về lại với em vào buổi tối. Anh sẽ làm việc với Micah chừng nào anh ta còn cần anh. Anh không muốn về Little Bear ban đêm, muộn quá. Anh muốn gần em.

Và Griffin đã làm việc tại nhà chế biến đường mãi đến gần khuya đêm ấy, hơn mười một giờ khuya thứ Tư và cũng đến khuya đêm thứ Năm. Trong bao nhiêu năm ngồi mở những chiếc hộp nhỏ xinh xắn bên trong có xi rô lấy từ cây thích, lơ đãng phết nó lên những chiếc bánh kẹp để ăn, anh chưa bao giờ tưởng tượng đến công việc chế biến nó như thế nào. Micah làm việc rất có quy tắc, và anh thấy có lý. Một khi nhựa biến thành xi rô, nó còn được qua một công đoạn lọc để loại bỏ bất cứ một hạt rất nhỏ nào. Và xi rô được vào hộp thiếc ngay sau đó trong lúc nó vẫn còn đủ nóng, vừa để khử trùng vừa để tạo nên một khoảng chân không trong hộp khi nó nguội. Công việc tiếp sau đó nữa là phải chùi rửa sạch mọi thiết bị đã được sử dụng.

Về đến nhà Poppy mỗi đêm là Griffin đã thấy mệt nhoài. Đêm thứ Năm anh còn thấy lạnh nữa. Một cơn mưa phùn, lúc tanh lúc rơi, đã diễn ra suốt ngày hôm ấy. Tuy ban ngày không tạo nên vấn đề gì trong lúc họ đặt ống hứng nhựa vì bầu không khí vẫn ẩm, nhưng khi đêm xuống nhiệt độ hạ thấp, áo quần lại bị ẩm ướt, cái lạnh đã thấm vào người anh. Một lần tắm nước nóng là thứ anh cần hơn cả, và anh rất cảm ơn Poppy đã đồng ý thỏa mãn lời yêu cầu ấy của anh.

Nói thật ra anh cũng không sao về lại được Little Bear sau những ngày làm việc mệt nhọc như thế. Và khi leo lên giường nằm cạnh Poppy thì xương cốt anh như rã rời, chỉ còn biết lăn ra ngủ để rồi thức dậy sáng sớm hôm sau trở lại giúp Micah khoan tiếp các ống dẫn nhựa cho những cây còn lại. Nhưng khoảng thời gian khi thức dậy là những khoảnh khắc rất quý đối với anh. Chưa bao giờ anh thấy mình hòa hợp tốt về mặt thể xác với một người phụ nữ như với Poppy. Anh không hỏi nàng về cái tai nạn ấy nữa. Nàng phải tự tìm ra cách giải quyết vấn đề ấy. Anh cũng không nói chuyện về Cindy. Anh muốn cùng nàng tận hưởng thời gian quý báu ấy.

Mưa phùn vẫn tiếp tục trong ngày thứ sáu, thường chỉ là một thứ mưa bụi, không nặng hạt để có thể làm trở ngại công việc gắn các ống dẫn nhựa, và cũng không đủ lạnh để làm nhựa ngưng chảy. Những cơn mưa bụi ấy chỉ làm cho lớp tuyết trên mặt đất đặc lại, và áo quần trên người ẩm ướt khó chịu.

Sáng thứ Bảy thời tiết vẫn không thay đổi khi họ thức dậy. Griffin sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có thể tiếp tục nằm trên giường với Poppy. Nhưng những cây thích cho nhựa đường không hề biết đến những ngày cuối tuần và cũng không để ý đến mưa. Khi nhựa cây bắt đầu chảy là nó cứ thế chảy. Và cần được chế biến. Griffin giờ đây đã học hỏi được khá nhiều về công việc này, nên không muốn nhựa cây nằm yên trong bồn chứa lâu quá thời gian cần thiết. Ngoài ra, cũng còn một số cây cần được đặt ống. Với chút ít may mắn, họ có thể hoàn tất những sườn đồi cuối cùng trước trưa. Vì vậy mà anh phải có mặt ở đây để tiếp tục công việc.

Còn có một lý do khác nữa tình cờ xuất hiện hôm ấy. Họ vừa từ rừng cây về nhà ăn trưa, rồi sẵn sàng nhóm lửa đốt lò bốc hơi cho công tác chế biến vào buổi chiều, thì một chiếc xe hơi la chọt đến đậu trước nhà. Thoạt nhìn thấy nó, Micah đã lăm bắm chửi thề. Nhưng Griffin biết đó không phải là xe của FBI. Anh nhận ra người ngồi sau tay lái là Aidan Green.

CHƯƠNG 16

Micah có thể thích nhìn thấy các nhân viên FBI hơn là Aidan Green, vì anh nhận ra các nhân viên cơ quan này. Và anh có thể tố cáo bọn họ là ngu dốt, là quá nhiệt thành, là những người máy, hay những người lạnh nhạt vô tình. Aidan Green lại khác, anh ta là một hình ảnh cuộc sống thật của quá khứ Heather, và dù giờ đây Micah biết nàng chính là Lisa, con tim của anh vẫn tiếp tục cưỡng lại sự thật đó, vẫn tiếp tục hy vọng còn có một lý do khác khiến nàng không nói cho anh biết sự thật.

Tôi không có thì giờ để nói chuyện. Tôi phải làm việc, con người làm đường của anh nghĩ thế, nhưng con người từng yêu tha thiết Heather chẳng làm một cử động nào cả.

Tim Micah đập mạnh khi Aidan tiến đến gần. Anh đã không ngờ Aidan lại xuất hiện với một hình ảnh như thế. Anh đã trông đợi nhìn thấy một biểu hiện của quyền thế, một mẫu người kiêu căng, quỷ quyết. Nhưng con người anh đang nhìn thấy, ăn mặc đàng hoàng theo cách một người dân thành thị, gọn gàng và sạch sẽ, không có gì trên người anh ta cho thấy có một đặc quyền đặc lợi nào cả. Trông anh ta có vẻ mỗi mệ, xanh xao, thậm chí còn có vẻ lo lắng nữa.

Griffin bước đến chìa tay cho anh ta bắt và nói: - Nếu anh gọi, tôi đã ra đón anh ở phi trường rồi.

- Tôi cũng không biết là mình sẽ đến đây nữa, - Aidan nói. - Cũng không biết là mình có đến đây được không. Một người ở cửa hàng bách hóa trong thị trấn chỉ đường cho tôi. - Anh ta đưa mắt nhìn quanh qua Micah.

Micah không sao bước tới chào người khách lạ được. Nếu thừa nhận đó là Aidan thật, thì anh lại thấy mình thù ghét con người đã cố tình kéo dài một thời gian lâu như thế mới chịu lên tiếng.

- Người to cao kia là Micah đấy, - Griffin nói với Aidan. - Anh ấy hiện đang gặp nhiều khó khăn nên có hơi thiếu lịch sự. Chúng ta cần thông cảm với anh ấy. Chúng ta vào bên trong chứ? - Anh quay sang hỏi Micah.

Tôi không có thì giờ nói chuyện, con người làm đường của anh lại nghĩ thế. Tôi phải đi nấu nhưa bây giờ. Nhưng Micah vẫn gật đầu. Anh nghĩ thà để họ nói chuyện trong nhà còn hơn là ở nơi khác. Ở đây, ít nhất anh cũng có cảm tưởng là mình kiểm soát được câu chuyện.

Anh đi vòng ra cửa sau, qua nhà bếp, nghĩ là để cho Aidan Green vào theo lối ấy cũng không sao, để anh ta nhìn thấy gia đình anh đã sống như thế nào. Ngôi nhà anh không phải là một tòa lâu đài Sacramento, không có quần gia, không kẻ hầu người hạ, không có người phụ trách bếp. Nếu sàn nhà có bị nước từ áo quần họ nhỏ xuống, rồi thì cùng sẽ khô đi.

Poppy với mái tóc ngắn, mặt không trang điểm, người choàng chiếc áo lông ngắn, đang ngồi ở bàn ăn với bọn trẻ. Cả ba vừa ăn trưa xong. Một đĩa sandwich đang chờ những người đàn ông.

Griffin và Aidan đi theo Micah ngang qua nhà bếp. Anh nghe Poppy mời hai người ăn, nghe họ từ chối, chỉ muốn uống cà phê. Anh nghe Poppy nói gì đó với bọn trẻ nhưng lúc ấy anh cùng nghe nhiều tiếng nói nhỏ khác nên không nghe rõ những gì Poppy nói.

Vào đến phòng khách, Micah không mời ai ngồi cả. Đây không phải là một bữa tiệc trà. Đây là lúc để xem lại câu chuyện. Anh nhìn ra cửa sổ trước, nhìn mảnh đất mà mình sở hữu như cổ

làm cho lòng mình bớt xao động, cố hít vào một hơi thở thật đầy, nhưng anh đã thất bại. Hơi thở anh vẫn không đều, tim anh vẫn đập thình thịch.

Quay mặt lại căn phòng, anh dựa lưng vào tường cạnh cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, nhìn đăm đăm Aidan chờ đợi.

Aidan choàng chiếc áo khoác lên lưng ghế dựa. Anh ta nhìn lên và nhẹ nhõm thấy Poppy lăn xe vào với cà phê. - Nhức đầu! - Anh ta nói nhỏ nhỏ khi đưa tay nhận tách cà phê và uống ngay mấy ngụm.

Poppy lăn xe đến bên cạnh ghế nệm dài, một cử chỉ cho thấy là nàng sẽ ở lại dự cuộc trao đổi này. Micah cho là nàng có quyền làm thế, vì sau anh và hai đứa nhỏ, Poppy là người chịu ảnh hưởng nặng nhất về những bí mật quá khứ của Heather.

Micah còn đang suy nghĩ không biết phải bắt đầu như thế nào, thì Griffin đã lên tiếng nói với Aidan: - Lần trước gặp nhau ở Minneapolis, anh đã quyết định không nói. Điều gì đã làm anh đổi ý?

Aidan đưa tách cà phê lên uống một ngụm. Anh ta đặt tách cà phê xuống bàn, rồi nhìn Griffin đáp: - Anh đã nói đúng khi đưa ra nhận xét về chuyện tôi trở thành một chuyên viên tư vấn. Tôi vốn là người thích làm việc tốt, ngay từ lúc còn là một đứa bé. Vì thế mà Rob rất thích có tôi bên cạnh anh ta. Tôi biết những gì anh ta muốn làm, và làm thay cho anh ta. Tôi giúp làm cho hình ảnh anh ta nổi bật.

- Tại sao anh ta cần phải được giúp đỡ? - Griffin hỏi. - Anh ta thuộc dòng họ DiCenza. Gia đình ấy nổi tiếng là hay làm công tác từ thiện mà.

Aidan nhìn nhanh qua Griffin, rồi với vẻ nghiêm trang, anh ta nói ngay: - Khi bạn có nhiều tiền bạc như gia đình DiCenza, bạn phải làm một công tác nào đó, nếu không tiền của bạn sẽ vào túi chú Sam. Charlie DiCenza chắc sẽ ngạt thở đến chết khi ông ta để cho chuyện đó xảy ra. Còn những chống đối của ông ta về một chính phủ lớn? Với Charlie DiCenza, ông ta chẳng quan tâm đến điều ấy một chút nào, vì đó cũng là nơi ông ta có thể kiếm công việc cho bạn bè mình. Điều ông ta không muốn thấy là phải chi tiền cho các chính phủ to lớn ấy. Cái tổ chức DiCenza ấy được lập ra là có chủ ý nhằm cắt giảm thuế cho ông ta. Và hình ảnh một tổ chức từ thiện cũng mang lại một cái lợi phụ nữa. Làm thế, ông ta đã bắn một mũi tên mà giết được hai con chim.

- Vậy thời đó anh có biết được những chuyện ấy không?

- Có chứ. Tất cả chúng tôi đều biết. Nhưng còn trẻ, bạn thường nghĩ là mình có thể nhảy phóc vào một tập thể có quyền thế và sử dụng nó cho những mục đích riêng của mình. Bạn không nhận thức được là cái thực tế đó sẽ ngoạm chắc lấy bạn cho đến khi quá muộn để bạn dứt bỏ nó.

- Và anh đã cắt đứt liên hệ với họ?

Aidan đưa lưỡi lên liếm răng trên, một dấu hiệu của sự ghê tởm. - Vào lúc đó thì không. Tôi có chứng chỉ luật. Tôi lấy nó từ một trường đại học trong khoảng thời gian mối liên hệ giữa Rob và Lisa đang diễn tiến. Anh ta là bạn và tôi thấy mình phải trung thành với anh ta. Hơn nữa, bố anh ta có quyền thế. Lúc ấy tôi thật sự nghĩ là ông cụ sẽ đắc cử chức Phó Tổng thống. Và như thế tôi có thể kiếm được một chỗ tốt ở Nhà Trắng hay một chức vụ tư vấn về pháp luật cho một ủy ban của Thượng viện. Tôi mang cái ảo tưởng là mình có thể khai thác họ, rồi dùng vị thế của mình để làm việc tốt. Tôi đúng là một kẻ khờ khạo.

- Khờ khạo như thế nào? - Griffin hỏi.

- Vì tôi đã giữ im lặng không lên tiếng trong vụ Lisa và Rob, vì tôi đã không khai sự thật với cảnh sát. Đứng ra là tôi đã khai dối. - Anh ta đưa tay lên vẫy nhẹ. - Ồ, bề ngoài thì không sao cả, nhưng chuyện này lúc nào cũng ám ảnh tôi. Tôi đã phản bội chính mình. Lúc ấy tôi đang phụ trách một vài vụ pháp lý lật vật cho tổ chức, và rồi chợt thấy mình không sao chịu nổi một tình thế như vậy. Tôi có cảm tưởng mình là một kẻ lừa đảo. Vì thế tôi đã từ bỏ hẳn công việc ở đấy. Và tôi đã thấy khá hơn khi tái xuất hiện với tư cách là một chuyên viên tư vấn pháp luật. Đám trẻ nhà tôi khi làm việc gặp những rắc rối về mặt pháp luật, tôi đã vạch cho chúng phương cách giải quyết vấn đề, để chúng đưa cho luật sư của chúng theo đó mà hành động.

Micah đã thấy mất kiên nhẫn. Anh còn có nhiều công việc cần làm. - Ông đứng là một công dân tốt. - Giọng anh có vẻ mỉa mai. - Một người xấu biến thành người tốt.

Aidan nhìn thẳng anh ta nói: - Tôi cố gắng làm thế.

Micah cũng nhìn lại. - Giờ thì ông hãy cho biết điều gì tốt cho Heather đi. Hãy nói sự thật đi!

- Cô ấy là người tốt.

- Cô ấy vốn là người tốt. Hãy nói điều gì mới hơn thế đi.

- Cô ấy yêu Rob DiCenza. - Aidan nói.

Câu nói đâm trúng tim Micah. Anh ta biết Aidan cô ý làm thế. Và đã thối lui, im lặng.

Griffin hỏi Aidan: - Rob có yêu cô ấy không?

Phải một lúc sau Aidan mới thở ra một hơi dài, nhìn lại Griffin đáp:

- Rob là con người không thể có thứ tình yêu như tôi và anh. Anh ta được nuôi dưỡng trong một gia đình mà tình yêu được trao đổi tính toán cẩn thận - anh làm chuyện này cho tôi, tôi làm lại chuyện khác cho anh. Hầu hết mọi thứ đều có một mục đích chính trị. Không có thứ gì là thuần khiết. Nhưng tình yêu của Lisa là thứ tình yêu thuần khiết.

- Cô ấy có nhắm anh ta làm một mục tiêu như báo chí nói không? - Griffin hỏi.

- Không. Lisa không làm chuyện đó được. Con người cô ấy không phức tạp và tự tin để làm chuyện đó. Rob là kẻ theo đuổi Lisa, chứ không phải Lisa theo đuổi Rob. Cô ấy làm việc cho nhà hàng phục vụ ăn uống trong những buổi tiệc lớn của gia đình DiCenza. Họ luôn luôn có những buổi dạ tiệc. Vì thế mà cô ấy đến đấy mỗi tháng hai lần. Chắc Rob thoát đầu thấy thái độ xa cách của Lisa lôi cuốn. Anh chàng cũng thấy thích khi thấy cô ấy nghèo. Đây là điểm mà ông cụ Charlie hay đề cập đến. Ông ta thích cái ảo tưởng là một người của quần chúng nghèo khổ, nhưng đã leo dần lên các nấc thang xã hội. Ông ta xuất thân từ đám dân nghèo. Và ông ta đã cố khai thác câu chuyện “kẻ giàu có xuất thân từ đám dân đói rách giúp đỡ dân đói rách”. Nhưng ông ta không muốn con cái mình hòa đồng với dân nghèo.

- Anh có biết Rob đã đánh đập Lisa không? - Griffin hỏi.

Aidan lại nhìn tách cà phê của mình. - Rob bảo cô ấy lắm mồm lắm miệng, đáng bị đối xử như thế.

- Nhiều lần?

Aidan nhún vai trong một cử chỉ thừa nhận.

- Và ông không làm gì cả hay sao? - Micah nhìn thẳng vào mắt Aidan hỏi vẻ cay cú.

- Có chứ. Tôi đã bảo anh ta đừng đánh đập cô ấy. Tôi nói với anh ta là một ngày nào đó trong những cô gái của anh ta sẽ đi báo cảnh sát, và một khi cô gái ấy nói toạc chuyện này ra, những cô khác cũng sẽ làm theo. Tôi đã bảo Rob là anh ta có thể đi tù. Anh ta cười chế nhạo tôi. Bảo tôi là điên rồ!

- Thế còn vụ Lisa mang thai? - Griffin hỏi.

Aidan quay nhìn ra nơi khác. - Khi được báo về chuyện đó, Rob nói cô ấy cố tình gài bẫy anh ta, bảo rằng cái thai đó không phải của anh ta, và rằng anh ta sẽ chi tiền để Lisa đi phá thai.

- Có phải con của anh ta không? - Micah hỏi. Heather của anh không phải là là hạng phụ nữ chung chạ với nhiều người đàn ông.

- Làm sao tôi biết được! - Aidan trả lời.

- Anh hãy đoán thử! - Griffin bảo.

- Đúng là của anh ta. Cô ấy không đi với người nào khác. Như tôi vừa nói. Cô ấy yêu Rob.

- Cô ấy có đồng ý phá thai không?

- Không. Và đó là một vấn đề.

- Một vấn đề - bắt nguồn một mối bất hòa à?

- Vâng.

- Có phải cô ấy cố moi tiền anh ta như gia đình họ bảo không?

- Không. Tôi chắc cô ấy không hề có ý nghĩ đó. Cô ấy là một cô gái hiền lành và ngây thơ. Ngoài ra cô ấy cũng không muốn làm điều gì khiến Rob bức tức. Cô ấy biết rõ những cơn thịnh nộ của anh ta như thế nào rồi. Cô ấy hy vọng là dần dà Rob sẽ mềm lòng và quyết định giữ đứa bé lại.

- Sao ông biết là cô ấy hy vọng? - Micah hỏi.

Aidan nhìn Micah đáp: - Cô ấy nói với tôi.

- Cô ấy gọi điện thoại cho ông hay nói thẳng cho ông biết?

- Cô ấy không cần phải gọi điện thoại, vì lúc nào tôi cũng ở gần họ. Tôi đã lái xe cho họ trong những buổi hẹn hò.

- Anh làm tài xế à?

- Nói thế này thì đúng hơn. Tôi được chỉ định lái xe. Tôi cũng là người bạn thân nhất của Rob. Cô ấy nghĩ là tôi có thể thuyết phục Rob nhận đứa bé và cô ấy.

- Anh có cố gắng làm thế không?

- Hy vọng gì mà cố gắng? Tôi biết rõ anh ta. Như tôi vừa nói, Rob không biết tình yêu là gì cả. Vì thế tôi đã khuyên cô ấy tốt hơn nên rời thị trấn, sinh đứa bé, và tìm một người khác.

Poppy giờ mới lặng lẽ lên tiếng: - về điểm này thì đó là điều chị ấy đã làm.

- Ngoai trừ chuyện xảy ra sau lời khuyên của anh “nên rời thị trấn” ấy - Griffin nói. - Chúng ta mất hết một trang của câu chuyện đó. - Anh nhìn qua Aidan hỏi: - Đêm hôm đó anh có ở đấy không?

Aidan thẳng người lên đáp: - Tôi có ở đấy. Hồ sơ ở cảnh sát là thế. Nhưng tôi không ở trong phòng vệ sinh dành cho phái nam.

- Anh có nhìn thấy chuyện xảy ra không?

- Hôm ấy trời tối.

Micah cao giọng hỏi: - Có phải ông từ nhà bay đến đây để nói cho chúng tôi biết là đêm ấy trời tối không? Đây là thời điểm tôi rất bận rộn. Tôi phải làm việc từ tám giờ sáng và tiếp tục cho đến nửa đêm. Tôi không thể phí thì giờ tra hỏi gì thêm. Nếu có điều gì cần nói, ông nói ngay đi. Còn không, hãy ra khỏi nhà tôi.

Câu chuyện kể mất hết năm phút, và đã để lại cho Micah phải đối diện với hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất là anh không tin Aidan cho đến khi Heather xác nhận những gì anh ta nói, mà Heather thì lại không chịu nói. Vấn đề thứ hai có tính chất cấp thời hơn. Aidan vừa mới nói xong thì tia nhìn Micah bắt gặp một chuyển động nhẹ ở mép chiếc khăn bàn phủ đến tận sàn nhà. Có lẽ đó là do một luồng gió nhẹ thổi qua chẳng? Micah nín thở nhìn chăm chú chiếc khăn bàn kia. Khi nó rung nhẹ lần thứ nhì anh liền băng ngang qua căn phòng, lật cái khăn và bỗng con bé Star lên.

- Con không được phép trốn ở đây, - anh la nó, nhưng giọng không có chút giận dữ. Star là con bé cưng của anh, là trách nhiệm của anh. Nó đã chịu quá nhiều mất mát với số tuổi của nó. Nếu anh không thể cung cấp cho nó thứ gì khác, thì ít nhất anh cũng phải cho nó một thời thơ ấu đẹp đẽ.

- Mẹ lái xe cẩn thận lắm, - con bé nói. - Mẹ không lái xe nhanh.

- Bố biết con ạ. Nhưng mấy người chúng ta đang nói về một người đàn bà khác, ở một nơi khác.

- Không phải về mẹ chứ?

- Về một người tên là Lisa.

- Con muốn có mẹ.

Anh áp má nó lên vai mình. - Chúng ta đang bàn cách đem mẹ con trở về. Câu chuyện là vậy đó. - Anh đưa mắt nhìn quanh phòng tìm một nơi có thể ẩn núp khác: - Chị con đâu?

- Trong phòng nhỏ. Chị không muốn thấy ông đó. Micah bước xuống hành lang bảo Griffin: - Gọi Cassie, - Rồi anh ẵm con bé Star đi vào phòng ngủ của hai đứa. Cánh cửa phòng phụ khép hờ.

- Ra đây Missy!

- Không! - Giọng nói nhỏ từ bên trong vọng ra. Anh mở rộng cánh cửa. Những tấm chăn treo đã bị rơi xuống che kín khiến anh không nhìn thấy con bé đâu, nhưng anh vẫn nghe tiếng nó. - Bố có thể vào đây. Nhưng ông đó thì không được. Và Heather nữa.

Micah ngồi xuống nơi anh nghe tiếng nó, đặt Star lên đùi. - Tại sao Heather lại không được? - Anh hỏi nó.

- Heather không còn ở trong gia đình chúng ta nữa.

- Tại sao không?

- Vì con không thích ông đó.

Micah biết ý con bố. Aidan đại diện cho một phần của Heather làm cho hai đứa nhỏ sợ hãi. Và con bé Missy đã phản ứng lại trước nỗi sợ ấy.

Làm thế nào để an ủi, trấn an nó, anh tự hỏi, trong khi không trấn an được chính mình?

- Con ra đây! - Anh nói rất dịu dàng.

- Không!

- Ở đây chỉ có bố thôi. Bố với Star.

- Còn Poppy và Griffin. Con cùng không thích ông ấy.

- Con thích ông ấy, - Star lên tiếng.

Missy thò đầu ra khỏi đồng chăn. - Đó là vì em thích kẹo sôcôla. Nhưng em còn bé không nhìn thấy những gì chị thấy.

- Con nhìn thấy gì? - Micah hỏi.

- Ông ấy đang cố đem Poppy xa chúng ta, như người đã đem Heather đi, người đã đem mẹ đi.

- Missy, ông ấy không làm thế đâu. Đây không phải là chuyện đem đi xa, mà cộng thêm vào thôi. Thêm Griffin vào với Poppy. Thêm Heather vào với chúng ta.

Đôi mắt Missy chột long lên, và giọng nói cũng chột gắt như giọng anh lúc còn ở phòng khách: - Con không cần Heather.

- Bố cứ tưởng là con yêu thương Heather chứ!

Con bé Star nhìn lên anh nói: - Con yêu mẹ Heather.

Bố cũng yêu mẹ phải không?

Từ cửa phòng, Poppy đã thò đầu vào gọi nhỏ anh: - Micah, Cassie muốn chúng ta đến.

Anh đứng lên, mang theo con bé Star. - Tôi không đi được. Hai con bé và tôi còn phải nấu nhưa. - Lách qua chiếc xe lăn của Poppy, anh đi xuống bếp với con bé Star trên tay. Đi ngang qua Billy đang ngồi ăn sandwich, anh nói: - Tôi đi đốt lò bốc hơi đây. - Rồi đi về cuối hành lang. Vừa đặt tay lên nắm cửa sau, Griffin đã gọi anh. - Chúng ta phải đi gặp Heather.

Micah quay lại nói: - Các người cứ tùy tiện.

- Có Aidan cùng đi nữa.

- Tốt!

Poppy lăn xe vòng qua Griffin đến bảo Micah: - Micah, anh phải đến đó. Chuyện quan trọng lắm.

Micah mong là Poppy nói đúng, nhưng anh đã đến đây trước đây rồi, và Heather đã không chịu nói gì cả. Vậy giờ anh có đến nữa cũng đâu có ích gì?

Tại nơi đây, tại nhà chế biến đường này, cùng với hai đứa bé, anh còn có một mục đích, một lý do. - Poppy, tôi phải làm việc. Không thể bỏ đây đi West Eames được. Nhựa đang chảy, mặt trời đang chiếu sáng. Nếu tôi không làm thì ai làm đây?

- Ta! - Billy đã đến sau lưng Griffin lên tiếng. Khi đứng lên, người ông cụ trông thật cao lớn. - Ta có thể bắt đầu cho máy chạy. Để ta mượn điện thoại của cháu gọi thêm người đến giúp. Ta có thiếu gì bạn bè trong thị trấn này.

Poppy lăn xe đến gần Micah, giọng nàng khẩn trương hơn: - Sau khi nghe câu chuyện Aidan kể, làm sao anh lại có thể tức giận được?

Micah không sao trả lời Poppy, vì anh đang giận thật.

- Chúng ta quá thân thiết, quá gần gũi, - Poppy năn nỉ - Cassie đang cần có sự xác minh. Chị ấy cần nghe câu chuyện từ phía Heather. Anh không cần à?

Hiển nhiên là có. Đó là tất cả những gì anh vẫn mong muốn trong nhiều ngày nay.

- Chuyện này có thể xảy ra khi chị ấy nhìn thấy Aidan. - Poppy vẫn tiếp tục với giọng năn nỉ: - Cassie đang trông mong vào điểm này. Nếu anh không có mặt ở đây, có thể Heather chẳng thiết tha gì nữa. Chị ấy yêu anh. Đây chính là lúc chị ấy cần anh hơn hết - Nàng ngừng lại một chút để lấy lại nhịp thở rồi thì thầm: - Chị ấy lo sợ mất anh vì anh đã không đến gặp chị ấy. Anh không tha thứ được cho chị ấy sao?

Micah chưa kịp trả lời thì hai bàn tay bé nhỏ của Star đã ôm lấy mặt anh, quay lại nhìn thang vào anh và nói: - Con đã giúp cô Poppy làm sandwich kẹp cá ngữ - Mẹ Heather rất thích cá ngữ. Nếu bố mang cho mẹ một miếng mẹ sẽ nghĩ đến con chứ?

Căn phòng khá chật để chứa cả năm người một lúc, nhưng Cassie nhất quyết bảo cả năm người đều rất cần thiết cho công tác bào chữa cho Heather, nên người gác đã để cho họ vào hết. Micah lùi lại phía sau, đứng dựa vào tường, tự nhủ sở dĩ anh có mặt ở đây là vì con bé Star, cho đến khi cánh cửa phòng mở và Heather bước vào. Khi đôi mắt màu xám bạc của nàng chiếu thẳng vào anh, thì anh biết ngay là mình đã tự lừa dối. Trái tim anh vẫn đau nhói giống như khi nhìn nàng bị các nhân viên FBI dẫn đi.

Sau đó Heather nhìn thấy Aidan. Chút ửng hồng trên gương mặt của nàng biến mất. Nàng nhìn sang Cassie vẻ đầy hốt hoảng.

Cassie nhất quyết phải thành công trong vụ này. Mark có thể cho là bà đã quá chú tâm đến công việc mà bỏ quên những người bà yêu thương, nhưng Heather chính là một trong những người mà bà thương mến. Bà bước đến bên Heather, cầm tay nàng và nhẹ nhàng nói: - Rốt cuộc tôi đã có được một lý lẽ để bào chữa cho chị. Với Aidan chịu làm nhân chứng cho những vụ ngược đãi chị, chúng ta có thể đưa ra lý luận là chị lo sợ cho mạng sống của mình. Heather nhìn sang vẻ ngờ vực, rồi nói nhỏ với Cassie: - Còn có những tố giác khác nữa.

- Bỏ trốn vì sợ bị truy tố à? Chúng ta có thể đối phó với chuyện ấy. Tôi đã chuẩn bị sẵn phương cách rồi. Gia đình DiCenza vẫn tự hào về hình ảnh của họ. Từ lâu họ đã tuyên bố âm ỉ chị là con người xấu xa như thế nào và những lời tố giác ấy của họ không hề bị thách thức, vì chị không xuất hiện để nói lên tiếng nói của mình. Mọi việc sẽ khác hẳn nếu chị chịu nói. Nhất định họ sẽ thù ghét những gì chị nói, và quan trọng hơn cả là họ không muốn chúng được báo chí trích dẫn. Họ sẽ chỉ thị cho vị phó chương lý đưa ra đề nghị mặc cả. Một khi nghe các lý luận bào chữa cho chị, họ sẽ muốn vụ này được giải quyết nhanh chóng một cách lặng lẽ.

- Họ có quyền thế. Họ có thể kết án một người vô tội.

- Lần này thì không. Chúng ta có hồ sơ y tế của chị. Chúng ta có hồ sơ vụ con nuôi. Chúng ta có Aidan.

Heather lại nhìn nhanh qua Aidan rồi lại nói nhỏ với Cassie: - Sao bây giờ anh ta mới xuất hiện?

Căn phòng hẹp, câu hỏi của Heather dù nhỏ nhưng cũng đủ cho Aidan nghe được.

Anh ta trả lời ngay: - Vì bọn họ đã lợi dụng, ngược đãi người khác, không chỉ về mặt thể xác, mà còn lợi dụng cả thể lực nữa. Và điều này là sai. Rob thì đã chết rồi. Cô đã có một cuộc sống tốt. Tôi không thấy có mục đích gì khiến họ giờ đây cứ săn đuổi cô. Cô đã đau khổ, tôi biết. Tôi đã lái xe đưa cô đến bệnh viện. Hai lần - và tôi có nói chuyện này với ông cụ Charlie DiCenza. Ông ta bảo xem như ông ta không nghe nói gì về chuyện đó, và khuyên tôi cũng nên làm thế.

- Và ông đã làm theo lời ông ta. - Micah tấn công. - Ông đã cầm miệng như hến khi bọn họ tố giác cô ấy về tội sát nhân!

- Cô ấy đã bỏ đi, - Aidan cãi lại - Không có phiên tòa nào cả. Cô ấy đã trốn thoát, và đã xây dựng một cuộc sống mới tốt hơn. Cái tội của tôi không phải là lúc đó đã giữ im lặng, mà đã để cho sự việc đi đến tình huống như hôm nay. Tôi sẽ phải trả giá với chuyện đó. Nhưng cũng chưa quá muộn để làm thay đổi hậu quả của vụ này.

Heather dường như ngưng thở.

Cassie càng gia tăng áp lực cố thuyết phục nàng: - Bà mẹ của Rob là điểm dễ bị tấn công nhất trong vụ này. Rob là đứa con cưng của bà. Bà ta sẽ không muốn thấy tên con mình bị lôi xuống vũng bùn. Rồi còn đứa bé nữa - Tia nhìn của Heather chuyển sang phía Micah. Cassie lắc nhẹ tay nàng để lôi sự chú ý của nàng về với bà - Bà mẹ của Rob là một con chiên ngoan đạo. Bà ta sẽ không muốn kẻ khác bảo con trai bà muốn hủy diệt cuộc sống đứa con của nó.

- Anh ấy bảo không phải con anh ấy - Heather thì thầm.

- Xét nghiệm DNA có thể chứng thực chuyện đó.

- Làm thế nào được nếu không có đứa bé? Tôi không biết hiện nó ở đâu.

- Heather, chúng ta có thể tìm nó. Chị cứ tin tưởng vào tôi.

- Nó sẽ thù ghét tôi về chuyện tôi đã làm.

- Không ai thù ghét chị về chuyện chị đã làm lúc ấy. Chúng tôi chỉ ghét chị về chuyện chị đang làm đây, - Cassie nói, nhưng cùng với nụ cười cố làm nhẹ bớt câu nói trên. - Heather mà chúng tôi biết, có sức mạnh, có khả năng, tận tụy và kiên định, nhưng Heather đang ở đây, tại nhà giam này, không như thế. Chúng tôi muốn có lại chị Heather trước đây, người mà chúng tôi yêu

mến.

- Nhưng...

- Không ai hoàn hảo cả. Sự im lặng của chị, sự im lặng này không thể nào tha thứ được. Những chuyện khác, chúng tôi có thể tha thứ.

Hai mắt Heather lại hướng thẳng vào Micah. Lần này mắt nàng cứ dán mãi vào đấy.

Micah chẳng nghe được bao nhiêu những lời Cassie nói. Anh còn đang mãi nhớ lại những ngày tươi đẹp trong cuộc sống của anh và Heather vừa qua, những thứ mà anh vẫn còn muốn có. Vâng, anh vẫn muốn có một cuộc sống như thế, nhất là khi nàng đang nhìn anh, xem anh như là trung tâm vũ trụ của nàng, những gì anh nói với nàng quan trọng hơn bất cứ lời nói nào của những người khác, tình yêu của anh là thứ duy nhất mà nàng muốn có.

Tức giận ư? Tức giận là gì nếu không phải là một cơn xúc động thoáng qua, và một sự hiểu nhầm, một thất bại trong sự truyền đạt cảm nghĩ? Nó không có một vị trí lâu dài trong một cuộc sống đầy đủ, bền vững, một cuộc sống mà ta chia sẻ với người mình yêu thương.

- Điều mà chúng ta cần là thế này, - Cassie nói. - Chỉ những lời nói của Aidan thôi không đủ. Chị là người duy nhất ở trong chiếc xe đêm ấy. Chị phải nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong lúc Cassie nói, Heather vẫn dăm dăm nhìn Micah bằng đôi mắt sợ hãi, khiến cho gan ruột anh càng lúc càng bối rối. Bức tường anh đang dựa vào chợt như lạnh ngắt và cứng hắt. Anh rời bức tường bước đến choàng tay qua vai nàng, dùng hai ngón tay cái nâng cằm nàng lên.

- Nói cho anh nghe đi, - anh lặng lẽ bảo Heather. - Chính em nói ra.

Nàng vẫn còn chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh. Mọi thứ ở người anh đều như muốn kêu lên bảo nàng: "Hãy nói cho anh biết. Anh cần phải biết - Anh yêu em. Sẽ không có gì thay đổi đâu". Chắc là Heather đã nghe tiếng kêu đó, vì Heather đã nắm chặt cổ tay anh bằng cả hai tay.

- Em đã ngại không muốn hẹn hò với anh ấy. - Giọng Heather sau đó đầy vẻ đau khổ, vang lên rõ ràng sau một phút ngần ngại. - Nhưng rồi em lại muốn có những cuộc hẹn hò ấy, vì một người như em mà cặp bồ được với một người như anh ấy là một giấc mơ biến thành sự thật, nhưng chắc chắn là sẽ không đạt được gì cả. Anh ấy và em quá khác biệt. Khi em nói với anh ấy như thế, Rob không ngớt bảo chuyện đó không sao, rằng anh ấy yêu em, rằng cần giữ mối liên hệ này trong vòng bí mật chờ cho đến khi đúng thời điểm, lúc ấy anh ấy sẽ nói cho mọi người biết. Nói cho mọi người biết, đó là từ anh ấy dùng, làm như anh ấy rất tự hào về mối liên hệ này.

- Nhưng anh ấy đã đánh em, - Micah chỉ cái thẹo ở khoe miệng nàng.

- Khi anh ấy uống nhiều. Lúc nào anh ấy cũng xin lỗi về những cơn say và về những lần đánh em như thế. Và em yêu anh ấy, hay là yêu giấc mơ của em. Và khi em mang thai thì sự việc trở nên tồi tệ. Anh ấy tức giận vô cùng, bảo đứa bé không thể nào là con của anh ấy, vì anh ấy lúc nào cũng mang bao cao su.

- Có thật vậy không?

- Khi anh ấy không say. Nhưng đúng là con anh ấy. Em không có hẹn hò với ai khác. Và em không đòi anh ấy phải cưới em. Em chỉ muốn anh ấy giúp em giữ đứa bé. - Giọng nàng nhỏ dần, đôi mắt lộ vẻ triu mến.

- Em muốn sinh đứa bé. Em muốn nó vô cùng.

- Đêm hôm ấy em đã nói với anh ta về chuyện đứa bé ấy à?

- Không. Em không nói gì về chuyện đó. Đêm ấy em làm việc. Nhưng anh ấy cứ kéo em ra bên ngoài, và cứ uống rượu liên hồi. Anh ấy bắt đầu gọi lớn tên em, nên rốt cuộc em đành phải ra với anh ấy, cố làm cho anh ấy bớt nóng nảy. Anh ấy hỏi em đã phá cái thai chưa, và khi em bảo chưa, anh ấy bảo sẽ làm công việc ấy cho em.

- Làm chuyện đó à? - Micah hỏi

- Đá vào em. Anh ấy bảo sẽ đá cho vắng đứa bé ấy ra, rồi bắt đầu xô em, đẩy em ra khỏi đám đông. Khi em bắt đầu chạy, anh ấy đuổi theo. - Micah nhìn thấy vẻ đau đớn trong đôi mắt nàng, và muốn bảo nàng thôi đừng kể nữa. Heather chỉ mới nói đến những gì Aidan đã nói. Nàng cần tiếp tục, vì Aidan chỉ mới kể đến đó.

- Rồi sau đó chuyện gì xảy ra?

Hai mắt Heather đã mờ lẹ. Những gì bấy lâu chất chứa trong lòng nay đã có dịp tuôn ra cả. - Em tin là anh ấy sẽ đá vào em và giết chết đứa bé trong bụng. Em không thể để chuyện ấy xảy ra được. Vì thế em chạy lách qua các chiếc xe khác ra bãi, đến chỗ xe em đậu. Và ý nghĩ duy nhất của em lúc ấy là phải rời xa nơi đó.

Em bắt đầu lái xe ra bãi trống. Hôm ấy trời rất tối, và em con nhớ lúc ấy em gần thoát được rồi, gần được tự do, và em đã cho xe chạy nhanh hơn. Em không biết là anh ấy đã chạy ngay ra trước mũi xe của em. - Giọng Heather bắt đầu run - Em không biết là mình đã cán chết anh ấy. Em cứ cho là anh ấy được người đi theo bảo vệ vì đang say rượu. Và vì là người của gia đình DiCenza, người DiCenza không chết. Thậm chí họ cũng không hề hấn gì nữa.

- Nhưng em đã bỏ chạy.

- Anh ấy là người của DiCenza. Anh ấy có thể bị chấn thương sọ não, nên họ sẽ theo đuổi bắt em vào tù và lấy đứa bé. Em đã bỏ chạy, và khi nghe nói là anh ấy đã chết, em tiếp tục chạy trốn. Em đau lòng đứt ruột khi phải đem cho đứa bé, nhưng em muốn nó được an toàn. Sau đó em đến Lake Henry, gặp anh và hai đứa nhỏ. Em đã gạt bỏ khỏi đầu óc tất cả cái quá khứ đau buồn ấy. Khi làm thế, khi phải rũ bỏ tất cả, mình phải xem như những chuyện đó chưa bao giờ xảy ra. Chín mươi phần trăm khoảng thời gian này em cảm thấy như thế.

- Thế còn cái mười phần trăm kia? - Micah hỏi.

- Là những lúc anh nói về chuyện cưới hỏi và sinh con cái, và em lại nghe tiếng động đó.

- Nghe tiếng động gì?

- Tiếng va chạm thân hình anh ấy vào xe. Thỉnh thoảng em vẫn còn nghe nó vang lên liên hồi, và lúc ấy em nhận ra đó là trái tim của em. Micah, không bao giờ em quên được tiếng động đó. Nó kinh khủng lắm, và lúc đó em nhận ra là nó tượng trưng cho sự kết thúc một cuộc sống... nếu không phải vì đứa bé trong bụng, có lẽ em đã tự kết thúc cuộc sống của mình rồi. Em không thể chịu được ý nghĩ mình là kẻ giết người.

- Đó là lập luận bào chữa chính của chúng ta. - Cassie nói.

- Họ sẽ không tin em. - Heather nhìn Micah nói.

Anh nhìn qua Aidan hỏi: - Những gì cô ấy vừa nói có phù hợp với những gì anh chứng kiến không?

Aidan gật đầu. - Hôm ấy trời tối. Anh ta đã đe dọa cô ấy.

- Anh sẽ ra tòa khai chuyện ấy chứ? - Cassie hỏi.

- Vâng.

Heather nắm chặt cổ tay Micah - Em không muốn trở lại đây, - nàng nói - Các người không biết quyền thế mà họ có đâu.

Đúng - Micah không biết. Anh được cái may là sống với những con người tử tế đáng hoàng hơn gia đình DiCenza. Anh có cảm tưởng là nếu anh có thể sửa lại một vài nhịp cầu, những con người tử tế đó sẽ tập hợp quanh Heather một khi họ nghe được tất cả câu chuyện, chưa nói đến chuyện mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Sẽ có những hàng tỉ lớn. Heather sẽ phải trở về lại California và không biết những gì chờ đợi nàng ở đây.

Nhưng anh biết được một điều. Nếu nàng đi, nàng sẽ không cô độc.

Poppy muốn ăn mừng. Nàng biết Cassie còn khối công việc phải làm để có được một cái thể thương lượng khả dĩ tốt nhất cho Heather trước khi cô trở về lại California. Còn chuyện đứa bé ấy nữa. Họ phải tìm cho ra nơi nó được nhận làm con nuôi, nếu cần đến một cuộc trắc nghiệm DNA. Nhưng buổi xế chiều hôm ấy họ đã đạt được những bước tiến xa hơn những lần trước đây nhiều. Nàng cảm thấy phấn khích mạnh, thấy mình lạc quan, dùng cảm.

Về đến nhà, sau khi trả lời vài câu hỏi tò mò trong điện thoại, rồi gọi đi vài nơi khác, Poppy thấy mình còn thừa năng lực để vào phòng tập, làm một vài động tác vận động cơ thể.

Chợt nghe có tiếng động cơ của một chiếc xe trượt tuyết, Poppy bước đến cửa sổ nhìn ra. Ánh đèn pha rọi xuyên qua bóng hoàng hôn đang xuống nhanh trên mặt hồ. Nhìn kỹ chiếc xe và người cầm lái với chiếc nón chụp, nàng biết ngay đó là Griffin. Nàng đặt đôi kẹp tay xuống, lăn xe ra phòng chính mở cửa vừa lúc Griffin cho xe đậu trước nhà.

Bước vào phòng, anh giở nón ra cười: - Chào!

Trông mái tóc màu hung đỏ rối bời và đôi má đỏ hồng, nàng biết anh đang thích thú cảnh mùa đông trên mặt hồ, và thấy hài lòng. - Chào anh.

- Hôm nay là ngày tốt đối với chúng ta, - anh nói.

Poppy gật đầu.

- Vì thế anh đến đây đưa em đi một vòng.

- Micah để anh nghĩ sớm à?

Nụ cười Griffin càng tươi hơn. - Billy rủ thêm một người bạn, một ông cụ ở Cotter Cove tên là Amos đến giúp. Họ không cần anh nữa. Micah và hai đứa nhỏ lo chuyện củi lửa nên anh thành kẻ dư thừa.

- Dư thừa à?

- Không có gì sung sướng hơn. Đi nào. Chúng ta làm một vòng.

- Trời sắp tối rồi.

- Em có biết tầm nhìn xa như thế nào khi đèn pha phản chiếu ánh sáng từ mặt tuyết lên không?

Poppy biết. Nàng biết rất rõ. - Có lẽ để lần khác vậy, - Poppy vẫn do dự.

- Anh muốn đưa em đến Little Bear.

- Trời đang mưa mà.

- Không. Hiện giờ thì không. Chi lát phát sương mù. Billy bảo anh cứ dùng chiếc xe này của ông cụ, nên anh tính sẽ ra ăn tối ở đây. Anh lấy món chili ở cửa tiệm của Charlie. Em thích món chili lắm mà.

Poppy nhìn kỹ chiếc xe. - Em không thể đi trên chiếc xe ấy được.

- Có phải vì thiếu tin tưởng không?

- Không. Những ký ức xấu.

- Có lẽ lần này chúng ta sẽ tạo nên những ký ức đẹp.

Về nguyên tắc nàng có thể đồng ý. Nhưng thời điểm lại không đúng. Nàng chưa sẵn sàng.

- Nào, Poppy! - Griffin vỗ về nàng. - Đêm ấy có gió bão. Chuyện xảy ra không liên can gì đến chuyện nhậu nhẹt say sưa. Ngay cả những tay lái cừ khôi cũng không tránh được chuyện đó.

Nụ cười dễ dãi của Poppy chợt biến mất. Nàng ngồi lại xuống ghế - Làm thế nào anh biết chuyện đó? Ai đã nói cho anh nghe?

- Nếu anh nói, em chịu đi với anh chứ?

- Vâng.

- Anh đọc hồ sơ cảnh sát. Đây là loại hồ sơ chung cho mọi người cần đọc.

- Anh đã nói chuyện với ai?

- Với em. Chỉ với em thôi.

- Em không nói về tai nạn.

- Đúng. Anh ráp nối những gì được biết, và em đã xác nhận chúng.

Poppy không chối cãi vào đâu được. Quả nàng đã làm thế. Thấy mình bị mắc bẫy, nàng cho xe lăn vòng lại, vào phòng luyện tập. Nàng nghe có tiếng tháo đôi giày boots ra, rồi tiếng chân Griffin đi theo nàng. Lung quay lại phía anh ta, Poppy nói. - Em không có quyền đi trên một chiếc xe trượt tuyết cũng như chuyện không có quyền đi bộ, hay lập gia đình và sinh con cái.

- Lại chuyện tội lỗi! - Poppy chưa kịp hiểu ý Griffin thì anh đã tròng hai tay chiếc áo trùm đầu vào tay nàng. Vài giây sau, anh đặt chiếc mũ của nàng lên đầu nàng rồi bảo: - Đội nón lên - Nói

xong, anh ẵm nàng lên, bước qua phòng khác.

- Griffin, em không muốn đi. Trời tối rồi. Xe trượt tuyết làm em sợ. Em muốn ngồi trên xe lăn thôi.

Khí lạnh bên ngoài ập vào mặt nàng khi Griffin mang nàng bước ra khỏi cửa. Nhưng cái lạnh cũng bớt được phần nào khi Griffin chụp cái nón nhựa lên đầu nàng.

Cười lên chiếc xe, anh đặt nàng xuống cái ghế bên trước mặt, rồi đội nón nhựa lên. Đến lúc đó anh mới dừng lại, lật miếng nhựa plastic che mặt cả hai cái nón lên, nhìn thẳng vào nàng nói: - Hãy nói cho anh biết là em không muốn đi. Nếu em không muốn thật, anh sẽ đem em trở vào nhà lại.

Nếu Griffin không để cho nàng có sự lựa chọn, có lẽ nàng đã từ chối chuyến đi này. Nàng đã trưởng thành, đã là một con người độc lập, không có lý do gì để bị bất cứ ai hay bất cứ thứ gì thúc ép, chưa kể đến chuyện nó tạo cho nàng một cảm tưởng khó chịu. Nhưng những xúc động lần này cùng có cái mặt khác của chúng. Đúng là ngồi trên một chiếc xe trượt tuyết lần đầu tiên kể từ khi bị tai nạn, có thể gọi lại những ký ức đen tối, nhưng lạ thay những ký ức cũ này lại mơ hồ không rõ nét, trong khi những cảm xúc mới của sự kích thích, táo bạo, thậm chí cả cái lạnh của mùa đông tuyết giá lại rất rõ.

Nàng không muốn trở lại bên trong nhà. Đây là một đêm để mừng những kết quả đạt được lúc ban chiều. Không gì thích hợp hơn.

Từ thích hợp cũng không diễn tả đủ cái kinh nghiệm mới này. Ngồi xe lướt trên mặt hồ đầy hứng thú, bữa ăn tối bên ánh lửa ấm áp đầy thi vị và cuộc làm tình sau đó thật tuyệt vời. Nàng không thoải mái mấy với những tiện nghi hạn chế của phòng tắm, nhưng Griffin đã săn sóc nàng thật chu đáo. Không khí ấm thấp, nhưng trời lại không lạnh lắm nên hai người đã quần xắn ra ngồi trước cổng một lúc. Bầu trời không sao, và mặt trăng hoàn toàn bị che khuất. Khi sương mù đọng lại thành những hạt mưa phùn lấm tấm, rồi mưa nặng hạt hơn, thì cả mặt hồ trông như một bầu trời sao lấm tấm.

Với bầu không khí thân tình gần gũi trong khi cả hai ngồi trước cổng, Poppy muốn hỏi Griffin khi nào thì anh trở lại Princeton. Anh ta sẽ đi, nàng biết. Anh ta sẽ thấy chán nơi này.

Poppy không thể đi Princeton. Thật ra, nàng có thể đi nhưng lại không muốn. Nàng yêu mến Lake Henry, yêu mến cuộc sống ở đây. Nàng yêu mến con người ở đây, sự yên bình của thị trấn, ý thức kiểm soát của cộng đồng. Trên hòn đảo nhỏ bé này, sự xê dịch của nàng tùy thuộc vào Griffin, vậy mà nàng chẳng hề quan tâm. Nàng không nghĩ là ở thành phố mình sẽ cảm thấy thoải mái như ở đây.

Dù với sự thân mật gần gũi như thế, rốt cuộc Poppy cũng không hỏi khi nào thì Griffin quay về lại đây, vì nàng không muốn nghe câu trả lời. Những ý nghĩ về chuyện này đã trở lại khi nàng thức giấc lúc nửa đêm, vào lúc Griffin dậy ném thêm củi vào lò sưởi. Poppy thao thức với ý nghĩ trên thêm mấy tiếng đồng hồ nữa, trong lúc nằm nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái hiên. Từ âm thanh của những giọt mưa, nàng đoán biết là càng về sáng những trận mưa nhỏ dần dần thành trận mưa lớn. Rồi những âm thanh đều đặn ấy ru nàng vào giấc ngủ.

Tuyết cứ đùn lên cao dần bên ngoài các cửa sổ, che lấp chúng khiến căn phòng trở nên tối tăm, và phải mất một thời gian thật lâu hai người mới nhận ra là họ đã dậy rất trễ. Griffin ngồi dậy xem đồng hồ. - Ôi trời! Mười giờ rưỡi rồi.

- Hôm nay là Chủ nhật và trời lạnh - Poppy lẩm bẩm - Em cần hơi ấm của anh. Griffin quay người nhìn xuống nàng, nói: - Lẽ ra anh phải đến Micah.

- Chắc đi không được đâu. Anh nhìn ra bên ngoài thử xem!

Griffin cho thêm củ vào lò sưởi và thổi lửa lên, lò sưởi tắt đã lâu khiến căn phòng trở nên lạnh cóng. Anh vội chạy đến cửa, hé nhìn ra ngoài khẽ kêu lên: - Mọi thứ đều đông cứng. May là chúng tôi đã gắn xong các ống dẫn hôm qua. Nếu để đến hôm nay chắc phải chặt đứt lớp băng mới làm được. - Anh đóng chặt cửa, quay lại với đồng chăn nệm thay cho giường ngủ.

Poppy dùng tay chà lên người anh để có hơi ấm trở lại, và nói: - Hôm nay anh không đến nhà Micah được đâu.

- Vâng, chắc không được rồi - Rồi trùm chăn kỹ lại.

Đến trưa, mưa rét vẫn không ngừng. Hai người đã ăn món xúp hộp và bơ đậu phụng, rồi ngủ lại. Đến một giờ chiều họ thức dậy và nhìn ra bên ngoài. Một lớp băng đá dày đã bám chặt vào mọi thứ, và những trận mưa rét lạnh vẫn tiếp tục rơi. Đoán là mưa hầy còn kéo dài ít nhất cũng một tiếng đồng hồ nữa, họ khép cửa và quay trở lại với lò sưởi.

- Ký ức đầu tiên của anh là gì? - Poppy hỏi.

Griffin mỉm cười. - Đầu tiên à? Chà, phải lùi lại thật xa. - Chàng suy nghĩ một lúc. - Randy đi học, anh đoán năm ấy Randy lên ba. Anh ấy là bạn chơi đùa với anh nên anh không thích thấy anh ấy đi học. Anh còn nhớ đứng trong cửa sổ màn lưới nhìn theo anh ấy leo lên xe buýt. - Còn em?

- Bố em ẵm em, đọc truyện cho em nghe. Ước gì anh gặp ông. Ông hiền lành vô cùng. Ký ức đẹp nhất của anh?

- Đẹp nhất à? Lễ Tạ ơn, những ngày Lễ Tạ ơn trong suốt những năm anh học đại học. Những dịp ấy ở nhà có hơn ba mươi người tất cả. Anh rất thích những dịp như thế. Vào lúc anh học xong đại học thì Cindy đã bỏ đi, không khí gia đình không bao giờ được như trước nữa. Còn em?

Nàng muốn nghe anh kể thêm về Cindy, nhưng chợt có tiếng rắc lớn, tiếng một cành cây thông gãy, rơi xuống đất. Vẻ lo lắng lộ rõ trong ánh mắt Poppy. Vốn không phải là dân bản địa, phải mất một lúc sau Griffin mới hiểu được sự lo ngại đó. Và lúc đó anh mới thật sự lo. - Nếu rừng cây lấy nhựa của Micah bị thiệt hại trong một cơn mưa lốc như thế này thì làm sao? - Anh hỏi.

Khi không nghe Poppy nói gì, anh bắt đầu thu dọn đồ đạc để vào bờ.

Chuyến vào bờ lại, Griffin đã cho xe chạy chậm. Vừa ra đến cánh đồng băng giá trắng xóa bên ngoài, họ đã nhìn thấy những thiệt hại. Cây cối xiêu vẹo, gãy đổ, các mái che bị sập. Lúc về đến gần nhà Poppy, họ đã thấy một thân cây gãy nằm ngang qua hiên trước nhà.

Vài giây sau, cửa trước hiên mở và Maida, Lily cùng Rose bước cả ra. Bà Maida bị trượt chân suýt ngã vì lớp băng đóng, may mà Lily và Rose đã nhanh tay đỡ kịp. Cả ba nhìn sững, không phải nhìn thân cây gãy đổ mà nhìn Poppy và Griffin.

CHƯƠNG 17

Trông cái vẻ hoảng hốt của mẹ mình, Poppy đâm lo, sợ là có thể một người nào đó mà họ quen biết bị thương tích hay tệ hơn nữa.

Griffin cho xe dừng lại gần sát thân cây ngã, tắt máy, nâng Poppy lên, thận trọng giẫm lên lớp băng đóng dày. Hai lần anh suýt trượt ngã trước khi vào đến bên trong.

- Cám ơn Chúa - bà Maida kêu lên, rồi bước ngay theo chân Griffin đi ngang qua phòng tập thể dục, một tay áp lên ngực và đang hít vào những hơi thở thật sâu. - Cám ơn Chúa. Con có biết mẹ sợ hãi đến mức nào không?

- Về con à? - Poppy hỏi.

- Dĩ nhiên là sợ cho con. Sáng sớm mẹ đã đến đây rồi, vì mẹ muốn biết chắc là con bình yên. Và mẹ đã không thấy con đâu cả. Chỉ có chiếc ghế lắn của con và chiếc xe hơi. Con có biết lúc ấy mẹ nghĩ gì không?

- Mẹ nghĩ là chị bị bắt cóc, - Rose xuất hiện ngay bên cạnh bà Maida, trong khi Griffin đặt Poppy ngồi vào ghế lắn. - Bắt cóc. Hãm hiếp và giết chết. Chị không nghĩ là mình nên gọi ai đó trong gia đình cho biết là chị đang ở đâu sao?

Đúng. Và Poppy thấy hối hận về sơ suất ấy của mình. Nàng đưa tay bế con Victoria đang luẩn quẩn dưới chân chực nhảy lên, đặt nó lên đùi. Nhưng con Victoria chỉ làm nguôi sự áy náy của nàng một chút thôi. Nàng nhìn qua Griffin như muốn cầu cứu.

- Trên đảo không có điện thoại, - Griffin nói. - Có lẽ chúng tôi đã về sáng nay, nhưng tôi thấy đi như thế quá vất vả. Tôi xin lỗi. Đó là lỗi của tôi.

Anh muốn phân trần với bà Maida, nhưng Rose lại là người lên tiếng: - Chị Poppy chắc biết rất rõ là chúng tôi sẽ vô cùng lo lắng. Poppy, sao chị lại không biết được chuyện đó? Chị không bao giờ bỏ nhà đi qua đêm mà. Không bao giờ chị làm thế. Và bỏ lại chiếc ghế lắn.

- Rose, - Lily lặng lẽ nói. - Poppy đã về rồi. Đây là một sự hiểu lầm.

- Ích kỷ, - Rose nói. - Chiếc ghế lắn nằm ở đây mà không có người, trừ con mèo. Thử nghĩ xem chúng ta nghĩ như thế nào khi nhìn thấy cảnh ấy?

- Chị không biết là mọi người cùng đến - Poppy nói.

- Trong khi bên ngoài bắt đầu bão tuyết mà không ai đến à? - Có tiếng cây ngã bên ngoài. Rose đưa mắt nhìn lên trần nhà như muốn cho thấy nỗi lo của mình là chính đáng. - Đây, chị thấy chưa? Đó là lý do hoàn toàn hợp lý để cả nhà lo lắng. Chỉ có Chúa mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong một cơn bão tuyết như thế này. Và chị thì ở đây, cứ nhất mực đòi sống một mình. Đó cũng là một sự ích kỷ rồi, chưa nói đến nhiều chuyện khác nữa. Mẹ lúc nào cũng lo cho chị. Chị làm mẹ già thêm nhiều tuổi.

- Mẹ không sao, - bà Maida lẩm bẩm.

- Mẹ lo thật mà. - Rose cãi lại. - Mẹ đã vô cùng hoảng sợ. Mẹ đâu còn trẻ như trước kia nữa!

- Và mẹ cũng chưa đến nỗi già như con nghĩ đâu, Rose. Mẹ không sao cả - Maida nhắc lại, nhưng Rose đã quay lại Poppy nói: - Hồi còn nhỏ, lúc nào chị cũng làm theo ý mình. Càng điên rồ càng tốt. Chị không cần nghĩ đến chuyện bố và mẹ nghĩ gì, không cần biết đến sự lo lắng của hai ông bà. Em giờ đã làm mẹ và em hiểu rõ cảm nghĩ của mình khi có một đứa con vô trách nhiệm. Có điều hiện chị cũng đã là người lớn rồi; em cứ nghĩ là cái tai nạn ấy sẽ cho chị một ý thức về trách nhiệm chứ.

- Dường như không, - Poppy nói ngay vì nàng thấy đó là lối duy nhất để làm Rose im lặng. - Những sự cố trong cuộc đời vẫn xảy ra, chúng đến rồi đi. Chị đã là một người lớn và chị vẫn vô trách nhiệm. Còn em thì đã làm mẹ, và em vẫn là con người có đầu óc hẹp hòi.

- Ôi, Poppy! - Maida van nài.

Nhưng Poppy đang bực tức. - Nó nói đúng ở một điểm: Con không ra ngoài ở qua đêm, và không có chiếc ghế này. Con đã không làm chuyện đó mười hai năm nay rồi, nhưng lần này con làm chuyện đó, bởi vì có một điều mà con rất muốn làm để có thể vượt qua được ý nghĩ... cái ý nghĩ... - Nàng cố tìm cách diễn đạt ý tưởng của mình liên lạc hơn - ... là... không có quyền làm chuyện đó. Con đã sống theo lối đó mười hai năm rồi, trong khi Rose vui vẻ ở bậc đại học rồi lập gia đình với anh chàng Art dễ thương, sinh ba đứa con tuyệt vời. Những thứ đó với nó là đúng, là phải, vì nó đáng được thế, còn con thì không.

- Poppy! - Lily bước lại phía Poppy nói nho nhỏ.

- Con thì không - Poppy nói. Nàng không nhìn Lily hay Rose mà nhìn thẳng vào bà Maida. - Đêm ấy con lái xe. Griffin đã đoán được chuyện đó. Mẹ chắc cũng đã đoán được.

Rose thở hổn hển. - Chị lái xe à?

Mắt Poppy vẫn không rời bà Maida. Nàng đã muốn nói chuyện này trong suốt mười hai năm chỉ để xem phản ứng của bà ra sao. Lúc ở căn chòi với Griffin, khi được hỏi về giấc mơ của nàng, Poppy đã suýt bảo là nàng muốn có tình yêu thương của mẹ. Giờ đây nàng chăm chú theo dõi bà. - Đêm ấy bọn chúng con uống rượu và cười đùa vui chơi. Khi đến lúc phải về nhà, Terry đã say nên con lái xe. Lúc ấy con không say, nhưng đã lái quá nhanh và không kiểm soát được chiếc xe. Cả hai bị văng ra ngoài. Con chạm phải mặt đất nên nay con ngồi được trên ghế lần này, Terry thì bị văng vào thân cây nên đang nằm dưới mộ.

- Cảnh sát có biết chuyện này không? - Rose hỏi, giọng khiếp sợ.

- Rose! - Lily trách em, rồi đặt tay lên vai Poppy trấn an nàng.

Poppy quay lại đối diện với Rose. - Chị không bao giờ nói cho họ biết. Em muốn thì cứ nói đi.

- Em không nói thế. Em...em không có ý...

- Nó sẽ không nói đâu. - Bà Maida bảo Poppy - Hoàn toàn không có lý do gì để làm thế cả.

- Bà Maida nói đúng, - Griffin đứng sau lưng Poppy lên tiếng. Anh không chạm đến người nàng, nhưng Poppy cùng cảm nhận sự hiện diện của anh ở đấy - Luật pháp nào bị vi phạm? Lái xe cầu thả ư? Có thể như thế, nhưng cũng không cách nào chứng minh được. Giết người vì bất cần ư? Có lẽ, nhưng Rose, cô tính trừng phạt cô ấy như thế nào đây? Cô sẽ làm gì?

Rose khoát tay nói: - Tôi sẽ không...tôi không nói...

- Cô đưa cô ấy vào tù à? - Griffin hỏi. Poppy cảm nhận được sự tức giận trong câu hỏi ấy của

anh, và thấy yêu anh vì câu nói đó. - Cô kết án cô ấy phải ngồi trên ghế lần suốt đời à? Cô ấy đã phải ngồi như thế rồi, đâu có làm gì hơn nữa! Cô kết án cô ấy bằng mặc cảm tội lỗi? Bằng cách tự hành hạ? Hay để công chúng hành hạ phỉ nhổ?

- Tôi không phải là con người xấu xa như thế! - Rose phản đối.

- Vậy thì con xấu xa à? - Poppy hỏi Maida.

Nét mặt bà lộ vẻ đau đớn, rồi đổi sang vẻ buồn rầu. Nhưng bà đã cố mỉm cười: - Không đâu Poppy ạ. Con không xấu xa hơn bất cứ ai khác trong chúng ta.

Poppy rung rung nước mắt. Ngay lúc ấy nàng nhớ lại cuộc đối đáp giữa nàng và Griffin trong căn chòi ở Little Bear. Ký ức nào đẹp nhất của nàng? Đó là lúc bà Maida ôm chầm Lily. Có thể thay thế ký ức đẹp đẽ nhất ấy bằng một thứ khác không? Như Maida ôm chầm nàng?

Nhưng chuyện này chưa xảy ra thì một tiếng ầm lớn đã vang lên làm con Victoria hoảng sợ nhảy từ đùi Poppy xuống nền nhà loang quanh tìm chỗ ẩn trốn. Rồi đèn tắt. Căn phòng tối hẳn trong bóng hoàng hôn chập choạng.

- Ôi trời! - Bà Maida kêu lên.

- Đèn bão đâu? - Lily hỏi Poppy.

- Trong bếp.

- Tôi phải về nhà - Rose nói, rồi cầm chiếc áo choàng và khi đi ngang qua phòng khách, nói: - Art đang trông coi mấy đứa nhỏ. Nhưng nếu các đường dây điện khác trong thị trấn bị đứt, nhà máy mất điện anh ấy phải đến đấy.

Điện thoại reo. Đường dây riêng của Poppy. Nàng vào bếp nhắc ống nghe. - Alô!

- Micah đây. Griffin có đấy không?

- Có. - Nàng đưa mắt nhìn Griffin. - Có chuyện gì không?

- Khỏi chuyện. Điện tắt, cây cối ngã đổ, đường ống dẫn chính bị vỡ. Tôi cần người giúp.

Con đường đã bị một lớp băng phủ lên làm cho việc lái xe rất nguy hiểm. Poppy nhìn Lily và Rose trong chiếc Suburban trượt vòng... trên đường về nhà. Maida chắc cũng đã bị thế nếu không có Griffin ngồi sau tay lái. Anh lái thận trọng hơn người dân ở Lake Henry nhiều.

Poppy có được một tiếng đồng hồ gọi điện thoại đi các nơi trong thị trấn trước khi đường dây bị đứt. Nhưng lúc đó nàng cùng đã chuyển sang hệ thống điện thoại di động vì một số đường dây trong thị trấn cũng đã bị đứt. Cũng may là một số đông những người dân địa phương đã sử dụng điện thoại di động trong khi họ ngồi trên xe tải hay đang làm việc, và vì là “cô nàng Poppy của thị trấn” đã có số điện thoại của họ. Những người nàng gọi đều có xe tải, cửa máy, cát và dây xích. Và lần này nàng không còn hàn huyên khách sáo với họ về những hiện tượng thời tiết, mà đi thẳng ngay vào vấn đề chính.

“Đây là tin rất khẩn cấp” nàng lặp đi lặp lại nhiều lần. Cây cối trong khu rừng lấy nhựa của Micah bị đổ gãy và ống nhựa chính bị vỡ. Cần phải dẹp những cây ngã mới sửa chữa ống dẫn nhựa được. Chúng tôi cần cửa máy và sức người, càng nhiều và càng sớm càng tốt, sáng mai ở nhà Micah. Ông có thể đến đây giúp không?”. Khi nghe có chút ngập ngừng, e ngại trong các câu trả lời, nàng đã thêm: “Đây là vấn đề sinh tử đối với Micah. Không có đường ống dẫn chính, anh

ấy không có nhựa để nấu. Các nhà làm đường từng bị phá sản vì những cơn bão như thế này". Với những người tìm cách né tránh nàng bởi thêm: "Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như Micah đã sửa chữa ngôi nhà bị đột của anh kỳ lễ Giáng sinh cách đây hai năm", hay nhắc họ nhớ là Micah đã từng thay cánh cửa sổ bị vỡ ở nhà, với một chiếc ghe bị chìm trên hồ, thậm chí còn làm giúp một ngôi nhà bằng gỗ. "Lúc ấy anh ấy không tính tiền công gì cả, nên giờ anh có thể giúp anh ấy để trả công lại vậy." Poppy nhất định không chịu nhận một câu trả lời từ chối nào từ các người nàng gọi.

Công việc của Cassie bị cắt ngang vì mất điện, đường dây điện thoại bị đứt và đứa con giữa của bà là Ethan bị bệnh bạch hầu, cứ bắt mẹ phải bông ả. Do đó bà phải đặt nó lên đùi, để đầu nó áp vào vai bà trong khi bà ngồi ở bàn giấy ghi chép những công việc cần làm lên tập giấy kẻ màu vàng dưới ánh sáng một ngọn đèn dầu. Bà muốn sắp xếp lại những ý tưởng của mình, sẵn sàng cho các cú điện thoại sắp đến. Bà định gọi ngay ngày hôm nay, ngày Chủ nhật thay vì chờ đến ngày làm việc thường lệ trong tuần của các văn phòng. Chủ nhật là ngày của Chúa, nhưng chắc Ngài cũng không chấp bà, vì nhiệm vụ bà hiện làm là một hành động mang tính nhân đạo. Thời gian đang cạn dần. Án lệnh của tòa ở New Hampshire sẽ hết hạn trong mười hai ngày nữa. Với các thủ tục xét xử của tòa thì khoảng thời gian này không nhiều. Do đó cú gọi đầu tiên của bà là đến nhà riêng ông Jonathan Fitzgerald. Căn cứ theo câu chuyện Heather, thì công việc tìm cho ra đứa bé ấy là việc cần phải làm. Gia đình DiCenza đã bảo đứa bé trong bụng Heather không phải là của Rob. Nếu có thể chứng tỏ được rằng nó chính là con của Rob, thì đây là lỗ hổng lớn trong hồ sơ của họ.

Bà canh đúng vào giờ xế chiều ở Chicago, xoay ghế nhắm đúng hướng để máy di động nhận sóng rõ nhất rồi bấm số.

Giọng một người phụ nữ vang lên ngay lần chuông reo đầu, có vẻ căng thẳng.

- Xin cho gặp ông Jonathan Fitzgerald.

Có tiếng thở dài nhẹ nhõm, và giọng nói bà ta trầm tĩnh hơn: - Xin lỗi, ai gọi đây?

- Tôi là Cassie Byrnes, một đồng nghiệp của ông ấy. Tôi gọi từ New Hampshire. Chúng tôi đang cùng làm việc trong một vụ án. Không hẳn hoàn toàn là thật, nhưng cũng vô hại, Cassie thầm nghĩ - Tôi xin lỗi đã phải gọi vào ngày Chủ nhật.

- Ông ấy đang nằm ở bệnh viện. Ông bị một cơn đau tim hôm thứ Sáu. Tôi cứ ngỡ bà là bác sĩ ở bệnh viện. Chúng tôi không biết hiện ông có qua khỏi được không.

Trong một phút đầy sửng sốt, Cassie không nói được gì. Bà đã lựa chọn những câu hỏi sẵn để khi Jonathan đến là trao đổi ngay. Bà đã xem xét nhiều tình huống khác nhau, kể cả chuyện ông này có thể suy nghĩ lại và chịu giúp bà. Nhưng bà đã không ngờ gặp phải trường hợp như thế này.

- Ồ! - Cuối cùng bà nói: - Tôi rất tiếc.

- Ông ấy đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Chúng tôi đã báo cho những người khác không nên đến bệnh viện, vì ở đây không cho phép khách vào thăm, ngoài gia đình chúng tôi.

Cassie suy nghĩ nhanh. - Tôi hiểu. Và bà nói rất đúng. Điều quan trọng nhất bây giờ là có được mỗi cơ may để ông hồi phục.

- Những ngày kể đây có tính chất quyết định. Cũng như chúng tôi ở đây vậy, Cassie thầm nghĩ. - Và sau đó ông cần phải tỉnh dương rồi mới từ từ bắt đầu làm việc lại. Tôi không muốn quấy rầy ông trong khoảng thời gian đó. Có một luật sư nào trong số những người cộng tác với ông phụ

trách công việc cho ông chứ?

- Chắc bà biết là Công ty Luật đã giải tán.

Cassie thấy thất vọng. - Không.

- Ông vẫn làm việc của công ty với một luật sư cộng tác khác nữa, nhưng số còn lại đã rời công ty cách đây mấy tháng. Đây cũng là một nguyên nhân gây căng thẳng cho ông. Nhưng chắc bà có thể gọi vị luật sư ấy. Ông ta còn trẻ nhưng cũng giỏi.

Cassie ghi tên vị luật sư ấy và cảm ơn bà, cầu chúc chồng bà sớm bình phục. Bà chấm dứt cuộc gọi, rồi bấm số máy vị luật sư. Alex Fireman có thể là trẻ và có khả năng, nhưng ông ta có vẻ không mấy hài lòng bị gọi vào ngày Chủ nhật.

Cassie giải thích với vẻ khẩn trương nội vụ, rồi tiếp: - Ông Jonathan có đề nghị giúp chúng tôi trong vụ này.

- Tôi đang bị tràn ngập công việc khi đảm trách nhiệm vụ của ông ấy. Nếu bà gọi lại vào thứ Ba hay thứ Tư, có thể tôi sẽ kiếm cho bà một luật sư khác giúp bà được.

- Chắc ông có giữ hồ sơ ở đấy chứ?

- Tôi không giữ nó, mà Jonathan giữ. Tôi sẽ không lục tìm các hồ sơ trừ phi có chỉ thị của ông ấy. Tôi mới vào làm việc với ông ấy được hai năm.

- Ông ấy rất chú ý đến vụ này.

- Hiện giờ thì tôi không thể quấy rầy ông ấy. Tôi rất tiếc.

Cuộc gọi thứ nhì của Cassie lẽ ra là vị Phó Chương lý phụ trách vụ án này ở Sacramento. Nhưng với sự thất bại vừa rồi, Cassie muốn liên hệ với cấp trên của ông này là vị Chương lý. Một trong những bạn học cũ của bà ở trường luật hiện làm việc cho vị Tổng Chương lý bang California, nên người bạn này của Cassie biết ít nhiều về ông ta, tuy không biết số điện thoại nhà riêng của ông. Sở dĩ bà này có được số điện thoại này là nhờ một bà chị của một người bạn đang làm việc cho nhiều ủy ban của bà vợ ông Chương lý California.

Qua người bạn cùng học luật, Cassie biết ông Chương lý California trước kia là một người con nuôi được nhận nuôi từ thuở sơ sinh, và năm hai mươi tuổi, ông này đã đi tìm cha ruột để biết gốc rễ của mình. Cassie hy vọng là với một người có kinh nghiệm như thế, ông ấy có thể có cảm tình với Heather trong vụ án này.

Nhưng người mà Cassie đang tiếp xúc có thể hoặc đã chịu ơn gia đình DiCenza, hoặc là người tuân theo từng chữ của luật pháp. - Bà Byrnes, tôi không biết bà muốn gì ở tôi. - Ông này đã nói thế sau khi nghe Cassie lắng lẽ trình bày chi tiết lý do của cuộc tiếp xúc. - Có phải bà đã chấp nhận Heather Malone là Lisa Matlock không?

- Cho đến khi tôi tìm ra đứa bé mới có thể nói được.

- Vậy bà hãy đi tìm nó đi.

- Chuyện này nói dễ hơn làm, nếu xét đến những gì tôi vừa trình bày với ông về tình hình của vị luật sư ở Chicago.

Ông ta thở dài. - Bà Byrnes, có một vài lỗi tiếp cận được chấp nhận. Gọi điện thoại đến nhà tôi

không phải là một trong số đó. Bà đã tiếp xúc với ông Grinelle về chuyện này chưa?

Bud Grinelle là vị phụ tá của ông được chính thức chỉ định phụ trách vụ án.

- Ông Grinelle đã rất nhã nhặn, - Cassie nói. - Ông ấy đã nghe tôi trình bày và hứa sẽ gọi lại tôi. Ông và tôi, chúng ta đều biết là ông ấy sẽ trình bày và xin chỉ thị của ông trong mỗi bước hành động. Với một vụ án như thế này, ông ấy sẽ phải làm thế. Ông là một vị luật sư giỏi, một vị Chương lý có trách nhiệm, nên ông ấy không làm thế không được. Tôi chưa cho ông ấy biết về đứa bé. Trước đây, ông có nghe nói về đứa bé ấy không?

- Vào lúc ấy đã có viện cứ về chuyện đó, nhưng gia đình DiCenza đã phủ nhận.

- Xét nghiệm DNA sẽ chứng minh được liên hệ đó. Tôi muốn đưa thêm vào hồ sơ vụ này sự hiện hữu của đứa bé.

- Bà đi tìm nó đi, rồi chúng tôi sẽ làm chuyện đó.

- Đứa bé ấy có thật. Chúng tôi biết ngày và nơi sinh của nó. Điều không may là vị luật sư lo thu xếp vụ con nuôi ấy không thể giúp chúng tôi được vì bệnh tình của ông ta, nên phải mất một thời gian hơn để tìm nó.

- Lúc nào cũng được.

- Nhưng theo quan điểm của thân chủ của tôi thì không. Những nguồn lực của tôi bị giới hạn. Của ông thì ít bị giới hạn hơn. Nói thẳng ra, tôi cũng còn phải nghĩ đến phía đứa bé nọ nữa. Nếu phải tìm cho ra nó, công việc này cũng cần phải làm thật nhanh và gọn. Đây là một đứa bé được nuôi từ lúc sinh ra. Giờ nó đã được mười bốn tuổi. Đó là đứa bé dễ bị thương tổn nhất. Tôi không muốn thấy báo chí biết chuyện này trước khi tôi tìm được nó. Ông có những phương cách để làm chuyện này trước khi đứa bé bị họ làm thương tổn - Nếu có một cơ may nào nhằm thuyết phục vị chương lý từng chung một cảnh ngộ làm con nuôi khác để ông ta có cảm tình hơn trong vụ này, thì đây là một cơ hội rất tốt cho Cassie.

Nhưng con người này thuộc mẫu người rất giáo điều và vô cảm. Ông ta không hề nhìn vụ án dưới khía cạnh của một con người. - Bà Byrnes, dường như bà không hiểu, - ông ta nói. Và Cassie biết là lời yêu cầu của mình đã bị gạt bỏ. - Chúng tôi không cần đến đứa bé. Bà mới là người cần nó. Hồ sơ của chúng tôi như thế đã vững chắc lắm rồi.

- Thế còn công lý? Ông không muốn biết những gì thật sự xảy ra giữa Lisa và Rob à?

- Chúng tôi đã biết rõ cả. Chúng tôi có hàng chục lời khai khác nhau, tất cả đều cho thấy rõ đây là trường hợp một phụ nữ có tư cách đáng khinh miệt, cố tình cán chết một người đàn ông tốt. Chúng tôi đã có một hồ sơ hoàn chỉnh. Đây là phần cốt lõi trong trát bắt giữ của vị thống đốc mà chúng tôi sẽ trình cho vị quan tòa ở đây. Bà sẽ nhận được nó vào cuối tuần.

Cassie lo lắng. Với nhịp độ tiến triển như thế này, giờ đây bà phải chạy đua từng ngày một, nhưng bà cũng cố đánh một con bài cuối. - Tôi hy vọng chúng ta có thể bàn thêm về chuyện này trước thời hạn đó.

- Chúng tôi sẽ làm chuyện đó một khi Lisa trở về lại đây. Dù thế nào thì tôi cũng không trực tiếp bàn luận với bà. Bà phải nói chuyện thẳng với ông Grinelle.

- Cám ơn ông, - Cassie lịch sự nói. - Tôi sẽ làm thế. Rất tiếc đã quấy rầy ông. Chúc ông hưởng những ngày cuối tuần vui vẻ.

Bà tắt máy và đặt nó xuống bàn. Xoay qua hướng nào bây giờ. Chỉ còn một nơi duy nhất. Bà cầm máy lên gọi Griffin.

Griffin nhận được tin nhắn của Cassie lúc một hai giờ sáng ngày thứ Hai. Anh và Micah đã làm việc rất muộn trong rừng cây. Họ đã phải dùng đến chiếc xe ủi, vì đó là phương tiện duy nhất có thể di chuyển trên mặt băng đóng cứng này. Và họ đã phải dùng những cây đòn xách tay để tăng cường cho cặp đèn pha của chiếc xe. Dù vậy việc nhận định những hư hại về ban đêm cùng rất khó khăn. Dĩ nhiên Micah biết rõ việc thiết kế hệ thống ống dẫn, nên anh nhìn thấy chúng dễ dàng hơn Griffin.

Ngay khi quay trở về nhà, Micah dùng viết chì liệt kê vật dụng cần dùng cho công tác sửa chữa tức thời lên giấy. Mỗi quan tâm chính của anh là phần thứ nhất của ống dẫn chính bị vỡ do một cây ngã đè lên. Phần này cùng gần nhà chế biến nên tương đối dễ sửa. Nhưng vị trí gần nhà máy của nó cùng là điểm cuối của những đường ống khác dẫn nhựa vào nhà chế biến, nên nó mang tính chất quyết định của toàn bộ hệ thống. Các bồn chứa nhựa sẽ trống rỗng nếu nó không được sửa chữa gấp.

Trong khi Micah lập bảng liệt kê trên, Griffin vào xem các tin nhắn. Anh mỉm cười với những bức điện của Poppy kêu gọi sự trợ giúp của những người trong thị trấn được phát đi từng tiếng đồng hồ một cho đến mười một giờ khuya và vui sướng với tin báo là lời kêu gọi trên đã được đáp ứng tích cực.

Nụ cười của anh vụt tắt khi lắng tai nghe tin nhắn của Cassie. Vài phút sau anh gửi cho Ralph một bức điện.

- Đây là thời điểm quyết định về vụ đứa bé của Lisa, - anh nói, và thấy Micah đang nhìn lên mình lắng tai nghe. - Vị luật sư mà chúng tôi nghĩ là sẽ giúp chúng tôi hiện đang ở bệnh viện trong phòng chăm sóc đặc biệt, nên chắc không giúp gì được, và vị Trưởng lý ở California sẽ rất sung sướng nếu đứa bé không được tìm thấy. Thời gian không còn nhiều như chúng tôi nghĩ. Trát bắt của vị Thống đốc tiểu bang sẽ đến đây vào cuối tuần. Hãy cố hết sức. Cảm ơn.

Griffin vừa tắt máy, đặt điện thoại xuống bàn thì chợt thấy Micah đứng lên với một vẻ mệt mỏi chưa bao giờ anh nhìn thấy ở anh ta. Anh hoàn toàn thông cảm với Micah. Cho đến giờ họ đã tiến được một bước thật dài và đến được gần mục tiêu. Quả là bất công khi họ biết được thứ mình cần, mà lại không thể nắm bắt được nó.

- Anh nghĩ là người của anh có tìm ra được không? - Micah hỏi.

- Được. Còn chuyện có kịp thời gian để Heather khỏi bị giải về California hay không thì tôi không biết.

- Micah! - Camille đang đứng ở cửa gọi anh. Bà đã đến chăm sóc hai con bé trong khi Griffin và Micah đang ở trong rừng cây, bà đã ngủ trên chiếc nệm dài trong phòng khách và đã thức giấc mười phút trước đây. - Con bé Star vừa thức giấc. Tôi có nên vào coi nó không.

- Không. - Micah lặng lẽ đáp. - Để tôi vào. - Anh đi ngang qua bà, nhẹ nhàng nói - Cảm ơn.

Khi bước chân của Micah nhỏ dần thì Camille nhìn thẳng vào Griffin. Vẻ tỉnh táo của bà thật không hợp với giờ giấc lúc ấy. Rõ ràng là bà đã nghe bức điện anh gửi cho Ralph. - Nếu đứa bé được tìm thấy, liệu chúng ta có giữ Heather lại đây được không? - Bà hỏi.

Griffin chợt cảm thấy mệt mỏi như Micah vừa rồi. Đưa tay lên vuốt tóc, anh thở ra một hơi dài. - Tôi cũng không rõ, Camille ạ. Đứa bé là một khẩu súng đang bốc khói. Nó là bằng chứng cho thấy Rob đã nói dối, và anh ta đã nói dối về một đứa bé vô tội. Gia đình anh ta có thể sẽ không

muốn chuyện ấy được tiết lộ. Dự đoán của tôi? Heather phải trở về California để đối mặt với những tổ giác trên, nhưng nếu chúng ta tìm được đứa bé, một thỏa hiệp giữa hai bên sẽ là điều tốt hơn cả.

Camille như đang suy nghĩ về điểm Griffin vừa nói. Bà cau mày nhìn chiếc bàn, sau đó tiến đến gần hơn, cầm cây bút chì của Micah, xé trang chót của tập giấy, viết mấy dòng chữ rồi cầm đưa cho Griffin. - Đó là đứa bé mà anh muốn.

Griffin nhìn kỹ mảnh giấy, rồi nhìn lên Camille và chột hiếu. Mỗi quan tâm thầm lặng của bà đối với Heather, cái cách chăm sóc của một bà ngoại với hai con bé, chuyện bà đã đề nghị yểm trợ tiền bạc, tất cả giờ đây đã có ý nghĩa. - Bà là gì của cô ấy?

Cassie buồn bã mỉm cười. - Không phải mẹ ruột. Nếu là thế mọi việc đã dễ dàng hơn. Nếu là mẹ nó, tôi đã chẳng bao giờ rời nó. Tôi là dì của nó. Mẹ nó là em tôi.

- Trước đây?

- Vâng, cô ấy chết nhiều năm trước đây. Tâm hồn cô ấy luôn bị dẫn dắt.

- Vì bố Heather à?

- Không. Ông ta là một thứ sản phẩm phụ của những vấn đề của cô ấy, như cần sa vậy.

- Tại sao bà ấy lại bị dẫn dắt?

Camille nhìn xuống hai bàn tay, cân nhắc câu trả lời. - Tôi không biết. Không bao giờ biết. - Rồi bà nhìn lên hỏi: - Anh muốn dùng trà không? - Tôi đang muốn một tách trà đây. - Bà đến lò bếp đặt ấm nước lên nấu.

- Bà lớn hơn mẹ cô ấy bao nhiêu tuổi? - Griffin có cả chục câu hỏi muốn nêu ra.

- Lớn hơn bốn tuổi. Chúng tôi không phải là dân sinh trưởng trên đất Mỹ. Chúng tôi sinh ở vùng Đông Âu, tại một thị trấn nhỏ hiện không còn tồn tại nữa, ít nhất thì cũng không phải là một thị trấn mà chúng tôi đã biết. Sau khi bố mẹ mất, chúng tôi đã đến đây đi tìm một cuộc sống tốt đẹp hơn. Tôi muốn đến ở một thị trấn nhỏ như thị trấn quê nhà. Stacia, đó là tên tắt của Anastasia, tên của mẹ Heather, một cái tên như tên một nữ diễn viên và cũng rất hợp với tính cách cô ấy. Stacia muốn có một cuộc sống sôi động, hấp dẫn và nổi tiếng.

- Hollywood?

Camille gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu nói. - Cô ấy không có khả năng diễn xuất. Không có chút nào. Chẳng bao giờ tôi nói cho cô ấy biết điều đó. Cô ấy có những giấc mơ riêng, ở đâu đó trong khi đi tìm những giấc mơ ấy, cô ấy đã gặp Harlan Matlock. Lại là một tâm hồn đầy dẫn dắt nữa.

Ấm nước đã réo sôi. Bà lấy một gói trà nhỏ trên kệ tủ. - Cả hai lên mạn bắc đến Sacramento và định cư ở đấy. Lúc ấy Stacia đang mang thai, nhưng chuyện này cũng chẳng giúp gì cô ấy. Stacia thuộc mẫu người lúc nào cũng thấy xao động, lúc nào cũng muốn tiếp tục đi, có điều là cô ấy không hề biết mình muốn đi đâu. Năm Lisa lên năm tuổi, cô ấy bỗng biến mất chỉ để lại một mảnh giấy bảo rằng vì Lisa đang đi học, và ở trường đã có các thầy cô giáo trông nom nó tốt hơn là cô ấy. - Camille rót trà ra tách.

- Có thật vậy không? - Griffin hỏi.

- Chắc là thật. Lisa chắc đã học rất khá. Có ai đó đã tạo nên cảm hứng cho nó, nhưng chắc không phải là Harlan. Ô, nó thông minh, nhưng điều này không có nghĩa là nó thành công trên đường học vấn. Mẹ nó đã không được thế.

- Bà có liên quan nhiều đến cô ấy lúc nào?

- Chanh hay sữa?

- Xin để nguyên.

Bà đặt một cái cốc bằng đất nung trước mặt anh. - Câu hỏi thích hợp nhất là lúc nào thì tôi bắt đầu liên lạc thật sự với gia đình cô ấy. Và câu trả lời là lúc ấy đã quá muộn. Cô em tôi đã ngưng không gọi tôi nữa, đầu đó khoảng giữa thời gian cô ấy ở Hollywood và Sacramento. Tôi cố viết thư, nghĩ rằng sẽ có ai đó chuyển các bức thư này đến cô ấy, nhưng chúng luôn luôn được hoàn trả với dấu ghi “không biết người nhận”. Tôi đã tìm số điện thoại trong các tập niên giám. Khi tìm ra được, tôi liền gọi đến ngay. Harlan trả lời bảo Stacia vừa ra ngoài. Ông ta chỉ cho tôi biết chút ít tin tức liên quan đến công việc của cô ấy và sức khỏe con bé. Rồi ông ta bảo tôi đừng gọi nữa, đừng viết thư hay đến thăm viếng, vì Stacia không muốn tôi làm thế. - Giọng bà bỗng trở nên vô cùng buồn bã. - Rất có thể ông ta nói thật.

- Tại sao vậy?

Camille cầm cốc nước trà lên, uống một hớp, dựa lưng vào quầy. Khi lên tiếng trả lời, giọng bà ta có vẻ thất vọng: - Lần đầu tiên chúng tôi đến đất nước này, hai chúng tôi đều mang theo những giấc mơ cao xa. Những giấc mơ của Stacia lúc nào cũng nhiều hơn của tôi, nên cô ấy có nhiều rủi ro bị thất vọng hơn tôi. Tôi tìm được một nơi xinh đẹp, đáng yêu ở Lake Henry đây. Tôi có được một công việc làm và bạn bè. Cuộc sống của tôi ở đây chẳng có gì là cao xa cả, chắc chắn không tìm được sự giàu sang mà Stacia và tôi từng ước mơ, nhưng tôi đã thật sự sung sướng. Stacia không bao giờ sung sướng. Cuộc đời đối với Stacia là cả một sự thất vọng. Chắc Stacia thấy bối rối nếu tôi biết được cuộc sống của cô ấy.

- Tại sao bà không đi tìm cô ấy?

Bà nhìn thẳng vào Griffin nói: - Tôi đã chẳng trả lời anh rồi đó sao?

Đúng, một cách gián tiếp. Griffin chợt thấy xốn xang khi nhận ra là mình vừa nói lên sự thất bại của chính mình với cô em gái Cindy.

Camille tiếp tục: - Sự thật là tôi sợ cô ấy. Tánh tình cô ấy rất bất thường. Tôi lý luận rằng Stacia biết chỗ tôi ở. Và nếu muốn gặp tôi hay muốn tôi đến gặp, chắc cô ấy đã gọi tôi rồi. Tôi không muốn làm phiền cô ấy.

Rồi cô ấy chết. Nhiều tháng sau tôi mới được biết tin đó. Tôi cố gọi điện thoại hỏi, và cũng may là tôi liên lạc được với ông chồng. Lisa hồi ấy đã được tám tuổi. Ông ta bảo nó mạnh giỏi. - Người bà như thẳng hằn lên.

- Nhưng tôi không tin ông ta. Tôi muốn chính mắt mình nhìn thấy nó. Vì thế tôi đã bay đến đây, và chờ nó ở sân trường. - Bà chặc lưỡi nhẹ vẻ hơi buồn. - Như cảnh trên màn ảnh, tôi vừa định hỏi một giáo viên con bé nào là Lisa, thì nhận ra nó được ngay. Đúng là hình ảnh của Stacia trước kia. Nó cùng nhận ra tôi. Nó đã được xem những bức ảnh của tôi, nhưng dường như sự nhận biết này là một mối dây huyền bí nào đó - Bà mỉm cười, nhún vai, nói tiếp bằng một giọng như tự chế nhạo. - Tôi luôn luôn tưởng tượng như thế, vì tôi cần có sự tin tưởng đó. Thật ra rất có thể nó nhìn chăm chú tôi vì tôi đã nhìn đăm đăm nó.

- Bà có trò chuyện với cô bé đó không?

- Có - Bà uống thêm một hớp trà. Khi lên tiếng trả lời, giọng bà như từ những năm tháng xa xưa ấy vọng lại. - Tôi tin chắc cổ mỗi dây huyền bí đó. Tôi cho nó biết mình là ai. Tôi thuật cho nó nghe một vài chuyện về tôi và Stacia trước kia, hồi còn nhỏ, thường làm. Tôi cho nó xem những bức ảnh tôi có. Tôi cho nó địa chỉ và số điện thoại của tôi. Tôi bảo nó lúc nào muốn cứ gọi tôi. Tôi bảo nó khi nào cần sự giúp đỡ, bất cứ chuyện gì, cứ cho tôi biết.

- Cô ấy có gọi bà lần nào không?

- Mãi sau tai nạn đó.

- Có phải bà là người đã cho cô ấy tên của vị luật sư ở Chicago không?

- Không. Tự nó đi tìm lấy. Lisa là cô gái có tài xoay xở để sống. Nó có nói cho tôi biết về sự thu xếp trên, nên tôi biết nơi con bé sinh ra. Chúng tôi cũng bàn về chuyện nó đến Lake Henry, nhưng tôi không biết nó có làm thế không, mãi đến khi nó đến đây. Nó xin vào làm việc ở cửa hàng của Charlie. Ông tìm cho nó một phòng để thuê ở. Và chúng tôi sống hoàn toàn riêng biệt như hai người không có liên hệ gì với nhau. Cả hai chúng tôi biết làm thế an toàn hơn.

- Hai dì cháu không bao giờ bí mật gặp nhau à?

- Không bao giờ gặp nhau như hai người có liên hệ bà con. Lúc ấy nó đã thành một cô Heather rồi. Cháu tôi là Lisa. Tôi chuyện trò với Heather như chuyện trò với một cô gái trẻ xinh đẹp mới đến thị trấn này vậy. Chúng tôi trở thành bạn và thăm viếng nhau trong cương vị đó. Tôi phụ trách làm công việc sổ sách cho Micah, mặc dầu Heather làm hầu hết công việc đó. Tôi giúp nó các công việc trên máy vi tính. Tôi cảm thấy thoải mái có nó bên cạnh và tôi tin nó cũng cảm thấy như thế. Nhưng mối liên hệ giữa hai chúng tôi đã phát triển một cách tự nhiên như mối liên hệ giữa hai người bạn. Không ai trong thị trấn ngờ vực gì cả.

- Ngay cả Micah? - Griffin lặng lẽ hỏi.

Bà trả lời bằng một giọng thật nhỏ, thật nhẹ: - Vâng. Ngay cả Micah cũng không. Nếu thấy cần cho anh ấy biết, thì chính nó phải làm chuyện đó - Griffin nhìn kỹ cái tên bà viết trên giấy rồi hỏi: - Làm thế nào bà có nó?

- Con bé là cháu tôi. Tôi có mặt ở bệnh viện ngày nó được gia đình nhận nuôi đem đi. Nếu mình có mặt ở một nơi nào đó vào đúng một thời điểm nào đó, mình sẽ nghe được những gì mình muốn nghe. Tôi làm thế vì muốn luôn để ý đến con bé.

- Và bà đã làm thế à?

- Một cách kín đáo. Tôi thành thạo chuyện đó. - Bà nói thêm. - Bà mẹ nhận nuôi nó là người gốc ở Chicago. Vì vậy mà vị luật sư ở đó phụ trách công việc này. Bà ta bị một chứng bệnh khiến không bao giờ sinh con được, bà ta chết lúc đưa con nhận nuôi lên tám tuổi, cùng tuổi với Lisa khi mẹ nó mất.

- Vâng, lạ lùng thật, - Griffin nói. Sau đó thì câu chuyện ra sao?

- Có thể nói là mọi chuyện đều tốt đẹp. Gia đình ấy không có người con nào khác, và ông bố đã không tục huyền. Ông rất thành công trong công cuộc làm ăn. Họ hiện sống ở Florida trong một biệt thự lộng lẫy. Ông ta dường như rất thương yêu đứa bé, dành nhiều thì giờ cho nó. Nó hiện được mười bốn tuổi, nhưng không còn bé bỏng nữa.

- Nó sẽ cảm nghĩ về Heather như thế nào?

- Tôi không biết.

- Liệu nó có hợp tác với chúng ta không?

- Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với nó.

Griffin cầm tờ giấy lên hỏi: - Heather có tên tuổi nó không?

Camille suy nghĩ một lúc, rồi hít vào một hơi dài. - Không. Nó không biết. Có nhiều lúc tôi đã muốn chia sẻ với nó tên ấy, nhưng tôi nghĩ, cho nó những chi tiết của con bé có thể làm nó đau khổ thêm. Hầu như nó không còn nghĩ về con bé đó nữa, cũng như cái đêm nọ ở Sacramento. Có quá nhiều đau khổ liên quan đến những chuyện đó. Gạt chúng ra khỏi đầu óc sẽ dễ chịu cho nó hơn. Nhưng vào ngày sinh nhật con bé, Heather thường tỏ ra buồn rầu. Nó không bao giờ nói tại sao. Nhưng tôi có thể hiểu. Đó là ngày nó tìm đến tôi, dù chỉ để uống một tách trà. Nó cần có bên cạnh một người trong gia đình vào cái ngày đó.

Lái xe trở về nhà Poppy vào những giờ khuya khoắt hôm đó, Griffin đã bấm máy gọi Ralph Haskin hai lần. Sau mỗi lần, anh xóa đi rồi đặt máy cạnh ghế ngồi. Poppy đang ngủ khi anh về nhà. Anh thay áo quần, leo lên giường và ôm nàng sát vào lòng. Nàng thì thầm chào anh khi thức giấc. Anh không biết nàng đã tỉnh ngủ hẳn để nghe câu chuyện anh kể lại không, nhưng cũng cứ nói cho nàng biết ngay.

CHƯƠNG 18

Poppy muốn đi Florida. Nàng biết rõ ý muốn của mình ngay khi nghe Griffin kể chuyện về đứa bé của Heather, và thao thức cạnh anh suy nghĩ về chuyện này. Nàng không thể giải thích được sự thúc ép mà nàng đang cảm nhận. Nàng đâu thể đi đâu đó một cách dễ dàng, và chưa hề leo lên chiếc máy bay nào kể từ lúc bị tai nạn. Nhưng nàng vẫn bị thúc đẩy bởi một ý nghĩ cho rằng nếu Heather không có mặt để đi gặp đứa bé, thì nàng phải làm công việc đó cho bạn.

Cassie được thông báo thông tin trên lúc sáng sớm, thì lại không cho chuyến đi của Poppy là cần thiết. Bà có một người bạn làm việc với một công ty luật ở Miami, người mà nghĩ là sẽ sẵn lòng đến gặp gia đình nọ để thương lượng về lời yêu cầu của bà. Thật ra cũng đâu cần có gì nhiều. Chỉ một mẫu nước miếng - một sợi tóc - đơn giản chỉ có thế.

Nhưng Poppy không nghĩ đến một bằng chứng cụ thể như thế, mà đang lo ngại tác động về mặt cảm xúc, tinh thần của một đứa bé mới mười bốn tuổi, khi thấy bà mẹ ruột đột nhiên đi vào cuộc sống của nó. Trong những tình huống bình thường, xúc động này cũng mạnh lắm rồi, huống hồ Heather không chỉ là một bà mẹ ruột mà còn là người bị tố giác đã giết chết cha ruột của nó. Con bé như thế có thể bất ngờ bị hai sao quả tạ cùng ập xuống một lần.

Giá không có trận bão tuyết, Griffin đã có thể bay đi Miami. Sau khi bảo vệ thân phận Camille bằng cách nói với Micah và Cassie là Ralph đã cung cấp cho anh tin về đứa bé, anh thấy mình có quyền theo đuổi cuộc điều tra trong những bước kế tiếp. Anh có liên hệ tốt với mọi người. Anh cũng không phải là dân của Lake Henry, đủ tư cách để làm một kẻ chuyển thông điệp.

Nhưng có những việc cần làm ở Lake Henry, và những việc này không thể chờ đợi được. Anh đã hứa giúp Micah, và sẽ thực hiện lời hứa đó. Những cành cây cần được dọn sạch, và không khí ở vùng quanh ống dẫn chính mà họ đã tập trung làm đêm trước. Còn cần phải súc sạo khắp khu rừng để thu dọn các cây gãy đổ, sửa chữa những khúc ống bị vỡ, và phải làm công tác này thật nhanh. Mất đi một ngày nữa cũng chưa đến nỗi gây thiệt hại nhiều đến cả mùa, nhưng mất nhiều ngày thì sự thiệt hại này có thể rất đáng lo ngại.

Không còn lựa chọn nào khác, Griffin đành để cho Cassie thu xếp công việc ở Florida, và lái xe đến rừng cây của Micah sáng sớm hôm thứ hai. Poppy lái chiếc Blazer chạy theo sau, nhưng đã giữ một khoảng cách vừa phải để cho được an toàn trên những con đường tuy đã được rải cát nhưng bên dưới vẫn còn một lớp băng dày.

Trời phủ mây xám và lạnh, nhưng khô ráo và đẹp đến độ khó tin được là mùa làm đường đang trong tình trạng đáng lo ngại. Mọi thứ hai bên đường đều được phủ một lớp băng, đứng thật yên dưới ánh sáng của những ngọn đèn pha. Cả một thế giới thủy tinh trong suốt, hoàn hảo nếu không bị những thân cây lớn ngã đổ phía bên kia sườn đồi. Các cột ống khói của những ngôi nhà mà xe chạy qua, đã nhả khói từ những lò sưởi đốt củi bên trong, nguồn hơi ấm duy nhất cung cấp cho những người sống ở đấy. Các cửa sổ đều tối tăm vì điện khắp thị trấn bị cắt. Không thấy bóng dáng những người cầm xẻng xúc tuyết, chỉ thỉnh thoảng có bóng một người dân địa phương cầm một cái cốc đập băng đang hoang mang nhìn cả một thế giới trong suốt như gương trước mặt.

Lần này Griffin và Poppy không phải là những người duy nhất đến nhà Micah. Peter Duffy đã có mặt ở đấy, tiếp đó là Charlie Owens và cậu con trai lớn của ông ta, John Kipling và cậu em họ Buck, Art Winslow và ba người giúp việc lực lưỡng ở nhà mấy anh ta, ngoài ra còn có ông chồng của Leila Higgins và sáu người dân sống ở khu Ridge. Tất cả đều mang theo cưa máy, giày có đinh để đi trên băng, và những bình thủy tinh cà phê.

Griffin sung sướng thấy họ cũng đến như mình, trước cái nhìn có vẻ khiêm tốn biết ơn của Micah mỗi khi có chiếc xe tải đến đậu trước nhà. Ý thức cộng đồng thể hiện thật rõ ở đây. Những xích mích, những bất mãn cá nhân được gạt sang một bên khi có một việc quan trọng hơn xuất hiện.

Micah không nói nhiều. Những người khác cũng thế. Nhiệm vụ của họ khẩn cấp hơn. Dùng những tấm bản đồ có khoanh từng khu rừng cây, họ chia thành từng toán bốn người bắt đầu lên đồi.

Poppy từ cửa sau nhà nhìn ra. Nàng thấy những cành cây bị gãy gục xuống trong vùng kế cận nhà chế biến đường, nhưng những toán đàn ông thì đang đi tìm những nơi mà dòng chảy của nhựa bị cắt đứt. Mỗi toán bốn người như thế có hai cửa máy, nhiều cuộn ống nhựa và một người biết cách đặt ống. Một toán leo lên chiếc xe ủi đất, phần còn lại đi bộ, những người đi theo sau xe ủi thì lần theo dấu vết bánh xe đi, nhưng những người hướng đến những vùng khác của khu rừng, dù với đôi giày đinh, đã phải vất vả khi vượt lên những sườn đồi đất đã đóng băng.

Những người đàn ông cuối cùng với những hơi thở phì phào vừa khuất dạng thì đám phụ nữ cũng bắt đầu đến, và không ai đến tay không cả. Nhà bếp chẳng mấy chốc chất đầy thực phẩm, và những câu chuyện bắt đầu vang lên tạo cho Poppy cái cảm tưởng vui tươi của vùng hồ vào một đêm hè ấm áp. Những cây đèn dầu thay thế cho những bóng điện, và một bầu không khí bằng hữu tràn ngập khu bếp của Micah.

Trên bàn ăn sắp nhiều chồng sandwich, và trên quầy là cái tô xúp nóng khi đám đàn ông quay về ăn trưa. Trong khi ăn, họ ngồi chụm lại báo cáo với Micah những nơi bị thiệt hại và những sửa chữa cần thiết đã được thực hiện. Toán của Micah đã dọn dẹp xong những đổ gãy của phần quan trọng nhất của đường ống chính bị vỡ, để có thể hoàn tất việc sửa chữa nó vào cuối ngày. Nhưng vẫn còn những thiệt hại khác về cây cối và các đường ống dẫn phụ cần đến hai ngày làm việc nữa mới hoàn tất công việc sửa chữa.

Micah không có được thêm hai ngày tròn để làm việc trong rừng cây. Anh có thể dành những buổi sáng trên đấy, nhưng dòng nhựa chính đang chảy. Màu của nó nhạt hơn, mùi vị của nó thơm hơn và giá thị trường cao hơn. Một khi ống dẫn chính sửa chữa xong anh phải nấu sôi nó.

Nếu tất cả những người này đến giúp anh trong hai ngày kế, anh có thể phục hồi sản xuất với một sự tổn hại tối thiểu. Nếu không, anh sẽ gặp khó khăn.

Anh muốn yêu cầu họ đến lại, muốn van nài họ. Nhưng anh vẫn còn vương chút tự ái.

Cassie đã dành hầu hết cả buổi chiều thứ hai, ngồi trong xe để máy xe sạc chiếc điện thoại di động trong khi bà trao đổi với vị Phó trưởng lý ở Sacramento và một người bạn cũ học luật hiện ở Miami.

Bud Grinelle nhất mực bảo rằng thảo luận về chuyện một đứa bé có thể là con của Rob DiCenza trong khi Heather chưa chịu thú nhận mình là Lisa Matlock là điều phi lý. Nhưng Cassie không để cho Heather làm thế cho đến khi bà có được bảo đảm là đứa bé sẵn lòng chịu một cuộc thử nghiệm DNA.

Về điểm này người bạn cũ của bà cho biết là sự sẵn lòng hợp tác của cả đôi bên cho một cuộc trắc nghiệm như thế sẽ khó thực hiện hơn là bà nghĩ. Cassie chắc là gia đình DiCenza sẽ chống lại việc giao mẫu máu từ áo quần của Rob, nhưng bà hy vọng có thể đẩy nhanh mọi việc bằng cách cộng tác với đứa bé ở Florida.

- Norman Anderson có thể là một vấn đề - bà đã giải thích cho một vài người còn lại ở nhà Micah buổi tối hôm đó. - Người bạn của tôi đã nói chuyện với một trong những người hùn hạp làm ăn với ông ta. Norman là người tử tế, kiếm được rất nhiều tiền trong những năm làm Chủ tịch hội đồng quản trị Hiệp hội các ngân hàng miền Nam Hoa Kỳ. Ông ta không xài phí tiền bạc, không thuộc mẫu người thích trình diễn phô trương, mà là một con người trầm lặng, cá biệt, quý trọng sự riêng tư trên mọi thứ - ngoài cô con gái của ông ta. Ông ta rất quý cô gái đó. Lúc nào hai cha con cũng gần gũi, và đã trở nên gần gũi hơn sau cái chết của bà vợ mà tôi được biết là đã được tổ chức một cách lặng lẽ, đàng hoàng và có tính chất riêng tư. Ông ta chắc chắn không muốn có sự chú ý của công chúng trong một vụ như thế này.

- Tôi cũng không - Micah hùng hổ nói. - Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác. Ông ấy cũng vậy nếu vụ này ra trước tòa.

- Vấn đề ở đây là ông ta có thể làm ta thất bại tại đây, - Cassie giải thích.

- Nếu bây giờ mà chúng ta không kéo được ông ta về phía mình, ông ta có thể xin lệnh tòa bịt chặt mọi thứ cho đến khi lật sừ của ông có thể trình trước tòa một biện luận nêu lý do tại sao quyền của đứa bé ấy cần được bảo vệ.

- Không một ai có ý xâm phạm quyền của nó cả - Micah nói.

- Có thể ông ta hy vọng làm chậm mọi việc lại, chúng ta sẽ bỏ cuộc và chịu thua. Câu chuyện sẽ xong xuôi mà không có sự liên hệ gì đến cô con gái của ông ta. Đó là chiến thuật trì hoãn.

- Tiến trình đó có thể kéo dài bao lâu?

- Nhiều tháng.

- Nhưng nếu ông Anderson làm việc với chúng ta - Griffin lý luận - ông ta có thể kiểm soát được nội vụ để nó khỏi thành công khai không? Những bí mật về con gái ông ta được bảo đảm, phải không?

Cassie gật đầu. - Đó là lý luận chúng ta đưa ra. Người bạn của tôi thu xếp một cuộc gặp với ông ấy ngày mai. Cô ấy muốn trấn an ông ta về khía cạnh giữ kín đó, nhưng cô ấy cũng muốn nói cho ông ta biết về Heather. Cô ấy nghĩ rằng, nếu trình bày tường tận sự việc cho ông ta rõ, có cơ may ông ta có cảm tình với vị thế của chúng ta.

- Chúng ta có bao nhiêu cơ may? - Poppy hỏi.

- Năm mươi phần trăm.

- Như thế quá ít. Nếu chị bay qua đây thì sao? Có giúp ích gì không?

- Tôi cũng có đề nghị như thế. Nhưng cô bạn tôi hỏi một luật sư làm việc với cô ấy và được ông này bảo quá nhiều luật sư sẽ làm cho ông Anderson đắm ngại. Ông ấy bảo tốt hơn tôi nên ở đây cạnh điện thoại.

- Vậy tôi thì sao? - Poppy hỏi. - Tôi không phải là luật sư, chỉ là một người thường. Nếu tôi qua đây đại diện cho phía chúng ta thì sao?

Bà Maida lên tiếng ngay: - Poppy, con không quen di chuyển với phương tiện như thế.

- Nhưng nếu con đi được? - Nàng quay sang Cassie - Nếu tôi qua đây để cho Heather một khuôn mặt riêng khác? Liệu chuyện đó giúp ích gì không?

Cassie gượng cười. - Cũng không hại gì. Chắc chắn chị không có vẻ gì là đáng sợ.

- Tôi tạo được cảm tình.

- Tôi không bảo thế.

- Tôi lại thấy thế - Poppy nói. - Chưa bao giờ tôi dùng đến sự tận nguyên của tôi, nhưng trường hợp này, tôi không quan tâm đến chuyện đó. Nếu nhìn thấy tôi ngồi trên chiếc ghế xe lăn từ xa xôi đến đây mà ông ta để ý và suy nghĩ, suy nghĩ thật sự, về Heather như một con người, thì tôi sẽ làm.

Griffin đặt tay lên vai nàng nói: - Chờ vài hôm nữa. Dọn dẹp xong khu rừng anh sẽ đi cùng em.

- Chuyện này không thể chờ được.

- Vậy để mẹ đi cùng với con, - bà Maida đề nghị - Mẹ quen thuộc đường xá ở Florida.

Nhưng Poppy lắc đầu. Nàng biết chắc điều mình muốn, tuy trong lòng vẫn còn chút e ngại. Trước tai nạn nàng vẫn thường đi chơi xa - đến Cape Cod, đến Boston, thậm chí đến tận Pennsylvania, nhưng lúc nào cũng đi bằng xe và một mình. Nàng không hề lo lắng về những phức tạp rắc rối khi di chuyển với chiếc xe lăn, hay về chuyện thấy mình phải ở một nơi xa lạ không ai giúp đỡ. Giờ thì hai vấn đề này đang làm nàng hoảng sợ. Nhưng sợ hãi một điều gì đó không có nghĩa là nàng không nên cố gắng thử.

- Con cần phải thực hiện chuyến đi này, - nàng nhìn thẳng bà Maida nói bằng một giọng tự tin.

Micah hình như muốn nói điều gì đó. - Hay Cassie? - Poppy nghe tiếng lẩm bẩm rất nhỏ. Griffin giữ yên lặng. - Còn bà Maida?

Bà nhìn con gái một lúc lâu, rồi đi băng ngang qua phòng, cúi xuống ôm lấy Poppy, vòng tay ôm mà nàng từng mong ước không biết bao lâu rồi.

Griffin lái xe đưa nàng đi Manchester sáng sớm thứ ba để kịp đáp chuyến bay sáu giờ bốn mươi lăm đi Miami. Trên đường đi có những lúc nàng thấy không an tâm mấy trong cuộc hành trình này, và muốn năn nỉ Griffin cùng đi theo. Anh có thể bế nàng, lo chiếc ghế lăn, giúp nàng ra vào phòng vệ sinh mà không thấy ngại ngùng gì. Anh có thể trò chuyện giúp nàng khuây khỏa. Anh biết khi nào thì nên nói, lúc nào thì im lặng. Một con người hoàn hảo.

Nhưng nàng lại thấy mình cần phải làm chuyện này một mình.

- Không phải em không đi các nơi kể từ cái tai nạn ấy. Bố em cho rằng không nên cứ để cái tai nạn ấy giữ chặt em ở Lake Henry. Hàng năm ông có tổ chức một chuyến đi xa. Ông có một chiếc xe chở đồ "Blake Orchard" được bố trí thích nghi với em, giống như các dụng cụ trong chiếc Blazer, nhưng những lần ấy em không lái mà chỉ ngồi cạnh bố. Ông là con người rất đặc biệt. Anh có nghĩ là ông Norman Anderson cũng là người như thế không?

- Nếu ông ấy cũng như thế, chúng ta sẽ có cơ may. Anh thấy không an tâm khi nghĩ đến nhóm luật sư phụ trách về pháp luật mà đám nhà giàu lúc nào cũng có sẵn. Bố anh trước đây từng đại diện cho nhóm người như thế, lo về phía tập đoàn. Ông có cả một danh sách các luật sư bào chữa sẵn sàng nhảy vào làm việc ngay khi được thông báo.

Anh đưa mắt nhìn nhanh qua nàng, rồi nắm tay nàng nói: - Anh hài lòng thấy em nhận đi chuyến này. Anh tin là sự có mặt của em sẽ làm tăng thêm cơ may của cuộc dàn xếp sắp tới.

Đến phi trường, Griffin đặt nàg lên ghế lă, mang túi xách của nàg lên vai, rồi đẩy xe lă vào bên trong. Đến điểm kiểm soát an ninh, anh không qua đợc, Griffin đã khom người xuống vịn lên tay ghế xe hỏi nàg: - Em có tiền không?

- Có.

- Thẻ tín dụng? Thẻ căn cước? Điện thoại di động?

- Có.

- Đồ lót để thay? Thuốc?

- Có đủ cả. Nhưng đó là vì anh cứ nhắc hoài. Thật ra thì em sẽ trở về trong đêm nay mà.

- Đó là phòng xa.

- Em sẽ về đêm nay. Em sẽ đáp xuống phi trường Miama lúc mười một giờ bốn mươi hai phút. Cuộc họp ở trụ sở Công ty luật ấn định vào lúc một giờ ba mươi phút. Nếu không thể đáp chuyển bay về lại lúc bốn giờ mười chín phút, thì cũng còn một chuyến nữa vào lúc sáu giờ ba mươi phút. Và như thế em sẽ về lại lúc mười một giờ năm mươi tư phút. Em dùng taxi về Lake Henry đợc không?

- Không đợc - giọng Griffin cương quyết như không cho nàg bàn cãi thêm. Rồi anh mỉm cười đứng nhìn nàg từ đầu đến chân - Trông em rất xinh đẹp. Em có thấy căng thẳng về những lần phải đổi phi cơ không?

- Em thấy căng thẳng về toàn bộ sự việc này.

Khi Griffin chồm người tới trước, nàg đã choàng tay ôm cổ anh nói thêm: - Griffin, nhưng em sẽ làm một điều gì đó. Em không ngồi chờ đợi.

Nhìn vào đôi mắt anh, nàg biết anh hiểu câu nói của nàg.

- Thôi anh về đi. Em phải đến xếp hàng. Anh còn phải làm việc ở khu rừng cây.

- Anh có thể chờ cho đến khi em đi.

- Không đợc. Anh không có thì giờ. Griffin, em ổn mà.

Griffin mỉm cười, đứng lên đặt cái túi xách lên đùi nàg rồi quay người bước đi.

Những nỗi lo của Poppy đã tỏ ra là vô căn cứ. Không như những chuyến bay mười hai năm trước, từ cổng phi trường khách phải đi bộ một đoạn ngắn mới leo lên cầu thang đi vào phi cơ. Lần này nàg đã có thể lă xe lên một hành lang dài vào phi cơ luôn mà không phải chờ đến một phương tiện nào khác. Khi giao chiếc ghế lă cho người tiếp viên hàng không gấp lại đem đặt trước thân phi cơ và ngồi vào ghế thắt dây an toàn, nàg có cảm tưởng mình cũng bình thường như bao nhiêu người khác. Và khi người khách cuối cùng trông dáng dấp như một doanh nhân lên phi cơ, bước ngang qua nàg ngồi vào ghế cạnh cửa sổ và bắt đầu tán tỉnh nàg trên suốt đoạn đường bay đến Pittsburgh, Poppy tưởng tượng ông ta không hề nghĩ nàg không đi đợc. Vào lúc phi cơ đáp thì nàg đã chán nghe ông ta kể lể về cuộc đời mình, nên khi người tiếp viên hàng không đến gần với chiếc ghế lă, nàg thấy vô cùng hài lòng.

Poppy không nhìn về mặt của người đàn ông nọ, vì người tiếp viên đã giải thích: - Thông

thường chúng tôi để cho những người khác xuống trước, nhưng chuyến bay kế của cô sắp đến rồi, cô cần xuống ngay.

Poppy chỉ còn vài ba phút để lên chuyến bay thứ nhì, nên nàng không đủ thì giờ vào phòng vệ sinh ở phi trường. Sợ sẽ có chuyện về vấn đề vệ sinh trước khi đến Miami, Poppy đã giải thích vấn đề này ngay khi lên phi cơ. Không thể đưa nàng vào lại phi trường, một tiếp viên đã giúp nàng đi vào một phòng vệ sinh nhỏ trên phi cơ rồi trở ra. Poppy đã đến ngồi xuống ghế, đưa chiếc ghế lằng cho người tiếp viên phi hành, rồi suốt nửa tiếng đồng hồ sau đó, ngồi tưởng tượng đến chuyện mọi người quanh nàng đã nhìn thấy cảnh vừa rồi và cảm thấy vô cùng bối rối.

Nàng chợt nghe tiếng meo meo nhỏ. Người đàn bà ngồi cạnh kéo một chiếc hộp mang theo ra, đưa tay vào thì thầm với một con mèo bên trong hộp. Bà ta giải thích với Poppy: - Tôi là người chuyên gây giống mèo. Con này sinh được mười tuần lễ rồi. Tôi đang đưa nó đến một ngôi nhà mới của nó. Nó sợ.

Poppy nghĩ đến cảnh con mèo con ấy nhìn mẹ nó một lần cuối, bị nhét vào một chiếc hộp nhỏ, được đưa đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Quả là một hoàn cảnh đáng sợ, và chắc chắn là tệ hại hơn sự bối rối mà nàng đang cảm thấy. Lại có tiếng kêu meo làm nàng nghĩ đến con Victoria từng cố gắng nhảy lên bàn giấy của nàng một lần, hai lần, mãi đến lần thứ ba mới thành công. Nghĩ đến đây, nàng gạt bỏ sự bối rối của mình sang một bên.

Và nàng không còn bối rối nữa. Đâu đó, khoảng giữa bang West Virginia và Florida, nàng dứt khoát cho rằng sự bối rối là một thứ cảm xúc vô bổ trong khi bao nhiêu chuyện quan trọng hơn cần nghĩ đến, và đã cố tập trung vào chúng trong cuộc hành trình còn lại.

Khi phi cơ chạy vào bãi đậu ở Miami, người bạn của Cassie là Susan McDermott đã chờ sẵn ở cổng phi trường. Bà mỉm cười bước đến ngay khi Poppy lặn xe vào bên trong phi cảng, và báo ngay cho nàng biết là buổi họp được dời một tiếng đồng hồ trước giờ ấn định, rồi đưa nàng ra xe, chạy ngay vào thành phố.

Poppy hân hoan với một quang cảnh mới, bầu không khí ấm áp, những đường phố không tuyết, những cây kè lá xòe, những tòa nhà chọc trời thay cho những ngọn đồi, nhưng điều làm nàng hài lòng hơn cả là nàng đã đến đây được. Nỗi hân hoan ấy đã theo nàng khi chiếc xe lặn của nàng vào thang máy của tòa cao ốc trụ sở của Công ty luật, nhưng rồi vui đi nhiều khi nàng lên đến tầng thứ năm, ngang qua một cánh cửa đôi, rồi theo Susan vào một phòng họp rộng lớn.

Norman Anderson trông lớn tuổi hơn Poppy nghĩ, xấp xỉ cỡ tuổi bà Maida, nhưng có vẻ là một con người thực tế và đáng kính. Điều khiến Poppy ngạc nhiên là ông trông cũng dễ bị tác động. Nhưng cô bé ngồi cạnh ông mới làm Poppy chú ý nhiều.

Micah cố không để đầu óc mình nghĩ đến những gì đang xảy ra ở Florida vì có quá nhiều yếu tố may rủi chi phối chuyện đó, những yếu tố mà anh không thể nào kiểm soát được, nhất là cô con gái mười bốn tuổi của Heather. Anh không sao ngăn được bức bối trước sự việc một đứa bé mà Heather đã cho ra chào đời trước đây, bây giờ lại đang nắm một quyền lực quan trọng không những đối với cuộc sống của Heather, mà thậm chí đối với cuộc sống của anh và của hai đứa nhỏ con anh nữa. Điều này dường như với anh không phải tí nào.

Nhưng thế giới này đầy rẫy những cái “dường như không phải” đó. Chuyện Rob DiCenza đối xử tàn bạo với Heather, chuyện nàng bị bắt giữ về tội sát nhân và cả trận bão tuyết vừa rồi đang đe dọa hủy hoại mùa đường của anh.

Bất lực trước hai tai họa đầu, Micah đã tập trung nỗ lực của anh hôm thứ ba. Hơn chục người trong thị trấn đã đến giúp anh, và họ đã để cả buổi sáng chia nhau thu dọn các khu vực khác

trong rừng cây. Với ống dẫn nhựa chính đã sửa xong để nhựa cây có thể chảy đủ để nấu sôi, nhưng đường ống phụ khác nằm sâu hơn trong rừng đang được dọn dẹp và sửa chữa từng cái một, Micah đã thấy lạc quan hơn. Trong khi Griffin hướng dẫn các toán người trên tiếp tục công việc, chiều hôm ấy Micah ở lại nhà chế biến để nấu sôi nhựa đang chảy xuống.

Anh đốt lửa lò lên, cho nhựa chảy qua máy R.O, máy hút nước từ nhựa cây ra, cho vào máy làm bốc hơi, rồi cho chất nhựa đã được nấu sôi từ chảo trước, qua chảo giữa rồi đi vào chảo sau cùng. Khi chất nhựa gần thành xi rô, anh quay sang máy ép lọc. Và đến đây thì anh dừng phải vấn đề “dường như không phải” cuối cùng. Chiếc máy ép lọc là bộ phận máy duy nhất dựa vào dòng điện để hoạt động, và hôm nay cả thị trấn vẫn chưa có điện. Trước đây anh không quan tâm về chuyện này, vì anh có một máy phát điện riêng để dùng khi cần. Giờ đây lúc anh cần đến nó nhất thì nó lại không chịu nổ.

Thoạt nhìn đứa con gái của Heather, Poppy đã muốn hút hơi thở. Không cần ai giới thiệu nàng cũng nhận ra nó. Althea Anderson không có đôi mắt màu xám nhạt như mẹ, không có vết sẹo bên khóe miệng, nhưng tất cả những điểm khác, mái tóc dài đen, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt thẳng, thân hình mảnh mai - đều giống mẹ.

Poppy đặt áp tay lên ngực. Hai mắt nàng không sao rời con bé. Đến ngày hai mươi này là Thea được mười bốn tuổi. Thân hình nó phát triển vừa phải với những đường cong đẹp. Nó mặc một chiếc váy ngắn, áo thun dài tay chắc là hàng Ý, trông rất kín đáo. Phong cách chung của nó có vẻ lịch sự. Gọi nó là một cô bé là không đúng. Trông đã ra một thiếu nữ rồi. Poppy có dần những cơn xúc động mạnh, tập trung chú ý vào những người khác trong phòng. Có tất cả tám người. Nếu không có sự sắp xếp chỗ ngồi sẵn quanh chiếc bàn tròn, chắc nàng không biết vị luật sư nào là của phía nào. Nàng tự động gật đầu chào khi được giới thiệu tên từng người, rồi đến ông Anderson và Thea. Đến chỗ con bé thì đôi mắt nàng cứ bám vào đó mãi. Cuối cùng nàng lên tiếng bảo nó: - Xin lỗi cháu. - Cổ nàng như nghẹn lại, phải cố để giữ cho giọng mình bình thường - cháu giống mẹ cháu vô cùng. Cháu rất xinh đẹp.

- Cám ơn cô - Thea nói nho nhỏ, giọng ngập ngừng, kèm theo một nụ cười. Trong lúc Susan trình bày chi tiết toàn bộ hồ sơ mà Cassie hy vọng đại diện cho Heather đưa ra để chống lại những người ở California, thì Poppy cố tưởng tượng cảm nghĩ của nàng nếu nàng là Thea. Về phương diện sinh học thì mối liên hệ giữa hai mẹ con là một mối liên hệ rất gần gũi tự nhiên mà có. Nếu Poppy bị cho làm con nuôi ai đó, nàng chắc sẽ muốn biết về bà mẹ ruột của mình, không nhất thiết phải sống hay yêu thương bà, nhưng muốn biết về bà.

Sau đó thì các luật sư bàn thảo qua lại về mặt pháp lý, và về sự cần thiết giữ kín đáo, về các bảo đảm của hiến pháp đối với quyền của trẻ vị thành niên. Và mỗi lần như thế con bé đều nhìn lại nàng. Nó dường như không quan tâm nhiều đến các luật sư đang bàn cãi. Như Poppy nghĩ. Nàng chợt nhận ra là con bé chắc đã nghe chuyện này trước rồi. Trông nó chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Tất cả chỉ nhìn thấy có sự tò mò. Poppy đoán là nó muốn biết về Heather.

Bố nó, ông Anderson, chỉ ngồi yên lặng, để cho vị luật sư của ông đáp trả lại lời yêu cầu của Susan McDemott về một sự hợp tác ngay lúc này, đúng như Cassie tiên liệu. Vị luật sư của ông Anderson nói về viễn cảnh của vụ này. Ông ta nói đến tính chất hèn hạ bẩn thỉu tiềm ẩn khi các chi tiết xuất hiện và tạo nên một tấn bi kịch. Ông ta biện luận chống lại sự gấp rút khi sự việc có liên quan đến một đứa bé như Thea.

Có liên quan đến một đứa bé như Thea? Poppy lên tiếng thách thức ngay câu nói trên: - Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy cháu Thea đang có mặt ở đây. Tôi cứ nghĩ là ông muốn bảo vệ không cho cháu tham dự vào cuộc họp như thế này chứ!

Norman Anderson trả lời bằng một giọng trầm tĩnh nhưng cương quyết: - Con gái tôi có suy nghĩ riêng của nó. Nó từng theo dõi vụ này trên báo. Nó muốn có mặt ở đây.

- Có phải cháu biết bố mẹ ruột mình từ lâu rồi không?

- Nó lúc nào cũng biết mình là con nuôi, Anderson đáp. - Chỉ mới cách đây mấy ngày tôi mới biết là nó biết mẹ ruột nó là ai.

Khi thấy Thea nhìn sang bố có vẻ như muốn xin lỗi, Poppy quyết định không hỏi thêm chi tiết chuyện này. Bằng cách nào nó biết được Heather là mẹ ruột của nó chẳng quan trọng. Điều quan trọng là nó đã không bị khủng bố về mặt tinh thần vì những gì đã xảy ra.

- Heather cũng có những suy nghĩ riêng của chị ấy, - Poppy nói với con bé.

- Chị ấy không cho bất cứ ai trong chúng ta biết chị ấy có một đứa con, vì chị ấy không muốn cháu liên can đến vụ này. Chúng tôi phải đi tìm tên của cháu từ một người khác, vì chị ấy không biết tên cháu. Chị ấy cho là mình không có quyền biết vì đã bỏ cháu. Chị ấy biết cháu được bố mẹ nuôi yêu thương. Và rất biết ơn họ về điểm này. Chị ấy đến Lake Henry hầu như không có thứ gì ngoài một cái ba lô với một bức thư của một Công ty luật thu xếp vụ nhận con nuôi, và cái này - Nàng lục túi xách lấy cái vòng đeo một tấm thẻ bằng plastic.

Vị luật sư của ông Anderson liền lên tiếng: - Tôi nghĩ làm thế là không thích đáng - Vấn đề còn chưa ngã ngũ thì Thea đã đưa tay qua bàn cầm lấy chiếc vòng có tấm thẻ.

“Con bé được quá” - Poppy muốn lên tiếng khen nó, vì nàng không hiểu tại sao để cho nó nhìn tấm thẻ lúc nó mới sinh lại không thích đáng. Nhưng rõ ràng vị luật sư nọ không muốn chiếc vòng ấy được đưa ra, vì đó là cái mắc xích cho thấy mối liên hệ giữa Thea và Heather. Và đó cũng là lý do Poppy đã mang nó theo.

Thea cầm chiếc vòng nhìn kỹ.

Vị luật sư nọ quay trở lại với lý lẽ của mình: - Vấn đề ở đây là thời điểm. Thẳng thắn mà nói thì tất cả chúng ta đều hiểu rằng Althea có thể phải dính líu đến vụ này ở một vài điểm nào đó. Chúng tôi chỉ muốn đoan chắc là trước đó mọi công tác nhằm bảo vệ nó phải được sẵn sàng đầu vào đó.

Susan McDermott lập lại những lý do cần thiết phải tiến hành nhanh, và hai bên tiếp tục bàn cãi qua lại. Khi thấy hai phía không bên nào nhượng bộ, Susan đề nghị tạm nghỉ một lúc.

Thất vọng, Poppy cho xe lăn đến cuối hành lang, vào phòng vệ sinh. Vừa tiến đến chậu rửa tay, Poppy đã thấy Thea lén vào phòng rồi nhẹ đóng cửa lại.

Đôi mắt con bé mở rộng có vẻ tò mò. Nó thì thầm hỏi nàng: - Mẹ cháu có xinh đẹp không?

Poppy gật đầu. - Có - chờ chút. - Nàng rửa tay, hong khô, rồi rút trong túi xách ra mấy tấm ảnh mà trước đó Griffin đã mang theo khi anh đến Minneapolis. Poppy theo dõi khuôn mặt Thea trong khi con bé nhìn từ tấm này đến tấm khác đầy vẻ ngạc nhiên.

- Cháu có nhìn thấy những bức ảnh trên báo, - Thea nói. - Nhưng chúng không giống những bức ảnh này. Trông bà có vẻ sung sướng trong những bức ảnh này.

- Mẹ cháu có một cuộc sống hạnh phúc. Bà là con người đáng yêu, cả bên trong lẫn bên ngoài, Thea ạ. Mẹ cháu nhất định sẽ không làm điều gì gây tổn thương đến cháu. Nói riêng với cháu, mẹ cháu không biết cô đến đây.

- Tại sao cô đến?

- Vì mẹ cháu là bạn thân nhất của cô. Có những lúc cô đã chán nản bỏ cuộc sau cái tai nạn làm cô phải dùng chiếc ghế lặn này, và mẹ cháu đã không để cô làm thế.

- Tai nạn gì thế?

- Xe trượt tuyết.

- Mẹ cháu có mặt lúc tai nạn xảy ra à?

- Chỉ vài phút sau đó.

- Cô bảo mẹ cháu không biết tên cháu. Bà không muốn biết tên cháu à?

- Mẹ cháu muốn lắm chứ, nhưng bà biết làm thế là không khôn ngoan. Phải rời bỏ cháu là một sự đau đớn đối với mẹ cháu. Biết tên cháu sẽ làm cho cháu trở nên thật, và bà sẽ muốn biết thêm, rồi có lẽ muốn gặp cháu và biết tất cả về cháu nữa. Nhưng cháu đã có một cuộc sống riêng. Bà không muốn xen vào cuộc sống đó.

- Bà có biết mẹ nuôi cháu đã mất không?

- Không.

Thea chợt đổi sang giọng trẻ con hơn:- Cô biết không, cháu lén lục tủ mẹ nuôi cháu lấy các giấy tờ nhận con nuôi ngay sau khi bà mất. Cháu cũng chẳng muốn làm gì với chúng, chỉ muốn có chúng thôi. Cháu nghĩ chắc bố cháu sẽ bực mình, nên không nói gì cả, mãi cho đến tuần này. Nhưng cháu biết ông theo dõi tin tức, và cháu muốn ông biết là cháu cũng đang làm thế.

- Cháu đang học lớp mấy?

- Lớp 9. Cháu học trường tư thục.

Poppy cho là cô bé hãy còn nhỏ đối với lớp học trên. - Cô chắc là cháu thông minh.

Thea khẽ nhún vai. - Mẹ Heather có thông minh không cô? Mẹ cháu làm công việc gì?

- Nhiều việc. Mẹ cháu nấu ăn. Bà rất khéo tay. Mẹ cháu thêu thùa, may vá. Còn biết trang hoàng nhà cửa nữa.

- Cháu không làm được những thứ đó. Hồi đi học mẹ cháu giỏi môn nào nhất?

- Cô không biết mẹ cháu lúc còn đi học. Nhưng mẹ cháu sử dụng vì tính rất giỏi. Có thể nói mẹ cháu đã quản lý công việc làm ăn cho Micah. Vì thế chắc mẹ cháu giỏi toán.

- Cháu cũng thế - Rồi nó chợt cau mày - Mẹ nuôi cháu chết vì ung thư. Heather có bệnh ấy không?

- Không. Heather chỉ bị cảm lạnh thôi.

- Cháu cũng vậy. Thật khó tin. Bố cháu không bao giờ bị cảm lạnh.

- Bố cháu trông có vẻ là một con người tuyệt vời.

- Đúng vậy - Ông rất tốt. Như ông đã để cháu đến đây hôm nay. Vì thế mà ông đã dời giờ họp

sớm hơn để cháu có thể tham dự trong giờ ăn trưa. Nhiều bố mẹ không làm thế. Cháu có theo dõi trên ti vi mọi chuyện về thị trấn của cô. Thật đáng ngạc nhiên.

- Hiện ở đây đang trong một cơn khủng hoảng. Chúng tôi bị một trận bão tuyết có thể hủy hoại mùa làm đường ở đây.

- Mùa làm đường à?

-Vâng, từ nhựa cây.

Thea lấy ra một bức ảnh chụp Heahter và Micah hỏi: - Công việc làm ăn của ông ấy à?

- Của mẹ cháu nữa. Mẹ cháu phụ giúp ông ấy.

Thea dựa người vào chậu rửa mặt, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng lại. - Cô nói cho cháu biết về một ngày làm việc của Heather, như mấy giờ bà thức dậy, bà điếm tâm với món gì, sau đó làm gì...

Poppy nhận thấy là sự đồng cảm giữa nàng với Thea hiện tại cũng đến một cách tự nhiên như giữa nàng với Heather trước kia, nên đã định đáp ứng lời yêu cầu của con bé. Nhưng nghĩ lại nó mới mười bốn tuổi, và buổi họp ngày hôm nay là nhằm bảo vệ nó trước cái quá khứ ấy. Dù Poppy không cho điều này là cần thiết, nàng cũng không muốn tạo nên mối căng thẳng giữa hai bố con họ.

- Được rồi. Cô phải trở về lại buổi họp - Poppy nói, rồi lặn xe ra.

Thea vẫn giữ mấy bức ảnh nọ. Nó nhét cả vào cái ví da nhỏ đeo cạnh thắt lưng, đưa tay vuốt lại mái tóc, chờ thêm một phút nữa rồi bước ra ngoài. Bố nó đang đứng chờ ở cuối hành lang, vẻ lo lắng.

- Con không sao chứ, con gái cưng? - Ông nhẹ nhàng hỏi.

Thea gật đầu bước lại bên ông - Còn bố?

Ông cười buồn, vung nhẹ đôi tay. - Thật là kỳ lạ khi nghe câu chuyện về cô ấy, khác hẳn với những gì mình đọc trên báo.

- Nó có làm bố phiền không? - Thea đã từng ngồi trong những phòng internet “chat” về đề tài con nuôi, nên biết là có thể ông cảm thấy bị đe dọa và không muốn làm ông buồn khổ - Nếu bố thấy buồn phiền, thì con sẽ không hỏi thêm gì nữa. Con yêu bố. Bố là bố của con.

- Bố biết, con cưng à. Bố biết.

- Nhưng câu chuyện làm cho mình thấy kích động hồi hộp, bố có nghĩ thế không? Mình như đột nhiên tìm thấy một người bà con xa biệt tích từ lâu. Với bố chắc cũng vậy, vì bố là bố con, nên về một mặt nào đó bà ấy cũng có liên hệ với bố.

Anderson có vẻ ngần ngại. Vẻ lo lắng lại hiện ra trên gương mặt ông.

- Con không nghĩ là bà đã giết chết ông ấy, - Thea nói.

- Nhưng ông ấy đã chết. Bố rất tiếc là con cũng phải nghĩ đến chuyện ấy nữa.

- Ông ấy đã chết lâu, với con ông ấy như là người không có thật. Như một người trong phim

ảnh, một nhân vật nào đó trong cuộc sống của một người nào khác - Mặt khác, mẹ của con hãy còn sống và rất thật.

Ông Norman nói: - Nhưng bố vẫn thích thấy bố mẹ ruột con có một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc.

Thea nắm tay ông. - Đó là vì bố là người tốt và vì bố thương con. Với con, không ai có thể là ông bố tốt hơn bố được.

Ông hít vào một hơi, choàng qua vai nó bấm nhẹ. Rồi với một cái nhìn như muốn bảo “chúng ta hãy đến gặp họ” mà ông thường dùng khi đến các cuộc họp các cổ đông ngân hàng, ông quay đầu về phía phòng họp.

CHƯƠNG 19

Trong khi Susan gọi báo cho Cassie biết tin tốt, thì Poppy rời trụ sở công ty luật cùng với hai bố con ông Anderson.

- Cô có muốn đến xem chỗ cháu ở không? - Thea đã hỏi nàng khi cuộc họp chấm dứt. Poppy thấy không thể từ chối trước vẻ thành thật và sốt sắng của con bé. Nàng muốn nhìn thấy nơi nó sống càng nhiều càng tốt, để sau này kể lại nếu Heather có hỏi.

Norman Anderson có một tài xế mặc đồng phục lái xe, nhưng chiếc xe ông dùng thuộc loại thông thường chứ không phải là chiếc xe hòm loại sang. Poppy và Thea ngồi băng sau. Chiếc ghế lăn và xách đồ nàng mang theo được bỏ cả ở cốp xe. Xe vừa rẽ qua một khúc queo thì ông Norman đã choàng tay qua ghế quay lại phía sau bảo con gái: - Con phải về trường chứ?

- Cho giờ học ôn môn tiếng Pháp, nhưng con không có vấn đề gì về môn này ạ. Con thấy mình đủ sức cho kỳ thi trắc nghiệm, không cần phải ôn tập nữa. Và nếu thấy cần con sẽ gọi Tiffany, chị ấy giỏi hơn con.

Norman nhìn con gái vẻ ngờ vực, rồi quay sang Poppy ông nói - Chuyện Tiffany giỏi hơn nó còn phải hỏi lại, nhưng làm sao mình có thể tranh cãi với con gái khi mà nó đi thi với số điểm trung bình trong cả khóa học.

Lúc đó Poppy mới biết rằng môn toán không phải là môn mạnh nhất của Thea. Nàng biết trường nó học là một trường quốc tế khi xe chạy ngang qua một khu nhà liên hợp tường xi măng rất xinh đẹp và Thea thò đầu ra cửa vẫy tay rồi rít với nhiều nhóm học sinh đang đứng trên các bậc thềm. Poppy nhìn thấy ngôi nhà Thea sống lúc nó hãy còn rất bé, nhìn thấy khu công viên bà mẹ nuôi Thea dẫn nó đi chơi, các cửa tiệm hai mẹ con thường đi mua sắm. Nàng thấy câu lạc bộ ông Norman thường chơi gôn và Thea chơi quần vợt. Nàng nhìn thấy rạp xiê, nhà hàng ăn và tiệm bán đĩa hát mà Thea ưa thích. Con bé đã điều khiển tài xế qua tất cả những nơi đó và mô tả rành rẽ từng nơi. Rõ ràng con bé hưởng được dòng máu di truyền về lối ăn nói rất dạn dĩ của cha nó, vì Heather trầm lặng hơn. Nếu không có cái vẻ đáng yêu của nó, có thể Poppy đã thấy khó chịu với cái ý nghĩ ấy. Sau đó chiếc xe rẽ vào cổng nhà nơi Thea và bố nó hiện sống, và Poppy thấy mình là người phải tiếp tục cuộc viếng thăm này. Nàng phải bỏ chuyến bay bốn giờ mười chín phút trở về Manchester, và tin là mình còn có thì giờ cho chuyến sáu giờ ba mươi.

- Cô cần phải gọi điện thoại cho anh bạn này một chút. - Nói xong, Poppy thọc tay vào túi xách lấy máy.

-Tên ông ấy là gì?

- Griffin Hughes.

Norman quay lại hỏi: - Griffin Hughes? Có liên hệ gì với Piper không?

- Con trai ông ấy. Ông biết ông Piper à?

- Vâng, chúng tôi từng gặp nhau. Tôi không biết ông ấy có người con ở Lake Henry.

- Griffin thật ra sống ở New Jersey, nhưng anh ấy đến Lake Henry để giúp Micah trong vụ làm đường trong lúc Heather bị giam giữ.

Nàng bấm số điện thoại của Griffin. - Vừa rồi ở đây bị một cơn bão tuyết tề hại. Sáng nay anh ấy đã lái xe đưa tôi ra phi trường, rồi trở về lại để dọn sạch đồng cây gãy đổ trong rừng. Khi dọn xong đồng cây gãy ấy và sửa chữa hệ thống ống dẫn, nhựa cây sẽ lại chảy vào nhà chế biến đường.

- Chào em. Giọng Griffin vang lên trong máy.

Poppy hạ thấp giọng - Chào! Anh đã nghe tin chưa?

- Có nghe rồi. Chúc mừng. Em làm tốt lắm.

- Không phải em - nàng nói nho nhỏ - Micah hài lòng không?

- Hài lòng quá đi chứ! Anh ấy muốn nín thở khi nghe Cassie phát thảo kế hoạch thương lượng. Bà ấy đang làm khi chúng ta nói chuyện đây.

- Đã có điện lại chưa?

- Chưa. Máy phát điện của Micah lại không hoạt động nên anh ấy phải lọc bằng tay. Công việc rất vất vả, nhưng ít nhất nhựa cũng không bị mất. Em đang ở phi trường đấy à?

Thea sờ nhẹ cùi chỏ Poppy, đưa tay chỉ trong khi xe chạy vào một ngôi nhà thấp và rất rộng.

- Không. Em sẽ đi chuyến kế đến. Ông Anderson và con gái đang đưa em đến xem nơi họ ở. Bọn em vừa đến nhà đây. Ngôi nhà một tầng thôi, không phải leo lên leo xuống gì cả - Nàng đưa mắt nháy Thea.

- Vậy em về trên chuyến sáu giờ ba mươi chứ?

- Vâng. Anh có chắc là lúc ấy không quá muộn đối với anh chứ? Sáng nay anh đã phải thức dậy sớm rồi!

- Thì em cũng vậy. Em có mệt không?

- Chút ít thôi.

- Em phải tự xoay xở, không trở ngại gì chứ?

- Hoàn toàn không. Griffin, em phải đi đây. Sẽ gọi lại anh khi ra phi trường.

-Vâng. Anh yêu em.

Nàng ngập ngừng một chút rồi nói: - Em cũng thế.

Griffin chưa kịp đáp thì nàng đã tắt máy, bỏ nó vào xác lại.

Một lát sau Poppy đã ngồi thoải mái trên chiếc ghế lắn xem ngôi nhà của Thea. Con bé đã hướng dẫn Poppy xem phòng ngủ của nó sơn màu xanh và vàng rất trang nhã, và phòng tắm kế bên rộng gấp đôi phòng tắm của Poppy, nhà bếp, phòng ăn, phòng khách, giới thiệu nàng với người giúp việc, người nấu bếp. Sau đó, tất cả ra ngoài sân ngồi cạnh hồ bơi.

Nếu không phải có nhiều chuyện trao đổi với Thea, chắc Poppy sẽ rất thích ngồi yên lặng thưởng thức bầu không khí yên tĩnh của một buổi chiều hè ấm áp ở đây. Nhưng Thea muốn

biết mọi thứ ở Lake Henry, còn Poppy lại muốn biết những món ăn, những ban nhạc, những môn thể thao con bé ưa thích.

Thea nhất định không chịu để cho Poppy đi khi đến giờ nàng phải ra phi trường. Con bé nài nỉ bố nó: - Chúng ta phải đưa cô Poppy đến câu lạc bộ ăn tối. Ở đây thức ăn rất ngon.

- Thế còn kỳ thi sắp tới của con? - Ông bố hỏi.

- Con sẽ đi học. Con sẽ học trong một tiếng đồng hồ bây giờ, rồi học thêm nữa khi chúng ta đi ăn trở về. Poppy, cô có thể ở lại, phải không? Cháu nghe cô bảo ông Griffin là cô sẽ về đến đây rất muộn. Tại sao cô phải làm thế trong khi có thể bay về trong chuyến bay sáng mai? Ở nhà có một phòng dành cho khách rất rộng. Đại diện du lịch của gia đình có thể đổi chuyến bay cho cô. Dầu sao thì tám giờ cháu mới phải đi học. Cháu có thể đưa cô ra sân bay rồi tiếp tục đến trường.

- Như vậy con phải đi từ sáng sớm - Norman cảnh báo con gái.

Thea nhìn nhanh sang bố vẻ e ngại:- Không sao đâu bố. Con không thể để cho cô Poppy ra sân bay một mình. - Quay sang Poppy nó hỏi - Cô ở lại chứ?

Cassie không thể làm các công việc cần làm gấp mà không có đại diện và điện thoại, nên bà đã thu gom tất cả hồ sơ, cùng với người phụ tá đi đến Center Sayfield để có thể sử dụng máy chụp tài liệu của văn phòng một người bạn ở đây. Ở Center Sayfield điện không bị cắt. Từ đây bà duyệt kỹ lại các ghi chép của mình trong một tiếng đồng hồ trước khi gọi vị Chương lý của bang California.

- Hiện phía chúng tôi ở đây đã có được một phát triển mới trong vụ án này, - bà nói với ông ta. - Tôi biết là ông muốn tôi làm việc qua ông Bud Grinelle, nhưng thế nào ông ta cũng phải trình lại với ông, nên tôi nghĩ là chúng ta nên bỏ qua phần trung gian đó. Vì thế tôi đã gửi theo hệ thống phát chuyển nhanh cho ông một xấp những văn kiện vào sáng mai gồm văn bản thỏa thuận và những tờ khai có tuyên thệ làm căn bản cho hồ sơ của chúng tôi.

- Điểm mới nào? - Ông ta lịch sự hỏi.

Cassie muốn tránh không tiết lộ toàn thể lập luận bào chữa của mình. Nhưng trong công việc điều đình thương lượng, thế nào cũng phải cho đối phương thấy thế mạnh của mình. Và điều này cũng mang đến ít nhiều rủi ro. Nếu cuộc thương lượng thất bại và cả hai bên phải ra trước tòa, bên công tố có thể biết trước vũ khí của mình để chuẩn bị đối phó. Nhưng đây là chuyện không sao tránh được. Bà đang có một hồ sơ rất vững chắc, và giờ đây bà phải cố thuyết phục vị chương lý về điểm này.

- Chúng tôi đã tìm thấy đứa bé. Chúng tôi đã có sự thoán thuận của bố đứa bé cho phép nó tham dự vào vụ xét nghiệm DNA. Heather cũng phải qua cuộc xét nghiệm này để chúng tôi có chứng minh cô ấy là mẹ đứa bé. Chúng tôi sẽ làm bản thỉnh nguyện yêu cầu làm những cuộc xét nghiệm máu trên quần áo của Rob DiCenza. Chúng tôi biết là cảnh sát bang các ông đang giữ số tang vật ấy. Luật sư của chúng tôi ở đây...

- Vị luật sư nào vậy?

- J.C. Beckett, - bà đáp vẻ đắc chí. Kéo được J.C. Beckett vào hợp tác trong vụ này là một cú đánh rất ngoạn mục của Cassie. Bên công tố không ưa ông tí nào, vì ông ta luôn luôn là kẻ đối nghịch với họ. Ông ta hiện đang điều hành một văn phòng luật riêng, và đã có những thành tích thắng kiện trong nhiều vụ kiện tụng. Mặt khác, ông ta cũng là người thích đối đầu với những kẻ quyền thế, vì thế DiCenza là người thuộc giới đó nên ông ta sẵn sàng tham gia vào vụ này. Ông bảo

không có lý do gì không được phép làm thế, vì đã có sẵn bằng chứng. Đây là một đề nghị không sợ lỗ vốn. Nếu kết quả cho thấy đứa bé không phải là con của Rob, câu chuyện như thế là kết thúc. Nếu còn ngược lại, chúng tôi sẽ có một trận đấu khác.

- Như vậy là bà nghĩ đứa bé ấy là con của Rob?

- Tôi biết chắc nó là con của anh ta. Heather, hay Lisa, không dan díu bồ bịch với người nào khác. Không người nào trong số những người mà đám nhân viên của ông phỏng vấn sau tai nạn đã khai, dù với hàm ý là cô ta có liên hệ với một người đàn ông nào khác. Họ đã đưa ra nhiều tố giác, nhưng không hề nói đến điểm đó. Tôi biết Rob bảo con bé không phải là con anh ta. Nhưng đã không có một người đàn ông nào khác, không một người nào đứng ra nhận đó là con của họ, vào thời điểm đó hay ngay lúc nào cũng vậy.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Rồi viên chương lý lặng lẽ nói: - Xin tiếp tục.

Cassie hài lòng vì thấy ông ta đã không tìm cách đẩy trách nhiệm cho Bud Grinelle mà đã chịu khó lắng tai nghe. Bà trở nên bạo dạn hơn.

- Nếu mối liên hệ bố con này là đúng, nó sẽ cho thấy những lý lẽ mà chúng tôi đã đưa ra và gia đình DiCenza đã bác bỏ là có cơ sở. Và chúng tôi còn có Aidan Green nữa.

- A, vậy là bà đã sục tìm anh ta?

- Vâng. Và đã tìm được. Anh ta là bạn thân của Rob. Anh ta biết rất rõ từ đầu đến cuối mối liên hệ đó, và vì anh ta chưa hề ra làm nhân chứng trước tòa, anh ta không thể bị kết tội là khai man.

- Anh ta có thể bị kết tội cung cấp thông tin không đúng sự thật trong cuộc điều tra.

- Không phải thế. Tôi đã làm một bản ghi chép lại những gì anh ta đã khai. Nó nằm cả trong tập hồ sơ mà ông sẽ nhận được. Ông sẽ thấy rằng Aidan đã trả lời mọi câu hỏi mà anh ta được hỏi. Nếu các điều tra viên không đưa ra những câu hỏi đúng, thì anh ta không có trách nhiệm gì về chuyện đó cả: - Thật ra... - Cassie nghĩ rằng gia đình DiCenza đã tạo ảnh hưởng của họ lên cuộc điều tra đó, nên bà đã thêm: - Thật ra, nếu người của ông không đưa ra những câu hỏi đúng, tôi cũng muốn biết là khả dĩ có những chỉ thị nào khiến họ không đi sâu vào câu chuyện của Rob trong vụ án này hay không.

- Xin nói thẳng điều này cho bà rõ. Họ không phải là người của tôi. Hồi ấy tôi chưa nhận chức này.

- Vậy tốt hơn hết ông nên khiển trách vị tiền nhiệm của ông về vụ này.

- Vấn đề ở đây không phải thế. Lý lẽ biện hộ của bà là thế nào, xin nói thẳng ra. Tôi không có nhiều thì giờ.

- Chúng tôi khẳng định Lisa Matlock bị Rob DiCenza làm mang thai. Khi cô ta từ chối không chịu phá thai như ý muốn của anh ta, Rob đã đe dọa mạng sống của cô ta và đứa bé trong bụng. Và anh ta đã làm thế trong đêm hôm đó. Khi cô ấy vào được bên trong xe, ý nghĩ duy nhất của cô ta là cố chạy thoát khỏi tay Rob. Từ trong bóng tối anh ta chạy lượn qua các chiếc xe khác và nhảy lên phía trước xe cô ta. Cô ta không thấy kịp.

- Nhưng cô ta đã bỏ trốn khỏi hiện trường.

- Cô ta không biết Rob đã chết, chỉ vô cùng sợ hãi. Thưa ông, vấn đề ở đây là chúng tôi có một

hồ sơ vững chắc. Chúng tôi có một đêm trời tối mịt, nhiều xe hơi, và một người đàn ông say khướt đang chạy luồn lách qua những chiếc xe ấy. Chúng tôi có một cô gái trẻ nghèo, không thân thể, đang bị một người đàn ông lớn tuổi hơn có những đặc quyền về mặt chính trị lợi dụng. Chúng tôi có một mối liên hệ giữa người đàn ông này với những vụ bạo hành. Chúng tôi có những bác sĩ ở hai đường đường khác nhau xác nhận chuyện này. Giấy xác nhận của họ cũng nằm cả trong tập hồ sơ tôi gửi cho ông. Chúng tôi có một vụ mang thai, một vụ đe dọa về mặt thể xác với những nhân chứng độc lập sẵn sàng xác nhận cả ba điểm này. Chúng tôi có ở đây một cố gắng của gia đình nhằm che giấu sự việc.

- Khoan đã. Bà không làm gì có bằng chứng về chuyện này.

- Chúng tôi có thể có vào lúc chúng tôi hoàn tất hồ sơ. Có phải tất cả những người trước đây từng bảo họ không nhìn thấy gì, giờ vẫn còn yêu mến Charlie DiCenza đâu! Tất cả những gì chúng tôi cần là một tâm hồn hối lỗi, thú nhận của anh ta đã được yêu cầu hãy tử tế với con trai của họ. Aiden Green đã bảo thế. Lời khai có tuyên thệ của anh ta cũng nằm trong gói hồ sơ tôi gửi. Còn nữa, nếu vụ này được đem ra xét xử, chúng tôi sẽ đưa ra các nhân chứng xác nhận trước tòa rằng Lisa Matlock không phải là cô gái duy nhất bị Rob DiCenza đánh đập.

- Ôi Chúa! Dem chuyện đó ra để làm gì? Anh chàng ấy đã chết rồi!

Cassie không thể nào tin được là ông ta đã nói một câu như thế. Nó hoàn toàn có tính chất thiên vị và thiếu chuyên nghiệp. Giờ đây bà không cần nhìn xuống tập ghi chú của mình nữa. Những điều bà muốn nói đều tự động tuôn ra: - Ông nói đúng. Anh chàng ấy đã chết. Toàn bộ vụ án này lẽ ra cũng nên để cho chìm xuống, vì cái chết của Rob chỉ là một tai nạn bi thảm. Đó là điều mà một vị quan tòa sẽ thấy rõ, có điều là để chứng minh điều đó, chúng tôi buộc phải đưa ra tất cả những gì còn lại của vụ án. Liệu gia đình DiCenza có thích chuyện ấy không? Tôi không chắc. Nhưng đó là vấn đề của họ. Chính họ đã đưa vụ án này ra. Chắc hẳn họ không thấy có vấn đề gì khi lớn tiếng bên xấu Lisa Matlock - giờ đây là Heather Malone trước công chúng. Họ đã muốn đi tìm sự chú ý của công chúng trong vụ án này, và đó đúng là nơi mà thông tin mới này sẽ xuất hiện, nếu chúng ta không dàn xếp được nội vụ trong ngày hôm sau một cách êm thấm và công bằng.

- Ngày hôm sau à?

- Được rồi. Tôi sẽ để cho ông hai ngày - Bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Sau đó chúng tôi sẽ phải đưa ra báo chí.

- Tôi có thể ngăn ngừa chuyện đó bằng một lệnh cấm tiết lộ.

- Ông cứ làm thế đi. Rồi sẽ thấy ngay trước tôi cố tình che giấu, có điều là lần này không dính líu đến vị tiền nhiệm của ông, mà liên quan hẳn đến ông. Chúng ta hãy nói đến quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí và quyền dân sự của thân chủ tôi. Nếu không có việc làm này của gia đình DiCenza, thì không có cách gì Heather có được một phiên xét xử công bằng. Chỉ một bên được lên tiếng thôi, phía bên kia cũng cần có chỗ trình bày trường hợp của mình chứ!

- Ở tòa và trước một quan tòa.

Cassie nhất quyết không nhân nhượng: - Nếu nó không được trình bày bây giờ, thì rồi cũng sẽ được trình bày sau này. Và trong một phiên tòa công khai với tất cả cảnh huyện náo khích động mà gia đình DiCenza hy vọng sử dụng để có một vụ án như họ mong muốn. Ông cần phải nói với họ. Hỏi họ có muốn đưa con trai của họ bị lỗi xuống đồng bùn đen hay không. Hỏi họ xem họ có muốn bị đòi bồi thường về mặt tài chính từ một đứa bé mười bốn tuổi có thể được chứng thực là cháu nội của họ không. Nếu chúng tôi không có được một sự dàn xếp thỏa thuận vào chiều thứ năm, thì đó là những điều sẽ xảy ra.

- Được rồi. Vậy bà muốn dàn xếp như thế nào? - Vị chương lý rõ ràng là đã bị Cassie thuyết phục.

Cassie nhắm mục tiêu thật cao. Bà chẳng có gì để mất: - Tôi muốn vụ án này được xếp lại luôn.

- Xếp lại luôn à?

- Vâng.

- Tôi không thể làm thế được. Không thể làm được đối với một vụ án giết người như thế này.

- Dĩ nhiên là ông làm được. Cassie đã suy nghĩ kỹ những đề nghị của mình. Ông có thể hoặc bảo rằng sau khi xem xét lại nội vụ, xét đến khoảng thời gian khá lâu kể từ đêm ấy và khả năng trí nhớ có thể bị suy kém đi nhiều, không có đủ bằng chứng kết tội. Hoặc ông có thể bảo là có bằng chứng mới xuất hiện tạo nên những mối ngờ vực cho lời buộc tội sát nhân.

- Báo chí sẽ muốn biết bằng chứng ấy là gì. Và rồi rốt cuộc cũng lòi ra những chuyện xấu xa bẩn thỉu. Gia đình họ chắc không chấp nhận chuyện đó.

- Vậy ông hãy chọn giải pháp đầu. Ông, với tư cách là chương lý, khuyên gia đình họ rằng để cho vụ án này chìm xuống luôn là phương cách tốt nhất cho họ. Ông có thể giữ thể diện cho mình bằng cách đứng ra làm trọng tài, vì lòng trắc ẩn muốn gỡ rối cho họ. Gia đình họ cũng có thể giữ thể diện bằng cách tự nguyện đứng ra rút lại những lời buộc tội trên. Họ có thể bảo là làm sống lại tám thảm kịch ấy chỉ càng làm họ đau lòng.

- Bà muốn cô ấy được thả ra khỏi vậy sao?

- Tôi muốn hủy bỏ tất cả những lời buộc tội cô ấy, - Cassie nhất quyết nói: - Tất cả, đây không phải là một vụ sát nhân. Cô ấy bỏ chạy để cứu lấy mạng sống của mình và anh chàng kia đã chạy ngang qua trước xe cô ấy vào một đêm tối mịt trong một khu đậu xe đông đúc không có đèn đuốc gì cả. Hủy bỏ tất cả những lời buộc tội ấy. Và nếu không còn là một tội giết người, thì sẽ không có tội bỏ trốn vì sợ truy tố.

- Chúa tôi! Bà phải để cho tôi một chút gì đó chứ! Thế còn tội vô ý cán chết người thì sao?

- Không phải thế. Anh chàng lúc ấy say rượu và chạy luồn lách qua các xe. Không làm gì có chuyện vô ý cán chết người ở đây. Thân chủ của tôi đã phải trả giá đắt vì quen biết anh chàng Rob DiCenza kia. Nếu cô ấy không hiền lành ít nói, và nếu cô ấy không có một cuộc sống yên ổn trầm lặng ở đây, tôi đã bảo cô ấy quay lại kiện gia đình DiCenza về tội phỉ báng rồi. Nhưng cô ấy là người hiền lành, chỉ muốn quay về cuộc sống hạnh phúc ở đây. Thậm chí tôi còn không muốn cô ta quay lại California, ra trước tòa để được tha bổng. Tôi thấy không cần phải làm chuyện đó.

- Bà Byrnes, bà hãy dành cho tôi một nhân nhượng nào đó chứ!

- Ông hãy đồng ý tất cả những điểm trên, thân chủ tôi sẽ đồng ý không tiết lộ bất cứ điều gì liên quan đến Rob DiCenza hay vụ này, nhưng tôi muốn cô ấy được phóng thích khỏi nhà giam ngay khi đạt được thỏa thuận. Cô ấy không phải là một mối nguy hiểm cho xã hội. Không nên giam giữ cô ấy thêm một ngày nào nữa. Vì thế tôi muốn chuyện này được thi hành thật nhanh. Và ông có thể làm được điều đó. Có thể ông là một luật sư không ra gì, nhưng chắc chắn ông biết rõ những lợi hại thực tế về mặt chính trị.

- Bà đề cao tôi quá! - ông nói - Tôi không phải là tiếng nói quyết định trong vụ này.

Cassie hiểu điều đó. - Gia đình DiCenza hiện có mặt ở thị trấn. Tôi đã cho kiểm tra và biết rõ như thế. Tôi cũng biết ông có thể thuyết phục họ, nếu ông muốn. - Biết ông ta cũng là một đứa con được nhận nuôi, bà thêm: - Ông có thể đưa ra lý lẽ là không nên để cho một cô bé mười bốn tuổi đang sống hạnh phúc với gia đình bố mẹ nuôi, phải sống lại với những tội lỗi của bố mẹ ruột nó. Tôi mong chờ tin ông.

Sau khi gọi Micah báo cho anh biết công việc vừa làm, Cassie thu dọn giấy tờ ở văn phòng người bạn, lái xe trở về Lake Henry. Trên đường về nhà, bà chở người phụ tá về tại nhà cô ta, rồi ghé lại văn phòng làm việc đóng cửa văn phòng. Sau đó bà lái xe về nhà. Bà đã định về sửa soạn một bữa ăn tối thật ngon, dự tính những trò chơi với mấy đứa nhỏ, cho từng đứa một, thẳng út trước hết, để nó đi ngủ khi ngồi cùng Mark dưới ánh sáng của ít nhất mười ngọn nến với những trò chơi khi ngồi nhà trở nên yên tĩnh.

Nhưng vừa về đến nhà Cassie đã thấy một mảnh giấy trên bàn ăn ở nhà bếp cho biết Mark đã đưa mấy đứa nhỏ đi Concord ăn các thức ăn nhanh, rồi sau đó xem phim.

Hơi buồn khi thấy mình bị bỏ rơi trong sinh hoạt của gia đình, Cassie đã làm món mì ống và pho mát cho mình, đốt lửa trong lò sưởi phòng khách, rồi ngồi ở ghế nệm dài chờ. Nhưng chưa đầy hai mươi phút sau bà đã ngủ ngay trên ghế.

Micah toát mồ hôi ròng ròng. Anh thấy người nóng kinh khủng trong khi rót đợt xi rô mới nhất và chuyển thùng chứa về phía một hệ thống lọc mà anh mới dựng lên. Thật ra sức nóng trong nhà chế biến cũng rất tốt, nhất là hai đứa nhỏ đang chơi với mấy con búp bê ở một góc phòng. Ngôi nhà bên dưới lạnh lẽo hẳn sau khi mọi người đã trở về nhà và không còn ai tiếp tế thêm củi vào đống nữa. Missy và Star, hai con bé đều có các túi ngủ ở đây trong khi anh làm việc.

- Mức này vừa chưa? - Griffin hỏi. - Anh đang đứng nhìn xuống cái chảo cuối vừa mới được đổ đầy nhựa vào, cũng sắp đến gian đoạn biến thành xi rô, trên tay cầm vá lớn sẵn sàng khi thấy bọt sủi lên. Micah đưa mắt liếc nhanh qua, gật đầu, rồi quay trở lại ngay với công việc đang làm. Mồ hôi chảy dài bên dưới lớp áo của anh, không chỉ vì công việc mà phần lớn vì họ lo sợ phải làm công việc này bằng tay. Tiến trình chế biến của anh hiện đang bị chậm lại. Dù có sự giúp đỡ của Griffin, anh cũng sẽ phải làm việc đến quá nửa đêm. Anh chẳng hề quan tâm đến chuyện này, nếu công việc làm thế xác anh mệt nhoài để anh có thể ngủ một giấc năm tiếng đồng hồ. Chính những vấn đề hiện tại làm anh bồn khoăn lo lắng không sao ngủ ngon được.

Một vấn đề vừa được giải quyết. Đến xế chiều hôm ấy hệ thống ống dẫn đã được dọn sạch, và nhựa đã chảy. Điều này lại tạo ra một vấn đề khác. Nếu hôm ấy tiến độ công tác xử lý nhựa cũ chưa được phân nửa số cây của anh bị chậm lại như thế này, thì ngày mai số nhựa chảy thêm vào với số nhựa chưa được xử lý sẽ tăng lên gấp đôi. Anh cần có điện để chạy cái máy ép lọc, nhưng công ty điện cho biết phải mất vài ba ngày nữa hệ thống điện mới sửa chữa xong.

Đến lúc ấy chắc hai chân anh sẽ không đứng nổi nữa, và có lẽ như thế cũng tốt. Nếu quá mệt không còn suy nghĩ gì được, anh sẽ không nghĩ đến Heather, và nếu không nghĩ về nàng, hơi thở của anh sẽ dễ dàng hơn. Anh hít vào một hơi dài, cố để cho người thư giãn ra, nhưng cổ họng vẫn như bị nghẹn lại. Đó là do sự sợ hãi bên trong con người anh tạo ra. Anh sợ Heather trở về. Anh sợ nàng không trở về. Anh sợ mình không biết con người của nàng lúc trở về sẽ ra sao.

Cassie bảo anh phải chờ. Anh như đang sống trong địa ngục.

Cửa nhà chế biến mở nhanh, và Skip House đang quay lưng bước lùi lại khi vào. Micah không gặp Skip kể từ hôm ở trạm xăng, và định lên tiếng quát hỏi anh ta tính làm gì ở đây thì thấy

Skip và một người đàn ông khác đang khiêng một vật trông rất quen thuộc.

Micah tiếp tục rót xi rô qua các ống lọc.

Skip nhìn lui phía sau, bước lùi đến chiếc máy ép lọc đang bất động. Anh ta cúi người xuống đặt một đầu của một chiếc máy phát điện nhỏ xuống sàn nhà. Khi người đàn ông kia cũng làm như thế, Skip thẳng người đứng lên, lột đôi găng tay ra rồi nhìn Micah nói: - Cái máy này lẽ ra phải đưa đến công trường của bọn tớ. Nhưng tớ nghĩ là chẳng có ai để ý nếu nó đến chậm vài ba hôm. Nhưng cậu không nhìn thấy bọn tớ khiêng vào đây nhé! - Nói xong, anh chàng bắt đầu gắn đầu dây máy phát điện vào giàn máy ép lọc. Chưa đầy mười lăm phút sau máy ép lọc đã chạy và Skip bước ra cửa.

- Đây! - Micah nói theo. - Cám ơn cậu.

Skip đưa tay lên vẫy rồi biến dạng.

Hai tiếng đồng hồ sau, sau khi số nhựa chảy trong ngày đã được nấu thành xi rô, rồi cho qua máy ép lọc, sau đó được đổ vào nhiều lon thiếc có dung lượng một lít và đóng nắp, Micah bảo Griffin trở về nhà nghỉ. Anh có thể tự mình làm công việc chùi rửa. Anh còn thấy thích thú với dự tính năm nay sẽ gửi biếu nhiều ga lông xi rô cho tất cả những người dân trong thị trấn đã đến giúp anh. Anh không ngờ là Skip cũng là một người trong số đó, và thấy có chút hối hận.

Lau sạch chậu rửa đồ xong, anh treo mấy tấm giẻ lên hong khô, rồi anh quỳ xuống cạnh hai cái túi ngủ phủ kín, lay nhẹ đánh thức hai con bé. - Đến giờ đi ngủ rồi, - anh thì thầm, rồi thu gom hai túi ngủ khi cả hai đứa nhỏ lồm cồm bò ra. - Mang giày bột vào - khi mang xong giày con bé Star ôm lấy cổ anh, anh đặt nó lên đùi nói: - Missy, cầm cây đèn bão và đi sát vào bố.

Trong khoảnh khắc, chỉ một khoảnh khắc của lúc đó thôi, hơi ấm của ngôi nhà còn lớn vờn quanh, mùi đường còn phảng phất bám trên các cây kèo của mái nhà, ba bố con đang đứng sát bên nhau, thật gần, tim anh chột ầm hẫng lên. Ngay tại đây, và ngay lúc này, quá khứ, hiện tại và tương lai như hòa lại thành một.

Với con bé Missy bên cạnh, anh đóng cửa nhà chế biến lại. - Nhanh lên! Nhanh lên! - anh thì thầm bảo nó. Khi cả hai ra khỏi nhà, trời rất lạnh dù có ánh trăng soi sáng lối đi. Bên trong nhà chính cũng không khá gì hơn, nhưng những túi ngủ vẫn còn giữ được hơi ấm của nhà máy. Con bé Missy, leo ngay lên giường, và vài phút sau đã ngủ. Khi anh đặt Star lên giường nó, một tay nó vẫn bám lấy cổ anh.

- Bố ơi! - Nó thì thầm nói.

Anh ngồi xuống giường, dùng túi ngủ quấn quanh người nó để giữ hơi ấm.

- Mẹ có em bé hả bố?

Anh chột nhớ đến cái giây phút trái tim anh ầm hẫng lên vừa rồi trong nhà máy chế biến đường, giây phút ấy sẽ hoàn toàn đầy đủ nếu không có câu chuyện của Heather và đứa bé của nàng.

- Mẹ con trước kia đã có một em bé. - Anh phải nói thật với nó, vì anh biết nó đã nghe được chuyện đó từ những trao đổi giữa những người phụ nữ đến giúp việc nấu nướng vừa rồi.

- Chuyện gì xảy ra cho em bé đó?

- Mẹ không thể chăm sóc nó được, nên đã đem cho một người khác có thể lo cho nó.

- Tại sao mẹ không chăm sóc được?

- Lúc ấy mẹ hãy còn quá trẻ.

- Em bé lúc ấy có khóc khi mẹ đem cho người khác không?

- Bố nghĩ là lúc ấy nó còn quá nhỏ chưa biết gì.

- Con sẽ khóc nếu bố đem con cho người khác.

Anh ôm chặt nó thêm. - Bố sẽ không bao giờ làm thế. Vì vậy con không cần phải lo lắng.

- Em bé của Heather giờ có nhớ mẹ không bố?

Micah không biết chuyện đó. Anh không biết những gì Poppy tìm thấy ở Florida. Và anh không biết Heather cảm thấy thế nào về chuyện này. - Em bé ấy bây giờ không còn bé nữa, đã lớn lên rồi và đang có một ông bố.

- Con cũng vậy. Và con cũng nhớ mẹ Heather. Nếu được lựa chọn, mẹ sẽ chọn em bé ấy hay chúng ta?

- Mẹ sẽ chọn chúng ta, - Micah nói, nhưng anh không lấy gì làm chắc, và chính đó là căn nguyên của nỗi sợ hãi của anh. Giờ đây Heather đã có một quá khứ. Bất kể kết quả cuộc thương lượng của Cassie như thế nào, nàng cũng được tự do làm Lisa trở lại. Anh không hề nghĩ là nàng sẽ lựa chọn quay về lại California. Nhưng làm sao anh biết chắc được chuyện đó.

Anh yêu Heather. Nếu nàng trở thành một Lisa trở lại, anh và mấy đứa nhỏ sẽ phải sống một mình.

Griffin trước nay vẫn sinh sống một mình trong một thời gian dài, nên ít khi anh nghĩ nhiều về chuyện phải về lại một ngôi nhà trống vắng. Nhưng giờ đây về ngôi nhà của Poppy, anh chợt cảm thấy cô đơn. Cho dù anh nghĩ là nàng đã đem theo đồ ngủ qua đêm, Griffin vẫn rất muốn nàng có ở nhà. Anh đếm từng giờ trong khi làm việc với Micah. Nhưng Poppy phải sáng hôm sau mới trở về. Nàng đã để tin nhắn vào điện thoại của anh mà không đề cập gì đến mấy từ ngắn ngủi trong cuộc điện đàm trước đó.

- Em cũng thế, - nàng chỉ nói vậy rồi cúp máy.

Anh muốn biết nàng có thật lòng khi nói thế không. Cho là Poppy sẽ gọi lại khi ra phi trường như đã hứa, anh đã để điện thoại trong túi suốt thời gian làm việc với Micah.

Ngôi nhà của nàng giờ rất yên tĩnh, tối tăm và lạnh lẽo. Griffin thắp mấy ngọn nến lên, đốt lửa trong lò sưởi, rồi rót cho mình một ly rượu nho. Sục tìm một lúc anh mới thấy con mèo Victoria đang nằm ngủ trên đồng chăn trong phòng phụ của Poppy, và con vật chẳng hề quan tâm đến sự có mặt của anh.

Một tay cầm cây nến, tay kia là ly rượu, anh lang thang quanh ngôi nhà, cứ nghĩ là gần đây phải tiếp xúc hàng ngày với nhiều người khác mà lẽ ra anh rất muốn ở một nơi yên tĩnh. Nhưng ở gần Poppy không giống như những người khác. Poppy dễ tính, vui vẻ, thông minh và biết quan tâm đến kẻ khác. Nàng còn là người can đảm nữa.

Anh vẫn cho mình là can đảm khi tồn tại được ở Little Bear, khi cố gắng sống với sự cô lập về mặt tinh thần tại một thị trấn mà người dân ở đây thường ngờ vực những người từ ngoài đến.

Nhưng Poppy thì hiện đang ngồi trên chiếc ghế lắn của nàng ở mãi tận Florida, phải đi một mình di chuyển đây đó và xoay xở mọi thứ trong khi anh ngồi đây, đang ngần ngại không dám gọi số điện thoại mà anh đã ghi lên một mảnh giấy hiện đang nằm trong túi áo.

Chợt thấy khinh bỉ mình trước sự rụt rè này, anh quyết định móc mảnh giấy ra, mở điện thoại di động và bấm số. Tim anh đập nhanh khi nghe phía bên kia chuông reo bốn lần. Còn đang nghĩ, có thể máy nhắn trả lời, thì anh chợt nghe một giọng nói phụ nữ yếu ớt: - Phải là chuyện cần đấy nhé!

Griffin nuốt nước bọt hỏi: - Có cô Cynthia Hughes ở đấy không?

Yên lặng trong vài giây, rồi có tiếng sột soạt của máy điện thoại được chuyển tay. Sau đó là một giọng nói phụ nữ nghe nhẹ nhàng hơn, dè dặt hơn, một giọng nói quen thuộc dù đã tám năm xa cách.

- Vâng, tôi đây.

- Cindy đấy à? - Griffin nín thở hỏi.

Bên kia đầu dây chợt im lặng một cách lạ thường trong một lúc, khiến anh ngỡ là người nghe đã bỏ máy.

- Đừng bỏ máy Cindy, - anh năn nỉ. - Đừng bỏ máy. Anh tìm em lâu lắm rồi. - Vẫn không có tiếng đáp - Cindy, em còn nghe đấy chứ?

- Vâng - Cô nói nhỏ. - Sao anh tìm được em?

- Bài thơ của em, bài đăng trong tạp chí Yankee. Robin Chris. Christopher Robin. Em vẫn rất yêu thích cuốn *Winnie the Pooh*. Em còn nhớ trước kia anh thường đọc sách cho em nghe không?

- Chuyện đã lâu lắm rồi. - Cindy lặng lẽ nói.

- Thơ của em thật hay nhưng buồn, có phải em đang buồn không?

- Em bình an mạnh khỏe.

- Anh có nhận được mấy bức thư ngắn của em, nhưng biết gì nhiều về em.

- Em biết.

- Khi em biến mất, bọn anh không biết em có tồn tại nổi không.

- Em cũng thế, - Cindy nói, và anh tưởng tượng bên kia đầu dây em gái mình đang mỉm cười.

- Anh biết tại sao em bỏ đi. - Anh tiếp: - Đó là một tình huống bất khả kháng. Bố và mẹ không cho em thứ gì cả, và không ai trong bọn anh giúp đỡ em. Chắc em biết là mẹ đã mất. - Anh đoán Cindy biết mọi chuyện xảy ra kể từ khi em bỏ nhà ra đi.

- Vâng, em biết - cô thì thầm nói.

- Và bọn anh trong gia đình cũng xa cách nhau.

- Em biết và thấy mình có lỗi về chuyện đó.

- Đó không phải lỗi của em. Lỗi ở bọn anh.

- Em đã gây nên chuyện đó.

- Hồi ấy em hãy còn nhỏ. Tuổi trẻ thường hay nổi loạn. Bọn anh lớn tuổi hơn, lẽ ra đã phải có trách nhiệm hơn. Nhưng bọn anh cứ sống riêng với cái thế giới bé nhỏ của mình và không chịu lên tiếng gì cả, như muốn làm ngơ không biết đến những rắc rối trong gia đình, xem như không hề có những rắc rối đó. Bọn anh đã sai. Rất sai.

Cindy không nói gì.

- Cindy?

- Em bỏ đi, - cô nói. - Vì em không biết phải làm sao với những rối ren trong gia đình lúc ấy. Em muốn bỏ lại sau lưng mình tất cả, bắt đầu hoàn toàn mới. Và em đã làm thế. Nhưng anh vẫn không quên em. Anh vẫn không ngừng tìm kiếm.

Nếu là một cuộc trò chuyện thông thường, chắc anh đã kể cho Cindy nghe câu chuyện của Heather, vì ở đây có một sự tương đồng. Nhưng đây không phải là một cuộc trò chuyện thông thường, mà là một cuộc trao đổi có tính chất khai thông, cần phải tập trung và điều chỉnh. - Em không bị trục trặc gì chứ?

- Nếu anh hỏi là em có còn hút xách không, thì câu trả lời là không. Em đã bỏ nó ngay sau khi rời nhà. Em đã viết cho anh biết trong bức thư của em trước đây. Em muốn anh biết chuyện đó.

Griffin biết những người nghiện ngập đôi khi vẫn không bỏ hẳn được và thấy nhẹ người khi biết Cindy đã bỏ được.

- Em có lập gia đình không?

- Không. Em không đủ tự tin để làm chuyện đó.

Đây là một thứ mặc cảm tội lỗi, anh biết. Cô đã tự quy trách nhiệm vì đã phá hỏng một gia đình

- Em có đi gặp một bác sĩ nào đó về chuyện này không?

- Có.

- Em có cần giúp để chi trả không?

- Không.

- Em chắc chứ? - Không nghe tiếng trả lời anh hỏi thêm: - Ở đấy tốt đẹp cả chứ? Ai vừa trả lời điện thoại lúc anh vừa gọi thế?

- Một người bạn. Bọn em cùng chia sẻ tiền thuê phòng. Vâng, ở đây có những cái tốt. Bạn hữu của em... là những mẫu người khác thường, nhưng em yêu mến họ. Nghe chuyện của một số trong bọn họ thì những trục trặc trong gia đình chúng ta chẳng thấm vào đâu. Bọn em ở đây cũng giống như một gia đình vậy. Và em vui thích với công việc của em.

- Công việc em đang làm là tốt quá rồi. Cho anh biết thêm về cuộc sống của em đi!

- Không nơi nào cố định.

Một lời cảnh báo. Cô có ý bảo là mình có thể đi bất cứ nơi nào, hay biến dạng hẳn. - Em thấy hạnh phúc chứ?

- Thường thôi.

- Em cần thứ gì không?

- Không.

- Anh đến gặp em có được không?

- Không.

- Anh sẽ đi đến bất cứ nơi nào.

- Anh đã biết nơi nào đó rồi. Chỉ cần mã số vùng là biết nơi em ở.

- Anh có định lên đây không? Hay nói cho những người khác biết?

- Nếu em bảo không là anh sẽ không làm.

- Em bảo không. Nếu có ai đó tìm em là em rời khỏi đây ngay.

- Ngay cả Peter và Alex? - Griffin hỏi. Đây là hai người anh hiền lành nhất của anh.

- Griffin, em chưa trụ vững một mình. Chỉ cần đề cập đến tên các anh ấy là con người em trở về với thời trước kia, và em không muốn làm thế.

Griffin biết là Cindy đã bám chặt được cuộc sống mà cô mong ước, nên giờ đây không muốn lùi lại nữa. - Lúc nào cô cũng đi trước bọn anh một bước, không sao tìm được. Khi nhìn thấy cái biệt hiệu ấy của em, anh đã e ngại không dám tin. Cái phần rất nhỏ của anh bảo cho anh biết là em muốn gửi cho anh một thông điệp.

Cindy không phủ nhận điều đó. Cô chỉ lặng lẽ nói: - Griffin, giờ em phải đi đây. Cho em số điện thoại của anh.

Anh cho cô số điện thoại di động, số nhà và điện thoại nhà ở Princeton cùng với địa chỉ và số điện thoại của Poppy.

Nghe đọc số điện thoại, và địa chỉ của Poppy, Cindy đã hỏi: - Poppy Blake có liên hệ gì đến cô Lily Blake mùa thu vừa rồi không?

- Là em gái. Một cô gái tuyệt vời, cũng can đảm như em vậy. Chắc vì thế mà anh cảm thấy có mối tương cảm. Cô ấy cũng đang phải loay hoay với những chuyện về quá khứ.

- Và anh đã giúp cô ấy vì không giúp được em?

- Không chắc là anh giúp được gì cho cô ấy. Cô ấy phải tự mình giải quyết lấy. Anh chỉ yêu cô ấy thôi.

- Ôi trời! - Vẫn cái giọng vui vẻ trước kia mà anh còn nhớ - Anh phải báo tin cho em biết nhé.

- Em vẫn ở số điện thoại này chứ?

- Chừng nào mà không ai tìm đến. Em vẫn để mắt theo dõi Ralph. Nhưng chắc anh biết chuyện đó rồi.

- Vâng, anh biết. Nếu em dời chỗ, nhớ báo cho anh biết.

- Cái đó còn tùy tại lý do phải dời chỗ. Em biết những bước đi của Ralph. Randy thì gián tiếp hơn. Anh ấy đã phanh phui vụ Heather. Hiện anh ấy có ở trên New Hampshire không anh?

- Không. Vai trò của anh ấy chấm dứt sau vụ bắt giữ Heather. - Griffin ngừng lại một chút. - Bố muốn biết em có bình yên không. Anh cho ông biết là đã nói chuyện với em được không?

- Không. Ông sẽ truy lục hồ sơ điện thoại của anh và tìm ra số điện thoại của em, rồi chẳng mấy chốc sẽ tìm đến đây phê phán, chỉ trích. Em hiện giờ chưa sẵn sàng cho chuyện đó. Có lẽ một ngày nào đó, nhưng giờ thì chưa.

Griffin biết cái “ngày nào đó” rồi cũng sẽ đến. Qua kinh nghiệm của anh, Poppy và Heather, anh biết. Nhưng giờ đây anh hiểu cảm nghĩ của cô em gái. Chứng nào mà Cindy còn liên lạc với anh thì vẫn có hy vọng.

Sáng thứ tư, lần đầu tiên trong hơn tuần lễ nay Griffin không phải đến nhà Micah. Cuộc trò chuyện với Cindy cũng như sự mong đợi gặp lại Poppy làm anh thấy phấn khởi. Thu dọn ngôi nhà của Poppy xong, anh đến tiệm cà phê của Charlie dùng điểm tâm, sau đó lái xe đến nơi gửi chiếc Porsche, đổi xe, rồi lái chiếc Porsche hướng về Manchester.

Anh đến phi trường hơi sớm và phi cơ của Poppy lại trễ. Uống tách cà phê thứ nhì xong, anh cứ đứng bồn chồn, lúc thì nhìn tấm bảng ghi giờ phi cơ đến, lúc thì hỏi nhân viên của hãng máy bay về những tin mới nhất. Người nhân viên này là một phụ nữ đáng tuổi mẹ anh, thấy Griffin có vẻ bồn chồn đâm ra thương hại. Sau khi xuất trình giấy tờ, được lục vấn và trả lời thỏa mãn những câu hỏi của bà, anh đã được bà giúp thông qua các điểm kiểm soát an ninh, để đi gặp cô gái ngồi trên xe lăn ở cổng vào phi trường.

Griffin đang đứng chăm chú nhìn bảng chỉ dẫn thông tin thì thấy ETA (giờ dự kiến đến) đổi sang IN (đến) và thấy chiếc phi cơ đang chạy vào nhà ga hàng không và nối vào hành lang chuyển khách.

Anh nhìn chăm chú vào hành lang và chờ đợi. Poppy là người khách cuối cùng xuất hiện. Anh bước lại đón nàng ngay khi có chỗ trống, nhắc túi đồ của nàng đeo lên vai, cúi người xuống ôm nàng. Khi đôi tay nàng choàng qua cổ anh, Griffin đã ẵm nàng lên quay một vòng, chẳng hề quan tâm đến những người chung quanh có thể đang đứng nhìn. Anh thấy tự hào về nàng, tự hào đã ở bên cạnh nàng.

Poppy mỉm cười khi anh đặt nàng xuống lại ghế lăn. Hai tay đặt lên thành ghế, anh hỏi: - Em nói thật tình đấy chứ? - Dĩ nhiên anh nói đến mấy từ nàng đã nói hôm trước.

Poppy gật đầu. - Chưa biết làm gì với chuyện đó, - Poppy nói, nhưng vẫn mỉm cười.

- Rồi chúng ta sẽ tính, - anh nói, và thấy người phấn khởi hẳn - Nào, chúng ta đi. Anh sẽ giới thiệu em với một người.

Anh đẩy xe nàng ra khỏi cửa sân ga, rồi đến chỗ đậu xe tạm. Poppy nhìn thấy chiếc xe Porsche ngay từ xa, nhìn lên hỏi anh: - Người nào đó à? - Cô ấy ở trong xe.

- Làm sao nhét đủ tất cả vào xe anh? Con người bí mật của anh, em, đồ đạc của em, và chiếc ghế

lăn nữa?

- Hãy tin anh - nói xong anh giữ chặt hai bánh xe lăn cho Poppy dời chỗ vào ghế trong xe, rồi gấp nó lại đem ra cốp xe phía sau. Thoạt đầu anh hơi hoảng vì chiếc xe lăn hơi lớn, nhưng sau một lúc nắn bóp một vài chỗ cuối cùng nó cũng lọt được vào. Túi đồ thì không thành vấn đề, nó mềm và co giãn. Griffin hài lòng đóng cốp xe lại, ngồi vào tay lái. Ngồi cạnh anh, Poppy đưa tay sờ lớp da nệm nói: - Chiếc xe rất đẹp - rồi chỉ bộ phận GPS thêm: - Có phải cô nàng đấy không?

Griffin ngạc nhiên hỏi ngay: - Sao em biết?

Poppy cười. - Mọi người vẫn dùng nó trên hồ để tìm đường đi qua các hòn đảo về ban đêm. Charlie gọi cái của ông ấy là Amelia.

Griffin thở dài. - Cái của anh tên là Sage. Poppy, em biết quá nhiều. Anh không thể làm em ngạc nhiên thứ gì cả.

Khi anh mở công tắc xe cho nổ máy thì Poppy đã cầm lấy tay anh, nói bằng một giọng thật nghiêm chỉnh: - Anh đã làm em ngạc nhiên. Anh đã có ở đây.

Tim đập rộn ràng, anh chực thò tay vào túi lấy vật đó ra. Tất nhiên nó không phải là một cây kẹo. Nhưng chột nghĩ lại, anh thấy chưa đúng lúc. Nàng đã thừa nhận là yêu anh. "Chưa biết phải làm gì với chuyện đó", nàng đã bảo thế, nên anh không thể đi quá xa và quá nhanh. Vì thế, thay vì tăng thêm áp lực để có một lời hứa chắc chắn hơn nữa từ phía Poppy, anh đã thuật lại cho nàng nghe cuộc trao đổi giữa anh và Cindy.

Một trong những điểm khiến cho Poppy yêu Griffin là ý thức trung thành của anh; một thí dụ điển hình này là lần anh gọi cho cô em gái Cindy. Nếu một người đàn bà muốn biết một người đàn ông mà cô ta nghĩ là sẽ dành cả cuộc đời của mình cho anh ta là người như thế nào, thì cuộc tìm kiếm không biết mệt mỏi của Griffin về cô em gái Cindy là một điểm để cô ta có thể lượng định sự đánh giá của mình. Anh ta quan tâm đến gia đình. Đây là điểm quan trọng.

Vì thế Poppy cảm thấy phấn khởi trong khi ngồi xe về Lake Henry. Quan điểm của nàng về cuộc sống ngày hôm nay hoàn toàn khác với quan điểm cách đây chưa tới ba tuần lễ. Chiếc Porsche là một thí dụ hoàn hảo về điểm này. Chiếc Porsche bóng loáng và đầy sinh động. Nó nói lên những khả năng, trường hợp chuyển đi của nàng xuống Florida là một trong số đó. Trước đây ba tuần lễ, nàng không hề mơ tưởng là mình có thể làm được chuyển đi đó cũng như không hề có hy vọng được Griffin yêu.

Số phận của Heather vẫn còn lơ lửng chưa có gì rõ ràng, cũng như với Cindy. Nhưng vẫn có hy vọng. Poppy đã nghĩ như thế trong khi xe của hai người chạy về mạn bắc. Nhưng khi về đến gần Lake Henry thì niềm phấn khởi của nàng cũng vơi dần đi. Lake Henry là một thực tế cũng như một số thực tế khác. Vụ dàn xếp với các giới chức California có thể bị sụp đổ, và Heather có thể phải ra trước phiên tòa. Cindy Hughes có thể thu dọn đồ đạc lên đường, và có thể phải bảy, tám năm nữa Griffin mới có tin tức. Griffin có thể nhận thấy chiếc xe tải cũ của Buck chẳng đáng để anh lái thêm phút nào nữa, và chiếc Porsche mới thật sự tiêu biểu cho cuộc sống của anh, và trong khi ở thị trấn này anh có thể vui thích với tình yêu của Poppy, thì với vụ Heather sắp được giải quyết, New Jersey có thể gọi anh trở về lại đây.

Những ngày kể đến sẽ có tính chất quyết định.

CHƯƠNG 20

Cassie rất lo lắng. Bà lúc nào cũng thế trong khi chờ đợi một quyết định về mặt pháp luật, hay của một quan tòa, của một bồi thẩm đoàn, hay từ một công tố viên mà bà đang thương lượng. Với tình trạng mất điện hiện tại, bà không đến văn phòng, chỉ ở nhà với bọn trẻ cạnh lò sưởi ấm trong phòng khách. Nhưng với bầu không khí gia đình như thế, bà vẫn không ngớt băn khoăn về những điều mình đã làm.

Mình có nên nói cho ông ta biết thêm về Rob không? Nói ít hơn về Heather? Liệu mình đã đưa ra được một lập luận đủ mạnh chưa? Mình có tham lam quá không? Mình có nên cho ông ta các lựa chọn khác không? Có nên cho ông ta thêm thời gian không?

Tương lai của Heather tùy thuộc hoàn toàn vào những thỏa thuận bà đạt được với California. Sáng nay bà thấy trách nhiệm ấy đang đè nặng lên đôi vai bà.

Nhưng bà vẫn còn có kế hoạch B. Nếu thỏa thuận mà bà đề nghị bị bác bỏ, bà đã có sẵn một bộ hồ sơ đầy đủ dành cho báo chí. Bà đã vạch chi tiết vụ này trong khi chờ đợi, ghi rõ những tiết lộ nào khả dĩ có thể đưa ra cho báo chí theo thứ tự ưu tiên..

John Kipling, có lẽ cảm nhận được những sự rung động của dòng tư tưởng phát đi từ nhà Cassie, nên lúc gần trưa đã gọi điện thoại đến Cassie. Hôm nay là thứ Tư, anh ta đang rà soát lại vào phút chót bài vở cho tờ Lake News trước khi lái xe đưa nó đến nhà in.

John nói với Cassie: - Tôi đã tường thuật trận bão tuyết. Tôi đã có bài về việc các trường học phải đóng cửa và cuộc khủng hoảng của Micah. Tôi đã viết về những nỗ lực của các vị anh hùng của chúng ta ở Công ty điện lực và Công ty điện thoại. Giờ chị hãy cho tôi một chuyện gì để viết đi, Cassie.

Cassie thở dài và mỉm cười. - Chắc không kịp ấn bản này cho anh đâu. Nhưng nếu tôi có vào tối ngày mai, anh sẽ làm gì với nó?

- Tối mai à? - John hỏi. - Tôi sẽ cho ra thêm một phụ bản cho tờ Lake News, nhưng trước hết tôi phải thảo một bản tuyên bố cho báo chí và xem lại bản liệt kê của tôi về các phương tiện truyền thông chính trong nước. Giữa chị, tôi và Lily, chúng ta có thể gọi điện thoại hay gửi điện thư cho tất cả những người nằm trong bản danh sách ấy trong vài tiếng đồng hồ. Nếu điện ở đây vẫn chưa sửa chữa được, chúng ta sẽ làm công việc này ở Center Sayfield.

Cassie rất hài lòng. John là một đồng minh rất tốt cho bà. Những nỗ lực của anh ta sẽ rất hữu hiệu. Bà ước gì có được một niềm tin như thế. Bà hỏi vẻ hơi bất mãn: - Tại sao Center Sayfield có điện mà chúng ta lại không có?

Tờ Lake News do John phụ trách vốn là một tờ tuần báo phát hành ra các thị trấn lân cận, nên John là cái kho chứa những mẩu tin lật vặt của cả vùng. Anh đáp ngay: - Vì cách đây hai năm, người chủ một công ty chuyên về máy tính ở Center Sayfield không chịu rủi ro bị mất điện, dù chỉ trong một ngày, nên đã chi tiền nâng cấp những hệ thống dây điện ở đây. Dù chuyện này vẫn không ngăn được tình trạng mất điện, nhưng những trục trặc về điện nhờ thế dễ tìm ra và khắc phục. Chị có nghĩ là Ủy ban Lake Henry mình cũng có thể làm như họ không?

Cassie cho rằng vấn đề này trước hết phải ra trước cuộc họp toàn thị trấn, nhưng bà biết thế nào rồi nó cũng được chuyển qua ủy ban của bà. Và bà cũng bắt đầu suy tính đến việc này. Đây cũng là một cách giết thì giờ trong khi chờ điện thoại từ California.

Trong khi đó suốt cả buổi sáng Micah đã ở trong rừng cây với chiếc cửa máy và hai người con trai của Charlie, cửa bỏ và chẻ những khúc gỗ được dọn sạch quanh những ống nhựa. Họ chở về nhà chế biến ba xe ủi chất đầy củi bổ sung cho số củi đã được dùng. Sau đó anh đốt lửa lên, và suốt buổi chiều hôm đó anh tập trung vào công việc chế biến đường. Công việc trên làm đầu óc anh luôn luôn bận rộn. Nhưng không hẳn là hoàn toàn, vì có những khoảng thời gian ngắn ngừng tay nghỉ xả hơi, đầu óc anh lại đầy những câu hỏi về những gì đang xảy ra ở California và kết quả của nó như thế nào, không biết Heather sẽ phản ứng ra sao một khi được do trở thành Lisa lại, không biết rồi vị trí của anh lúc ấy sẽ ra sao.

Lake Henry là một nơi đặc biệt nhưng nó không phải là California. Anh không thể đi California. Nếu đó là nơi nàng lựa chọn thì anh chẳng có cơ may nào cả.

Griffin thì lại ở trong một thế khó xử khác. Khi buổi chiều ngày thứ Tư cứ dần trôi mà không có cú điện thoại nào từ California gọi, anh bắt đầu nghĩ nhiều hơn về thái độ của người dân trong thị trấn trước cái kết quả không mấy khả quan của vụ Heather. Anh đã làm hết sức mình để giúp Cassie trong vụ này, với hy vọng Heather có thể trở về với cuộc sống trước đây của cô ấy trước khi bị anh vô tình tiết lộ tung tích. Nếu các giới chức ở California bác bỏ đề nghị dàn xếp vừa rồi của Cassie, thì Heather chắc chắn phải đối diện với cơn ác mộng của một vụ xét xử trước tòa, và tất cả thiện chí mà anh đã tạo dựng được ở Lake Henry có thể bị đảo ngược. Nhưng anh thích nơi này. Ở đây cảm thấy an toàn. Nếu anh phải đề nghị cho cô em gái anh một nơi nào để sống, thì đây chính là nơi anh muốn cô ấy đến. Lake Henry là nơi đầu tiên nảy sinh tình yêu - một người phụ nữ, một vùng hồ, và một lối sống.

Anh vẫn có thể tiếp tục hành nghề viết lách tự do của mình ở đây, có thể làm công việc này ở nhà Poppy hay ở một văn phòng cho thuê của tờ Lake News. Ở đây anh không thiếu những chất xúc tác cho hoạt động trí thức của mình. Những người như Cassie, John và Lily, Charlie và Annette, cũng là những con người lịch lãm và tinh tế như bất cứ nơi nào khác. Và Poppy? Nàng là biểu tượng của tất cả những gì mà anh muốn.

Anh không muốn nghĩ mỗi tình của nàng đối với anh tùy thuộc vào kết quả của vụ án Heather, nhưng anh là con người thực tiễn. Mọi việc không thể một sớm một chiều biến đi ngay được, mà vẫn quanh quẩn, lảng vảng đâu đó. Những thứ xấu vẫn làm xói mòn những thứ tốt. Nếu vụ án Heather cứ tiếp tục dây dưa như thế này mãi, và nếu nó kết thúc với kết quả không mấy khả quan, Poppy có thể vẫn còn nhớ chính anh là người phải chịu trách nhiệm.

Chẳng khác gì vụ tai nạn của Poppy. Nhích sang phải hay sang trái vài ba phân là sự việc có thể chẳng bao giờ diễn ra như thế.

Sáng thứ Năm đã có điện trở lại. Đến nửa buổi sáng đường dây điện thoại đã hoạt động. Cả buổi chiều hôm đó các nơi đã gọi đến Poppy. Không phải nàng không thường gặp họ. Cửa hàng của Charlie đông đúc người mỗi khi nàng ghé lại, và nếu không ở đây thì ở nhà bưu điện hay ở bên ngoài tòa thị chính. Cuộc sống như chậm lại khi có trận bão tuyết. Người dân ở đây phải sống với tiện nghi cơ bản - đèn dầu - lò sưởi đốt củi, và những cuộc gặp gỡ trực tiếp. Sau bốn ngày bị gián đoạn, điện thoại giờ đây như là một thứ thiết yếu hơn bất cứ thứ gì khác, ngoài cú điện thoại đường xa mà đang rất mong muốn.

Cassie không ngớt nhìn đồng hồ. Bà đã cho vị Chương lý của California bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Trong khi giờ khắc cứ từ từ trôi qua mà không thấy tin tức gì, bà bắt đầu lo lắng. Bà vẫn còn kế hoạch B, đúng vậy, nhưng Cassie vẫn hy vọng không phải dùng đến nó. Bà vẫn muốn vụ Heather được dàn xếp nhanh và êm thấm lặng lẽ. Không ai ở đây muốn vụ này được loang ra rộng rãi. Nhưng thà bị như thế còn hơn là mất Heather. Vì vậy Cassie đã gom các ghi chú của mình lại và bắt đầu nghĩ đến việc đó. Vừa lúc Griffin và John đến thì chuông điện thoại reo.

- Tôi đang đạt được tiến độ, - vị Chủ trương lý nói - Nhưng tôi cần có thêm thì giờ.

Cassie dè dặt cảnh giác. Bà tin là gia đình DiCenza đang định giở trò gì đây.- Ông cần có thêm thì giờ.- Bà lặp lại câu nói của ông ta cho cả Griffin và John nghe.- Vậy, đang đạt được tiến bộ là thế nào?

Bên kia đầu dây có tiếng thở dài.- Có nghĩa là tôi đang gặp phải một sự chống đối và cần thêm thì giờ.

- Gia đình DiCenza không đồng ý với thỏa thuận ấy à?

- Họ thấy khó nuốt cái ý nghĩa là cô gái từng cán chết con trai họ được tự do, ung dung không bị gì cả.

Cassie thở ra nói: - Được rồi. Nếu họ không muốn dàn xếp như thế, chúng tôi sẽ đưa toàn bộ câu chuyện cho báo chí. Họ có hiểu được là chúng tôi sẽ phải nói gì không?

- Tôi đang cố thuyết phục để họ hiểu chuyện đó. - Giọng ông cố làm ra vẻ chán ngán để Cassie tin lời ông.

- Vậy ông cần thêm bao nhiêu thời gian nữa?

- Bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa.

- Nếu đó là đề nghị của họ, - Cassie nhận xét. - Thì tôi nghĩ là họ đang cố tình kéo dài thời gian để báo không thể tường thuật vào những ngày cuối tuần trong khi mọi ở nhà đọc tất cả những gì được in ra. Rất tiếc, tôi không thể chấp nhận được thời hạn bốn mươi tám tiếng đồng hồ ấy được. Tôi chỉ có thể đồng ý với hai mươi bốn tiếng thôi. Tôi sẽ dành cho ông từ đây đến năm giờ chiều thứ Sáu, giờ Califfornia. Nếu đến lúc đó mà họ không chịu thỏa thuận, tôi sẽ tổ chức một cuộc họp báo. Có thừa thời giờ cho một cuộc tường thuật đầy đủ trong số báo ra ngày Chủ nhật.

- Bà quá cứng rắn!

- Thưa ông, về điểm này thì tôi chỉ làm cái công việc mà chắc ông cũng sẽ làm nếu ông đại diện cho thân chủ của ông khi người này bị trừng phạt gấp mười lần đối với một vụ mà thật ra chỉ là một tai nạn bị đất mà thôi.

Griffin vừa rời căn phòng Cassie trên chiếc xe hơi nhỏ thì điện thoại di động của anh reo. Tưởng là Poppy gọi, anh chỉ nói: - Chào!

- Chuyện gì xảy ra trên đó vậy? - Prentiss Hayden hỏi - Dưới này tôi nghe những lời xì xầm không hay ho gì lắm.

Griffin vừa chạy ngang qua cửa hàng bách hóa trong khi Charlie vừa chất bao đồ cuối cùng lên chiếc xe hơi của Alice Bayburr. Anh đưa tay vẫy chào lại cái vẫy tay của Charlie - Những xì xầm gì?

- Các cú điện thoại từ những người bạn cùng quen biết DiCenza. Chuyện gì đang âm ỉ ở đấy vậy?

Vẫn chưa hết bức bối với toàn bộ tình hình hiện còn đang bế tắc, giọng Griffin đã có chút gay gắt: - Chẳng có chuyện gì làm cho hầu hết những người dân bình thường chúng tôi ngạc nhiên. Những người có quyền thế như các ông cứ cho mình là bất khả xâm phạm.

Prentiss hỏi về bồn chồn: - Chuyện gì xảy ra cho gia đình DiCenza vậy?

Griffin nhìn qua kính chiếu hậu xe, thấy John đã cho xe rẽ từ con đường chính về hướng tòa soạn báo Lake News. - Quá khứ đang trở nên hăm dọa họ.

- Rob là thằng bé tốt, và nó chết rồi. Tại sao lại đuổi theo một kẻ đã chết rồi?

- Tôi không có bình luận gì về chuyện ấy. - Griffin nói, khi xe anh chạy ngang qua bãi tắm của thị trấn - Đây không phải là chuyện của tôi. Nhưng đây cũng là điều mà tôi đã nói với ông trong nhiều tuần lễ nay. Nếu ông lôi kéo sự chú ý của những người khác bằng cách viết ra một cuốn tiểu sử, rồi sau đó ông lại đem giấu bớt đi một đôi chuyện, những truyện đó thế nào cũng bị lộ ra. Sớm muộn gì cũng bị. Ông sẽ không biết là khi nào, ông sẽ không biết là ở đâu, và ông không biết làm thế nào chúng lại lộ ra. - Xe anh đang chạy qua khỏi trung tâm thị trấn. Anh sang số rẽ qua con đường ven hồ. - Mặt khác, nếu ông đưa ra tất cả trong cuốn tiểu sử của ông, sẽ chẳng có ai nói gì về ông cả. Ông toàn quyền chọn thời điểm, địa điểm, và phương pháp của mình. Ông hoàn toàn kiểm soát các sự kiện thay vì để cho kẻ khác làm chuyện đó.

- Tôi không muốn có những hàng tit lớn trong chuyện này. Sự hiện hữu đứa con ấy của tôi chỉ giữa tôi với nó biết mà thôi.

- Trong tình huống bình thường thì điều đó là sự thật. Nhưng ông lại là một khuôn mặt của quần chúng. Có những cái lợi và những cái bất lợi đi theo với nó. Nếu ông không chịu đề cập người con của ông trong cuốn sách này dù chỉ phớt qua, sẽ có người khác làm chuyện đó.

- Người đó là anh à? - Viên thượng nghị sĩ hỏi. - Có phải anh đang cảnh cáo tôi để sau này anh sẽ nói toạc ra tất cả trong cuốn sách của anh tiếp theo cuốn này?

Griffin đã tức giận thật sự. - Tôi đã ký hợp đồng bảo đảm sự kín đáo. Nếu ông nghĩ rằng tôi sẽ phá vỡ hợp đồng ấy tức là chúng ta đang có vấn đề về sự tin cậy, và nếu chúng ta đang có vấn đề ấy thì ông không thể nào vui vẻ với cuốn tiểu sử ấy. Có lẽ ông cần một người viết khác.

- Khoan! Khoan đã Griffin. Tôi không bảo là không tin tưởng anh. Đó chỉ là một nhận xét có tính cách giả định.

- Nhận xét ấy của ông thật là quá đáng.

- Vâng, quả có thể. Tôi xin lỗi. Cả đời tôi vẫn có cái thói quen đó. Nhưng tôi thích những gì anh đã viết cho đến giờ. Tôi không muốn kiếm một nhà văn khác. Đây chỉ là vì... tôi... anh thử nghĩ nếu anh đã có một cuộc sống thành công và thịnh vượng, và rồi sau đó có một người nào đó muốn tập trung chú ý vào một chuyện điên rồ nho nhỏ mà anh đã làm lúc còn trẻ, thì anh cảm thấy thế nào?

- Tôi không cho người con của ông là một sự điên rồ. Anh đã ấy là một người chồng, một người cha. Anh ấy là một bác sĩ nhi khoa và ông đã giúp anh ấp thành đạt được như thế. Tôi nghĩ ông sẽ tự hào về điều này.

- Vâng, tôi có tự hào. Nhưng đây là chuyện trong gia đình.

Griffin thở dài. - Chúng ta hãy thành thật ở đây. Hầu hết mọi người đều biết sự hiện hữu của anh ấy. Tất cả những gì ông làm là thừa nhận chuyện đó. Mẹ anh ấy đã qua đời, nên chắc bà sẽ chẳng thấy đau đớn gì, và bà vợ của ông cũng biết về anh ấy. Bà hoàn toàn hài lòng với bốn người con mà ông đã có với bà. Anh ấy sẽ không là điểm chính yếu trong cuốn sách của ông. Có lẽ chúng ta chỉ đề cập đến anh ấy ở một chương trong số hai mươi chương tổng cộng. Chỉ một

chương sách thôi, nhưng nó sẽ gửi một thông điệp cho thấy đây là một cuốn sách thành thật. Không phải tất cả những cuốn tiểu sử viết ra đều là thành thật, chắc ông biết điều đó.

Có tiếng càu nhàu của ông ta bên kia đầu dây: - Vâng, tôi biết.

- Anh ấy là người con không nằm trong dự tính của ông, nhưng ông đã giải quyết sự việc một cách tốt đẹp. Cách hành xử ấy sẽ là một tấm gương tốt cho những người khác.

- Anh nghĩ thế à?

- Nhất định là thế - Chuyện này chỉ làm tăng thêm lòng ngưỡng mộ, khâm phục ông.

Có tiếng thở dài sau một lúc yên lặng. - Ông bố anh là một luật sư có hạng ở tòa án. Anh thừa hưởng được cái lưỡi vàng của ông cụ.

Griffin chờ. Một phút yên lặng kéo dài nữa. Prentiss Hayden cuối cùng đã lẩm bẩm: - Thôi được. Cứ làm theo ý anh - Rồi tắt máy.

Griffin quyết định thử cái lưỡi vàng của anh với Poppy. Nhưng anh không chỉ bằng vào lời nói thôi và cũng không vội vã. Anh sửa soạn bữa ăn tối cho nàng, rồi đưa nàng đến phòng sau của cửa hàng Charlie nghe nhạc. Lần này ban tứ ca dân gốc địa phương biểu diễn. Trở về lại nhà, anh đốt lửa lò sưởi, đặt nàng lên ghế nệm dài rồi kể cho nàng nghe câu chuyện về ông Prentiss và về Cindy. Sau đó anh thêm: - Em là một trong số những người may mắn. Quá khứ của em giờ đã nằm trên mặt bàn. Những người có thể phán xét em biết cả sự thật và họ vẫn yêu mến em. Vậy em nghĩ sao? Lấy anh nhé, Poppy?

Poppy đưa mấy ngón tay lên miệng anh bảo: - Đừng hỏi thế. Chưa đâu.

- Anh yêu em.

- Suyt.

- Thật mà!

- Giờ thì vậy thật. Nhưng còn tuần tới thì sao? Hay tháng sau?

- Và năm tới nữa? Hay năm năm sau nữa? Hay mười năm sau nữa thì sao? Lúc đó anh vẫn yêu em không? Lúc đó em vẫn còn yêu anh không? Thôi mà, Poppy không làm thế được. Nếu mọi người bắt cuộc sống của mình phải chờ đợi xem tình yêu có kéo dài được không, thì chắc họ sẽ mất hẳn cái tình yêu ấy. Anh muốn cưới em. Anh muốn sinh con với em. Hai đứa là tốt. Anh thích có hai đứa.

- Không biết em có thể mang thai được không!

- Không người phụ nữ nào, không cặp vợ chồng nào biết.

- Anh biết ý của em mà.

- Không, anh không biết, - anh dè dàng nói. - Trong mấy tuần lễ gần đây em đã làm những chuyện mà trước đó em không hề nghĩ là mình làm được. Điều gì có thể ngăn không cho em lấy anh?

- Em không thể rời Lake Henry.

- Em có thể. Nhưng em không muốn đó thôi, và anh cũng không muốn đó thôi, và anh cũng không muốn. Anh sung sướng được sống ở đây. Anh yêu mến thị trấn này và anh yêu mến ngôi nhà của em.

- Nó quá nhỏ.

- Anh có tiền. Chúng ta sẽ xây thêm. Còn khối đất đai quanh nhà. Chúng ta có thể nói rộng thêm phía bên phải, phía bên trái hay phía sau.

- Em biết. Em biết. Có điều chuyện này xảy ra đến quá nhanh.

- Những chuyện tốt đẹp đều thế cả. Poppy, em có yêu anh không? Nàng gật đầu.

- Thế tại sao phải chờ?

- Em không biết. Vẫn có một điều gì đó.

- Heather? Chúng ta sẽ sớm biết kết quả.

- Vẫn còn một điều...

- Tha thứ cho mình à? Poppy, chuyện anh vừa nói là ý định thật của anh đấy. Em cần làm chuyện đó, nhưng tại sao chúng ta không thể lấy nhau trong khi em tìm cách giải quyết? Còn ai giúp em tốt hơn là chồng em?

- Chồng của em? Đó là một giấc mơ.

- Làm nó biến thành sự thật đi!

Nàng đan các ngón tay mình vào các ngón tay của anh, rồi ngược nhìn lên nói: - Hãy cho em thêm ít thời gian nữa. Ít thôi. Vẫn còn có việc. Em cần phải làm.

Có nhiều chuyện Poppy cần phải làm. Nàng đã dành cả buổi sáng thứ Sáu để suy nghĩ về những chuyện này, vì nhịp sống của Lake Henry đã chậm hẳn lại, chậm hơn cả những ngày có bão tuyết. Lake Henry đang trong bầu không khí chờ đợi, bất khoan, thể hiện với một sự yên bình bất thường của Charlie, ở bưu điện, ở cả dãy bàn điện thoại của Poppy. Mọi người dường như không thích trò chuyện.

Poppy cũng thế. Lúc thì nàng ngồi ở bàn có những hàng nút điện thoại, lúc thì ngồi trong phòng tập thể dục của nàng, nhìn những dụng cụ này. Nàng đã tập phần trên thân thể, ngồi ở đây một lúc rồi quay ra bàn điện thoại. Một tiếng đồng hồ sau, nàng quay lại phòng thể dục tập đôi chân đạp xe. Xong phần này nàng quay sang đôi xà kép. Khi Poppy không tập, con Victoria leo lên đùi nàng nằm, và trong khi nàng bận rộn, nó đi qua phòng khách. Nó không đến gần những chỗ thường ngồi bên dưới ở đôi xà kép. Poppy tự hỏi không biết đó có phải là một dấu hiệu gì đó không.

Griffin dành cả buổi sáng ở tiệm cà phê của Charlie. Anh nghĩ là Poppy cần thời gian và không gian, còn anh cũng phải làm việc. Vì thế anh đã đẩy chiếc bàn đến cửa sổ nhìn ra khu rừng bên ngoài, cắm ổ máy vi tính, trải giấy tờ ra bàn làm việc, thỉnh thoảng gật đầu khi Annette bung khay cà phê đi ngang qua. Những người khác đi ngang qua cũng chỉ nói vài câu hỏi chiếu lệ. Anh chẳng để ý mấy. Ngắn gọn có lẽ cái tâm trạng của mọi người ở đây. Lake Henry đang trong tâm trạng chờ đợi. Griffin cũng thế. Anh chờ những thông tin về Heather, hy vọng là tin tốt để rút ngắn sự chờ đợi của anh với Poppy.

Cassie không phải là người thường hay đi đếm bước trong phòng, vậy mà đó là điều bà đang làm vào chiều thứ Sáu. Bà có mấy vụ khác cũng cần lưu tâm, nhưng không sao tập trung đầu óc vào chúng được. Cũng còn vài công việc của Ủy ban Thị trấn Lake Henry cần xem xét, nhưng cũng không sao dồn sự chú ý vào đấy. Bà thấy mình cứ nghĩ mãi về Heather và những cuộc sống khác sẽ bị ảnh hưởng nếu DiCenza cứ giữ vững lập trường của họ.

Vì văn phòng bà quá nhỏ, Cassie ra thả bộ dọc theo hành lang, lúc thì quay sang phía cửa sổ nhìn ra đường phố, lúc thì quay sang phía cửa nhìn ra rừng cây. Đến gần cuối lối hành lang, bà cầm máy điện thoại di động lần chiếc máy điện thoại không dây bước ra ngoài thả bộ. Khi cảm thấy lạnh, bà lại vào văn phòng ngồi cho đến khi thấy cần thả bộ lại.

Micah đang làm đường, nấu nhựa, vớt bọt ra và mức xi rô. Anh theo dõi mức nhựa, bọt sủi tăm, và độ đường. Anh đổ xi rô mới qua máy ép lọc, và đến chiều tối thì cho vào đóng hộp. Khối lượng thành phẩm giờ đây trong thật mát mắt với hàng dãy kệ chất từng lớp các lon có dung tích một ga lông, một lít, nửa lít, tất cả với nhãn hiệu mới được cải biến, NHÀ MÁY ĐƯỜNG SMITHSON, dán bên ngoài.

Anh cùng với Billy và Amos đang làm việc. Griffin cũng có đến đây tham gia một lúc. Hai con bé thì chụm lại ở một góc phòng sau khi ăn tối. Bầu không khí ấm cúng, thoải mái. Anh tự bảo mình có thể làm công việc này mãi mãi. Anh có thể làm xi rô, làm tất cả những gì cần làm. Anh tồn tại được dù Heather có trở về hay không.

Nhưng anh muốn nàng trở về, muốn nàng nhìn thấy nhãn hiệu mới trên những dãy các hộp xi rô được xếp ngay ngắn. Không thấy Cassie gọi lại, như thế có nghĩa là California chưa gọi, và thời hạn chót đã đến gần.

Điện thoại của Cassie reo lúc tám giờ đúng. Đường dây gọi đến văn phòng của bà, và Poppy đã chuyển nó về nhà bà. Con bé Jamie đã ngủ. Max đã đem hai đứa kia, Ethan và Brad vào phòng tắm. Lúc ấy bà đang dọn dẹp mấy cái đĩa ăn còn lại trong bếp sau khi đã làm món bánh cho bữa ăn nhẹ trước khi đi ngủ.

Tim đập mạnh, Cassie chụp ngay máy điện thoại. - Vâng, có gì không? - Bà dè dặt hỏi.

- Họ đã đồng ý. - Vị Chương lý nói, giọng có vẻ mệt mỏi.

Cassie nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, rồi mỉm cười đặt tay lên ngực cố nén sự hồi hộp.

- Họ đã đồng ý hủy bỏ các lời buộc tội trước đây - ông này tiếp tục - nhưng họ muốn một thỏa thuận không tiết lộ sự việc, và họ muốn đưa cô ấy về lại đây để ra trước tòa rồi được tha bổng.

- Tại sao lại trở về đây? - Cassie vẫn mỉm cười khi hỏi câu trên. Bà biết họ đang tính chuyện gì. Bà biết rõ, nhưng hiện bà đang làm chủ ván bài.

- Họ cần một kết thúc. - Giọng ông ta vẫn mang vẻ mệt mỏi trước đó.

- Họ cho rằng nếu vụ này tự nhiên biến mất khỏi màn ảnh ra đa mà không có lời giải thích công khai, thế nào cũng sẽ có những câu hỏi. Nếu có một phiên điều trần trước tòa trong đó ông Grinelle giải thích là chúng tôi không có bằng chứng để kết tội, và gia đình sau đó có thể tổ chức một cuộc họp báo để tưởng nhớ đến người con trai của họ, nhân đó tỏ thái độ cao thượng của họ, giải thích rằng báo thù không đem lại người con lại với họ và đã đến lúc để cho vụ án này được xếp lại. Đó là một cách để vớt thể diện bà Byrnes à. Hãy cho họ cơ hội đó.

Giữa lúc bà nghe những từ “Bằng chứng kết tội”, và “Cuộc họp báo” thì Mark đã ẵm hai đứa

nhỏ, trên người nước chưa khô, được quấn trong chiếc khăn tắm lớn xuất hiện ở cửa. Cassie liền chạy tới ôm lấy ba cha con, rồi quay ngay lại tiếp tục cuộc đàm thoại, mắt vẫn nhìn chồng trong một niềm vui vô hạn trước mẫu tin trên.

- Vấn đề tội nghiệp ở đây là nếu có cuộc họp báo, thế nào cũng có người hỏi về chuyện các ông không có bằng chứng để kết tội. Và như thế là các ông có hàm ý thân chủ của tôi có tội, nhưng vì các ông không tạo được một hồ sơ vững chắc nên cô ấy được trả tự do. Ông đang đòi chúng tôi ký một thỏa thuận không tiết lộ. Tôi e là chúng tôi cũng phải đòi hỏi từ các ông một thỏa thuận như thế. Tôi sẽ không để cho thân chủ của tôi quay lại một nơi không thân thiện như thế, và bị người ta cho là một kẻ giết người đã lọt lưới pháp luật. Tôi thà đưa cô ấy ra trước tòa xét xử, và nói toạc ra toàn bộ câu chuyện.

Mark đưa năm tay lên tỏ dấu hoan nghênh, rồi choàng tay qua cổ Cassie ôm bà sát vào lòng. Ông quả là một người chồng tuyệt vời, bà thầm nghĩ. Bà là người lúc nào cũng say mê công việc, say mê đến độ đôi khi lơ là cả chồng con, vậy mà lúc nào ông cũng yêu thương bà.

Từ phía bên kia đầu dây, giọng vị Chương lý có vẻ bức bối: - Tôi không thể kiểm soát những gì báo chí làm. Có thể tôi bảo được gia đình DiCenza không đưa ra những phát biểu có tính chất xúc phạm, nhưng tôi không làm gì được về dư luận quần chúng.

- Có. Ông làm được. Ông có thể dàn xếp vụ này một cách êm thấm. Heather có thể ra trước một quan tòa ở New Hampshire. Các lời buộc tội bị hủy bỏ, và thế là xong. Cô ấy sẽ ký bản cam kết không nói gì về Rob để đổi lại việc DiCenza ký cam kết không nói gì về cô ấy nữa. Một sự dàn xếp công bình.

- Thằng bé đã chết!

- Anh ta là một người đàn ông, - Cassie chỉnh lại từ trên. - Một người đàn ông đã bạo hành một phụ nữ đến mức người phụ nữ này phải bỏ cả tên họ, bỏ cả quá khứ, và bỏ cả một đứa con mà cô ấy muốn có. Nhưng thôi, tôi sẵn sàng nhân nhượng điều này, nếu gia đình DiCenza nhất mực đòi cô ấy phải trở về lại California. Cô ấy còn có thể ký một thỏa thuận không tiết lộ. Nhưng nếu có cố gắng làm hại cô ấy của bất cứ ai ở đây, tôi sẽ đáp ứng lại bằng thứ tương tự như thế.

Im lặng một phút sau đó, rồi giọng vị Chương lý lại vang lên, lần này có chút vị nể: - Bà cứng rắn thật!

- Vâng. - Cassie cười, vòng tay ôm lấy hông Mark.

Mười phút sau đó, bà nhận được câu trả lời bà muốn có. Cassie lập tức gọi Micah, Poppy và Griffin, sau đó gọi đến Marianne, Sigrid, Charlie, Annette và Camille. Bà gọi Camille là vì bà biết có một thứ gì đó đặc biệt ở người đàn bà này. Bà không biết thứ đó là gì, và cũng muốn tìm biết. Bà chỉ cần biết là có thêm được một người thật sự quan tâm đến Heather.

CHƯƠNG 21

Bình minh của buổi sáng Chủ nhật thật huy hoàng. Với Poppy, cho dù bầu trời có phủ mây xám nàng vẫn thấy nó đẹp. Nhưng bên ngoài mặt trời đã nhô lên với ánh sáng màu vàng nhạt, rồi sáng dần khi lên mặt trời càng cao. Nàng đã cùng Griffin ngắm nhìn nó từ giường ngủ, rồi sau đó ở nhà bếp. Lần này Griffin đã làm món trứng tráng có cải biến với ít nho khô và cho phủ lên trên một lớp mỏng xi rô đầu mùa. Xịt lên một lớp xi rô vừa phải, mùi vị dịu ngọt của nó sẽ tăng hương vị của món trứng tráng.

Poppy vẫn tự hào về tính tự lập tự túc, nhưng nàng phải công nhận có một người chăm lo chiều chuộng mình cũng là điều thú vị. Ô, nàng biết điều Griffin đang làm. Anh đang cho nàng thấy những gì anh có thể mang lại cho cuộc sống của nàng. Và không phải chỉ sự chiều chuộng, anh còn tôn trọng những nhu cầu của nàng. Anh không những đã tỏ ra kiên nhẫn mà còn khích lệ nàng nữa. Như trong chuyện làm tình chẳng hạn. Anh không chỉ biết hưởng thụ phần khoái lạc của mình, mà còn biết những khiếm khuyết cùng những khả năng của nàng. Ngay từ lần đầu anh đã thúc giục, khuyến khích để nàng có thể cảm nhận niềm hân hoan cảm khoái của một người phụ nữ bình thường. Và Poppy thấy như thế là tốt rồi, chừng nào mà anh không đề cập đến chuyện hôn nhân.

Và cũng cảm ơn Chúa là Griffin đã chẳng làm thế trong suốt bữa tiệc không chuẩn bị trước ở quán cà phê của Charlie đêm vừa rồi, cũng như khi hai người về nhà rồi làm tình sau đó, và khi hai người thức dậy sáng nay, biết là Heather sắp trở về.

- Có một cách nhìn vụ này nữa, - Griffin nói trong khi cả hai chuẩn bị rời nhà ra đi. - Chuyện anh đã vô tình cho Randy biết tung tích của Heather thật ra cũng có điểm tốt của nó. Heather giờ đây đã được tự do hoàn toàn không còn bị ám ảnh lo sợ bị phát giác.

Poppy đồng ý với nhận xét này, nhưng chỉ một phần thôi. Nàng nói: - Về mặt luật pháp, chị ấy không còn vấn đề gì nữa. Nhưng còn về mặt tình cảm thì sao? Chúng ta còn phải chờ xem. Chị ấy sẽ phải dung hợp, phải hòa giải cho được con người của Lisa trước đây và con người Heather hiện nay.

- Không có vấn đề gì ở đây cả. Micah yêu cô ấy. Chuyện đó không hề thay đổi.

- Heather đã gạt bỏ quá khứ khỏi tâm trí chị ấy. Giờ chị ấy phải đối phó với nó.

Griffin lặp lại câu nói vừa rồi. - Không có vấn đề gì ở đây cả. Micah yêu cô ấy. Chuyện đó không hề thay đổi.

Thông điệp của anh hiển nhiên đã nhắm vào nàng. Poppy yêu anh vì đã gửi cho nàng thông điệp đó. Nhưng nàng vẫn còn có chuyện chưa thu xếp ổn, một sự hòa giải cho chính nàng.

Nhưng hôm nay thì không. Hôm nay là ngày ăn mừng.

Đêm vừa rồi Micah đã ghé lại quán cà phê. Camille đã đến giúp anh chăm nom hai con bé và giục anh phải đi. Nhưng anh chỉ ở lại đấy đủ thì giờ để cảm ơn những người đã giúp anh, rồi quay về lại nhà. Vào lúc tâm trạng anh vẫn trong trạng thái bất định, anh muốn trở về ngay với mấy đứa con. Hai đứa con và công việc làm đường là cuộc sống của anh. Hai đứa cho anh tình thương, còn những cây thích thì cho anh vị ngọt của chúng. Anh may mắn có được cả hai thứ ấy. Một số người đã không có như anh.

Đó là điều anh đang tự nhủ, vì nghĩ đến Heather là anh đâm ra hoảng sợ. Gần suốt đêm anh cứ nằm thao thức trên giường với cảm tưởng có nàng nằm bên cạnh, cố nhớ lại những đêm đầy đủ, trọn vẹn trước kia. Và cứ thế gần suốt đêm, anh chấp chờn nửa mộng nửa thực như thế.

Anh không cho hai đứa nhỏ biết về thỏa thuận Cassie đạt được. Anh biết làm thế là hèn nhát và có lẽ vô trách nhiệm nữa, nhưng anh không muốn thấy mình lúng túng trước những câu hỏi lúc nào thì nàng trở về. Anh không biết khi nào, vì Cassie cũng không biết. Bà chỉ đề cập đến các ông quan tòa, đến thủ tục giấy tờ, phiên tòa, đến cam kết giữ kín câu chuyện được thảo ra và ký kết, và cả đến khả năng Heather có thể quay trở về California.

Hơn nữa, Heather trở về nhà là một chuyện. Nàng có ở đây không lại là chuyện khác. Đến khi nàng trở về, Micah mới biết được sự lựa chọn của nàng. Anh không muốn bọn trẻ hy vọng nhiều quá.

Con bé Star thì muốn mẹ nó về. Nó sợ mẹ nó bỏ đi lại, nó sợ Heather sẽ chọn một cuộc sống khác và một đứa bé khác. Con Missy thì trái lại. Nó không biết có muốn Heather trở lại hay không. Nó tức giận vì Heather đã bỏ đi, nên đã xây lên một bức tường để bảo vệ cho nó. Micah biết tâm trạng đó. Trước đó anh cũng đã làm như thế. Nhìn theo cách đó thì Missy mới là đứa con của anh. Còn con bé Star? Star giống Heather nhiều khía cạnh một cách kỳ lạ. Nếu Heather bỏ đi, con bé Star sẽ vô cùng khổ sở. Nhưng ý nghĩ ấy cứ chờn vờn trong đầu óc anh suốt đêm.

Khi trời sáng anh làm điểm tâm cho bọn trẻ, mặc đồ thật ấm cho chúng, bỏ cả hai đứa lên chiếc xe ủi, chạy lên đồi vào khu rừng cây. Nơi đây không có điện thoại, không có TV, không có những người khách bắt mắt dĩ. Trên đây, với anh không có gì là lạ cả. Anh biết rõ từng tấc đất. Đây là nơi an toàn. Mãi mãi vẫn thế. Và đây là điều anh muốn hai đứa con của anh nhìn thấy và cảm nhận.

Anh cho chiếc xe ủi dừng lại, nhắc chúng lên bỏ xuống đất, rồi dẫn chúng đi qua một lớp tuyết đến một tảng đá lớn. Đây là tảng đá lúc còn bé anh vẫn lên đây ngồi mỗi khi muốn suy tư một mình. Chỉ có những đoạn ống dẫn nhựa màu xanh được nhìn thấy thấp thoáng qua các bóng cây, còn thì, chung quanh toàn là một màu xanh lá cây, một vùng đất hoàn toàn tĩnh mịch, chưa hề bị đào xới, một vùng đất an bình.

Anh nhắc từng đứa đưa chúng lên ngồi trên tảng đá, rồi leo lên ngồi ở giữa. Anh ngồi thật yên lặng, đưa mắt nhìn cả khu rừng và lắng tai nghe. Cây ở đây mọc cao. Những cây thông rồng rêu bám đầy, những cây độc cần màu xanh đậm, những cây linh san màu xanh lơ. Và tuyết ở đây do bị cây che bên trên, không phủ đều khắp mặt đất.

- Thiên Chúa tô điểm cảnh vật? - Missy hỏi, và anh gật đầu.

Con bé Star thì thầm: - Suyt, hãy lắng tai nghe - Cả khu rừng như đang bùng sống với cảnh tuyết đang tan, từ các hướng khác nhau, nhiều phần khác nhau của ban nhạc thiên nhiên, những giọt nước đang rơi lách tách mỗi hướng mang một nhịp điệu riêng, một âm điệu riêng, tất cả hòa nhịp với nhau thành một bản nhạc tuyệt vời. Đầu hơi nghiêng sang một bên, Star tiếp tục lắng tai nghe, rồi ngược nhìn lên anh. Hai mắt nó mở to, nhưng thay vì đầy vẻ sợ hãi, chúng tỏa ra một nỗi hồi hộp đầy xúc động. - Tiếng hát của tuyết.

Thiên Chúa tô điểm cảnh vật. Khúc giao hưởng của thiên nhiên. Tiếng hát của tuyết. Tất cả đều là những từ mà Heather từng dùng để diễn tả nhưng xúc động trước thiên nhiên. Nàng đã hiểu những gì mà Micah cảm nhận nhưng không biết làm sao để biểu đạt. Những lời nói ấy của nàng vẫn tiếp tục sống mãi với mấy bố con bất kể những gì nàng đã làm trước đây. Micah không nói gì cả, chỉ ngồi yên lặng nghe những cảm xúc ào ạt chợt đến làm cổ anh như muốn nghẹn lại. anh cố nuốt nước bọt, hít vào một hơi thở sâu cả bầu không khí thán Ba tràn đầy sức sống, và cố hưởng thụ những giây phút hiện tại.

Ba bố con ngồi như thế một lúc lâu. Hai con bé trông cũng hài lòng như anh vậy. Sau cùng, từ tảng đá ba bố con trèo xuống, thả bộ ngang qua khu rừng một lúc. Myssy chạy từ khúc cây ngã này sang khúc cây khác, ngồi đu đưa vắt ngang qua chúng trong khi con bé Star khom người sát đất nhìn vào các hốc cây, các khe nứt tìm những con côn trùng bé nhỏ.

Micah lúc thì nhìn theo chúng, lúc thì nhìn các ống dẫn nhựa màu xanh lúc này đang từ từ mang đầy chất nhựa cây vừa chảy ra. Sau cùng anh đưa mấy đứa nhỏ về lại xe ủi, lái xuống đồi. Và trên con đường dẫn vào nhà các chiếc xe tải đậu thành dãy.

Lake Henry đã đến làm đường.

Poppy đến nhà Micah sau chiếc xe tải đầu tiên của những người khác trong thị trấn một lúc lâu. Nàng cho xe lách qua hàng xe đậu dài trên con đường dẫn vào nhà anh, rồi đậu lại trước nhà. Nàng và Griffin sau đó bung một hũ chili lớn mà hai người vừa lấy ở cửa hàng của Charlie. Trong bếp chật ních người và thực phẩm, nhiều và đông hơn sau hôm bão tuyết, khiến cả hai khó khăn mới kiếm được chỗ cho hũ chili của họ.

Nhìn bao quát, Poppy mới thấy vô cùng tự hào. Đây là thị trấn của nàng, đây là những người cùng sống trong thị trấn với nàng. Họ đến đây hàng năm để ăn mừng mùa thu hoạch nhựa cây. Họ thường chọn một ngày có ánh nắng, có bầu không khí trong lành, và ngày học sinh không phải đi học, vì cũng như Giáng sinh, món “keo đường nhúng tuyết” là món trẻ con ưa thích nhất. Vụ Heather dàn xếp xong cũng làm cho bầu không khí ngày lễ thêm vui vẻ thêm.

Rõ ràng là Micah đã cảm thấy thế. Trong mười phút giữa bữa ăn trưa anh ta đã mỉm cười nhiều hơn là trong khoảng thời gian hai mươi bốn ngày qua. Sau đó anh đi đến nhà chế biến với một đoàn mười người theo sau.

Poppy cho xe lặn ngay ra phía cửa trước rồi chạy xuống bờ sông. Griffin đã vào nhà chế biến và đang kéo các xe củi từ kho chứa vào bên trong. Nàng đẩy mạnh các bánh xe để băng ngang qua lớp băng mỏng đang tan chảy trên lối đi, vòng đến cửa sau ngôi nhà vừa kịp lúc để nối đoàn người nọ. Ở đầu đoàn người và ngay dưới chân đồi, Micah đã mở cửa vào nhà máy, rồi giữ cửa mở cho những người khác theo anh tiến vào.

Trong khi nắm cánh cửa, anh đưa mắt nhìn xuống con đường. Và anh như bất động hẳn, chỉ có đôi mắt là đang chuyển động theo dõi bóng một chiếc xe hơi màu đỏ sẫm kiểu mới nhất, không phải xe của người dân ở Lake Henry. Heather chắc không thể được thả về sớm như thế, và trông nó cũng không phải xe của cơ quan FBI. Hình như đó là một chiếc xe thuê, có thể là một phóng viên từ phi trường đến đây chăng?

Poppy nhìn lui về phía cửa nhà máy, trong khi Griffin đến đứng cạnh Micah. John cũng đứng gần đấy. Như vậy là đủ sức đương đầu với giới truyền thông rồi.

Chiếc xe màu đỏ di chuyển chậm, đang lách qua dãy những chiếc xe tải lớn, rồi dừng lại cách ngôi nhà một khoảng. Ngay cả trước khi người tài xế mở cửa xe, tim Poppy cũng đã đập nhanh thêm.

- Ôi, Chúa! - Nàng lẩm bẩm. Nàng liền lặn xe tách hẳn những người khác, cùng lúc ông Normam Anderson thẳng người lên. Đôi mắt ông bắt gặp tia nhìn của nàng ngay. Và cái nhìn của ông như muốn nói một điều gì đó, có vẻ như muốn xin lỗi về sự xuất hiện không báo trước mà ông buộc phải làm theo ý muốn của cô gái cứng đầu mười bốn tuổi.

Đúng như dự đoán của nàng, Thea đã từ bên trong xe bước ra, đi vòng ra trước mũi xe. Cô bé mặc quần Jeans, mang giày boots, choàng chiếc áo màu lông lạc đà, với chiếc mũ bê rê chụp trên

mái tóc dài óng mượt. Gương mặt nó vừa có vẻ khích động vừa lo sợ. Khi nhìn thấy Poppy, cô bé dường như có vẻ nhẹ nhõm, an tâm hơn.

Poppy thì không thể. Nàng vẫn tự hào đã có mối dây liên hệ tốt với đứa con của Heather ngay khi mới gặp, nhưng giờ đây nàng chợt nhận ra là mối liên hệ này có thể dẫn đến cái trách nhiệm đã đưa Thea đến đây vào một thời điểm không mấy thuận lợi này.

Nàng lặn xe nhanh tới trước. Norman cũng bước nhanh lại gặp nàng và nói nhỏ: - Tôi xin lỗi. Nếu tôi từ chối, Thea cũng sẽ đi đến đây một mình. Và tôi không thể để nó làm thế được. Nó muốn gặp Micah. Nó muốn đến xem cái thị trấn này. Tôi nghĩ làm chúng tôi có thể làm thế mà không ai biết mình là ai. - Rồi ông đưa mắt nhìn đám đông - Có vẻ như chuyện đó không được rồi.

Thea choàng tay qua vai Poppy và hôn má nàng, nói nho nhỏ: - Cháu đã làm một việc quá tệ phải không cô?

- Chưa biết được! - Nàng cao giọng nói: - Để xem - Nàng còn mãi nghĩ đến chuyện sẽ chỉ có ba người. Ông Norman, Thea và nàng - đối diện với cả Lake Henry, thì Griffin đã xuất hiện cạnh nàng, chìa tay nói với ông Anderson.

- Ông Anderson, tôi là Griffin Hughes. Chào mừng ông đến đây.

Dường như ông ta nhẹ nhõm khi thấy Griffin đến, cũng như Poppy vậy.

“Nhẹ nhõm” lại là từ Micah chắc sẽ không dùng đến. Anh có cảm nghĩ trái ngược hẳn thế. Anh muốn Heather trở về, rồi chọn lấy cuộc sống ở đây trước khi đứa con này của nàng xuất hiện. Nhưng rõ ràng là đã quá muộn, không cần gì ai giới thiệu anh cũng biết cô gái đang ở cạnh Poppy là con của Heather. Đó là một Heather trẻ, đáng vẻ thanh lịch. Anh tưởng tượng là Heather cũng mang những nét thanh lịch ấy nếu nàng sống ở California thay vì ở Lake Henry. Ý nghĩ ấy tất nhiên không làm cho anh thấy dễ chịu chút nào. Anh thấy cần phải bám chặt vào một thứ gì của chính anh, nên quay sang tìm hai con bé Missy và Star. Anh nhìn thấy Missy trước. Anh nhìn thấy mái tóc dài của nó trong khi nó đi vào trong nhà. Khi thấy bà Maida đang đi theo nó, anh quay sang tìm Star. Phải mất một phút anh mới tìm thấy nó từ đám đông đằng xa đang chậm rãi đi về phía Poppy.

- Star! - Anh lớn tiếng gọi.

Con bé cứ tiếp tục đi.

Anh lăm bắm trách con bé, không sao tin được là mình đã mất tất cả mọi thứ quan trọng, và đành phải đi theo nó.

Thoạt đầu Poppy không nhìn thấy con bé Star. Lúc ấy nàng còn mãi nghe Thea quy lỗi cho nó về chuyến đi này, bảo nó sẽ không ở lại lâu, nó chỉ muốn ghé qua đây một chút thôi, còn ông Norman thì giải thích là họ đến đây không đúng lúc, có lẽ nên rời đây, lái xe về hướng tây, đi trượt tuyết ở Vermont vào những ngày cuối tuần, và Griffin thì đang nhìn nàng phân vân không biết nên đem hai bố con ông Anderson đến giới thiệu với Micah, hay lờ họ đi, tiếp tục công việc làm đường.

Mãi khi con bé Star dựa người vào bánh xe lặn của nàng, Poppy mới thấy nó. - Ồ, Star! Nhưng con bé không nhìn nàng. Đôi mắt đen tròn và nghiêm trang của nó đang chăm chú nhìn Thea.

Thea thoạt đầu hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nhìn Star chìa tay ra nói:

- Chào em. Chị là Thea. Em là Star phải không?

Star gật đầu.

- Chị đã nhìn thấy ảnh của em, - Thea giải thích. - Em giống hệt trong ảnh.

- Chị giống mẹ, - Star nói.

Từ đám đông Micah bước nhanh đến sau lưng Star, rồi nhìn thẳng vào ông Norman. Poppy sợ anh trong lúc đang bị xúc động mạnh, buông ra những lời lẽ khó nghe, nên nắm lấy tay anh, nắm nhẹ mấy cái bắt anh ta phải nhìn qua nàng. - Thời điểm có lẽ không thích hợp - nàng lảng lẽ nói. - Nhưng tình là rất hợp. - Tay vẫn nắm lấy cánh tay Micah, nàng quay sang Thea nói: - Đây là Micah. Và hôm nay là ngày xúc động đối với anh ấy, vì chúng tôi không biết khi nào khi nào Heather trở về, nên chúng tôi cứ giữ cho mình bận rộn bằng cách ăn mừng vụ mùa làm đường. Micah sắp nấu nhưa. Có lẽ cháu muốn xem chú ấy làm việc chẳng? - Nàng bóp chặt thêm cánh tay Micah khi thấy anh hơi căng.

Mắt Thea mở lớn. Nó nhìn Micah mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói, giọng có hơi rụt rè: - Cháu rất thích xem.

Poppy nhìn lên Micah thăm dò. Đây là nhà của anh, đất của anh, và nhưa cây của anh. Heather có thể là người quyết định liệu nàng có muốn giữ mối dây liên hệ với Thea không, nhưng giờ đây chính anh là người lấy quyết định liệu có để cho cô bé này và ông bố nó ở lại hay không.

Anh chưa kịp nói gì thì Star đã bước quanh qua xe lăn của Poppy đến đứng trước mặt anh. Nó nhìn lên Thea, rồi chậm chậm, nhẹ nhẹ đặt tay nó vào tay Thea. Như rất chắc chắn về chuyện mình đang làm, nó ngược mắt nhìn lên Micah.

Sau đó dĩ nhiên Micah chẳng nói được gì, giống y như trường hợp của ông Norman khi Thea dọa ông là nó sẽ một mình bay qua Lake Henry. Micah không muốn Thea có mặt ở đây. Anh không muốn cả sự hiện hữu của cô bé nữa. Nhưng nó đã đến và đang ở đây. Và anh cũng hiểu những gì con bé Star đã cảm nhận được. Từ Thea cũng toát ra cái tâm địa tốt của con người y hệt như Heather vậy. Cho dù con bé Star không mở lối thì không chắc gì anh mở miệng bảo Thea hãy rời nơi đây. Nó là một phần của Heather, người mà anh yêu thương.

Nhưng con bé Missy lại có vẻ không hài lòng về chuyện này. Anh thấy cần gặp nó xem sao, nên ra dấu cho mọi người đến nhà máy trước, còn mình thì quay vào nhà. Anh thấy nó đang ngồi cạnh bà Maida trên mép giường trong phòng ngủ.

- Mẹ đã giữ riêng những bí mật, - Missy nói ngay, vẻ cau có.

Micah ngồi xuống trước mặt nó: - Mẹ không có lựa chọn nào khác.

- Mẹ có gia đình khác.

- Không. Không phải như vậy.

- Thế thì ai ở ngoài kia vậy? Mẹ không cho chúng ta biết về chị ấy. Và nếu mẹ không cho chúng ta biết về chị ấy, có thể mẹ cũng không cho chúng ta biết những chuyện khác nữa.

Micah không biết nói sao. Con bé cũng có lý. Nhưng còn có một điểm khác nữa liên quan đến chuyện này. Vấn đề ở đây là chính anh đã không hỏi nàng về chúng. Anh không muốn biết chúng. Anh đã xây dựng một cuộc sống và cứ tiếp tục cuộc sống đó với một ý niệm là quá khứ không quan trọng. Anh đã để cho chuyện ấy xảy ra. Vì vậy, đây cũng là lỗi lầm của anh nữa.

Anh nặng nề đứng lên bảo nó: - Chúng ta sẽ nói về chuyện đó khi mẹ con về.

- Con không muốn mẹ về.

- Bố muốn. Bố yêu mẹ con. Tất cả chúng ta đều phạm sai lầm. Con, bố và Star. Nếu mẹ Heather của con có phạm sai lầm, chúng ta cần tha thứ cho mẹ.

Cầm Missy run run khi nó nói: - Con không tha thứ.

- Vậy con sẽ mất hẳn mẹ con. Con muốn thế à?

Missy không trả lời.

Anh bước ra cửa nói: - Chúng ta đang làm món đường nhúng tuyết. Con muốn tham gia không?

Giọng con bé đã dịu đi phần nào. - Con không biết. Có lẽ có.

- À, vậy thì bố đi làm đây. - Anh chìa bàn tay ra, nhưng thấy con bé chỉ nhìn mà không chịu nắm lấy, anh lại bỏ tay xuống. Anh sững sốt nhận ra là con bé này sẽ trở nên khó tính khi nó lớn, và anh cần Heather giúp anh trong chuyện này. Nhưng giờ thì anh cố làm như không có chuyện gì, một thái độ có thể xem như thiếu can đảm vì anh đang né tránh vấn đề. Nhưng nhựa đường đang gọi anh - Thôi được. Khi nào con sẵn sàng thì qua đó.

Micah bắt đầu nấu sôi số nhựa đường vừa mới chảy. Công việc đòi hỏi sự tập trung cao. Anh không còn nghĩ về Heather. Cũng không còn nghĩ về Thea nữa. Anh biết tại nhà chế biến đầy ắp người và nhiều người khác nữa - đám trẻ con và bố mẹ chúng - ở bên ngoài đang cho tuyết vào những cái bát bằng nhựa, những chiếc đĩa, và những cái xong. Ngoài món xi rô chính, trong nhà còn có cà phê, sôcôla, có rượu táo nóng, có những tiếng trò chuyện của một ngày lễ hội khiến Micah cũng thấy náo nức. Đợt nhựa đầu tiên nhanh chóng biến thành xi rô. Từ cái chảo lớn cuối, anh đổ nó qua máy ép lọc. Sau đó anh đổ đầy xi rô vào những hũ lớn bằng đất nung. Anh vừa đặt những cái hũ này lên chiếc bàn dài dung để đóng hộp cạnh những chồng ly bằng giấy, thì mọi người bắt đầu rút xuống.

Quay trở lại với chiếc máy làm bốc hơi, anh tập trung vào đợt thứ nhì. Nhưng lần này anh không đổ chúng qua máy ép lọc khi nhiệt độ đạt đến bảy độ trên sôi, tức là độ để nhựa biến thành xi rô, anh cứ tiếp tục khuấy và cạo để nó khỏi bị cháy xém. Ngay trước khi nhiệt độ lên cao dần, và trước khi nó đạt đến điểm biến chất xi rô thành những hạt đường, anh rót chúng vào xô, hai cái cho anh và hai cái cho Griffin. Để Billy và Amos lại tại máy làm bốc hơi, cả hai bước ra bên ngoài.

Làm sao Micah không sung sướng khi nhìn thấy quang cảnh ở đây? Hầu hết những người mà anh yêu mến đều có mặt. Poppy, Lily và John, Cassie cùng với gia đình, Charlie và Annette cùng với mấy người con không phải trực ở cửa hàng, Camille gia đình Winslow, bạn bè của Heather như Sigrid, Marianne, Leila Higgins cùng với những người sống ở phía bên kia hồ, nhóm người ở khu Ridge, ngay cả Willie Jack, người từng liên can đến vụ bắt giữ Heather. Micah không còn giữ mối ác cảm với ông ta nữa, hay với Norman Anderson lúc này đang được bà Maida đón tiếp rất chu đáo với tất cả lòng hiếu khách của Lake Henry.

Ánh nắng xế chiều biến mọi thứ từ những chiếc áo khoác ngoài, những chiếc mũ đến những khuôn mặt náo nức, những ngọn đèn, thành một màu vàng sẫm. Gần đây là một chiếc bàn dài bên trên đặt sẵn những hộp bánh cam vòng, một thùng dưa ngâm dấm và những đĩa bằng giấy, khăn ăn và muỗng.

Micah vừa đặt cái xô xuống là đám trẻ con đã đến bu quanh anh, mỗi đứa trẻ trên tay đều có sẵn một món đồ đựng tuyết. Anh cầm từng cái một, múc chất xi rô nóng đổ lên đấy theo một đường vòng xoáy, trả lại cho đứa bé, rồi tiếp tục đổ cho đứa khác. Chất xi rô nóng gặp tuyết đông lại ngay, và biến thành một chất dẻo có thể dùng tay hay nĩa lấy ra. “Nhựa cây thích” đó là cái tên trước kia dùng để gọi nó. Nhưng bây giờ nó có một cái tên khác, “Đường nhúng tuyết” nghe hay ho hơn. Ăn nó không cũng đã ngon lắm rồi, ăn nó với bánh cam và dưa chua càng ngon tuyệt.

Đường nhúng tuyết là một trong số rất ít những ký ức đẹp đẽ nhất thời thơ ấu của anh. Anh chợt thấy mình trẻ như một cậu bé. Và trong cái tâm trạng ấy, anh đã cho chiếc muỗng xi rô ngừng ngoèo thành chữ đầu tên của những đứa bé. Con bé Star cười khúc khích khi anh cho một muỗng xi rô chạy thành chữ S trên bát đựng tuyết của nó. Nó đưa ra một cái đĩa tuyết khác, rồi đưa mắt trêu mếu nhìn lui về phía Thea lúc ấy đang đứng chờ cạnh đó, anh thấy thương và cho muỗng của mình vẽ thành chữ T. Star rất sung sướng chồm lên hôn mạnh má anh.

Khi Star chực chạy đi, anh nắm chéo áo sau của nó: - Chị con đâu?

- Con không biết. - Rõ ràng là con bé không quan tâm đến chị nó nữa. Tình thương của nó bây giờ đã dành cả cho con người có mang một phần của Heather trong đó.

Griffin đứng cạnh anh, đang múc xi rô cho mọi người, lên tiếng: - Nó vừa đến chỗ tôi với mấy con bé của Rose Winslow, và tất cả hiện đang ở trên đồi.

Micah đưa mắt nhìn lên. Missy đang cùng với Emma, Ruth và mấy đứa bé khác bốc thứ gì đó trên cùng một cái đĩa, và trông có vẻ vui sướng.

Anh yên tâm quay trở lại tiếp tục công việc. Khi đám trẻ con được ăn xi rô thỏa thích xong thì đến lượt người lớn đến, và chỉ một lát sau là xi rô của anh đã cạn. Micah đang định quay đi lấy thêm, thì nhìn thấy từ đầu con đường dẫn vào nhà anh, một chiếc xe của cảnh sát Lake Henry đang chạy vào. Anh đặt cái xô xuống đất, tự nhủ có lẽ Peter muốn ghé lại xem sự việc diễn tiến ra sao và chợt thấy lạnh ở sau gáy - một linh cảm - giống như lúc sáng tinh mơ cách đây hơn ba tuần lễ, hôm Heather bị bắt giữ. Anh thấy không chỉ mình anh mà quanh anh tiếng cười cũng lắng xuống, và đám đông đã im lặng hẳn.

Anh bước tới trước. Cassie xuất hiện ngay gần đấy, nhưng anh vẫn không dừng bước. Chiếc xe nọ đột nhiên chạy chậm lại, nhưng vẫn còn ở một khoảng cách xa ngôi nhà. Nó vừa dừng lại thì cửa xe mở ra ngay.

Micah đứng khựng lại khi thấy Heather bước quanh chiếc xe, dừng lại một chút, rồi bắt đầu chạy. Chiếc áo khoác ngoài của nàng mở tung ra, mái tóc xõa dài hai bên. Dù vẫn còn cách anh một khoảng, Micah cũng thấy nàng đang khóc, nhưng đôi mắt màu xám bạc như sáng hẳn lên, tràn đầy vui sướng. Và nàng đang chạy về phía anh. Micah chợt thấy mọi nỗi ngờ vực của anh đều tan biến. Anh không hiểu tại sao, nhưng biết ngay là những gì anh cùng nàng chia sẻ trước giờ vẫn còn nguyên đó. Những kết hợp trong cuộc sống hàng ngày, những tương hợp về cá tính, đã không mất đi như anh nghĩ.

Anh bắt đầu chạy, càng đến gần nàng càng nhanh hơn. Rồi thì Heather đã ở trong vòng tay anh, nức nở gọi tên anh, ôm chặt cổ anh.

- Em yêu anh, - nàng thì thầm. Rồi buông anh ra ngập ngừng nói. - Em trở về được chứ? Em muốn trở về.

Anh đưa mấy ngón tay cái lên lau những giọt nước mắt trên má nàng, rồi hôn nàng bằng tất cả

sức lực, tất cả niềm đam mê của mình. Anh lại ôm chặt nàng, nhắm mắt hưởng thụ nỗi sung sướng, nhắc bóng người nàng lên quay một vòng, người ngây ngất mê mẩn.

Khi anh đặt nàng xuống, nụ cười không ngớt nở trên môi anh. Heather cũng thế. Nàng vuốt má anh nhẹ nhàng, rồi thì thầm nói:

- Em cần gặp mấy con bé của em.

Đôi mắt nàng nhìn anh như muốn xin sự chấp thuận của anh. Micah nhìn lui vừa lúc con bé Star đang len qua đám đông ở nhà máy chạy đến. Heather nhắc bóng nó lên ôm chặt vào lòng.

- Chị Missy con đâu rồi? Heather hỏi Star. Con bé nhìn lui về phía lưng. Missy đang đứng ở rìa đám đông, trông có vẻ do dự không biết phải làm gì, ở lại, bỏ chạy hay khóc.

Lại đây ngay! Micah định lớn tiếng bảo con bé, nhưng anh dừng lại kịp. Đó là cái lối nói của bố anh trước kia, thoát đầu là la mắng, rồi ra lệnh, và sau đó là trừng phạt nếu ý muốn của ông cụ không được tuân theo. Micah không bao giờ muốn giống Dale, bố anh, về điểm ấy. Heather đã kịp thời giúp anh.

Nàng giao con bé Star cho anh bế, bước lại nơi Missy đang đứng. Micah không biết nàng đã nói gì, khoảng cách khá xa anh không nghe được, nhưng anh thấy nàng nâng đầu con bé lên vuốt tóc.

Anh thấy cảm Missy run run. Nó nhìn nhanh Micah, rồi quay lại Heather, nước mắt rung rung. Chỉ vài giây sau, miệng nó méo xệch, rồi nó bước tới trước, vòng hai tay quanh eo Heather, đan chặt hai bàn tay sau lưng nàng.

Đám đông bây giờ đã xúm quanh Heather, lần lượt ôm nàng.

Peter đặt tay lên vai Micah nói: - Chúng tôi đã can thiệp mạnh để cô ấy để cô ấy về ngày hôm nay. Đây là chuyện nhỏ nhất chúng tôi có thể làm được. Cô ấy là người tốt. Micah bắt tay anh ta cảm ơn. Tay vẫn ấm con bé Star, Micah tiến đến đám đông nơi Heather đang đứng. Thấy anh đến gần, nàng choàng tay qua người anh. Cả bốn người giờ đây đang đứng trên mảnh đất của họ, vây quanh là những người họ yêu mến. Ngay lúc đó giá có ai đề nghị trả cho anh một triệu đô la đổi lấy mảnh đất, năm triệu đổi lấy công việc làm ăn của anh, anh cũng từ chối không nhận. Anh hiện đang có cuộc sống giàu sang nhất mà bất cứ người nào cũng mong ước.

Anh hít vào một hơi thật sâu và đều, đưa mắt nhìn lên. Đứng xa đấy một khoảng cách, tách biệt hẳn, như tôn trọng cái không khí đoàn tụ của Heather và Micah và cuộc sống riêng tư của hai người, là hai bố con ông Norman Anderson.

Giờ đây lại có lại niềm tin, Micah cầm tay Heather nói: - Anh muốn em đến gặp một người - rồi tay vẫn còn bé Star cùng với Heather dắt theo bé Missy đi qua đám đông. Đến bên hông nhà chế biến đường, Heather chợt khựng người lại thở nhanh.

Thea đứng bất động. Trông nó có vẻ vô cùng sợ hãi. Micah chợt nhận ra là trong khi anh lo mất Heather vì cô con gái này, thì Thea lại sợ bà mẹ ruột của nó không muốn gặp nó.

Anh đưa tay đẩy nhẹ Heather tới trước và nói: - Con bé và ông bố của nó. Hai bố con rất thương yêu nhau, và có một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng nó muốn gặp em.

Heather đưa mắt nhìn anh. Đôi mắt màu xám bạc ấy đang long lanh đầy nước mắt, một lần nữa muốn được sự chấp thuận của anh. Lúc ấy, bất cứ yêu cầu gì của nàng anh cũng chấp thuận cả.

Heather chắc đã nhìn thấy được sự thông cảm ấy trong mắt anh, vì nàng đã hít vào một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, rồi dắt bé Missy tiến đến Thea.

Sau một ngày dài đầy xúc động, Poppy biết nàng cần phải làm gì. Nàng không biết có phải do nàng đã thấy Micah và bà Maida thay đổi nhiều hay không, mà chỉ biết là mình cũng cần phải mạnh dạn thay đổi.

Có điều đáng ngạc nhiên là Micah đã nghỉ làm đường ngày hôm ấy, một việc mà trước giờ anh ta chưa hề làm. Anh muốn ở bên cạnh Heather. Do đó Griffin đã ở nhà với Poppy. Anh đốt lửa lò sưởi, trả lời điện thoại trong khi Poppy thay đồ rồi vào phòng tập. Con mèo Victoria đi theo nàng, nhưng nó chỉ đứng gần cửa. Poppy tưởng tượng là nó muốn chắc là nàng không co vùi lại vì sợ.

Nàng không thể. Đã đến lúc rồi.

Nàng tập những động tác cho phần trên thân thể, rồi sử dụng máy đạp nằm một chút. Khi thấy cơ thể ấm dần lên đủ, nàng đến bức tường có những dây chằng buộc chân. Poppy rất ghét những thứ ấy, nàng ghét hình dáng của nó, cảm giác khi buộc nó vào, và âm thanh của nó. Nhưng chúng là phương tiện cho một mục đích, và cái mục đích ấy có nghĩa là một sự khởi đầu.

Đặt những dây chằng lên đùi, nàng lăn xe lùi lại cặp xà kép thể dục. Nàng nhìn chúng một lần chót, hít vào một hơi rồi gọi Griffin.

Griffin bước đến cửa phòng với một nụ cười. Nhưng khi nhìn thấy vật Poppy đang cầm, nụ cười anh vụt tắt. Anh nhìn thẳng vào nàng. Từ tia mắt ấy nàng nhìn thấy một câu hỏi, và cả một niềm hy vọng nữa. Thấy phấn khởi, nàng cầm bộ dây buộc đưa cho anh, bảo: - Mang chúng vào cũng khá rắc rối. Anh giúp em nhé!

Bốn tuần lễ sau Poppy ra khỏi nhà một mình. Nàng không cho Griffin biết mình đi đâu, chỉ để anh ngồi viết những trang cuối của cuốn tiểu sử Hayden và nghĩ rằng nàng chỉ ra phố một lúc.

Ngồi vào chiếc Blazer, Poppy hạ kính cửa xe xuống. - Giờ đang là tháng Tư, những trận mưa đầu mùa đã làm cho những con đường không tráng nhựa trong thị trấn thành bùn lầy. Mùa đường trong năm đã xong. Mầm non đã xuất hiện trên những thân cây. Chỉ có mặt đất bên dưới còn nhem nhuốc.

Hiện tượng tan băng xảy ra hai giờ chiều hôm trước. Poppy đã ngồi ở bàn điện thoại nhìn ra theo dõi nó, và đã gọi Griffin cùng đến nhìn vào phút cuối cùng khi băng đá bắt đầu tan. Đến chiều tối, có hai người gọi đến báo cho nàng biết đã nhìn thấy hai con chim bói cá. Sau đó nàng đã lắng nghe tiếng hót của chúng, nhưng chẳng có tiếng hót nào. Nàng đoán có lẽ chỉ mới có vài ba con vừa trở lại, nên những trận chiến giành lãnh thổ của chúng chưa bắt đầu.

Giờ đây, khi lái xe quanh bờ hồ, có lẽ nàng đã cố lắng tai nghe tiếng hót của chúng nữa, nên đầu óc không bận nghĩ đến một chuyện khác. Vào đến trung tâm thị trấn, nàng cho xe chạy ngang qua bãi tắm, sở bưu điện, ngôi nhà bằng vàng kiểu Victoria có văn phòng của tờ Lake News. Hai tay của Poppy bám chặt vào tay lái. Dù căng thẳng nàng cũng không quay nhìn lui.

Poppy cho xe rẽ vào bãi đậu của trung tâm thị trấn, tiếp tục chạy về phía bên phải nhà thờ, rồi bắt đầu chạy lên một con đường hẹp của nghĩa trang xứ đạo. Con đường được trải nhựa, nhưng không đều, và đầy những vũng nước đọng. Hai bên đường, tuyết hầu như đã tan hẳn trừ một vài cỏ nhiều bóng râm, cỏ vẫn màu nâu, nhiều nơi đầm nước và bùn lầy. Nàng cho xe chạy chậm, ngang qua ngôi mộ của bố nàng, nhưng không dừng lại, ngang qua ngôi mộ của Gus Kipling, vẫn tiếp tục lái lên một gò cao dẫn lên ngôi mộ của Perry. Đến một khu đất nằm đối

diện với ngôi mộ này nàng dùng xe lại.

Perry đang nằm đấy, còn nàng thì ở đây. Khoảng cách hai mươi mét chia cách hai người chỉ là hố sâu bùn lầy.

Nàng rút nhanh đôi nạng trong xe ra, kẹp chúng vào hai cánh tay, rồi tính độ cứng của mặt đất, lựa đúng chỗ đặt nạng xuống. Từ chiếc ghế lặn nàng chồm người tới trước, hít vào một hơi thở sâu rồi nhấc người lên. Nàng đã luyện tập những động tác trên trong một tháng qua. Trong những ngày gần đây, thậm chí nàng đã làm như thế mà không cần đến sự giúp đỡ của Griffin. Nhưng chưa bao giờ nàng làm chúng ở ngoài nhà. Vùng đất ẩm bên dưới là một thách thức. Cộng thêm vào đó còn có khoảng cách, và nỗi lo bị ngã mà không có ai giúp. Đúng là một thách thức lớn.

Bằng tất cả ý chí, nàng chuyển sức nặng thân hình lên chân trái, dùng hông bên phải đẩy chân phải tới trước, chuyển sức nặng lên đấy, rồi kéo chân sau tới trước để cho cả hai chân cùng chịu sức nặng. Hít vào một hơi thở nữa, nàng lặp lại động tác trên, rồi cứ như thế lặp đi lặp lại mãi. Nàng nhất quyết không quay nhìn lui, không nghĩ đến khoảng cách chỗ đang đứng và chiếc ghế lặn, hay nhìn các bia mộ hai bên, mà chỉ chăm chú nhìn mặt đất phía trước mặt, chọn chỗ đất cứng và tránh những vũng bùn trong khi tập trung vào các chuyển động của phần dưới cơ thể.

Mỗi lần nàng chỉ làm một bước, và một bước như thế ăn nhịp với một hơi thở. Chậm rãi, kiên trì, cuối cùng nàng cũng băng qua nghĩa địa. Một hai lần khi nạng lún hơi sâu xuống mặt đất làm nàng loạng choạng, nhưng Poppy đã cố giữ thăng bằng không để bị ngã.

Nơi mà vào tháng Hai vừa rồi chỉ là một miếng tuyết dày, giờ đây là một băng ghế đá. Và đó là mục tiêu nàng đang hướng đến. Mỗi khi thấy một mộ, đôi vai run run, hai tay nhúc nhối, và móng đau thắt, nàng dừng lại đứng thật yên, hít vào một hơi rồi nhìn cái băng ghế đá. Sau đó, nàng lại tiếp tục lê từng bước một. Càng tiến xa hơi thở càng nặng nề hơn, và người đã toát mồ hôi. Nhưng nàng đã tiến đến gần, rất gần. Càng đến gần quyết tâm nàng càng cao.

Ngày xưa, có lẽ nàng đã chạy đến giữa cái băng ghế, nhảy ngang qua nó rồi ngồi xuống cười thích thú. Giờ đây, nàng phải tiến đến nó từ phía trái nơi nền đất cứng hơn, một cách vô cùng chậm chạp. Với những hơi thở nhanh và lớn, Poppy tiến đến phía trước ghế để có thể ngồi giữa, đối diện với Perry. Những bước đi cuối cùng ấy khó khăn nhất, vì Poppy đã thấy một và người bị xúc động mạnh.

Một bước, hai bước, đến bước thứ ba là nàng đã đến ngay giữa chiếc ghế. Poppy thận trọng quay người lại, dùng đôi nạng lấy thăng bằng, đặt người xuống. Phải mất một phút sau nàng mới lấy lại được hơi thở đều đặn sau những cố gắng vượt bậc ấy.

Nhưng rồi nhìn đến tấm bia mộ, toàn thân nàng lại rung động mạnh. “Perry Walker. Con trai thân yêu. Yên nghỉ tại đây với tuổi xuân ngắn ngủi”. Bên dưới là ngày tháng năm sinh và mất.

Nàng chăm chú nhìn những dòng chữ trên tấm mộ bia, đọc đi đọc lại chúng. Cổ họng như nghẹn lại. Khi nước mắt trào ra làm nhòe các dòng chữ, nàng tưởng tượng nhìn thấy khuôn mặt Perry hiện ra trên nền đá hoa cương.

“Em xin lỗi”, nàng nức nở thì thầm. “Em hối tiếc vô cùng”. Nước mắt trào ra và Poppy cứ để mặc cho nó chảy. Hai tay bám chặt vào mép ghế, nàng đã khóc cho Perry, và hai gia đình anh cùng những mất mát của họ. Nàng khóc cho gia đình nàng cùng tất cả những phiền não mà nàng gây ra. Và nàng khóc cho chính mình, cho sự mất mát tuổi thơ, cái tinh thần thể thao, chút ngây thơ và táo bạo của nàng sau cái đêm cách đây mười hai năm. Nàng cứ để mặc cho những cảm xúc cứ thế tuôn ra. Đã đến lúc phải tẩy sạch tất cả.

Nàng khóc mãi cho đến lúc nước mắt đã cạn, nhưng vẫn ngồi đấy với Perry, thì thầm kể lại cho anh nghe mình ở đâu và đã làm những gì kể từ khi gặp anh lần cuối, như bằng cách nào đó anh nghe được nàng.

Sau cùng Poppy nhắm mắt lại, nhắm đọc một lời cầu nguyện. Nàng không biết mình nghe được câu kinh cầu nguyện ấy ở đâu, không biết có phải nàng nghe được hay đã tự đặt ra. Một lời cầu nguyện có liên quan đến sự tha thứ.

Một âm thanh chợt vang lên. Poppy ngẩng đầu lên cố lắng tai nghe. Một phút sau âm thanh ấy lại vang lên nữa. Nàng thẳng người lại, hít vào một hơi dài khi ẩm mùa xuân, và cảm thấy người mình như được rửa sạch tất cả, căng lúc với cảm giác trầm lắng, yên bình.

Đưa mắt nhìn nắm mộ Perry một lần cuối, nàng cầm lấy cặp nạng lên kẹp vào hai tay. Khi quay người tìm lối trở về, nàng liếc nhanh về phía chiếc xe hơi.

Griffin đang đứng cạnh nó.

Poppy không ngạc nhiên. Griffin biết rõ những nhu cầu của nàng. Chắc anh đã biết tại sao nàng lại muốn đi bộ như thế, và tại sao gần đây nàng đã chú tâm luyện tập, và chắc cũng đã biết hôm nay nàng đi đâu.

Nhìn anh đứng đấy, Poppy chợt nhận ra là Griffin đã đi theo cùng nàng trong suốt thời kỳ trưởng thành này. Hơn thế nữa, anh còn là một chất xúc tác, một nguồn động lực cho nàng về nhiều mặt. Nhìn thấy anh đứng đấy với chiếc quần Jean, chiếc áo thun dài tay, chiếc áo khoác lông màu xanh sáng, cùng màu với đôi mắt, mà anh đã từng mặc lần đầu khi hai người gặp nhau, một ý nghĩ chợt đến. Đây là thời điểm định mệnh.

Nhìn thấy anh đứng đấy, lòng nàng lại tràn ngập những cảm xúc tương tự như lúc nhìn ngôi mộ Perry. Với Perry là một nỗi buồn tiếc. Với Griffin là tình yêu.

Anh đứng bất động, không vội chạy nhanh đến nắm tay nàng, nhắc nàng lên hay bày tỏ sự quan tâm lo lắng, mặc dù nàng nhìn thấy nó trên vẻ mặt anh. Nhưng rõ ràng anh đang nói với nàng là anh tin ở nàng, anh biết nàng có thể làm được việc này, anh biết nàng có thể làm bất cứ điều gì mà nàng quyết tâm làm. Và có lẽ anh nghĩ đúng.

Poppy mỉm cười, bắt đầu bước tới. Những bước đi của nàng vẫn còn loạng choạng như lúc mới đến, nhưng không mang cái vẻ lúng túng ngượng ngập nữa, vì nàng không còn nhìn tấm bia mộ. Nàng không còn nhìn về ký ức cũ, không còn nhìn vào quá khứ. Lần này nàng đang nhìn vào hiện tại và tương lai. Đó là Griffin.

Chờ cho Poppy bắt đầu cất bước bắt đầu đi, Griffin mới đi về phía nàng. Anh đi chậm, cố để cho bước chân mình cùng nhịp với những bước chân của nàng trong một phong thái ung dung, điềm tĩnh.

Đến khi gặp nàng phân nửa đoạn đường, anh dừng lại, đứng đấy không làm một cử động nào, chỉ nói: - Anh yêu em đến độ không sao chịu nổi!

Poppy cười lớn. Có lẽ anh không biết diễn tả cách nào cho hay hơn.

Anh tươi cười, nhưng trong ánh mắt vẫn có chút gì lo lắng. Chắc chắn đây không phải là nỗi lo, liệu nàng có thể đi bộ một mình qua khoảng đất bùn lầy này không.

- Anh có cái này trong túi áo, - anh nói. Poppy biết thứ đó không phải là kẹo.

- Em nhìn được không? - Nàng hỏi, vẻ bồn chồn náo nức.

Anh bước lại gần nàng hơn. - Em thò tay vào lấy đi.

Chỉnh xong đôi nạng, nàng thò tay vào túi anh. Món đồ tay nàng vừa chạm phải khiến nàng muốn ngạt thở.

- Lấy ra đi. - Anh nói nhỏ.

Ở đầu ngón tay nàng vừa rút ra là một chiếc nhẫn kim cương cắt rất tinh xảo với đường viền ngoài bằng bạch kim.

- Viên ngọc ở giữa là của mẹ anh, - Griffin nhẹ nhàng nói, - Anh vinh hạnh được thấy em đeo nó.

Poppy gần như hụt hơi, ngẩng nhìn chiếc nhẫn. - Ôi, Chúa! - Nàng thì thầm - Đẹp tuyệt vời! Cặp nạng Poppy chợt rơi xuống đất khi nàng choàng tay ôm lấy cổ Griffin. Anh đưa tay ôm nàng vào lòng.

- Đẹp tuyệt vời, không phải là câu trả lời có hay không. - Anh áp mặt lên tóc nàng.

- Có, có! - Nàng la lên. Nhưng ngay lúc ấy một âm thanh khác lại vang lên. Đó là cái âm thanh nàng vừa nghe trước đó, từ vùng hồ vọng lại, âm thanh của sự hồi sinh.

Những con chim bói cá đã quay lại vùng hồ Lake Henry.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>